SURLAR VE ÖLÜM



B&S

SABAA TAHIR

epsilon



"Umut korkudan güçlüdür. Nefretten de güçlüdür."

Sabaa Tahir'in ilk kitabıyla sadece Kuzey Amerika'da 1.2 milyon satış rakamına ulaşan, 35 dile çevrilen ve The New York Times genç yetişkin türünün çok satanı olan serisi, üçüncü kitabıyla kaldığı yerden devam ediyor.

Savaşçı İmparatorluğunun içinde ve ötesinde, savaş tehdidi her zamankinden daha güçlüdür. Kızıl Örümcekkuşu Helene Aquilla, kız kardeşinin ve İmparatorluk'taki herkesin hayatını korumak için çaresizdir ve tehlikenin her yanda, pusuda beklediğinin farkındadır: Geçmişi aklından çıkmayan İmparator Marcus giderek dengesiz ve vahşi davranırken, acımasız Kumandan Keris Veturia ardında bıraktığı kıyıma aldırmadan kendi gücünü artırmak için İmparatorluğun istikrarsızlığından faydalanır.

Kurduğu fantastik evreni özgürlük, adalet, başkaldırı, etik ve insan olmak gibi temalar üzerinden derinleştiren yazar, eğitimini UCLA'de tamamladı ve yazar olmadan önce The Washington Post'ta editörlük yaptı. Bu sırada üzerinde çalıştığı bir makaleden çok etkilendi. Makale, Keşmirli kadınların yaşadığı zorluklar hakkındaydı. Bu kadınların gücü, ona ilk kitabını yazması için ilham verdi.

2020 yılında ilk kitabıyla Time dergisinin "Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik Kitabı" listesine giren Pakistanlı-Amerikalı yazar Sabaa Tahir, her yaştan okuyucunun dikkatini çekmeyi başarıyor. Yazar, ailesiyle birlikte San Francisco'da yaşıyor.

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 140013
online alışveriş:kitap365.com
KDV'den muaftır.

"Kitap soykırım ve savaşın bedelleri gibi ciddi meseleleri ustalıkla ele alıyor. Hem aksiyon yüklü hem de duygusal olarak merak uyandıran *A Reaper at the Gates*, harika bir yaz romanı."

—The Washington Post

"Tahir, okuyuculara sayfaları sabırsızlıkla çevirtecek bir başka sürükleyici hikâye yaratmış."

—Booklist, yıldızlı yorum

"Serinin hayranları aksiyon dolu bu bölümü kaçırmak istemeyecek."

— Booklish

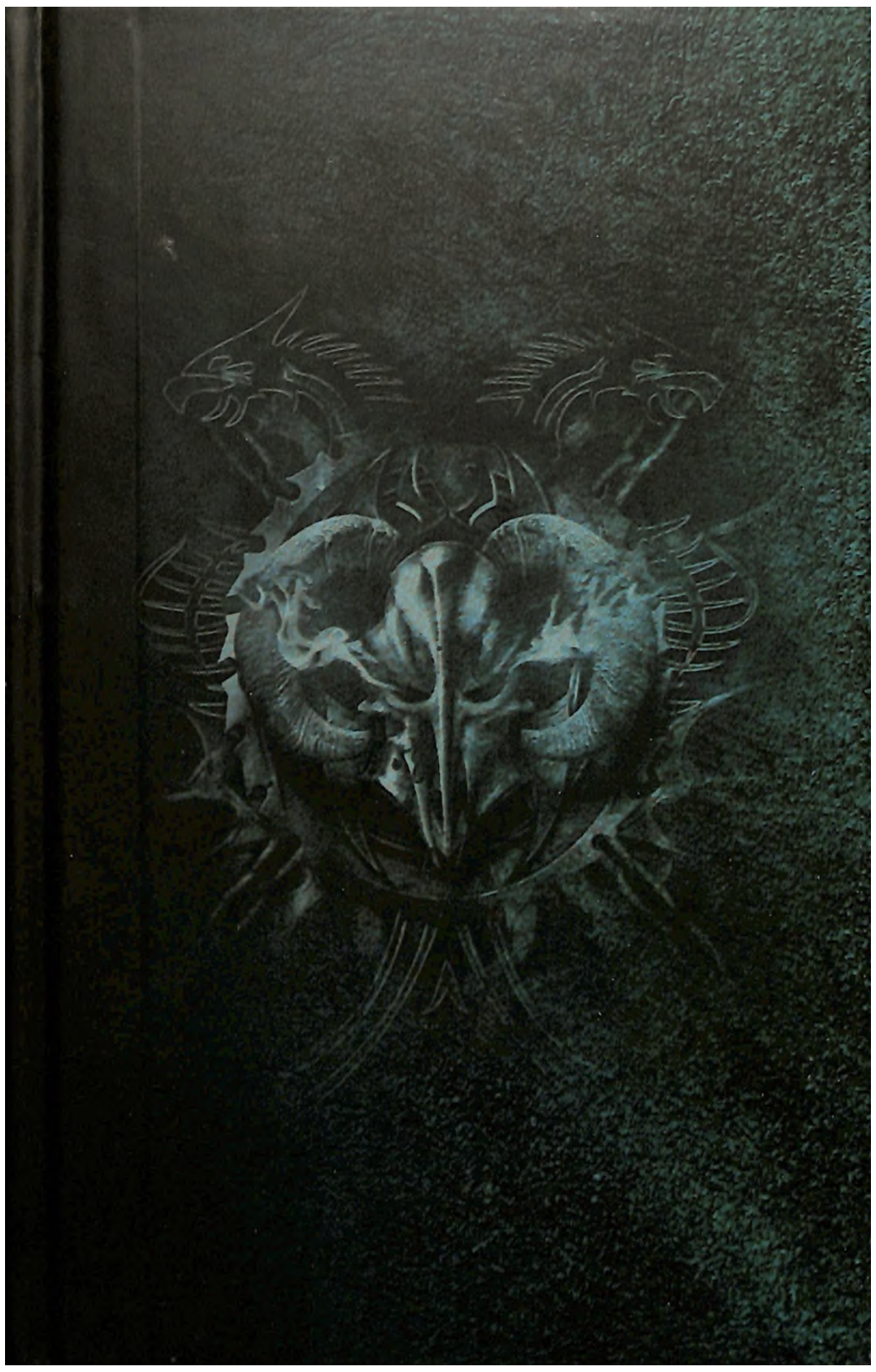






Sabaa Tahir, Kaliforniya'nın Mojave Çölü'ndeki ailesinin on sekiz odalı otelinde büyüdü. Orada zamanını roman okuyarak, erkek kardeşinin çizgi roman koleksiyonunu karıştırarak ve gitar çalarak geçirdi. *Küller ve Kor*'u geceleri gazete editörlüğü yaparken yazmaya başladı. Sabaa ailesiyle San Francisco Körfez Bölgesi'nde yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi almak için SabaaTahir.com adresini ziyaret edebilirsiniz.



SURLAR VE ÖLÜM

Surlar ve Ölüm
Orijinal Adı: *A Reaper At The Gates*
Sabaa Tahir
Çeviri: Kübra Tekneci

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Mina Maraşlıgil
Düzelti: Tuba Nur Bakaçhan
Kapak ve Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Ekim 2021
ISBN: 978-625-414-001-3

© Sabaa Tahir, 2018
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021
Bu eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz ve alıntılanamaz.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

SURLAR VE ÖLÜM

Sabaa Tahir

Çeviri
Kübra Tekneci

Epsilon

Yüreğimi bilen Reneé'ye,
umutlarımı koruyan Alexandra'ya
ve hayalimi paylaşan Ben'e.

BİRİNCİ BÖLÜM

İSİMSİZ KRAL

I: Gecegetiren

Çok seviyorsun, kralım.

Kraliçem bu sözleri birlikte geçirdiğimiz asırlar boyunca sık sık tekrar etmişti. Bunu önceleri gülümseyerek fakat daha sonraki yıllarda kaşlarını çatarak söylemeye başladı. Gözlerini sarayı parçalayan çocuklarımıza dikti, vücutları imkânsız güzelliğin küçük kasırgaları gibi titreyerek alevden ete dönüşüyordu.

"Senin için endişeleniyorum, *Meherya*." Kraliçemin sesi titredi. "Sevdiklerin zarar görürse yapabileceklerinden korkuyorum."

"Sana zarar gelmeyecek. Yemin ederim."

Gençliğe özgü bir tutku ve ahmaklıkla konuştum ama elbette, genç değildim. O zaman bile... O gün, nehirden gelen esintiler gece yarısını andıran saçlarını uçuşturuyor ve günışığı pencerelerdeki ince perdelerden sıvı altın gibi süzülüyordu. Taş zeminin üzerinde yanık izleri ve kahkahalar bırakan çocuklarımızı kızıl kahverengi bir renkle aydınlatıyordu.

Kraliçem korkularına esir olmuştu. Ellerine uzandım. "Sana zarar vermeye cüret edeni yok ederim," dedim.

"*Meherya*, hayır." O zamandan beri, kraliçemin dönüşeceğim şeyden korkup korkmadığını yıllarca merak ettim. "Bunu asla yapmayacağına dair yemin et. Sen bizim *Meherya*'mızsın. Kalbin sevmek için yaratıldı. Bu yüzden cinlerin kralısın. Yemin et."

O gün iki yemin ettim: Daima koruyacağım ve daima seveceğim.

Bir sene geçmeden iki yeminimi de bozdum.

***

Yıldız, insan gözlerinden çok uzaktaki mağaranın duvarında asılıydı. En üst noktasında küçük bir boşluk olan dört köşeli bir

elmastı. Üzerindeki örümcek ağını andıran ince çizgiler, Âlimler'in halkını esir aldıktan sonra onu parçaladıkları günün hatırasıydı. Metal sabırsızlıkla parladı, kurbanına yaklaşan ormanda yaşayan bir hayvanın düşmanca bakışları kadar yoğundu. Bu silah kadim bir şehri ve halkı yok etmeye yetecek kadar büyük bir güç barındırıyordu. Cinleri bin sene boyunca esir almaya yetecek kadar.

Onları özgür bırakmaya yetecek kadar.

Yıldız, kolluğun bileğime yapıştığını hissetmiş gibi tıngırdadı. Kayarak parçaya doğru gitmek istiyordu. Kolluğu yukarı kaldırırken bir çekişle sarsıldım. Parça, Yıldız'a katılmak üzere gümüşi bir yılanbalığı gibi süzüldü. Boşluk küçüldü.

Yıldız'ın dört noktası, parlayıp benekli granit mağaranın en uç köşelerini dahi aydınlatırken etrafımdaki kızgın yaratıkların tıslamalarına neden oldu. Sonra parlaklık söndü ve geriye sadece solgun ayışığı kaldı. Ayak bileklerimin dibindeki hortlaklar sinsice hareket etti.

Efendimiz. Efendimiz.

Onların ötesinde rüzgâr, deniz, kum ve mağara, hava ve karın ifrit kralları ve kraliçeleriyle birlikte Hayaletlerin Lordu emirlerimi bekliyordu.

Hepsi sessiz ve temkinli bir şekilde beni izlerken, ellerimdeki parşömene baktım. Kum kadar silikti fakat üzerindeki kelimeler öyle değildi.

Çağrım üzerine, Hayaletlerin Lordu yaklaştı. Sihrimden sinip istemeye istemeye itaat etti, benden hep kurtulmak istemişti ama ona hâlâ ihtiyacım vardı. Hayaletler, kayıp ruhların kadim büyülerle birleştirilen ve birbirlerine benzemeyen artıklarıydılar ve dilediklerinde görünmez olabiliyorlardı. İmparatorluğun meşhur Maskelileri bile onları göremezdi.

Hayaletler Lordu'na parşömeni sunarken onu duydum. Kraliçemin sesi bir fısıltıdan ibaretti, soğuk bir gecedeki mum

ışığı kadar narindi. *Bunu yaparsan, asla geri dönüşü olmaz. Senin için bütün umutlar tükenir, Meherya. İyi düşün.*

Söylediğini yaptım. İyice düşündüm.

Ama sonra bin sene önce ölüp gittiğini hatırladım. Varlığı bir hayaldi. Sesi benim zayıflığımdı. Parşömeni Hayaletler Lordu'na sundum.

"Bunun Kızıl Örümcekkuşu Helene Aquilla'ya ulaştığından emin ol," dedim ona. "Başka birinin eline geçmesin." Eğilerek selam verdi ve ifritler öne doğru süzüldüler. Hava ifritlerine çekilmelerini emrettim; onlar için ayrı bir görevim vardı. Geri kalanı diz çöktü.

"Uzun zaman önce, Âlimler'e halkımın ve periler âleminin yok olmasına sebep olan bilgileri verdiniz." O günün anısı hortlakların arasında yayıldı. "Size kurtuluş sunuyorum. Güneydeki yeni müttefiklerimize gidin. Karanlık yerlerden neleri çağırabileceklerini anlamalarına yardımcı olun. Tahıl Ayı'nın doğmasına altı ay var. O zamana kadar bu işi halledin." Hortlaklar iyice yaklaştı. "Kedinizi tıka basa doyurun. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Hepsi yanımdan ayrılınca, Yıldız'a bakıp onun yapımına yardımcı olan hain cin kızı düşündüm. Bir insan için bu silah, umut vaat ederek ışıldıyor olabilirdi.

Fakat ben nefretten başka bir şey hissetmiyordum.

Düşüncelerimin içinde bir yüz ön plana çıktı. Serralı Laia. Ellerimin altındaki teninin sıcaklığını ve bileklerinin ensemde nasıl birleştiğini hatırladım. Gözlerini kapatışını ve boynunun altın rengi çukurunu... Eski evimin girişindeki taze sazların bende uyandırdığı hisse benzettim hissettiklerimi. Güven veriyordu.

Onu sevdin, dedi kraliçem. *Sonra onu incittin.*

Âlim kıza ihanet etmiş olmak beni bu kadar çok etkilememeliydi. Ne de olsa onun gibi yüzlercesini kandırmıştım.

Yine de huzursuzluğa kapıldım. Serralı Laia bana kolluğu

hediye ettikten sonra, yani Keenan dediği çocuğun bir yalandan başka bir şey olmadığını anlayınca açıklanamaz bir şey olmuştu. Bütün insanlar gibi, hayatının en karanlık anında gözlerimin içine baktı ama onun ruhuna baktığımda bir şey –ya da biri– bakışlarıma karşılık verdi: Kraliçem, asırların ötesinden bana bakıyordu.

Korkusunu gördüm. Dönüştüğüm şeyin onu üzdüğünü gördüm. Çocuklarımızın ve halkımızın Âlimler'in ellerinde çektikleri çilenin ona acı verdiğini gördüm.

Her ihanetimle birlikte kraliçemi düşündüm. Bin sene geriye gidip Yıldız'ın ellerinde olan parçasını kendi rızalarıyla ve kalplerinde sevgiyle bana veren, kullandığım ve sevdiğim her insanı düşündüm. Defalarca.

Ama daha önce kimsenin gözlerinde onu görmemiştim. Daha önce hayal kırıklığının bıçak gibi keskinliğini hiç hissetmemiştim.

Bir kez daha, sadece bir kez daha...

Kraliçem konuştu. *Yapma bunu. Lütfen.*

Sesini bastırdım. Anısını bastırdım. Onu bir daha duyacağımı sanmıyordum.

II: Laia

Bu baskına dair her şey yanlış geliyordu. Darin ve ben bunu dile getirmeye istekli olmasak da biliyorduk.

Gerçi erkek kardeşim son günlerde pek konuşmuyordu.

Takip ettiğimiz hayalet vagonlar nihayet bir Savaşçı köyünün dışında durdu. Karın çöktüğü çalıların arasında sindiğimiz yerde doğrulup başımla Darin'e işaret ettim. Elimi tutup sıktı. *Dikkatli ol.*

Son zamanlarda keşfettiğim ve hâlâ alışmaya çalıştığım gücüme, görünmezliğime başvurdum. Nefesim bilinmeyen bir şarkı eşliğinde kıvrılan bir yılan gibi beyaz dumanlar hâlinde çıkıyordu. İmparatorluğun diğer bölgelerinde ilkbahar çiçekleri açmıştı ama başkent Antium'a çok yakın olduğumuz için kış hâlâ soğuk parmaklarıyla yüzümüzü kamçılıyordu.

Gece yarısı geçti ve köyde yanan birkaç lamba şiddetlenen rüzgârda sönecek gibi titremeye başladı. Esir kafilesinin çevresinden geçince, sesimi alçaltıp imparatorluğun bu bölümünde sık rastlanan bir kar baykuşu gibi öttüm.

Hayalet vagonlara doğru sinsice ilerlerken tenim karıncalandı. Arkama döndüm, içgüdülerim beni uyarırcasına keskinleşmişti. Yakınlardaki tepe hattı boştu ve nöbetteki yardımcı askerler kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı. Ters giden bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Sadece gerginsin, Laia. Her zamanki gibi... Bulunduğumuz yerin otuz iki kilometre ötesinde, Bekleme Yeri'nin eteklerindeki kampımızda, Darin ve ben imparatorluğun esir aldığı kafilelere altı baskın planlayıp hepsini gerçekleşirdik. Kardeşim tek bir Serra çeliği parçası bile dövmedi. Bizimle birlikte Kauf Hapishanesi'nden kaçan Âlim lideri Araj'ın mektuplarına yanıt vermedim ama Afya Ara-Nur ve adamlarıyla birlikte, son iki ay içinde dört yüzü aşkın Âlim ve Kabileli'nin serbest kalmalarına yardım ettik.

Yine de bütün bunlar karşımdaki kafile konusunda başarılı olacağımızı garantilemiyordu çünkü bu kafile farklıydı.

Kafilenin ötesinde, siyaha bürünmüş, tanıdık birileri ağaçların arasından kampa doğru yaklaştı. Afya ve adamları işaretime karşılık verip saldırıya geçmeye hazırlandı. Varlıkları beni cesaretlendirdi. Darin'i Kauf'tan kurtarmama yardım eden Kabileli kadın olmasaydı, bu hayalet vagonlardan ve taşıdıkları esirlerden haberimiz olmazdı.

Elimdeki maymuncuk buzdan bir bıçak gibiydi. Yarım daire oluşturacak şekilde duran altı at arabasının arasında iki erzak arabası gizlenmişti. Askerlerin çoğu atlar ve kamp ateşleriyle meşguldü. Kar taneleri yüzüme batarken ilk at arabasına yaklaşıp kilidi kurcalamaya başladım. Parmaklarımın arasındaki iğneler, donmuş ve beceriksiz ellerim için âdeta bir gizemdi. *Çabuk ol, Laia.*

At arabası boşmuş gibi sessizdi ama öyle olmadığını biliyordum. Çok geçmeden, bir çocuğun iniltisi sessizliği bozdu. Çocuk hemen susturuldu. Esirler acı çekmekten kaçınmanın tek yolunun sessizlik olduğunu öğrenmişlerdi.

"Lanet olası askerler nerede?" diye bağırdı biri kulağımın dibinde. Maymuncuğumu neredeyse düşürecektim. Bir lejyoner yanımdan geçerken paniğe kapıldım. Nefes almaya cesaret edemedim. *Ya beni görürse? Ya görünmezliğim sona ererse?* Daha önce saldırı altındayken ya da büyük bir kalabalığın içindeyken bu başıma gelmişti.

"Hancıyı uyandır." Lejyoner aceleyle ona doğru gelen yardımcı askere döndü. "Ona bir fıçı çıkarıp odaları hazırlamasını söyle."

"Han boş, efendim. Köy terk edilmiş görünüyor."

Savaşçılar kara kışta bile köylerini terk etmezlerdi. Bir salgın hastalık köyü vurmadıysa tabii. Ve böyle bir şey olsaydı, Afya bunu bilirdi.

Köyü terk etme sebepleri seni ilgilendirmez, Laia. Kilitleri aç.

Yardımcı asker ve lejyoner hana doğru ilerledi. Görüş alanımdan çıktıkları anda, maymuncuğumu kilide soktum. Kırağıdan sıkışan metal gıcırdadı.

Hadi! Kilitlerin yarısını açmaktan sorumlu olması gereken Elias Veturius yanımda olmadığı için iki kat daha hızlı çalışmak zorundaydım. Arkadaşımı düşünmeye ayıracak vaktim yoktu ama endişemi dindiremiyordum. Baskınlar süresince yanımızda olması yakalanmamıza engel olmuştu. Burada olacağını *söylemişti*.

Elias'ın başına ne gelmiş olabilirdi? Beni daha önce hiç yarı yolda bırakmamıştı. *En azından, baskınlar söz konusu olduğunda.* Shaeva beni ve Darin'i Özgür Topraklar'daki kulübeden Bekleme Yeri'ne gizlice soktuğunu öğrenmiş miydi? Onu cezalandırıyor muydu?

Ruh Yakalayıcı hakkında çok az şey biliyordum, utangaçtı ve sanırım benden hoşlanmıyordu. Bazı günler Elias beni ve Darin'i ziyaret etmek için Bekleme Yeri'nden çıktığında, cin kadının bizi izlediğini hissetsem de kin duyduğunu sanmıyordum. Sadece üzüntü hissediyordum.

Serbest bırakmaya çalıştığımız herhangi bir kafile ya da esir olsaydı, Darin'i, Kabileliler'i ya da kendimi tehlikeye atmazdım.

Ama onları kurtarmayı denemeyi Mamie Rila ve Saif Kabilesi'nden diğer esirlere borçluyduk. Elias'ın Kabileli annesi, Darin'i kurtarabilmem için canını, özgürlüğünü ve kabilesini feda etmişti. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Elias burada değil. Tek başınasın. Kımılda!

Kilit nihayet yaylanarak açılınca, bir sonraki at arabasına geçtim. Birkaç metre ötede ağaçların arasında, Afya geciktiğim için küfrediyor olmalıydı. İşim ne kadar uzun sürerse, Savaşçılar'ın bizi yakalama ihtimalleri o kadar artacaktı.

Son kilidi de açınca, baykuş gibi öterek işaret verdim. *Vız. Vız. Vız.* Oklar havada uçuştu. Uçları güneye özgü nadir bulunan bir

zehirle kaplı okların isabet ettiği kafilenin etrafındaki Savaşçılar sessizce yere serildi. Altı Kabileli askerlere yaklaşıp boğazlarını kesti.

Başımı çevirsem de etlerinin yarılmasını ve son nefeslerinin hırıltısını duydum. Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Serra çeliği olmadan, Afya'nın halkının kılıçlarının kırılma ihtimali düşünüldüğünde, Savaşçılar'la doğrudan mücadele edemezlerdi. Yine de öldürme biçimlerinde kanımı donduran bir hız ve etkinlik vardı. Buna alışıp alışamayacağımdan emin değildim.

Gölgelerin arasında silahı parlayan küçük bir siluet belirdi. Onu kabile reisi olarak belirleyen karmaşık Zaldara dövmelerini elbisesinin uzun, koyu renk kolları örtüyordu. Nerede olduğumu bilmesi için Afya Ara-Nur'u dişlerimin arasından konuşarak uyardım.

"Çok uzun sürdü." Etrafına bakarken kara ve kızıl örgüleri sallandı. "Elias hangi cehennemde? Şimdi ortadan kaybolmanın sırası mı?"

Elias nihayet Afya'ya Bekleme Yeri, Kauf Hapishanesi'ndeki ölümü ve yeniden dirilip Shaeva'yla yaptığı anlaşmayı anlatmıştı. O gün Kabileli kadın ona açıkça bir aptal olduğunu söyledikten sonra beni buldu. *Artık onu unut Laia*, demişti. *Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir hayalete aşık olmak çok aptalca.*

"Elias gelmedi."

Afya Sadh dilinde küfredip yük arabalarına doğru ilerledi. Kısık bir sesle esirlere ses çıkarmadan adamlarını takip etmelerini söyledi.

Bulunduğum yerin kırk beş metre ötesindeki köyden bağrışlar ve bir yay tıngırtısı yankılandı. Afya'yı geride bırakıp evlere doğru koştum, köy hanının dışındaki karanlık bir sokakta Afya'nın savaşçıları, altı imparatorluk askeri ve onlara komuta eden lejyonerle mücadele ediyordu. Savaşçılar'ın ölümcül kılıç-

larına kabile okları ve mızraklarıyla ustalıkla karşılık veriyordu. Çatışmanın ortasına dalıp hançerimin kabzasını lejyonerin şakağına indirdim. Zahmete girmeme gerek yoktu. Çok geçmeden askerler yere serildi.

Çok çabuk oldu.

Yakınlarda daha fazla adam, gizli bir güç olmalıydı. Ya da keşfedilmeden pusuda bekleyen bir Maskeli.

"Laia." İsmimi duyunca irkildim. Darin varlığını gizlemek için altın rengi tenini çamura bulamıştı. Nihayet uzamaya başlayan karmakarışık altın rengi saçlarını bir başlık örtüyordu. Ona bakan biri Kauf Hapishanesi'nden altı ay sonra sağ çıktığını asla tahmin edemezdi. Ama zihninde hâlâ iblislerle savaşıyordu kardeşim. Serra çeliğini yapmasına engel olan da o iblislerdi.

O artık yanımda, dedim kendime kararlılıkla. *Savaşıyor. Yardım ediyor. Silahlar hazır hissettiğinde gelecek.*

"Mamie burada değil," dedi uzun süredir kullanılmadığı belli, bitkin bir sesle. "Üvey oğlu Shan'ı buldum. Kafile geceyi geçirmek için mola verince, askerlerin Mamie'yi vagonundan aldıklarını söyledi."

"Köyde olmalı," dedim. "Mahkûmları buradan çıkar. Onu bulacağım."

"Köy boş olmamalı," dedi Darin. "Bu bana doğru gelmiyor. Sen git. Mamie'yi ben ararım."

"İkinizden biri onu bulmalı." Afya arkamızda belirdi. "Çünkü bunu ben yapmayacağım, ayrıca mahkûmları saklamalıyız."

"Ters giden bir şey olursa, görünmezliğimi kullanarak gözden kaçabilirim. En kısa süre içinde seninle kampta buluşacağım," dedim. Kardeşim kaşlarını kaldırıp kendine özgü sakin tavrıyla sözlerimi düşündü. Tıpkı annemiz gibi, dilediğinde bir dağ kadar yerinden kımıldamaz olabiliyordu.

"Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim kardeşim. Elias da benimle aynı fikirde olurdu. O biliyor..."

"Elias'la o kadar yakınsan, bir dahaki sefere baskına yardım etmeye söz verdiğinde, ona işin sonunu getirmesi gerektiğini söyle," diye uyardım onu dişlerimi sıkarak.

Darin'in dudaklarında küçük, çarpık bir gülümseme belirdi. Annemin gülümsemesine benziyordu. "Laia, ona kızgın olduğunu biliyorum ama o..."

"Tanıdığım erkeklerden ve bildiklerini sandıkları şeylerden gökler beni kurtarsın. Çık buradan. Afya'nın ve mahkûmların sana ihtiyacı var. Hadi git."

Darin itiraz edemeden köye daldım. Dar ve loş sokaklarda karın ağırlığıyla çöken saz çatılı en fazla yüz kulübe vardı. Bakımlı bahçelerin arasında rüzgâr uğulduyordu, patikanın birinde terk edilmiş saplı süpürgeye neredeyse takılıp düşecektim. Köylülerin burayı kısa bir süre önce aceleyle terk ettiklerini sezdim.

Gölgelerin arasında sinsice bekleyebilecek şeylere karşı temkinli bir şekilde ilerledim. Meyhanelerde ve kabile kamp ateşlerinin etrafında fısıldanan hikâyeler aklımdan çıkmıyordu: Marinnli denizcilerin gırtlaklarını kesen hortlaklar, Özgür Topraklar'da yakılıp yok edilmiş kamplarda bulunan Âlim aileler ve vagonları yok edip çiftlik hayvanlarına eziyet eden küçük kanatlı yaratıklar.

Hepsinin kendine Keenan diyen yaratığın pis işleri olduğundan emindim.

Gecegetiren.

Duraksayıp karanlık bir kulübenin ön camından içeri baktım. Kapkaranlık gecede bir şey göremiyordum. Bir sonraki eve geçerken, zayıflığımın kokusunu alan suçluluk duygusu uçsuz bucaksız zihnimde daireler çizmeye başladı. *Gecegetiren'e kolluğu verdin,* diye tısladı. *Manipülasyonuna yem oldun. Âlimler'i yok etmeye bir adım daha yaklaştı. Yıldız'ın geri kalanını bulunca, cinleri özgür bırakacak. O zaman ne yapacaksın Laia?*

Fakat Gecegetiren'in, Yıldız'ın bir sonraki parçasını bulması yıllar alabilir, diyerek kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Üstelik bulması gereken birden fazla parça olabilirdi. Belki düzinelerce...

İleride bir ışık titriyordu. Gecegetiren'i düşünmeyi bırakıp köyün kuzey ucundaki bir kulübeye doğru ilerledim. Kapısı aralık duruyordu. İçeride bir lamba yanıyordu. Kapıdaki aralık ona dokunmadan geçebileceğim kadar genişti. Tuzak kurmayı planlayan biri hiçbir şey görmezdi.

İçeri girince, gözlerimin alışması zaman aldı. Gözlerim alışınca, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Mamie Rila bir sandalyeye bağlıydı, eski hâlinin çökmüş bir gölgesi gibiydi. Esmer teni sarkmıştı ve gür, kıvırcık saçları tıraş edilmişti.

Neredeyse onun yanına gidecektim ama zihnimin derinliklerinden haykıran eski bir içgüdü beni durdurdu.

Arkamda bir bot sesi duydum. İrkilerek dönünce, ayaklarımın altındaki ahşap döşeme gıcırdadı. Sıvı gümüşün parlaklığı *–bir Maskeli!–* gözüme ilişirken, bir el ağzıma dolanıp kollarımı geriye doğru çekti.

III: Elias

Bekleme Yeri'nden ne kadar sık çıkarsam çıkayım, asla kolay olmuyordu. Batıdaki ağaç hattına yaklaşırken, yakındaki beyaz bir parlaklık midemi altüst etti. O bir ruhtu. Küfretmemek için kendimi tutup kıpırdamadan durdum. Olmam gereken yerden bu kadar uzakta sinsice gezindiğimi fark ederse, kahrolası Alacakaranlık Ormanı ne işler çevirdiğimi anlardı. Anlaşılan, hayaletler dedikodu yapmaya bayılıyordu.

Rötar sinir bozucuydu. Zaten gecikmiştim, Laia beni bir saat önce bekliyordu ve bu, sırf ortalıkta olmadığım için es geçeceği bir baskın değildi.

Çok az kaldı. Taze kar tabakasında uzun adımlarla ileride ışıldayan Bekleme Yeri'nin sınırına doğru ilerledim. Alacakaranlık Ormanı'ndan olmayan biri için sınır görünmezdi. Ama ben ve Shaeva için ışıltılı duvar, taştan örülmüş gibi aşikârdı. İçinden rahatlıkla geçebilsem de ruhları içeride, meraklı insanları dışarıda tutuyordu. Shaeva o duvarın önemi hakkında beni aylarca uyarmıştı.

Bana çok kızacaktı. Ruh Yakalayıcı olarak alıştırma yapmam gerekirken, ilk kez ortadan kaybolmuyordum. Bir cin olmasına rağmen, Shaeva aldatıcı öğrencileriyle baş etmekte pek becerikli değildi. Oysa ben on dört senemi Blackcliff'in komutanlarını atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiştim. Blackcliff'te yakalanmak, Kumandan annemden kırbaç yemek anlamına geliyordu. Shaeva ise sadece bana ters ters bakmakla yetiniyordu.

"Belki ben de kırbaç kullanmaya başlamalıyım." Shaeva'nın bir kılıç gibi havayı kesen sesini duyunca ürküp sıçradım. "O zaman kahraman rolünü oynamak için sorumluluklarından kaçmak yerine olman gereken yerde olur musun Elias?"

"Shaeva! Ben sadece... Ah... Çok mu kızdın?" Cin kadından dumanlar yükseliyordu.

"*Biri*," –Shaeva bana dik dik baktı– "çamaşırları asmayı unutmuş. Giysisiz kaldım."

Shaeva bir cin olduğu için anormal derecede yüksek vücut sıcaklığı yeni yıkanmış giysilerini kısa süre içinde kuruturdu, tabii bir-iki saatlik nahoş ıslaklıktan sonra. Suratıma bir tekme atmak ister gibi görünmesine şaşırmamam gerekirdi.

Shaeva kolumu çekiştirince, hiç eksik olmayan cin sıcaklığı iliklerime işleyen soğuğu uzaklaştırdı. Saniyeler içinde sınırdan kilometrelerce uzaklaştık. Bizi Orman'da bu kadar hızlı hareket ettirmek için kullandığı sihir baş döndürücüydü.

Parlayan kızıl cin korusunu görünce homurdandım. Buradan nefret ediyordum. Cinler ağaçların arasına hapsedilmiş olabilirlerdi ama bu küçük alanda hâlâ güçleri vardı ve bunu, oraya her gittiğimde zihnime girmek için kullanıyorlardı.

Shaeva sinir bozucu küçük kardeşiyle uğraşıyormuş gibi gözlerini devirdi. Ruh Yakalayıcı elini şıklattı ama kolumu çekince birkaç adımdan daha fazlasını atamadığımı fark ettim. Etrafıma bir tür koruma kalkanı koymuştu. Tedbir olarak beni hapsetmeye başvuruyorsa, sonunda bana karşı sabrı tükeniyor demekti.

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışsam da başaramadım. "Bu kötü bir numara."

"Yanımda yeterince vakit geçirip sana öğretmeme izin verseydin, rahatlıkla kurtulabileceğin bir numara olduğunu bilirdin." Shaeva başıyla ruhların uçuşup durduğu cin koruluğuna işaret etti. "Bir çocuk hayaletinin teselli edilmesi gerekiyor Elias. Hadi git ve bana son birkaç haftada ne öğrendiğini göster."

"Burada olmamam gerekiyor." İşe yaramayacağını bilsem de koruma kalkanını var gücümle ittim. "Laia, Darin ve Mamie'nin bana ihtiyacı var." Shaeva bir ağacın oyuğuna yaslanıp çıplak dalların arasından görülen yıldızlara ve gökyüzüne baktı. "Gece yarısına bir saat var. Baskın devam ediyor olmalı. Laia tehlikede olacak. Darin ve Afya da. Koruya girip o hayaletin yoluna

devam etmesine yardım et. Bunu yaparsan koruma kalkanını etkisiz hâle getiririm ve gidebilirsin. Aksi takdirde arkadaşların seni bekler."

"Her zamankinden daha huysuzsun," dedim. "Kahvaltı etmedin mi?"

"Oyalanmayı bırak."

Homurdanıp cinlere karşı zihinsel olarak silahlandım ve kötü fısıltılarının delemeyeceği bir bariyer tarafından korunduğumu hayal ettim. Korunun içine doğru attığım her adımda beni izleyip dinlediklerini hissedebiliyordum.

Çok geçmeden kahkahaları zihnimde yankılandı. Sesler ve alaylar üst üste katmanlar hâlindeydi. Cinler...

Hayaletlere yardım edemezsin, seni aptal fani. Serralı Laia'ya da yardım edemezsin. Yavaşça ve acı içinde ölecek.

Cinlerin şerri özenle inşa ettiğim savunmamı delip geçti. Cin korusunun nerede bitip sapkın hayallerinin nerede başladığını anlayamayacak hâle gelene kadar yaratıklar, en karanlık düşüncelerime inip ölmüş ve parçalanmış bir Laia'yı gözlerimin önüne getirdi.

Gözlerimi kapattım. *Bunlar gerçek değil.* Gözlerimi açtığımda Helene'i en yakın ağacın dibinde, katledilmiş hâlde buldum. Darin onun yanında yatıyordu. Darin'in ötesinde Mamie Rile vardı. Üvey kardeşim Shan... Uzun zaman önceki İlk Sınav'da gördüğüm ölülerle dolu savaş alanını hatırladım, fakat şiddeti ve acıyı geride bıraktığımı sandığım için bu daha kötüydü.

Shaeva'nın derslerini anımsadım. *Korudaki cinler zihnini kontrol edecek güce sahipler. Zayıflıklarından faydalanmak için...* Zihnimi cinlerden kurtarmaya çalıştım ama buna sıkıca tutunup kulaklarıma fısıldadılar. Shaeva yanımda kaskatı kesildi.

Merhaba hain. Ruh Yakalayıcı'yla konuşurken resmi bir dil kullanıyorlardı. *Kaderini kendin belirledin. Havaya yayılan bu leş gibi koku, onun kokusu. Kaderinin...*

Shaeva'nın çenesi kasılırken, seslerini kesecek bir silahım olmasını diledim. Aklı yeterince meşgulken, cinlerin onunla alay etmesine ihtiyacı yoktu.

Ama Ruh Yakalayıcı sadece en yakın cin ağacına doğru elini kaldırmakla yetindi. Bekleme Yeri'nin sihrini kullandığını göremediğimi fakat cinler sessizleştiğine göre böyle yapmış olmalıydı.

"Daha fazla gayret göstermelisin." Shaeva bana doğru döndü. "Cinler önemsiz endişelerine kafa yormanı istiyor."

"Laia, Darin ve Mamie'nin kaderleri önemsiz değil."

"Zamanın akışı düşünüldüğünde hayatları bir hiç," dedi Shaeva. "Sonsuza kadar burada olmayacağım, Elias. Hayaletleri daha hızlı geçirmeyi öğrenmelisin. Sayıları çok fazla." İnatçı ifademi görünce içini çekti. "Söyle bana, sevdikleri ölene kadar Bekleme Yeri'nden ayrılmayı reddeden bir hayalet olduğunda ne yaparsın?"

"Ah... Şey..."

Shaeva sızlanırken, ifadesi bana derse zamanında gelemediğimde Helene'in yüzünün aldığı şekli hatırlattı.

"Peki, kendini duyurmak için aynı anda haykıran yüzlerce hayaletle karşı karşıya kaldığında?" diye sordu Shaeva. "Hayatında dehşet verici şeyler yapan ama hiç pişmanlık duymayan bir ruhla ne yaparsın? Kabileliler'den neden çok az hayalet olduğunu biliyor musun? Hayaletleri yeterince çabuk geçiremediğinde ne olacağını biliyor musun?"

"Hazır lafı açılmışken, onları yeterince hızlı geçiremezsem..." dedim merakla.

"Hayaletleri öteki tarafa geçiremezsen, bu Ruh Yakalayıcı olarak başarısız olduğun ve bildiğin insan âleminin sonu anlamına gelir. Göklerden dilerim ki o günü asla görmeyiz."

Shaeva ağır bir biçimde oturup başını ellerinin arasına aldı, bir süre sonra ben de yanına çöktüm, sıkıntısını görünce göğsüm fena hâlde sıkışmaya başladı. Bu Komutanlar bana kızdığında olduğundan farklıydı. Onların ne düşündüğü umurumda

değildi ama Shaeva için başarılı olmak istiyordum. Birlikte aylar geçirmiştik, onunla genellikle Ruh Yakalayıcı'nın görevlerini yerine getirmiştik ama aynı zamanda Savaşçılar'ın askeri geçmişi hakkında tartışmış, günlük işlerimizden şakayla karışık şikâyet etmiş, avcılık ve dövüş hakkında bildiklerimizi paylaşmıştık. Onu bilge ve yaşça *çok* büyük bir kız kardeş olarak görüyor, hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

"İnsan âleminden vazgeç Elias. Bunu yapana kadar Bekleme Yeri'nin sihrinden yararlanamayacaksın."

"Sürekli rüzgâr gibi süzülüyorum." Shaeva bana ağaçların arasından çabucak ilerleme numarasını öğretmişti, gerçi o benden daha hızlıydı.

"Rüzgâr gibi esip geçmek basit bir sihir, o konuda ustalaşmak kolay." Shaeva içini çekti. "Yemin ettiğinde, Bekleme Yeri'nin sihri kanına girdi. *Mauth* kanına girdi."

Mauth. Ürpermemeye çalıştım. Bu ismi söylemek bana hâlâ tuhaf geliyordu. Aylar önce ilk kez Shaeva aracılığıyla bana hitap edip Ruh Yakalayıcısı olarak yemin etmemi talep ettiğinde sihrin bir ismi olduğunu bile bilmiyordum.

"Mauth dünyadaki bütün doğaüstü güçlerin kaynağıdır, Elias: cinler, ifritler ve hortlaklar. Arkadaşın Helene'in iyileştirme gücünün bile; o, Ruh Yakalayıcısı olarak *senin* gücünün de kaynağı."

O. Sanki sihir de bir canlıymış gibi bahsediyordu.

"İzin verirsen *o*, hayaletleri öteki tarafa geçirmene yardım edecek. Mauth'un gerçek gücü burada." Ruh Yakalayıcı nazikçe kalbime, sonra şakağıma dokundu ve devam etti. "Ve burada. Yine de sihirle ruhen derin bir bağ kurana kadar, gerçek bir Ruh Yakalayıcısı olamazsın."

"Senin için söylemesi kolay. Sen bir cinsin. Sihir senin bir parçan. Benim için o kadar kolay değil. Ağaçlardan fazla uzaklaşırsam, inatçı bir av köpeğiymişim gibi beni çekiştiriyor ve

Laia'ya dokunursam, kahretsin..." Bu öylesine dayanılmaz bir acıydı ki düşüncesi bile suratımı ekşitmeme sebep oldu.

Bu fani et yığınına ölülerin ruhları konusunda güvenmenin ne kadar aptalca olduğunu görüyor musun, hain?

Cin akrabalarının araya girmesi üzerine, Shaeva koruya benim bile hissedebileceğim kadar güçlü bir şok dalgası gönderdi.

"Yüzlerce hayalet geçmeyi bekliyor ve her gün daha fazlası geliyor." Görünmez bir savaş veriyormuş gibi, Shaeva'nın şakağından ter süzüldü. "Çok rahatsız oldum." Kısık bir sesle konuşurken arkasındaki ağaçlara baktı. "Gecegetiren'in bize karşı sinsice ve kötü niyetle çalışmasından korkuyorum. Planını anlayamamak beni endişelendiriyor."

"Elbette, bize karşı çalışıyor. Hapsedilen cinleri serbest bırakmak istiyor."

"Hayır. Karanlık bir amaç seziyorum," dedi Shaeva. "Eğitimin tamamlanmadan bana bir şey olursa..." Derin bir nefes alıp kendisini topladı.

"Bunu yapabilirim Shaeva," dedim ona. "Sana yemin ederim ama Laia'ya bu gece ona yardım edeceğimi söyledim. Mamie ölmüş olabilir. Laia ölmüş olabilir. Orada olmadığım için bilmiyorum."

Gökler adına, bunu ona nasıl açıklayacaktım? Shaeva insanlıktan o kadar uzun bir süredir uzak kalmıştı ki anlayamıyordu. Sevgiyi idrak edebiliyor muydu? Uykumda konuştuğum için bana sataştığı ya da Laia'yı özlediğimi bildiği için bana tuhaf ve komik hikâyeler anlattığı günlerde, sevginin ne olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu ama şimdi...

"Mamie Rila benim için hayatını feda etti ve hâlâ yaşıyor olması bir mucize," dedim. "Beni onu burada karşılamak zorunda bırakma. Laia'yı burada karşılamak zorunda bırakma."

"Onları sevmek seni üzmekten başka bir işe yaramıyor," dedi Shaeva. "Eninde sonunda solup gidecekler. Sen varlığını

sürdüreceksin. Eski hayatının bir parçasına her veda edişinde, senin de bir parçan ölecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Laia'yla geçirmeyi başardığım her an bu gerçeğe dair deli edici bir kanıttı. Paylaştığımız birkaç öpücük, Mauth onaylamadığı için yarıda kesilmişti. Ettiğim yeminin gerçekliğini idrak ederken aramızda bir uçurum açıldı. Onu her gördüğümde sanki bir dürbünle izliyormuşum gibi bana daha uzak görünüyordu.

"Aptal oğlan." Shaeva'nın anlayışlı sesi yumuşaktı. Kara gözleri dalıp giderken kalkanın havalandığını hissettim. "Hayaleti bulup öteki tarafa geçmesine yardım edeceğim. Git. Hayatını tehlikeye atma. Yetişkin cinleri öldürmek imkânsızdır, sadece başka cinler tarafından öldürülebilirler. Mauth'a katılınca, sen de saldırılara karşı dayanıklı olacaksın ve zaman seni etkilemeyecek. O zamana kadar temkinli ol. Tekrar ölürsen, seni geri getiremem. Ayrıca..." Shaeva mahcup bir şekilde yeri tekmeledi. "Sana alıştım."

"Ölmeyeceğim." Omuzlarını tuttum. "Önümüzdeki ay boyunca bulaşıkları yıkayacağıma söz veriyorum."

Bana inanmıyormuş gibi güldü ama çoktan harekete geçmiştim, ağaçların arasında o kadar hızlı ilerliyordum ki dalların yüzümü kestiğini hissedebiliyordum. Yarım saat içinde, Shaeva'yla paylaştığım kulübenin önünden geçip Bekleme Yeri sınırlarını aşarak İmparatorluk'a ulaştım. Ağaçları geride bıraktığım anda fırtına beni sarsınca ilerleme hızım yavaşladı ve Orman'ı geride bırakırken sihir zayıfladı.

Gövdemin geri çekildiğini hissettim. Mauth geri dönmemi talep ediyordu. Çekişi neredeyse acı vericiydi ama dişlerimi sıkıp devam ettim. *Acı bir tercihtir. Ona boyun eğersen, başarısız olursun. Karşı koyarsan zafere ulaşırsın.* Keris Veturia'nın eğitimi iliklerime işlemişti.

Laia'yla buluşmam gereken köyün dışına vardığımda gece

yarısı çoktan geçmişti ve ayışığı kar bulutlarının arasından zayıf bir şekilde görülüyordu. *Lütfen baskın sorunsuz gerçekleşmiş olsun. Lütfen Mamie iyi olsun.*

Fakat köye girer girmez ters giden bir şeyler olduğunu sezdim. Kafile boştu, vagonların kapıları rüzgârda gıcırdıyordu. Kafileyi koruyan askerlerin cesetlerinin üzerini çoktan ince bir kar tabakası örtmüştü. Aralarında Maskeli göremedim. Kabilelilerden ölen yoktu. Kıyametin kopmasını beklediğim köy, aksine, çok sessizdi.

Bu bir tuzak.

Görür görmez anlamıştım, annemin yüzü kadar emindim bundan. Bu Keris'in işi miydi? Laia'nın baskınını öğrenmiş miydi?

Başlığımı örtüp eşarbımı doladım ve çömelip kardaki izleri inceledim. Süpürülmüş gibi siliklerdi ama tanıdık bir bot izine rastladım: Laia'nın ayak izleri.

İzler dikkatsizlikten ötürü burada değillerdi. Laia'nın köye gittiğini ve dışarı çıkmadığını bilmem için bırakılmışlardı. Bu, tuzağın onun için kurulmadığı anlamına geliyordu.

Benim için kurulmuştu.

IV: Kızıl Örümcekkuşu

"Lanet olsun sana!" Serralı Laia'yı sıkıca tuttum ama var gücüyle bana direndi. Kız görünmezliğinden vazgeçmeyi reddederken kamuflajlı, kızgın bir balıkla boğuşuyor gibi hissettim. Onu yakalar yakalamaz bayıltmadığım için kendime küfrettim.

Ayak bileğime sert bir tekme attıktan sonra dirseğini mideme geçirdi. Bir anlık dalgınlığımda elimden kurtuldu. Botunun yere sürtündüğünü duyar duymaz sese doğru atıldım ve onunla mücadele ederken ciğerlerindeki havanın boşaldığını işitmekten vahşice bir tatmin duydum. Nihayet titreyerek karşımda belirdi ve kaybolma numarasına tekrar kalkışamadan, ellerini arkasına götürüp bir kurbanlık keçiden daha sıkı bağladım. Nefes nefese, onu bir sandalyeye ittim.

Laia kulübenin diğer sakinine, bağlı ve kısmen baygın görünen Mamie Rila'ya bakarken ağız tıkacına hırladı. Bir katır gibi tekmeledi ve botu dizimin altına isabet etti. Acıyla suratımı buruşturdum. *Ona elinin tersiyle vurma, Örümcekkuşu.*

Laia mücadele ederken zihnimin doğaüstü yanı, içindeki yaşama arzusuna hayret ediyordu. Kız güçlüydü ve bu gerçeğin beni rahatsız etmesi gerekirdi.

Fakat Laia üzerinde kullandığım sihir bizi birbirimize bağlıyordu, bu hoşlanmadığım kadar derin bir bağdı. Küçük kız kardeşim Livia'nın sağlıklı olduğunu öğrenmişim gibi, Laia'nın gücü içimi rahatlattı.

Plan işe yaramazsa, bu güç uzun sürmeyecek. İçimi bir korku sardı ve onu keskin bir anı izledi. Taht odası. İmparator Marcus. Annemin kesilen boğazı. Kız kardeşim Hannah'nın kesilen boğazı. Babamın kesilen boğazı. Hepsi benim yüzümden olmuştu.

Livia'nın da öldüğüne tanık olmayacaktım. Marcus'un emir-

lerini yerine getirip Kumandan Keris Veturia'yı *alt etmeliydim*. Bu görevden Antium'a ona karşı kullanabileceğim bir şeyle dönmezsem, Marcus öfkesini imparatoriçesi Livia'dan çıkaracaktı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Ancak Kumandan ele geçirilemez görülüyordu. Düşük sınıflı Avamlar ve Tüccarlar, sırf Âlimler'in isyanını bastırdığı için onu destekliyorlardı. İmparatorluk'taki en nüfuzlu aileler olan Çizerler ondan ve Veturia Soyu'ndan korkuyorlardı. Bir suikastçının yanına yaklaşmasına izin vermeyecek kadar kurnazdı ve onun işini bitirsem bile müttefikleri birleşip isyan çıkarırlardı.

Her şeyden önce Keris'in Soylar arasındaki statüsünü zayıflatmam gerekiyordu.

Bunu yapabilmek için Elias Veturius'a ihtiyacım vardı. Ölmüş olması gereken, Keris'in öldüğünü *iddia ettiği* fakat kısa bir süre önce öğrendiğime göre gayet canlı olan oğluna... Keris'in başarısızlığının kanıtı olarak onu sunmak, müttefiklerini Kumandan'ın göründüğü kadar güçlü olmadığına ikna etmek için atılacak ilk adımdı.

"Bana karşı koyarsan bağlarını sıkmaya devam edeceğim," dedim Laia'ya. İpleri çekiştirdim. Kız suratını ekşitince içimde nahoş bir sızı hissettim. Onu iyileştirmenin bir yan etkisi miydi bu yoksa?

Dikkatli olmazsan seni mahveder. Gecegetiren'in iyileştirici gücümle ilgili söyledikleri zihnimde yankılandı. Kastettiği bu muydu? İyileştirdiğim kişilerle aramdaki bağın bozulamayacağını mı kastediyordu?

Şu anda bunu düşünemezdim. Yüzbaşı Avitas Harper ve Yüzbaşı Dex Atrius el koyduğumuz kulübeye girdiler. Harper beni başıyla selamlarken, Dex çenesi kaskatı bir şekilde dikkatini Mamie'ye çevirdi.

"Dex," dedim. "Vakti geldi."

Gözlerini Mamie'den ayırmadı. Şaşırtıcı değildi. Aylar önce Elias'ın izini sürerken, Dex emrim üzerine Mamie ve Saif Kabilesi'nin diğer üyeleriyle görüşmüştü. O zamandan beri kendini suçlu hissediyordu.

"Atrius!" diye çıkıştım. Dex aniden başını kaldırdı. "Kendine gel."

Atrius silkelenip ortadan kayboldu. Harper sabırla ona vereceğim emri bekledi, Laia'nın boğuk homurtuları ve Mamie'nin acı dolu iniltilerinden rahatsız olmamış görünüyordu.

"Alanı kontrol et," dedim ona. "Köylülerden hiçbirinin geri dönmediğinden emin ol." Planlamak için haftalarımı verdiğim bu tuzağı meraklı bir Avam'ın mahvetmesini istemiyordum.

Serralı Laia Harper'ın kapıdan çıkmasını izlerken, bir kama çıkarıp tırnaklarımı törpüledim. Kızın koyu renk giysileri üzerine tam oturuyor ve tuhaf bir şekilde vücudumda çıkıntı yapan her kemiği daha çok fark etmemi sağlayan o sinir bozucu kıvrımlarını sarıyordu. Çantasıyla birlikte el koyduğum eskimiş hançeri tanıyınca irkildim. Elias'a aitti. Büyükbabası Quin, onu on altıncı doğum gününde hediye etmişti.

Ve görünüşe bakılırsa, Elias onu Laia'ya vermişti.

Bakışları Mamie ve benim aramda gidip gelirken kız bir kez daha homurdandı. İsyankârlığı bana Hannah'yı hatırlattı. Bir an için başka bir hayatta Âlim'le arkadaş olup olmayacağımı merak ettim.

"Çığlık atmayacağına söz verirsen ağzındaki tıkacı çıkarırım," dedim ona.

Laia bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. Ağzındaki tıkacı çıkarır çıkarmaz tepki gösterdi.

"Ona ne yaptın?" Baygın Mamie, Rila'ya erişmeye çalışırken sandalyesi gümbürdedi. "İlaca ihtiyacı var. Ne tür bir canavarsın sen?"

Sesini kesmesi için ona tokat atınca kulübede yankılanan

çat sesi beni bile şaşırttı. Bedenimi neredeyse iki büklüm eden mide bulantısı da. *Bu da nereden çıktı?* Masadan destek aldım ama Laia görmeden doğruldum.

Laia başını kaldırırken çenesini öne doğru çıkardı. Burnundan kan damlıyordu. O altın rengi kedi gibi gözlerinde beliren şaşkınlığı büyük bir korku izledi. *Nihayet.*

"Ses tonuna dikkat et." Sesimin kısık ve duygusuz çıkmasına özen gösterdim. "Aksi takdirde ağzını tekrar tıkarım."

"Benden ne istiyorsun?"

"Sadece dostluğunu."

Gözlerini kıstı ve en sonunda köşedeki bir sandalyeye bağlı kelepçeyi fark etti.

"Yalnız çalışıyorum," dedi Laia. "Bana ne istersen yapabilirsin."

"Sen bir tatarcıksın." Tırnaklarımı törpülemeye devam ederken, sözlerimin onu ne kadar sinirlendirdiğini görünce gülümsememek için kendimi zor tuttum. "En iyi ihtimalle, bir sivrisinek olabilirsin. Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanma. İmparatorluk tarafından ezilmemenin tek sebebi buna izin vermemiş olmam."

Bunlar yalandı elbette. İki ay içinde altı kafileye baskın yapmış ve bu süreçte yüzlerce mahkûmu serbest bırakmıştı. O not elime geçmeseydi, buna daha ne kadar devam edeceğini gökler bilirdi.

İki hafta önce elime ulaşmıştı. El yazısını tanıyamadım ve onu her kim ya da ne teslim ettiyse, kahrolası koca bir Maskeli garnizonunun dikkatinden kaçmayı başarmıştı.

BASKINLARDAN KIZ SORUMLU.

Baskınları örtbas ettim. Çöllerinde konuşlanan Savaşçı birliklerine sinirlenen kabilelerle aramız zaten kötüydü. Batıda Karkaun Barbarları, Vahşiler klanlarını fethetmişti ve şimdi de

Tiborum yakınlarındaki ileri karakollarımızı sıkıştırıyorlardı. Bu arada, Grímarr adında bir Karkaun büyücüsü klanlarını toplamıştı ve güneyde, pusuda bekleyip liman şehirlerimizi yağmalıyordu.

Marcus, Çizer soylarının sadakatini yeni güvenceye almıştı. Eğer bir Âlim isyancının kırsal kesimi kasıp kavurduğunu öğrenirlerse, huzursuz olurlardı. Eğer onun Marcus'un Dördüncü Sınav'da öldürmüş olması gereken kız olduğunu duyarlarsa, suda kan kokusu alırlardı.

İhtiyacım olan son şey yeni bir Çizer darbesiydi. Özellikle Livia'nın kaderi Marcus'unkine bağlıyken...

Notu alınca, Laia ve baskınlar arasında bağlantı kurmak zor olmadı. Kauf Hapishanesi'nden gelen raporlar baskınlarla örtüşüyordu. *Gözle görülürken bir anda ortadan kaybolan bir kız... Ölümden dönen bir Âlim, İmparatorluk'u kasıp kavuruyor.*

O bir hayalet değil, bir kızdı. Bir kız ve eşsiz biçimde yetenekli suç ortağı...

Birbirimize baktık. Serralı Laia hırs ve duygulardan ibaretti. Hissettiği her şey yüzünden okunuyordu. Görevin ne demek olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

"Eğer bir tatarcıksam, öyleyse neden..." dedi Laia. Durumu anlayınca yüzü aydınlandı. "Buraya benim için gelmedin ama beni bir yem olarak kullanıyorsan..."

"O zaman etkili bir şekilde işe yarayacaksın. Avımı çok iyi tanıyorum, Serralı Laia. Elias on beş dakika içinde burada olacak. Eğer haksız çıkarsam..." Kamamı parmağımın ucunda çevirdim. Laia'nın rengi soldu.

"O öldü." Kendi yalanına inanıyor gibi görünüyordu. "Kauf Hapishanesi'nde. Gelmeyecek."

"Ah, gelecek." Gökler adına, bunu söylerken bile ondan nefret ediyordum. Elias onun için gelecekti. O her zaman gelirdi. Benim için asla gelmeyecek olsa da.

Bu düşünceyi –*zayıflık, Örümcekkuşu*– aklımdan çıkarıp bıça-

ğım elimde önünde diz çöktüm ve Kumandan'ın tenine işlediği *K* harfinin üzerinde gezdirdim. Yara artık eskiydi. O ışıltılı teninde bir kusur olarak görülebilirdi. Dirençli... Bu yüzden de ondan nefret ediyordum.

Ama fazla uzun sürmeyecekti çünkü Serralı Laia'nın elini kolunu sallayarak gitmesine izin veremezdim. Özellikle de Marcus'a kızın kellesini götürmek onun gözüne girmemi ve kız kardeşimin daha uzun yaşamasını sağlayabilecekken...

Bir anlığına Aşçı'yı ve Laia'ya olan ilgisini düşündüm. Kumandan'ın eski kölesi kızın öldüğünü duyunca kızacaktı. Ama yaşlı kadın aylar önce ortadan kaybolmuştu. Ölmüş olabilirdi.

Rengi solup sindiğine göre Laia gözlerimdeki cinayet arzusunu görmüş olmalıydı. Bir kez daha midem bulandı. Görüş alanımda bir parlaklık belirdi ve sandalyesinin tahta kolçağına yaslanırken, bıçağım öne doğru eğilip kalbinin üzerinde tenine battı.

"Yeter Helene!"

Sesi Kumandan'ın kırbaç darbeleri kadar sertti. Tahmin ettiğim gibi arka kapıdan içeri girmişti. *Helene*. Elbette, ismimi kullanacaktı.

Babamı düşündüm. *Karanlığı zapteden tek şey sensin*. Saraylıların zayıf olduğunu düşünmemesi için kat kat pudrayla boynundaki morlukları kapatan Livia'yı düşündüm. Arkamı döndüm.

"Elias Veturius." Tuzağı kurmama rağmen beni şaşırttığını görmek kanımı dondurdu. Tek başına gelmek yerine Dex'i esir alıp kollarını bağlamış ve boğazına bir bıçak dayamıştı. Dex'in maskeli yüzüne öfkeli bir ifade yerleşmişti. *Dex, seni aptal*. Ona dik dik bakarken içimden sitem ettim. Karşı koymaya çalıştığından bile emin değildim.

"İstersen Dex'i öldürebilirsin," dedim. "Yakalanacak kadar aptalsa, onu özlemem."

Meşale ışığı bir an Elias'ın yüzünü aydınlattı. Mamie'yi, kadının kırgın ve gevşek vücudunu süzerken bakışları keskinleşti.

Dikkatini bana çevirirken hislerinin derinliği karşısında boğazım kurudu. Çenesi, omuzları ve silahını tutuş biçiminde yüzlerce düşünce gördüm. Dilini biliyordum. Altı yaşından beri ben de o dili konuşuyordum. *Taviz verme, Örümcekkuşu.*

"Dex senin müttefikin," dedi. "Duyduğuma göre, bu son zamanlarda eksikliğini çektiğin bir şey. Bana kalırsa, onu çok ararsın. Laia'yı serbest bırak."

Demetrius ve Leander'in onun elinde öldüğü Üçüncü Sınav'ı anımsadım. Elias değişmişti. Daha önce görmediğim karanlık bir yanı vardı.

Sen ve ben aynı anda eski dostum.

Laia'yı sandalyeden çekip duvara yapıştırdıktan sonra bıçağımı boynuna dayadım. Bu kez mide bulantısına hazırlıklıydım ve o tuhaf hisse kapılırken dişlerimi sıktım.

"Aramızdaki fark, *müttefikimin* ölmesini umursamamam, Veturius. Silahlarını at. Köşede kelepçeler var. Onları tak. Otur. Kapa çeneni. Eğer söylediklerimi yaparsan Mamie yaşar ve kafileleri yağmalayan ya da mahkûmları serbest bırakan suçlularının peşine düşmemeyi kabul ederim. Reddedersen, hepsinin peşine düşer ve onları bizzat öldürürüm."

"Düzgün biri olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı Laia ve önce bıçağıma, sonra Mamie'ye baktı. "Böyle olduğunu bilmiyordum."

Çünkü aptalsın. Elias bocalarken bıçağı biraz daha bastırdım.

Arkamdaki kapı açıldı. Hançerini çeken Harper, içeri girerken beraberinde soğuk havayı da getirdi. Dikkatini benden ayırmayan Elias ona aldırmadı.

"Laia'yı bırak," dedi. "O zaman anlaşırız."

"Elias," dedi Laia nefes nefese. "Hayır... Bekleme." Onu dişlerinin arasından konuşarak uyarınca kız sessizleşti. Buna ayıracak vaktim yoktu. Muallakta kaldığım sürece, Elias'ın kaçmanın bir yolunu bulması daha olasıydı. Laia'nın köye girdiğini anla-

masını sağladım; Dex'i yakalayacağını tahmin etmem gerekirdi. *Çok aptalsın, Örümcekkuşu. Onu hafife aldın.*

Laia konuşmaya çalıştı ama bıçağımı boğazına iyice bastırıp bilerek kan çıkardım. Kız kesik kesik nefes alırken titremeye başladı. Başım zonkluyordu. Acı, öfkemi körükledi ve ölen anne babamın kanından doğan yanım kükreyip pençelerini çıkardı.

"Onun şarkısını biliyorum, Veturius," dedim. Dex ve Avitas ne demek istediğimi anlamadılar ama Elias anladı. "Bütün gece burada kalabilirim. Belki bütün gün, ne kadar sürerse sürsün. Onu incitebilirim."

Ve onu iyileştirebilirim. Bunu söylemedim ama kötü niyetimi gördü. *Aklımı kaçırana kadar, tekrar tekrar onu incitip iyileştirebilirim.*

"Helene."

Elias'ın öfkesi kaybolup yerini şaşkınlık ve hayal kırıklığı aldı ama benim yüzümden hayal kırıklığına uğramaya hakkı yoktu. "Bizi öldürmeyeceksin."

Bundan o kadar emin görünmüyordu. *Eskiden beni tanırdın*, diye geçirdim içimden. *Fakat artık beni tanımıyorsun. Ben bile kendimi tanıyamıyorum.*

"Ölümden kötü şeyler var," dedim. "Ne olduklarını birlikte öğrenelim mi?"

Hiddeti arttı. *İhtiyatlı davran, Kızıl Örümcekkuşu.* Maskeli Elias Veturius'un içinde, dönüştüğü şeyin altında hâlâ yaşıyordu. Onu zorlayabilirdim ama her şeyin bir sınırı vardı.

"Mamie'yi serbest bırakacağım." Sopayı sağa sola sallamadan önce onu bir ödülle kandırmayı deneyebilirdim. "Bir iyi niyet göstergesi olarak Avitas, onu Kabileli arkadaşlarının bulabileceği bir yere bırakabilir."

Elias, Harper'a bakınca Avitas'ın onun yarı kardeşi olduğunu bilmediğini hatırladım. Bu bilginin Elias'a karşı kullanılıp kullanılamayacağını düşündüm ama dilimi tutmaya karar verdim. Bu sır benim değil, Harper'ındı. Ona başımla işaret ettim ve yardımcım Mamie'yi kulübeden dışarı çıkardı.

"Laia'yı da bırak," dedi Elias. "O zaman istediğini yaparım."

"O bizimle gelecek," dedim. "Numaralarını biliyorum Veturius. İşe yaramazlar. Onun yaşamasını istiyorsan bunu kazanamazsın. Silahlarını bırak ve o kelepçeleri tak. Bir daha söylemeyeceğim."

Elias, Dex'i itip bağlarını kestikten sonra onu dizlerinin üzerine düşüren bir yumruk attı. Dex ona karşılık vermedi. *Aptal!*

"Bu ailemi sorguladığın için," dedi Elias. "Bilmediğimi sanma."

"Atları ön tarafa getir," diye emrettim Dex'e. Dex zırhı kana bulanmamış gibi onurlu ve dimdik bir şekilde yerden kalktı. Kulübeden çıktıktan sonra, Elias kılıçlarını yere attı.

"Laia'yı bırakacaksın," dedi. "Ağzımı tıkamayacaksın ve mesafeni koruyacaksın, *Kızıl Örümcekkuşu*."

Bana unvanımla hitap etmesinin içimi acıtmaması gerekirdi. Ne de olsa artık Helene Aquilla değildim.

Ama onu son gördüğümde hâlâ Helene'dim. Dakikalar önce beni ilk gördüğünde ismimi söylemişti.

Laia'yı bırakır bırakmaz kız derin bir nefes aldı ve rengi normale döndü. Elim boynundan süzülen kanla ıslanmıştı. Bir damla. Annem, kız kardeşim ve babam ölürken oluk oluk akan kanla kıyaslanamazdı bu.

Karanlığı zapteden tek şey sensin.

Kelimeleri içimden tekrarladım. Neden burada olduğumu kendime hatırlattım. İçimde kalan duygu kırıntılarını ateşe verdim.

V: Laia

"Veturius'u kontrol et," dedi Kızıl Örümcekkuşu Mamie'yi bırakıp geri dönen Avitas Harper'a. "O kelepçelerin sağlamlığından emin ol."

Örümcekkuşu, Elias'tan mümkün olduğunca uzaklaşacak şekilde beni kulübenin kapısına sürükledi. Üçümüzün bu odada olması tuhaftı ve hayra alamet değildi. Örümcekkuşu bıçağını tenime batırınca bu his kayboldu.

Buradan bir an önce çıkmalıydık. Örümcekkuşu'nun bana işkence etme tehdidini yerine getirip getirmeyeceğini görmek için burada beklememeyi tercih ederdim. Afya ve Darin şimdiye kadar meraktan deliye dönmüş olmalıydılar.

Dex arka kapıda belirdi. "Atlar gitmiş, Örümcekkuşu."

Öfkelenen Kızıl Örümcekkuşu omuzlarını silken Elias'a baktı. "Onları orada bırakacağımı düşünmüyordun, değil mi?"

"Git başka at bul," dedi Örümcekkuşu Dex'e. "Ön tarafa bir hayalet vagon getir. Harper, o kahrolası zincirlerin sağlamlığını kontrol etmek ne kadar zamanını alır?"

Sırf kendimi denemek için bağlarımı test ettim ama Örümcekkuşu bunu hissedince kollarımı vahşice büktü.

Elias tecrübeli bir rahatlıkla sandalyesine oturup eski dostunu gözlemledi. Yüzündeki bıkkınlık beni kandıramazdı. Altınımsı kahverengi teni her geçen dakika soluyor ve artık hasta gibi görünüyordu. Bekleme Yeri onu çağırıyordu ve çağrı giderek ısrarcı oluyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Çok uzun süre kalırsa acı çekecekti.

"Anneme ulaşmak için beni kullanıyorsun," dedi Elias. "O, bunu bir kilometre öteden anlar."

"Bana ağzını tıkamayı tekrar düşündürme." Örümcekkuşu'nun yüzü maskesinin altında kızardı. "Harper, Dex'le git. O vagonu *hemen* istiyorum."

"Sence Keris Veturia şu anda ne yapıyordur?" diye sordu Elias, Harper ortadan kaybolurken.

"Artık kahrolası İmparatorluk'ta yaşamıyorsun bile." Kızıl Örümcekkuşu beni daha sıkı tuttu. "O yüzden kapa çeneni."

"Kumandan'ın ne düşündüğünü bilmek için İmparatorluk'ta yaşamama gerek yok. Onun ölmesini istiyorsun, değil mi? Bunu biliyor olmalı. Onu öldürürsen, müttefikleriyle iç savaşa girme riskini göze alman gerekeceğini de biliyor. Sen burada vaktini benimle boşa harcarken, onun başkentte neler planladığını gökler bilir."

Örümcekkuşu kaşlarını çattı. Hayatı boyunca Elias'ın tavsiyelerini dinlemiş ve kendisi de ona nasihatler vermişti. *Ya haklıysa?* Aklından bunu geçirdiğini neredeyse duyabiliyordum. Elias'la göz göze geldim, o da benim gibi bir açık arıyordu.

"Büyükbabamı bul," dedi Elias. "Keris'i alt etmek istiyorsan, onun nasıl düşündüğünü anlamalısın. Quin, Keris'i yaşayan herkesten daha iyi tanıyor."

"Quin, İmparatorluk'u terk etti," dedi Örümcekkuşu.

"Büyükbabam İmparatorluk'u terk ettiyse," dedi Elias, "o hâlde kediler de uçabilir artık! Keris her neredeyse, yakınlarında bir yerde hata yapmasını bekliyor. Kendi mülklerinden birini kullanacak kadar aptal değil ve yalnız olmayacaktır. Hâlâ sadık bir sürü adamı var."

"Önemi yok." Kızıl Örümcekkuşu, Elias'ın tavsiyesini umursamıyormuş gibi elini salladı. "Keris ve yanında tuttuğu o yaratık..."

Midem altüst oldu. *Gecegetiren. Gecegetiren'i kastediyor.*

"Bir şeyin peşindeler," dedi Örümcekkuşu. "Keris İmparatorluk'u mahvetmeden onu yok etmeliyim. Üç hafta boyunca Quin Veturius'un izini sürdüm. Bunu tekrar yapacak kadar vaktim yok."

Elias sandalyede kıpırdandı, harekete geçmeye hazırlanıyordu. Örümcekkuşu'nun beni tutan eli gevşeyince ona hissettir-

meden bağlardan kurtulmak için ellerimi sıkıştırdım, büktüm ve çekiştirdim. Terli avuçlarım ipi kayganlaştırıyordu ama yeterli değildi.

"Onu yok etmek istiyorsun." Elias'ın kelepçeleri tıngırdadı. Ellerinin yakınında bir şey parladı. Maymuncuk muydu? Onu Avitas'a fark ettirmeden nasıl çıkarmıştı? "Sadece senin yapmaya razı olmayacağın şeyleri yapacağını unutma. Zayıflığını bulup onu kendi çıkarı için kullanacak. Bu onun en iyi olduğu konu."

Elias kolunu kıpırdatınca, Örümcekkuşu gözlerini kısarak başını ona doğru çevirdi. O anda Harper içeri girdi.

"Vagonlar hazır, Örümcekkuşu," dedi Harper.

"Al onu." Beni Avitas'a itti. "Boynuna bir bıçak daya." Harper beni kendisine doğru çekerken bıçağından uzak durmaya çalıştım. Örümcekkuşu ve Avitas'ın dikkatini Elias'a saldırıya geçme fırsatı verecek kadar dağıtabilirsem...

Birlikte seyahat ederken Elias'ın bana öğrettiği numaraya başvurdum. Avitas'ın ayağı ve bacağı arasındaki yumuşak noktaya tekme attıktan sonra bir çatıdan düşen çekiç gibi yere yığıldım.

Avitas küfrederken Örümcekkuşu arkasını dönünce Elias kelepçelerden kurtulup sandalyesinden fırladı. Örümcekkuşu göz açıp kapayıncaya kadar Elias silahlarına doğru atıldı. Kafamın üzerinden bir bıçak uçtu, Harper başını eğerken beni de beraberinde sürükledi. Örümcekkuşu kükredi ama Elias onun üzerine çıkıp ağırlığıyla onu yere yuvarladı. Onu yere sabitleyip bıçağını boynuna dayadı ama Örümcekkuşu'nun bileğinde bir şey parıldadı. Bıçağı vardı. Kahretsin, onu bıçaklayacaktı.

"Elias!" Onu uyarmak için bağırdığım anda birden vücudu kaskatı kesildi.

Nefesi boğazından patlarcasına çıktı. Elindeki bıçak düştü ve bir saniye içinde Örümcekkuşu yüzünde alaycı bir gülümsemeyle kıvrılarak onun altından çıktı.

"Laia." Elias gözleriyle öfkesini ve çaresizliğini ifade ediyordu. Sonra odayı karanlık doldurdu. Dalgalanan uzun, koyu renk saçlar ve parlayan esmer bir ten gördüm. Dipsiz kara gözleri içime işledi. Shaeva.

Sonra o ve Elias gözden kayboldular. Yer ayaklarımızın altında gümbürdedi ve dışarıda uluyan hayaletleri andıran rüzgârın sesi bir an için yükseldi.

Örümcekkuşu, Elias'ın durduğu yere doğru atıldı. Bir şey bulamadı ve bir saniye sonra elini boynuma dolayıp bıçağını kalbime doğrulttu. Beni sandalyeye itti.

"O kadın da *kimdi*?" diye fısıldadı.

Kapı ardına kadar açıldı ve Dex kılıcını çekmiş bir şekilde içeri girdi. Konuşmasına fırsat vermeden Örümcekkuşu ona bağırdı.

"Köyü didik didik arayın! Veturius kahrolası bir hortlak gibi ortadan kayboldu!"

"O köyde değil," dedim. "Kadın onu götürdü."

"Onu *kim* götürdü?" Bıçak çok yakın olduğu için konuşamadım ama Örümcekkuşu kıpırdamama bile izin vermiyordu. "Söyle bana!"

"Bıçağı bırak, Örümcekkuşu," dedi Avitas. Koyu saçlı Maskeli, Elias her an ortaya çıkabilirmiş gibi dikkatle odaya göz gezdirdi. "Belki o zaman sana söyler."

Kızıl Örümcekkuşu bıçağı biraz geri çekti. Eli sabitti ama maskesinin altında yüzü kızarmıştı. "Konuş ya da öl."

Shaeva'nın kim olduğunu ve Elias'ın neye dönüştüğünü belli belirsizce açıklamaya çalışırken kelimelerim birbirine giriyordu. Sözcükler ağzımdan çıkarken bile kulağa ne kadar inanılmaz geldiğinin farkındaydım. Kızıl Örümcekkuşu bir şey söylemedi ama vücudunun her yanına kuşku işlenmişti.

Sözlerim bitince, ayağa kalktı, bıçağı gevşek bir şekilde elinde tutarken geceye baktı. Şafağa sadece birkaç saat kalmıştı. "Elias'ı buraya geri getirebilir misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Başımı iki yana sallarken karşımda diz çöktü. Yüzü birdenbire sakinleşti, vücudu rahatladı. Gözlerine bakınca, düşünceleri benden uzaklaşmış gibi mesafeliydi.

"İmparator yaşadığını bilseydi seni bizzat sorgulamak isterdi," dedi Örümcekkuşu. "Aptal değilsen ölmeyi tercih edersin. Bunun acısız olmasını sağlayacağım."

Ah gökler. Bacaklarım serbestti ama ellerim bağlıydı. Yeterince çekiştirirsem sağ elimi serbest bırakabilirdim.

Avitas kılıcını kılıfına kaldırıp arkamda eğildi. Sıcak teninin bileklerime değdiğini hissettim ve beni yeniden bağlarken bileklerimin sıkışmasını bekledim.

Ama sıkışmadılar.

Aksine, bileklerimdeki ip çözüldü. Harper kısık bir sesle gerçekten duyduğumdan emin olamadığım tek bir kelime söyledi.

"*Git.*"

Kımıldayamadım. Kızıl Örümcekkuşu'nun sert bakışlarıyla göz göze geldim. *Ölümün gözlerinin içine bakacağım.* Gümüşi yüz hatlarında üzüntü dalgalandı. Vücuduna bağlı beş bıçağın acımasızlığıyla birdenbire yirmi yaşından daha büyük göründü. Bütün zayıflıkları giderilmişti. Çok fazla kan ve ölüm görmüştü.

Elias bana Marcus'un Örümcekkuşu'nun ailesine neler yaptığını anlatmıştı. Bunları öteki tarafa geçmeden önce aylarca onu rahatsız eden Hannah Aquilla'nın hayaletinden öğrenmişti.

Olanları dinlerken mide bulantım şiddetlendi. Yıllar önceki bir başka karanlık sabahı hatırladım. O gün irkilerek uyandığımda evde yankılanan kısık ve boğuk haykırışlardan korkmuştum. Babamın eve bir hayvan getirdiğini sandığımı hatırlıyorum. Yavaşça ve acı içinde ölen yaralı bir yaratık...

Ama eve girince büyükannemi öne ve geriye sallanırken, büyükbabamı telaşla onun iniltilerini bastırmaya çalışırken bulmuştum çünkü kızı, annem için yas tuttuğunu kimse duymamalıydı. Kimse bilmemeliydi. İmparatorluk Dişi Aslan'ı ve

temsil ettiği her şeyi ezmek istemişti. Bu onunla bağlantılı herkes anlamına geliyordu.

O gün hepimiz –büyükbabam, Darin, büyükannem ve ben– büyükannemin reçellerini satmak için pazara gittik. Büyükannem gözyaşı dökmedi. Gecenin bir yarısı duyduğum sessiz ağıtı içimi bir çığlıktan daha çok parçaladı.

Kızıl Örümcekkuşu da açıkça yas tutmaktan mahrum bırakılmıştı. Nasıl yas tutabilirdi ki? O İmparatorluk'ta en yetkili ikinci kişiydi ve İmparator'un emirlerini yerine getirmekte başarısız olduğu için ailesi cezalandırılmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım Örümcekkuşu hançerini kaldırırken. Bıçağını durdurmak için değil, serbest elini tutmak için parmaklarımı uzattım. Örümcekkuşu şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Avucu soğuk ve nasırlıydı. Bir saniyeden daha kısa bir süre sonra şaşkınlığı öfkeye dönüştü.

En derin üzüntüler en acımasız öfkeyi doğurur. Büyükannem böyle derdi. *Konuş, Laia.*

"Benim annem ve babam da öldürüldü," dedim. "Kız kardeşim Kauf'ta öldü. Küçüktüm ve buna tanık olmadım. Onların yasını asla tutamadım. Buna iznim yoktu. Kimse onlardan bahsetmedi ama onları her gün düşünüyorum. Senin ve kaybettiklerin için üzgünüm. Gerçekten."

Bir an için beni iyileştiren kızı gördüm. Elias ve benim Blackcliff'ten kaçmamıza izin veren, Kauf Hapishanesi'ne nasıl gireceğimi bana söyleyen kızı...

Ve o kız ortadan kaybolmadan, kendi gücümden yararlanıp görünmez oldum, sandalyeden yuvarlanıp Avitas'ın yanından geçerek kapıya doğru koştum. İki adım atmışken Örümcekkuşu haykırmaya başladı, üçüncü adımımda önce hançeri, sonra kılıcı ardımdaki havayı yardı.

Çok geçti. Kılıcı yere indiğinde, açık kapıdan ve hiçbir şeyin

farkında olmayan Dex'in yanından geçip gitmiştim. Gecenin içindeki bir başka gölge gibi bütün gücümle koşuyordum.

VI: Elias

Shaeva, beni onun cehennemlerinden birinde olduğumu düşüneceğim kadar kusursuz bir karanlığa daldırdı. Onu göremesem de bana sıkıca tutunuyordu. Hızla ilerlemiyorduk, hareket etmiyormuşuz gibi geliyordu. Yine de vücudu sihrin etkisiyle zonkluyordu ve üzerime taşınca, tenim alev almış gibi yandı.

Yavaşça görüşüm aydınlandı ve kendimi bir okyanusun üzerinde süzülürken buldum. Solgun sarı bulutlarla kaplı gökyüzü gürlüyordu. Shaeva'nın yanımda olduğunu hissettim ama gözlerimi yüzeyin hemen altında, kocaman siluetlerle fokurdayan aşağıdaki sudan alamadım. O siluetlerden kötülük fışkırıyordu, ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir kötü niyetti. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir korku içimi sardı, Blackcliff'te bir çocukken bile böyle hissetmemiştim.

Sonra korku yükseldi ve yerini kadim bir bakışın ağırlığı aldı. Zihnimde bir ses yankılandı.

Gece yaklaşıyor, Elias Veturius. Dikkatli ol.

Ses o kadar kısıktı ki her heceyi duymak için çaba gösterdim ama ona bir anlam veremeden okyanus kaybolup karanlık geri döndü, ses ve görüntü zihnimden silindi.

***

Başımın üzerinde karmaşık ahşap kirişler ve altındaki kuş tüyü yastık bana uyanır uyanmaz nerede olduğumu hatırlattı. Shaeva'nın kulübesinde, evimdeydim. Şöminede odunlar çıtırdıyordu ve havada baharatlı korma kokusu vardı. Kendi evinde güvende ve rahat hisseden birinin huzuruyla, uzunca bir süre yatağımda uzandım.

Laia! Olanları hatırlayınca hemen doğruldum, başım zonkluyordu. *Kahretsin.*

Köye, Laia'nın yanına dönmeliydim. Güçlükle ayağa kalkarken, kılıçlarımın gelişigüzel bir şekilde yatağın altına sokulduğunu gördüm ve kulübenin kapısına doğru yalpalayarak ilerledim. Dışarıda, açıklığı kasıp kavuran dondurucu rüzgâr biriken kardan bel hizasında vahşi hortumlar çıkarıyordu. Hayaletler beni görünce uğuldayarak bir araya toplandılar, ıstırapları hissedilirdi.

"Merhaba genç adam." Gölgelerden biri yanıma yaklaştı, o kadar solgundu ki yüzünü zar zor görebildim. "Sevgilimi gördün mü?"

Onu tanıyordum. Tutam. Burada tanıştığım ilk hayaletlerden biriydi. Konuşmaya başlayınca sesim paslı bir hırıltı gibi çıktı.

"Çok... Üzgünüm."

"Elias." Shaeva bileğinde şifalı kış bitkileriyle dolu bir sepetle açıklığın kenarında belirdi. Hep utangaç olan Tutam kayboldu. "Gezinmemelisin."

"Neyim var?" diye sordum Ruh Yakalayıcı'ya. "Ne oldu?"

"Bir gündür baygındın." Shaeva bariz öfkeme aldırmadı. "Rüzgâr gibi ilerlemek yerine, seni buraya sendeleyerek getirdim. Öylesi daha hızlı olurdu ama fani bir beden için daha zararlı."

"Laia, Mamie..."

"Sus, Elias." Shaeva bir porsuk ağacının dibine oturdu ve ağacın görünen köklerinin arasına yerleşip derin bir nefes aldı. Ağaç sanki etrafına dolanıp kendisini onun bedenine göre ayarlar gibi göründü. Sepetinden bir avuç yeşillik çıkarıp yaprakları saplarından şiddetle kopardı. "Neredeyse ölüyordun. Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Beni o şekilde almamalıydın." Hiddetimi bastıramadım ve Shaeva bana dik dik bakarken öfkesi giderek arttı. "İdare edebilirdim. O köye geri dönmeliyim."

"Seni aptal!" Shaeva sepetini yere koydu. "Kızıl Örümcekkuşu'nun zırh eldiveninde bir hançer vardı. Hayati organlarından iki santimetre uzaktaydı. Zamanında gelmeseydim, şu anda senin hayaletine bağırıyor olacaktım." Sert bakışları acımasızdı. "Bütün endişelerime rağmen arkadaşlarına yardım etmene izin verdim. Sen de bunu heba ettin."

"Bekleme Yeri'nde kalıp insanlarla asla temasa geçmememi isteyemezsiniz benden. Aklımı kaçırırım. Laia... Onu önemsiyorum, Shaeva. Burada olamam."

"Ah, Elias." Shaeva yerinden kalıp ellerime uzandı. Tenim soğuktan uyuşmuş olsa da sıcaklığında teselli bulmadım. Shaeva içini çekti, sesi mahcubiyet yüklüydü. "Hiç sevmediğimi mi sanıyorsun? Ben de sevdim. Bir kez. O çok güzeldi. Zekiydi. Aşk beni kör edip kutsal görevlerimi ihmal etmeme sebep oldu. Aşkım yüzünden dünya acı çekti. Hâlâ çekiyor." Shaeva titrek bir nefes alırken, sanki sıkıntısına karşılık verir gibi etrafımızdaki hayaletlerin feryatları arttı.

"Üzüntünü anlıyorum. Gerçekten. Ama bizim için görev her şeyden önce gelmeli Elias. Tutku, üzüntü, yalnızlık... Aşkın burada yeri yok. Bekleme Yeri'ni seçtin ve Bekleme Yeri de seni seçti. Artık ruhen ve bedenen kendini tamamen ona adamalısın."

Ruhen ve bedenen. Cain'in uzun zaman önce bana söylediği bir şeyi hatırlayınca içim ürperdi. Günün birinde özgürlüğü elde etme fırsatım olacağını söylemişti. *Ruhen ve bedenen gerçek özgürlük*. Acaba bunu mu öngörmüştü? Günün birinde benden zorla alınacağını bildiği için beni özgürlük yoluna mı yönlendirmişti? Bu en başından beri benim kaderim miydi?

"Biraz zamana ihtiyacım var. Bir güne," dedim. Sonsuza kadar buraya zincirleneceksem, en azından Laia ve Mamie'ye bir veda borçlu olduğumu düşünüyordum, gerçi onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Shaeva duraksadı. "Sana birkaç saat vereceğim," dedi en sonunda. "Ondan sonra, daha fazla oyalanmak yok. Öğrenmen gereken çok şey var Elias. Ve sana öğretmek için ne kadar vaktim olduğunu bilmiyorum. Ruh Yakalayıcısı olmak için yemin ettiğin anda gücüm azalmaya başladı."

"Biliyorum." Botumun ucuyla onu dürtüp aramızdaki gerginliği hafifletmek için gülümsedim. "Bulaşıkları her yıkamak istemediğinde, bana hatırlatıyorsun." Ciddi ses tonunu taklit ettim. "*Elias, gücüm azalıyor... Ön basamakları süpürüp içeri odun getirmeyi unutma.*"

Shaeva kıkırdadı. "Sanki süpürmeyi biliyorsun da...

Sonra ansızın gülümsemesi kayboldu. Ağzının kenarında telaşlı çizgiler belirdi ve sanki elinde olmayan silahları çaresizce tutmak ister gibi ellerini sıkıp açtı.

Etrafımızdaki karın dönüp durması yavaşladı. Rüzgâr önce yavaşladı, sonra tamamen kesildi. Ağaçların arasındaki gölgeler derinleşti, öylesine karaydılar ki başka dünyalara açılan birer geçidi andırıyorlardı.

"Shaeva? Neler oluyor?"

Ruh Yakalayıcı büyük bir korkuyla ürperdi. "Kulübeye gir!"

"Her ne oluyorsa, bununla birlikte yüzleşe..."

Shaeva tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. "Henüz bilmediğin çok şey var ve eğer sen başarısız olursan dünya da başarısız olur. Bu sadece başlangıç. Unutma: Kulübede uyu. Orada sana zarar veremezler. Kabileleri bul, Elias. Uzun zamandır benim müttefikim oldular. Onlara ölülerin hikâyelerini sor..." Sırtı geriye doğru esnerken sesi kesildi.

"Kahretsin! Shaeva..."

"*Ay, Yay Takımyıldızı'na yerleşiyor!*" Sesi değişip çoğaldı. Kendi sesinin üzerinde bir çocuğun ve yaşlı bir kadının sesi vardı, sanki Shaeva'nın bütün hâlleri aynı anda konuşuyor gibiydi.

"Cellat ortaya çıktı. Hain serbest kalıyor. Dikkat! Ölüm ardında alevler bırakarak yaklaşıyor ve bu dünyayı ateşe verecek. Böylece büyük yanlış düzelecek."

Shaeva elini gökyüzüne, yoğun kar bulutlarının ardındaki gizli takımyıldızlara doğru kaldırdı.

"Shaeva." Israrcı bir şekilde omuzlarından tutup sarstım. *Onu içeri götür!* Kulübe onu her zaman sakinleştirirdi. Orası göklerin unuttuğu bu yerdeki tek sığınağıydı ama onu kaldırmaya çalışınca, beni üzerinden itti. "Shaeva, bu kadar inatçı olma..."

"Her şey sona ermeden önce söylediklerimi hatırla," diye fısıldadı. "O, bu yüzden burada. Benden istediği bu. Söz ver."

"Söz... Söz veriyorum."

Elleriyle yüzüme dokundu. Parmakları ilk kez soğuktu. "Yakında yemininin bedelini öğreneceksin kardeşim. Umarım benden nefret etmezsin."

Shaeva dizlerinin üzerine çökerken, şifalı otların bulunduğu sepeti devirdi. Yeşil ve sarı yapraklar ortaya saçıldı, solgun karın üzerindeki canlı renkler tezat oluşturuyordu. Açıklık sessizdi. Hayaletler bile susmuşlardı.

Bu doğru olamaz. Kulübenin etrafında daima yoğun bir hayalet kalabalığı olurdu. Fakat o an etrafta tek bir ruh bile yoktu.

Ormanın batısında, dakikalar öncesine kadar gölgelerin sadece gölge olduğu yerde bir şey kıpırdadı. Istırap içinde kıvranır gibi hareket etti ve en sonunda saf geceye bürünmüş, cübbeli bir siluete dönüştü. Cübbesinin başlığının altından iki küçük güneş dik dik bana bakıyordu.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Sadece tarifini duymuştum ama onu tanıyordum. Kahretsin, onu tanıyordum.

Gecegetiren.

VII: Kızıl Örümcekkuşu

Antium'un demir işlemeli kapısının altından geçerken, Dex, Avitas ve beni bir dizi kesilmiş kafa karşıladı. Çoğu Âlimler'di ama arada Savaşçılar da gördüm. Sokaklar pis, çamurlu suyla doluydu ve şehrin üzerinde uzanan bulut örtüsü durmaksızın kar bırakıyordu.

Atımın sırtında dehşet verici serginin yanından geçtim, Harper beni izledi ama Dex dizginleri sıkıca tutarak kafalara baktı. Sessizliği rahatsızlık vericiydi. Saif Kabilesi sorgusunu hâlâ unutamamıştı.

"Kışlana git, Dex," dedim. "Gece yarısına kadar bütün aktif görevlerle ilgili raporları masamda istiyorum." Yakındaki bir sancağın dışında oyalanan iki kadın dikkatimi çekti. Fahişeler. "Sonra gidip bir şeylerle meşgul ol. Baskını unutmaya çalış."

"Genelevlere gitmem," dedi Dex bakışlarımı takip edip kadınlara odaklanırken. "Gitseydim bile, bu benim için o kadar kolay olmazdı, Örümcekkuşu. Sen de biliyorsun."

Avitas Harper'a ters bir bakış attım. *Uzaklaş.* Harper işitme menzilinden çıkınca Dex'e döndüm. "Madam Heera, Mandias Meydanı'nda. Unutma Evi. Heera'nın ağzı sıkıdır. Kadınlarına ve erkeklerine iyi davranır." Dex'in tereddüt ettiğini görünce sabrım taştı. "Suçluluk duygusunun seni tüketmesine izin veriyorsun ve bu köyde bize pahalıya patladı," dedim. O baskının Keris'e karşı kullanabileceğimiz bir şey vermesi gerekiyordu. Başarısız olmuştuk. Marcus bundan hoşlanmayacaktı ve onun hoşnutsuzluğunun acısını kız kardeşim çekecekti.

"Keyfim kaçınca, Heera'nın yerini ziyaret ederim," dedim. "İşe yarıyor. Gidip gitmemen benim için fark etmez ama bu kadar dertli ve işe yaramaz olmayı bırak. Buna gösterecek sabrım yok."

Dex uzaklaşınca, Harper atını yaklaştırdı. "Heera'nın yerine mi gidiyorsun?" Sesinde saf meraktan fazlası vardı.

"Yine dudak mı okuyorsun?"

"Sadece seninkileri, Örümcekkuşu." Harper yeşil gözlerini dudaklarıma o kadar hızlı indirdi ki, neredeyse gözden kaçıracaktım. "Sorumu bağışla. İhtiyaçlarını karşılayacak. Gönüllüler olduğunu sanıyordum. Önceki Örümcekkuşu'nun yardımcısı bazen onun için fahişeler temin ederdi, istersen..."

İma ettiği şeyi düşününce yanaklarım kızardı. "Arkadayken konuşmayı kes Harper," dedim.

İlerideki saraya doğru dörtnala gittik, inci parlaklığındaki cephesi içerideki zalimliği gizleyen apaçık bir yalandı. Dış kapılar bu saatte çok kalabalıktı, Çizer saray mensupları ve Tüccar dalkavuklar taht odasına girip İmparator'un gözüne girmek için yarışıyorlardı.

"Marinn'e bir saldırı düzenlemek çok faydalı olur..."

"Donanma çoktan yola çıktı..."

"Veturia onları ezip geçer..."

Aile reislerinin bitmek bilmeyen entrikalarını duyunca iç geçirmemek için kendimi tuttum. Yaptıkları planlar İmparator'un dikkatini dağıtıyordu. Beni görünce sessizleştiler. Rahatsızlıklarından gaddarca keyif aldım.

Harper ve ben hızla saraylıların arasından geçtik. Kenarları kürklü, uzun pelerinler giyen adamlar atımın sıçrattığı kar suyundan korunmak için geri çekildiler. Güzel elbiseleriyle göz kamaştıran kadınlar çaktırmadan beni izlediler. Kimse benimle göz göze gelmedi.

Domuzlar. Marcus ailemi infaz ettikten sonra bir kişi bile onları anmak için güzel bir söz söylememişti. Gizliden de olsa...

Annem, babam ve kız kardeşim vatan hainleri olarak ölmüşlerdi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Marcus utanmamı istiyordu ama utanmıyordum. Babam, imparatorluğu kurtarmaya

çalışırken canını vermişti ve bir gün bu gerçek bilinecekti ama şimdilik ailem hiç var olmamış gibiydi. Sanki hayatları birer halüsinasyondan ibaretti.

Livia, haftalardır görmediğim bir Âlim cadı ve kellesi şu anda belimde olması gereken bir Âlim kız dışında kimse bana annebabamdan bahsetmeye cesaret etmemişti.

Taht odasının çift kanatlı kapılarını görmeden önce içeriden gelen uğultuyu duydum. İçeri girerken bütün askerler beni selamladı. Artık bana selam vermeyenlere ne olduğunu öğrenmişlerdi.

Marcus tahtında kaskatı oturuyordu. Kocaman ellerini kolçaklarında yumruk yapmıştı ve maskeli yüzü ifadesizdi. Yerde toplanan kan kırmızısı pelerini, gümüş ve bakır zırhından korkutucu bir şekilde yansıyordu. Yanındaki silahlar jilet kadar keskindi, imparatorlarının yanında yumuşak başlı görünen Çizer aile reislerini hayal kırıklığına uğratsalar da.

Kumandan burada değildi. Fakat Livia buradaydı, Marcus'un yanında kendi tahtında otururken yüzü bir Maskeli'ninki kadar duygusuz görünüyordu. Burada oturmaya zorlanmasından nefret ediyordum ama en azından hayatta olduğunu görmek içimi rahatlattı. Altın rengi işlemeleri olan eflatun elbisesiyle muhteşem görünüyordu.

Kız kardeşimin sırtı dikti, yanağındaki morlukları gizlemek için yüzü pudralanmıştı. Marcus'un sarı gözlü kuzenlerinden oluşan nedimeleri birkaç adım ötesinde toplanmışlardı. Marcus ve ailesine karşı bir iyi niyet göstergesi olarak kız kardeşim tarafından köylerinden toplanan Avamlar'dı. Tıpkı benim gibi sarayı katlanılmaz bulduklarını tahmin ediyordum.

Karşısında bariz bir şekilde sıkıntılı görünen Denizci elçisine rağmen, Marcus dikkatini bana çevirdi. Ona doğru yaklaştığım esnada İmparator'un omuzları seğirdi.

"Beni uyarmana gerek yok, seni kahrolası," diye homurdandı Marcus. Elçi kaşlarını çatınca Marcus'un adama yanıt vermediğini anladım. Kendi kendine konuşuyordu. Denizci'nin kafasının karıştığını görünce, İmparator yaklaşmasını işaret etti.

"Bunak kralına korkudan sinmesine gerek olmadığını söyle," dedi Marcus. "İmparatorluk Marinn'le savaşa girmekle ilgilenmiyor. İyi niyetli olduğumuzu görmeye ihtiyacı varsa, bana düşmanlarının bir listesini gönderebilir. Hediye olarak ona kellelerini yollarım." Rengi solan elçi geri çekilirken, Marcus öne çıkmamı işaret etti.

Livia'yı umursamadım. Saraylıların yakın olmadığımızı düşünmesi daha iyiydi. Uğraşması gereken yeterince sorun varken bir de bu akbabaların yarısının benimle ilişkisinden faydalanmaya çalışmasına ihtiyacı yoktu.

"İmparator." Diz çöküp başımı eğdim. Aylardır bunu yapmama rağmen hiç kolaylaşmamıştı. Yanımda duran Harper da aynı şeyi yaptı.

"Herkes odadan çıksın," diye hırladı Marcus. Çizerler yeterince hızlı hareket etmeyince, en yakındakine bir hançer fırlattı.

Muhafızlar, Çizerler'i dışarı yönlendirdiler fakat hepsi aynı anda yeterince hızlı çıkamadı. Marcus bu manzaraya gülümsedi, sert kahkahası odayı saran korkuya karşı kulak tırmalıyordu.

Livia kalkıp elbisesinin katlarını zarifçe topladı. *Daha hızlı ol kardeşim*, diye geçirdim içimden. *Çık buradan.* Ama tahtından inemeden, Marcus bileğini kavradı. "Sen kal." Onu zorla yerine oturttu. Kız kardeşim bir an benimle göz göze geldi. Korku değil, sadece uyarı sezdim. Avitas sessiz bir tanık gibi geri çekildi.

Marcus zırhından bir parşömen çıkarıp onu bana attı. Parşömen elime uçarken arma havada parladı, altında birbirleriyle kesişen kılıçların olduğu *K* harfini görür görmez tanıdım. Kumandan'ın mührüydü.

Yüce İmparator'um,
Karkaun büyücüsü Grímarr Navium yağmalarını sıklaştırdı. Daha

fazla askere ihtiyacımız var. Navium'un Aile Reisleri benimle hemfikir; mühürleri aşağıda. Yarım lejyon yeterli olur.

Ölene kadar görev her şeyden önce gelir,
General Keris Veturia

"Emrinde koca bir lejyon var," dedim. "Beş bin adamla küçük bir Barbar isyanını bastırabilmesi gerekir."

"Yine de..." Marcus zırhından bir başka parşömen çıkarıp bana fırlattı. "Equitius, Tatius, Argus, Modius, Vissellius aile reisleri ve liste uzuyor," dedi. "Hepsi yardım talep ediyor. Keris'in mesajı geldiğinden beri, Antium'daki vekilleri beni rahat bırakmıyorlar. Üç yüz sivil öldü ve o Barbar köpeklerin donanması limana yaklaşıyor. Grímarr denen her kimse, kahrolası şehri ele geçirmeye çalışıyor."

"Ama herhalde Keris...

"Keris bir şeyler *çeviriyor*, seni aptal sürtük." Marcus'un kükremesi odada yankılandı ve iki adımda benimle burun buruna geldi. Harper arkamda gerilirken, Livia tahtından kalkar gibi oldu. Başımı hafifçe iki yana salladım. *Onunla baş edebilirim küçük kardeşim.*

Marcus parmaklarıyla kafatasımı dürttü. "Bunu o kalın kafana sok. Emrettiğim gibi onun işini halletseydin bu olmazdı... *Kapa çeneni kahrolası.*"

Marcus hızla arkasını döndü ama Livia konuşmamıştı. Bakışları kendisi ve kardeşim arasında bir yere odaklandı, huzursuzca Livia'nın, Marcus'un aylar önce Sınavlar'da öldürülen ikizi Zak'in hayaletini gördüğüne dair şüphesini hatırladım.

Ben bunu düşünmeye fırsat bulamadan, Marcus maskemi dalgalandıracak kadar yanıma yaklaştı. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyordu.

"Suikast istemediniz, lordum." Çok yavaşça geri çekildim. "Yok etme talep ettiniz ve yok etme zaman alır."

"Ustalık istedim." Öfkesini dizginledi, ani sakinliği hiddetinden daha ürperticiydi. "Üç ayın vardı. Şimdiye kadar Keris'in

göz yuvalarında kurtlar dolaşıyor olmalıydı. Aksine, İmparatorluk zayıflarken, o hiç olmadığı kadar güçlü. Söylesene Kızıl Örümcekkuşu, onu ne yapacaksın?"

"Elimde bilgi var." Sesimin ve bedenimin mümkün olduğunca ikna edici hissettirmesine özen gösterdim. Emindim. Keris'i alt edecektim. "Onu yok etmek için yeterli."

"Ne bilgisi?"

Elias'ın Quin hakkında açığa vurduğu şeyi ona söyleyebilirdim ama bu işe yaramazdı. Yarasa bile Marcus beni daha fazla sorgulardı. Laia ve Elias'ı elimden kaçırdığımı duyarsa, kardeşimi ortadan ikiye bölerdi. "Yerin kulağı var, lordum," dedim. "Üstelik hepsi dostumuz değil."

Marcus beni iyice süzdü. Sonra döndü, kardeşimi zorla ayağa kaldırıp onu tahtının yan tarafına ittikten sonra kolunu arkasında büktü.

Şiddete çabucak alışan ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya razı bir kadının durgunluğuna sahipti. Silahlarımı kavrarken, Livvy benimle göz göze geldi. Kendisi için olmasa da, benim için hissettiği korku öfkemi dizginlememi sağladı. *Unutma, öfkeni ne kadar belli edersen ona o kadar acı çektirir.*

Kendimi mantıklı olmaya zorlamaktan nefret ettim. Kardeşimi inciten ellerini koparmadığım, ona kötü sözler söyleyen dilini kesmediğim için kendimden nefret ettim. Bunu kendisinin yapması için kardeşime bir bıçak verememekten nefret ediyordum.

Marcus başını eğdi. "Kız kardeşin çok iyi ud çalıyor," dedi. "Birçok misafirimi eğlendirdi, hatta usta müzisyenliğiyle onları büyüledi. Yine de onları başka şekilde eğlendirmenin yollarını bulabileceğinden eminim." Livia'nın kulağına doğru eğilirken, kardeşimin dudakları kaskatı kesilip bakışları uzakta bir noktaya odaklandı. "Şarkı söyleyebilir misin sevgilim? Sesinin çok güzel olduğundan eminim." Marcus yavaşça, bilerek, parmaklarından

birini geriye doğru çekti. İyice zorladı. Buna dayanamazdım. Öne doğru bir adım atar atmaz mengene gibi bir elin kolumu tuttuğunu hissettim.

"Durumu daha kötü kılarsın," diye mırıldandı Avitas kulağıma.

Livia'nın parmağı kırıldı. Nefesini tutmak dışında ses çıkarmadı.

"Bu, başarısızlığın için," dedi Marcus. Livia'nın parmaklarından bir diğerini tutup özenle geriye bükerken her saniyesinden keyif aldığını anladım. Kardeşimin alnında ter damlaları belirdi, yüzü bembeyazdı.

Parmağı nihayet kırılınca, iniltiler çıkarıp dudağını ısırdı.

"Cesur kuşum." Marcus ona gülümserken, içimden onun boğazını parçalamak geldi. "Çığlık atmanın daha çok hoşuma gittiğini biliyorsun." Marcus bana doğru döndüğünde gülümsemesi kaybolmuştu. "Bu beni tekrar hayal kırıklığına uğratırsan, olacaklara dair bir hatırlatmaydı."

Marcus kardeşimi tahtına fırlattı. Livvy'nin başı sert taşa çarptı. İrkilip elini göğsüne doğru tuttu ama Marcus'a duyduğu nefret alevlenince, bir kez daha kendine hâkim oldu.

"Navium'a gideceksin Örümcekkuşu," dedi Marcus. "Blackcliff Sürtüğü'nün ne planladığını öğreneceksin. Onu parça parça yok edeceksin ve bunu çabucak yapacaksın. Tahıl Ayı'na kadar kellesini bir mızrakta görmek istiyorum. İmparatorluk'un bunun olması için yalvarmasını istiyorum. Beş ayın var. Bu senin için yeterli bir süre, değil mi? Her üç günde bir davullarla beni son gelişmelerden haberdar etmeni istiyorum." Livia'ya küçük bir bakış attı. "İlerlemenden memnun kalmazsam, kız kardeşinin kemiklerini geriye sadece tırtıklı parçalar kalana kadar kırmaya devam ederim."

VIII: Laia

Çıldırtıcı sayıda Savaşçı devriyesinden kendimi gizleyerek başım zonklayana, bacaklarım soğuktan ve yorgunluktan titreyene kadar saatlerce koşup görünmezliğimi korudum. Elias, Darin ve Afya için endişelenmekten başım dönüyordu. Güvende olsalar bile, İmparatorluk baskınları fark ettiğine göre, şimdi ne yapacaktık? Savaşçılar askerlerle kırsal bölgeye hücum edeceklerdi. Devam edemezdik. Risk çok büyüktü.

Boş ver. Kampa dön. Göklerden Darin'in de oraya ulaşmış olmasını dile.

Baskından bir gün sonra gece yarısı, çadırımızı koruyan uzun, çıplak meşe ağacını nihayet görebildim, dalları rüzgârda hışırdıyordu. Atlar hafifçe kişnerken, tanıdık bir siluet ağacın altında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. *Darin!* Hissettiğim rahatlıktan neredeyse ağlayacaktım. Gücüm iyice tükendi ve ona seslenemediğimi fark ettim. Görünür oldum.

Görünür olur olmaz önümde bir karaltı belirdi. Loş bir oda kamburunu çıkarmış birini görür gibi oldum. Bir saniye içinde hayal kayboldu ve kampa doğru sendeleyerek ilerledim. Darin beni fark etti ve koşup bana sarıldı. Kardeşimle sığınak olarak kullandığımız kürk çadırın yan tarafından fırlayan Afya'nın yüzünde öfke ve rahatlık hissi birbirine karıştı.

"Sen kahrolası bir aptalsın!"

"Laia, ne oldu?"

"Mamie'yi buldunuz mu? Mahkûmlar güvende mi? Elias..."

Afya elini kaldırıp beni susturdu. "Mamie Nur Kabilesi'nden bir şifacıyla birlikte," dedi Zaldara. "Halkım mahkûmları Kabile topraklarına ulaştıracak. Onlara katılacaktım ama..."

Afya, Darin'e kısa bir bakış atınca anladım. Onu yalnız bırakmak istememişti. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordu.

Onlara Kızıl Örümcekkuşu'nun tuzağı ve Elias'ın ortadan kaybolmasını çabucak anlattım.

"Elias'ı gördünüz mü?" *Lütfen iyi olsun.* "Orman'dan çıktı mı?"

Afya omzunun üzerinden Bekleme Yeri'nin batı sınırını oluşturan yüksek ağaç duvarına bakarken ürperdi. Darin başını iki yana sallamakla yetindi.

Dik dik ağaçlara bakarken, cinin kulübesine doğru ormanı yakıp geçerek bir patika açacak güce sahip olmayı diledim. *Neden onu alıp götürdün Shaeva? Neden ona bu şekilde eziyet ediyorsun?*

"İçeri gel." Darin beni çadıra doğru çekip uyku tulumundan aldığı yün battaniyeyi omuzlarıma doladı. "Üşüteceksin."

Afya çadırın tepesindeki deliği örten kürkü indirip küçük yemek pişirme ateşimizin küllerini karıştırırken, ateşin ışığı esmer yüzünü aydınlatıp bronzlaştırdı. Uzun dakikaların ardından, Darin'in pişirdiği patatesli kabağı silip süpürmekle meşguldüm. Fazla pişirip gereğinden çok kırmızıbiber katmıştı, Darin mutfakta her zaman umutsuzdu.

"Baskın günlerimiz sona erdi," dedi Afya. "Yine de İmparatorluk'la savaşmaya devam etmek istiyorsanız benimle gelin. Nur Kabilesi'ne katılın." Kabileli kadın duraksayıp düşündü ve sonra ekledi: "Kalıcı olarak."

Kardeşim ve ben birbirimize baktık. Kabileliler yeni aile üyelerini ancak evlilik ya da evlat edinme yoluyla kabul ederlerdi. Bir kabileye katılma daveti hafife alınmayacak bir şeydi, özellikle de bir Zaldara tarafından davet ediliyorsanız.

Cömertliği karşısında şaşkına dönüp Afya'nın eline uzandım ama elini sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Zaten aileden sayılırsınız," dedi Afya. "Beni tanıyorsun. Karşılığında istediğim bir şey var." Afya kardeşime döndü. "Seni kurtarmak için çok kişi öldü, Serralı Darin. Serra çeliğini dövmeye başlamanın zamanı geldi. Senin için malzemeleri tedarik

edebilirim. Gökler biliyor ki, Kabileler'in mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacı var."

Kardeşim kopan parmaklarının hayali acısı onu rahatsız ettiğinde yaptığı gibi elini sıkıp açtı. Yüzü soldu, dudakları inceldi. İçindeki iblisler uyandı.

Darin'in bir şey söylemesini, Afya'nın teklifini kabul etmesini çok istiyordum. İmparatorluk'la savaşmaya devam etmemiz için bu tek şansımız olabilirdi. Fakat ona doğru dönünce, homurdanarak hava almaya ihtiyacı olduğunu söyleyip çadırı terk ettiğini gördüm.

"Casuslarından haber var mı?" dedim Afya'ya hemen, dikkatini kardeşimden ayırmayı umarak. "Savaşçılar birliklerini geri çekmediler mi?"

"Atella Geçidi'nden Kabile Çölü'ne bir başka birlik gönderdiler," dedi Afya. "Nur yakınlarında yüzlerce Kabileli'yi sahte suçlardan tutukladılar: rüşvet, kaçak mal taşımacılığı ve gökler bilir, başka neler. Söylentilere göre mahkûmları köle olarak satacakları İmparatorluk şehirlerine göndermeyi planlıyorlarmış."

"Kabileler koruma altında," dedim. "İmparator Taius'la yapılan antlaşma beş yüz yıldır geçerli."

"O antlaşma İmparator Marcus'un zerre umrunda değil." Afya kaşlarını çattı. "Ve en kötüsü bu da değil. Sadh'da, bir lejyoner Alli Kabilesi'nin Kehanni'sini öldürdü."

Şaşkınlıktan ağzımın açık kalmasına engel olamadım. Kehanniler, Kabile hikâyeleri ve tarihinin koruyucuları, Zaldarlardan sonra en önemli kişilerdi. Onlardan birini öldürmek savaş ilanıydı.

"Alli Kabilesi misilleme olarak en yakındaki Savaşçı garnizonuna saldırdı," dedi Afya. "İmparatorluğun istediği buydu. Maskeli komutan cehennemden gelen bir çekiç gibi tepelerine indi ve Alli Kabilesi'nin bütün üyeleri ya öldürüldü ya da esir alındı. Siyyad ve Fozi Kabileleri İmparatorluk'tan intikam ala-

caklarına dair yemin ettiler. Zaldarlar'a İmparatorluk köylerine saldırı düzenlemelerini emretti, son sayımda neredeyse yüz Savaşçı öldürülmüştü, sadece askerler değil."

Afya bana ciddiyetle baktı. Kabileler, Savaşçı masumlara –çocuklara, sivillere ve yaşlılara– saldırıyorlarsa İmparatorluk çok sert karşılık verecekti.

"Bizi kışkırtıyorlar." Afya zamanı tahmin etmek için gökyüzüne baktı. "Bizi zayıflatıyorlar. O çeliğe ihtiyacımız var, Laia. Teklifimi düşün." Gitmek üzere pelerinini etrafına dolayıp çadırın kanadında duraksadı. "Ama çabuk ol. Havada bir tuhaflık var. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum. Korktuğum sadece Savaşçılar değil."

Afya'nın uyarısı bütün gece aklımdan çıkmadı. Şafağa doğru uyumaya çalışmaktan vazgeçip çadırdan çıkarak kardeşimin nöbet tuttuğu yere gittim.

Bekleme Yeri'nin hayaletleri sabırsızdı, hiç şüphesiz ki varlığımız onları sinirlendiriyordu. Istırap dolu haykırışları kuzeyden esen rüzgârın uğultusuna karışıp tüyleri diken diken eden buz gibi bir koroya dönüşüyordu. Kardeşimin yanına otururken battaniyemi iyice etrafıma doladım.

Sessizce oturup doğuda gökyüzünün rengi açılırken, Bekleme Yeri'ndeki ağaçların tepelerinin siyahtan maviye dönüşmesini izledik. Bir süre sonra Darin konuştu.

"Neden silah yapmayacağımı bilmek istiyorsun, değil mi?"

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Kardeşim yumruklarını sıkıp açtı, bu çocukluğundan beri alışkanlık edindiği bir şeydi. Baskın eli olan sol elinin orta ve yüzük parmakları kesilmişti.

"Malzemeleri tedarik etmek kolay," dedi Darin. Hayaletlerin uğultusu artınca sesini yükseltti.

"Zor olan kılıcı dövmek. Metallerin karışımı, alevin ısısı, çeliğin nasıl büküldüğü, kenarlarının ne zaman soğuduğu, bıçağın

cilalanması. Çoğunu hatırlıyorum ama..." Darin uzaktaki bir şeyi görmeye çalışır gibi gözlerini kıstı. "Birçok şeyi unuttum. Kauf Hapishanesi'ndeki ölüm hücrelerinde zaman ve pek çok şey yok oldu. Artık babamın ya da büyükannemin yüzlerini hatırlayamıyorum." Hayaletlerin gürültüsünde kardeşimin sesini zar zor duyabiliyordum. "Ya arkadaşın Izzi bir hiç uğruna öldüyse? Ya Afya'nın ailesi bir hiç uğruna öldülerse? Ya Elias bir hiç uğruna sonsuza kadar Ruh Yakalayıcı olmak için yemin ettiyse? Ya dövdüğüm çelik kırılırsa?"

Ona bunun asla olmayacağını söyleyebilirdim. Ama Darin yalan söylediğimi anlardı. Kardeşimin sol elini tuttum. Nasırlıydı. Güçlüydü.

"Öğrenmemizin tek bir yolu var, Darin," dedim. "Ama o zamana kadar öğrenemeyeceğiz..."

Orman'dan gelen özellikle tiz bir çığlık cümlemi tamamlamama engel oldu. Ağaçların tepeleri dalgalanırken yer inledi. Bize en yakın ağaç gövdelerinin arasında beyaz tutamlar bir araya toplandı ve haykırışları doruğa ulaştı.

"Onların nesi var?" Darin sesi duyunca suratını ekşitti. Hayaletlere aldırmamak genellikle ikimiz için de kolaydı ama bu kez ellerimle kulaklarımı kapattım.

O anda hayaletlerin haykırışlarının anlamsız olmadığını fark ettim. Acılarının altına gömülü kelimeler vardı. Özellikle bir kelime dikkatimi çekti.

Laia. Laia. Laia.

Bunu kardeşim de duydu. Kılıcına davrandı ama sesi Kauf'tan önceki gibi sakindi. "Elias'ın söylediklerini unutma. Onlara güvenemezsin. Bizi huzursuz etmek için uluyorlar."

"Onları dinle," diye fısıldadım. "*Dinle*, Darin."

Senin suçun, Laia. Hayaletler Bekleme Yeri'nin görünmez sınırına dayanmışlardı ve biçimleri yoğun, boğucu bir sis oluşturacak şekilde birbirine karışıyordu. *O artık daha yakın.*

"Kim?" Kardeşimin itirazına aldırmadan ağaçlara doğru ilerledim. Orman'a yanımda Elias olmadan hiç girmemiştim. Bunu yapabileceğimden emin değildim. "Elias'tan mı bahsediyorsunuz? O iyi mi?"

Ölüm yaklaşıyor. Senin yüzünden.

Hançerim aniden elimden kaydı. "Daha açık konuşun!" diye seslendim.

Ayaklarım beni Elias'ın bizimle burada buluşacağı zamanlarda kullandığı patikayı görecek kadar yaklaştırdı ağaç hattına. Elias ve Shaeva'nın kulübesine hiç gitmemiştim ama bana bu patikanın sonunda, ağaç hattının en fazla beş kilometre ötesinde olduğunu söylemişti. O patika yüzünden buraya kamp yapmıştı, bu Elias'ın bize ulaşmasının en hızlı yoluydu.

"Orada ters giden bir şey var," dedim Darin'e. "Bir şey oldu..."

"Sadece hayaletler hayaletlik yapıyor Laia," dedi Darin. "Seni oraya çekip deli etmek istiyorlar."

"Ama hayaletler bizi hiç delirtmedi, değil mi?" Bunun üzerine kardeşim sessizleşti. İkimiz de Bekleme Yeri'nin bizi neden oradan uzak duran Kabileliler ya da Savaşçılar kadar huzursuz etmediğini bilmiyorduk.

"Sınırın yakınında bu kadar çok hayalet gördün mü hiç, Darin?" Hayalet sayısı her geçen saniye artıyor gibiydi. "Bu sadece bana işkence etmek için olamaz. Elias'a bir şey oldu. Ters giden bir şey var." Açıklayamadığım bir çekim, Alacakaranlık Ormanı'na doğru hareket etme dürtüsü hissettim.

Telaşla çadıra dönüp eşyalarımı topladım. "Benimle gelmek zorunda değilsin."

Darin çoktan çantasını almıştı. "Sen nereye, ben oraya," dedi. "Ama o büyük bir orman. Orada herhangi bir yerde olabilir."

"Çok uzakta değil." O tuhaf içgüdü karnıma saplanan bir kanca gibi beni yine çekti. "Bundan eminim." Ağaçlara ulaşınca direniş bekledim fakat aralarında boşluk bırakmayacak kadar

yoğun bir şekilde toplanan hayaletlerden başka bir şey göremedim.

O burada. O geldi. Senin yüzünden. Yaptıkların yüzünden.

Kendimi ruhlara aldırmadan dar patikayı takip etmeye zorladım. Bir süre sonra hayaletler seyrekleşti. Geriye bakınca, aralarında somut bir korku dalgalandığını gördüm.

Darin ve ben birbirimize baktık. *Hayaletler neden korkar ki?*

Attığımız her adımda nefes almak biraz daha zorlaşıyordu. Bekleme Yeri'ne daha önce de gelmiştim. Darin ve ben birkaç ay önce kafilelere baskın yapmaya başladığımızda, Elias bizi Marinn'den rüzgâr hızıyla buraya getirmişti. Orman hiçbir zaman davetkâr olmamıştı ama kasvetli de değildi.

Korku beni kışkırtınca daha hızlı hareket etmeye başladım. Ağaçlar burada daha ufaktı ve küçük boşlukların arasından bir açıklıkla bir kulübenin eğimli, gri çatısı belirdi.

Darin kolumu kavrarken parmağını dudaklarına götürüp beni yere çekti. Büyük bir dikkatle, yavaş yavaş ilerledik. İleride bir kadın yalvarıyordu. Tanıdık bariton sesli bir başkası küfredince bir anda içim rahatladı. *Elias.*

Bu rahatlama kısa sürdü. Kadının sesi kesildi. Ağaçlar şiddetle sarsıldı ve koyu saçlı, esmer tenli bir bulanıklık görüş alanımıza girdi. Shaeva. Parmaklarıyla omzumu kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

"Aradığın yanıtları Adisa'da bulacaksın." Suratımı ekşitip elinden kurtulmaya çalıştım ama cin gücüyle beni tuttu. "Arıcı'da. Ama dikkatli ol, o da senin gibi yalanlara ve gölgelere sığınıyor. Onu ararken başına gelebileceklerden sen sorumlusun, çünkü hepimizi kurtarırken bile, çok şey kaybedeceksin..."

Görünmez bir el tarafından Shaeva'nın bedeni açıklığa geri çekildi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. *Ah hayır, gökler adına...*

"Serralı Laia." O yılanı andıran tıslamayı nerede olsa tanırdım. Denizi kabartacak ve yeri sarsacak kadar güçlüydü. "Hep istenmediğin yerlerde ortaya çıkıyorsun."

Darin beni uyarır gibi bağırdı ama öfke ihtiyattan üstün geldiği için açıklığa doğru ilerledim. Elias'ın zırhlı gövdesi bir ağaca sabitlenmişti ve görünmez bağlarla mücadele ederken bütün kasları geriliyordu. Tuzağa düşen bir hayvan gibi çırpındı, bütün vücudu açıklığın ortasına doğru eğilirken yumruklarını sıktı.

Shaeva diz çöktü, siyah saçları yere değiyordu ve teni balmumu gibiydi. Gölgeli elindeki orak, zehre batırılmış elmaslardan yapılmış gibi parladı. Parmaklarıyla hafifçe tutuyordu onu ama vücudu, gerektiğinde kullanmaktan çekinmeyeceğini anlatırcasına gergindi.

Boğazımdan bir hırıltı koptu. Bir şeyler yapmalıydım. Onu durdurmalıydım ama hareket edemediğimi fark ettim. Elias'ı tuzağa düşüren sihir Darin'i ve beni de yakalamıştı.

"Gecegetiren," diye fısıldadı Shaeva. "Hatamı affet. Gençtim."

Shaeva'nın sesi boğuklaştı. Gecegetiren hayır duası eden bir baba gibi sessizce parmağını Shaeva'nın alnına değdirdi.

Sonra onu kalbinden kavradı.

Shaeva'nın vücudu bir kez kasıldı, kollarını hızla çevirmeye başladı, orağa ulaşmak ister gibi bedeni yukarı doğru sıçrarken ağzı açıldı. Acı acı bağırmasını ya da çığlık atmasını bekledim. Aksine, ağzından kelimeler döküldü.

Geriye tek parça kaldı, Surlardaki Ölüm'den sakının!
Serçeler boğulacak ve kimsenin haberi olmayacak.
Geçmiş yanacak ve kimse onu yavaşlatamayacak.
Ölüler dirilecek ve kimse hayatta kalmayacak.
Çocuk kana bulanacak ama yaşayacak.
İnci çatlayacak, soğuk içeri sızacak.
Kasap parçalanacak ve kimse onu tutamayacak.
Hayalet çökecek, teni solacak.
Tahıl Ayı'nda, Kral aradığı yanıtları alacak.

Tahıl Ayı'nda, unutulmuşlar efendilerini bulacaklar.

Shaeva'nın çenesi düştü. Kirpikleri bir kelebeğin kanatları gibi pır pır etti ve göğsüne gömülü oraktan benimki kadar kırmızı kan damladı. Yüzü gevşedi.

Sonra bedeni alev aldı, saniyeler içinde küle dönüşen göz kamaştırıcı bir parlaklıktı.

"Hayır!" diye haykırdı Elias, yüzünün her iki yanı da ıslaktı.

"*Gecegetiren'i öfkelendirme Elias*," diye haykırmak istedim. "*Kendi ölümüne sebep olma.*"

Gecegetiren'in etrafında Shaeva'dan geriye kalan bir kor bulutu döndü. İlk kez Elias'a baktı, başını eğdi ve elindeki kan damlayan orakla ona doğru yaklaştı.

Zihnimin bir köşesinde Elias'ın bana Ruh Yakalayıcı'dan öğrendiğini söylediği şey belirdi. Shaeva, Yıldız'ın ona dokunan kişileri koruduğunu söylemişti. Gecegetiren, Elias'ı öldüremezdi ama onu incitebilirdi ve gökler biliyordu ki sevdiğim başka birinin acı çekmesine izin vermeyecektim.

Öne doğru atılır atılmaz geri sıçradım. Gecegetiren bana aldırmadı, gücünden memnundu. *Elias'ı incitmeyeceksin. Bunu yapmayacaksın.* İçimde yükselen vahşi karanlık vücudumun kontrolünü ele geçirdi. Bunu aylar önce Kauf Hapishanesi'nin önünde Gecegetiren'le mücadele ederken de hissetmiştim. Dudaklarımdan hayvani bir haykırış koptu. Bu kez öne atılınca sihri aşabildim. Darin yarım adım gerideydi, Gecegetiren'in küçük bir bilek hareketiyle kardeşim olduğu yerde dondu fakat cinin sihrinin üzerimde etkisi yoktu. Hançerimi çıkarıp Gecegetiren ve Elias'ın arasına daldım.

"Sakın ona dokunmaya cüret etme," dedim.

Gecegetiren önce bana sonra Elias'a bakıp aramızda ne olduğunu okumaya çalışırken güneş gözleri parladı. Bana nasıl ihanet ettiğini düşündüm. *Canavar!* Cinleri özgür bırakmaya ne kadar yaklaşmıştı? Shaeva'nın kehaneti dakikalar önce soruya

yanıt vermişti: Yıldız'ın tek parçası kalmıştı. Gecegetiren onun nerede olduğunu biliyor muydu? Shaeva'nın ölümünden ne kazanmıştı?

Ama Gecegetiren beni gözlemlerken, içindeki sevgiyi ve nefreti anımsadım. İkisinin arasındaki korkunç savaşı ve geride bıraktığı kederi hatırladım.

Gecegetiren'in omzu rahatsız olmuş gibi dalgalandı. Düşüncelerimi okuyabiliyor muydu? Omzumun üzerinden dikkatini Elias'a verdi.

"Elias Veturius." Cin bana doğru eğilince, geriye doğru kaçıp Elias'ın göğsüne dayandım; Shaeva'nın ölümüne üzüntü duyan arkadaşımın gümbürdeyen kalbiyle Gecegetiren'in bin senelik gaddarlık ve ıstırabının körüklediği çirkin gazabının arasında kaldım. Cin bana bakmaya tenezzül etmeden konuşmaya başlamadı. "Kız çok tatlı, delikanlı," dedi. "Çiy ve berrak şafak gibi."

Arkamda Elias kıpırdanmayı bırakıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Gözlerini Gecegetiren'in yakıcı bakışlarına dikince, orada gördüğü şeyin şaşkınlığıyla yüzü soldu. Sonra haykırdı, yerden yükselir gibi gelen bir sesti. Teninin altında mürekkep sarmaşıkları gibi kıvrıldı gölgeler. Görünmez bağlarını kopartana kadar omuzları, göğsü ve kollarındaki bütün kaslar gerildi. Ellerini kaldırınca teninden yayılan şok dalgası beni sırtüstü yere düşürdü.

Gecegetiren biraz sarsılsa da kendisini toparladı. "Ah," dedi. "Yavru köpek ısırabiliyormuş. Böylesi daha iyi." Başlığının gizlediği yüzünü göremiyordum. Ama sesinden gülümsediğini anladım. Rüzgâr açıklığa hücum ederken dikleşti. "Zayıf bir düşmanı yok etmek eğlenceli olmaz."

Gecegetiren dikkatini doğuya, görüş alanının dışında bir şeye çevirdi. Fısıltılar biriyle iletişim kurar gibi tısladı havada. Sonra rüzgâr Kauf'un dışında olduğu gibi onu kaptı ve gözden kayboldu. Ama bu kez ardında sessizlik bırakmak yerine Bekleme

Yeri'nin sınırlarına hücum eden hayaletler açıklığa doluşup etrafımı sardılar.

Sen, Laia, hepsi senin yüzünden oldu!

Shaeva öldü.

Elias mahkûm edildi.

Halbuki cinler zafere çok yaklaşmıştı.

Benim yüzümden.

Sayıları çok fazlaydı. Sözlerindeki doğruluk, zincirden bir ağ gibi etrafımı kuşattı. Onlara karşı koymaya çalıştım ama yapamadım, ruhlar yalan söylemezlerdi.

Geriye tek parça kaldı. Gecegetiren türünü serbest bırakmadan önce Yıldız'ın bir parçasını daha bulmak zorundaydı. Çok yaklaşmıştı. Artık inkâr edemeyeceğim kadar yakındı. Harekete geçmemi gerektirecek kadar yakındı.

Hayaletler etrafımda bir hortum gibi dönüyorlardı, o kadar kızgınlardı ki, tenimi parçalamalarından korktum fakat Elias aralarından geçip beni ayağa kaldırdı.

Darin yanımda belirip yere düşen çantamı alırken, ağaçların arasına çekilen zar zor dizginlenmiş hayaletlere dik dik baktı.

Konuşmama fırsat vermeden, kardeşim başını salladı. Shaeva'nın söylediklerini duymuştu. Ne yapmamız gerektiğini biliyordu.

"Adisa'ya gidiyoruz," dedim yine de. "Onu durdurmak için. Buna son vermek için."

IX: Elias

Bekleme Yeri'nin bütün ağırlığı bir kaya gibi sırtıma çöktü. Orman artık bir parçamdı, sınırlarını, hayaletlerini ve ağaçlarını hissedebiliyordum. Sanki ortamın canlı bir haritası zihnime kazınmıştı.

Shaeva'nın yokluğu o yükün kalbiydi. Bir daha ayağını basamayacağı evde asla yiyemeyeceği kormaya katamayacağı şifalı otların bulunduğu yere düşen sepetine baktım.

"Elias... hayaletler..." Laia yaklaştı. Genelde yaslı ruhlar vahşi gölgelere dönüşmüşlerdi. Onları susturmak için Mauth'un sihrine ihtiyacım vardı. Shaeva'nın istediği gibi onlarla aramda bağ kurmalıydım.

Ama irademle Mauth'u yakalamaya çalışınca, hissettiğim az miktardaki sihir tamamen kayboldu.

"Elias?"

Acı acı bağıran hayaletlere rağmen Laia elimi tuttu, dudakları endişeli bir şekilde gerilmişti. "Shaeva için çok üzgünüm. O gerçekten..."

Başımı salladım. O gitmişti.

"Çok ani oldu." Başka birinin de benim kadar şaşkın olduğunu görmek nedense beni teselli etti.

"Sen iyi misin? İyi olacak mısın?" Laia başını iki yana salladı.

"Elbette, iyi değilsin, gökler aşkına, nasıl iyi olabilirsin?"

Darin'in homurdandığını duyunca dikkatimiz dağıldı. Etrafında daireler çizen hayaletler ok gibi yanına fırlayıp neler fısıldıyorlardı, gökler bilir...

Kahretsin. Laia ve Darin'i buradan çıkarmalıydım.

"Adisa'ya gitmek istiyorsanız en hızlı yol Orman'ın içinden geçiyor. Çevresini dolaşırsanız aylar kaybedersiniz," dedim.

"Haklısın." Laia duraksayıp kaşlarını çattı. "Ama Elias..."

Shaeva'dan daha fazla bahsedersek, içimde bir şeyin kırılacağını düşündüm. Bir anda yitip gitmişti ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ölümün kalıcılığı daima bir ihanet gibi gelecekti. Fakat arkadaşlarım tehlikedeyken ölüme öfkelenmek aptallık olurdu. Harekete geçmeliydim. Shaeva'nın bir hiç uğruna ölmediğinden emin olmalıydım.

Darin'in elini tutup hızla ilerlemeye başlarken Laia hâlâ konuşuyordu. Orman bulanık bir şekilde etrafımızda akarken sustu. Elimi sıkınca, sessizliğimi anladığını fark ettim.

Shaeva'nın hızıyla hareket edemezdim ama sadece on beş dakika içinde Alacakaranlık Nehri'nin üzerindeki köprülerden birine ulaşıp saniyeler içinde onu geçtik. Kuzeydoğuya yöneldim, ağaçların arasında ilerlerken, Laia gözüne düşen saç tutamının altından bana küçük bir bakış attı. Onunla konuşmak istiyordum. *Kahrolası Gecegetiren*, demek istedim. *Onun ne söylediği umrumda değil. Sadece iyi olman umrumda.*

"Az kaldı," diye söze başlar başlamaz, tanıdık başka bir ses nefret dolu nakaratını söyledi.

Başaramayacaksın gaspçı.

Cinler... Ama onların korusu kilometrelerce ötedeydi. Seslerini bu kadar uzağa nasıl yansıtabiliyorlardı?

Pislik. Dünyan yıkılacak. Kralımız sana çoktan engel oldu. Bu sadece başlangıç.

"Defolun," diye hırladım. Gecegetiren ortadan kaybolmadan önce duyduğum fısıltıları düşündüm. Hiç şüphesiz, bu kızgın canavarlara emirler veriyordu. Cinler kahkaha attı.

Türümüz güçlü, seni fani. Bir cinin yerini alamazsın. Ruh Yakalayıcı olarak başarılı olmayı bekleyemezsin.

Onlara aldırmayıp çenelerini kapamalarını umdum. Shaeva'ya da bunu yapıyorlar mıydı? Zihninde bağırıp durmalarına rağmen belki de bana hiç söylemiyordu.

Ruh Yakalayıcıyı ve diğer birçok kişiyi düşünürken göğsüm

sızladı. Tristas. Demetrius. Leander. Kızıl Örümcekkuşu. Büyükbabam. Yanıma yaklaşan herkesin kaderinde acı çekmek mi vardı?

Hayaletlerin saldırılarına karşı dişlerini sıkan Darin ürperdi. Laia şikâyet etmeden yürüse de teni grileşmişti.

Eninde sonunda solup gidecekler. Sen varlığını sürdüreceksin. Burada sevgiye yer yok.

Laia'nın eli elimin içinde soğuk ve küçüktü. Parmağımın ucunda atan nabzını hissettim, faniliğinin ince bir hatırlatmasıydı. Hayatta kalıp yaşlı bir kadın olsa bile, bir Ruh Yakalayıcısı'nın hayatına kıyasla ömrü çok kısaydı. O ölecekti, ben ise baki kalacak ve zamanla insani özelliklerimi kaybedecektim.

"İşte." Laia ileriye işaret etti. Ağaçlar seyrekti, aralarından Darin'in aylar önce Kauf'tan çıktıktan sonra yaralarının iyileşmesini beklediği kulübeyi gördüm.

Ağaç hattına ulaşınca kardeşleri bıraktım. Darin beni tutup kendisine doğru çekerek sıkıca sarıldı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum..." diye söze başladı ama ona engel oldum.

"Hayatta kal," dedim. "Bu en iyi teşekkür olur. Burada yeterince sorunum var, bir de senin hayaletinle uğraşmayayım." Darin hafifçe gülümsedikten sonra kız kardeşine baktı ve sağduyulu bir şekilde kulübeye ilerledi.

Laia bana bakmadan ellerini ovuşturdu. Her zamanki gibi saç örgüleri kocaman, karmaşık bukleler hâlinde dağılmıştı. Kendime engel olamayıp birine uzandım.

"Sana vermek istediğim bir şey var." Cebimi yoklayıp bir ahşap parçası çıkardım. Bitmemişti, oyma işi kabaydı. "Bazen eski kolluğuna uzanıyorsun." Birdenbire kendimi gülünç hissettim. Neden ona bu çirkin şeyi veriyordum? Altı yaşında bir çocuğun yaptığı bir şeye benziyordu. "Bitmedi. Ama... Düşündüm ki..."

"Harika." Onu benden alırken Laia'nın parmakları benimkilere değdi. O dokunuş! *Kahretsin.* Nefesimi kontrol edip damarlarımda dolaşan tutkuyu bastırdım. Kolluğu taktı, bir elini

manşetine koyup o tanıdık duruşuna geçtiğini görmek her şeyin yolunda olduğunu hissettirdi. "Teşekkür ederim."

"Adisa'da kendine dikkat et." Pratik şeylere yöneldim. Onlardan bahsetmek, göğsümdeki duygudan bahsetmekten daha kolaydı, sanki kalbim yerinden oyulup ateşe atılmış gibi hissediyordum. "Denizciler yüzünü tanıyacaklar ve eğer Darin'in ne yapabileceğini anlarlarsa..."

Gülümsediğini görünce, bir aptal gibi ona zaten bildiği şeyleri söylediğimi fark ettim.

"Daha fazla vaktimiz olacağını sanıyordum," dedi Laia. "Senin için bir çözüm bulacağımızı sanıyordum. Shaeva'nın seni yemininden azat edeceğini ya da..."

Laia hissettiğim gibi görünüyordu: Kırgındı. Ondan vazgeçmeliydim. *Gecegetiren'le savaş*, demeliydim. *Kazan. Mutluluğu bul. Beni hatırla.* Neden buraya geri dönsün ki? Onun geleceği yaşayanların dünyasındaydı.

Söyle, Elias, diye haykırdı mantığım. *İkiniz için de bunu kolaylaştır. Zavallı olma.*

"Laia, bana kalırsa..."

"Senden vazgeçmek istemiyorum. Henüz değil." Elini hafifçe çene kemiğimde gezdirdi, parmakları dudaklarımda oyalandı. Beni istediğini görebiliyor ve hissedebiliyordum, bu da onu daha çok arzulamama sebep oldu. "Bu kadar çabuk değil."

"Ben de vazgeçmek istemiyorum." Onu kollarımın arasına alıp vücudunun sıcaklığının ve elimin altında hissettiğim kalçasının kıvrımının tadını çıkardım. Başını çenemin altına sokunca, kokusunu içime çektim.

Mauth beni aniden sertçe çekti. Zorla Orman'a doğru sendeledim.

Hayır. *Hayır.* Kahrolası hayaletler. Kahrolası Mauth. Kahrolası Bekleme Yeri.

Laia'nın elini tutup onu kendime doğru çektim ve sanki

bunu bekliyormuş gibi gözlerini kapatıp ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Elleri saçıma dolanırken beni sıkıca kendisine doğru çekti. Dudakları yumuşak ve dolgundu, bütün kıvrımlarını bana bastırınca, neredeyse dengemi kaybedip düşecektim. Laia'dan başka bir şey duymadım, görmedim ve hissetmedim.

Zihnimde onu Orman'ın zeminine yatırıp saatlerimi vücudunun her santimetresini keşfederek geçirdiğime dair görüntüler belirdi. Bir an için sahip olabileceğimiz şeyleri gördüm: Laia, kitapları ve hastaları, ben, ölüm ve vazifeden daha fazlasını öğreten bir okul. Altın gözlü, esmer tenli bir ufaklık; günün birinde Laia'nın saçlarına düşen aklar ve yumuşayıp derinleşen, bilgeleşen bakışları...

"Çok acımasızsın, Elias," diye dudaklarıma doğru fısıldadı. "Bir kıza arzuladığı her şeyi verdikten sonra geri alıyorsun."

"Bu bizim için son değil, Serralı Laia." Sahip olabileceğimiz şeylerden vazgeçemezdim. Ettiğim kahrolası yemin umrumda değildi. "Beni anlıyor musun? Bu bizim sonumuz değil."

"Hiçbir zaman yalancı olmadın." Laia gözlerindeki ıslaklığı sildi. "Şimdi başlama."

Sırtı dimdik bir şekilde yanımdan uzaklaştı ve kulübeye varınca, dışarıda bekleyen Darin ayağa kalktı. Laia hızla kardeşinin yanından geçti ve Darin onu takip etti.

Ufukta bir gölge hâlini alana kadar onu izledim. *Arkana bak*, diye içimden geçirdim. *Sadece bir kez. Arkana dön.*

Laia dönmedi. Belki de böylesi daha iyiydi.

X: Kızıl Örümcekkuşu

Günün geri kalanını Kara Muhafızlar'ın kışlasında casus raporlarını okuyarak geçirdim. Çoğu sıradan şeylerdi: Bir Tüccar hanesinin sadakatini garantileyebilecek bir mahkûm transferi ve iki Çizer reisinin ölümüyle ilgili bir soruşturma.

Bütün dikkatimi Tiborum'dan gelen raporlara verdim. İlkbaharın yaklaşmasıyla, Karkaun klanlarının dağlardan yağmalayarak ve yakıp yıkarak hücum etmeleri bekleniyordu.

Fakat casuslarım Karkaunluların sakin olduklarını söylüyorlardı. Belki liderleri Grímarr Navium'a saldırması için çok fazla birlik görevlendirmişti. Belki de Tiborum olağanüstü şanslıydı.

Ya da o mavi suratlı pislikler bir şeyler planlıyorlardı.

Kuzeydeki bütün garnizonlardan rapor talep ettim. Gece yarısı çanları çaldığında yorgun düşmüştüm ve masamdaki evrakların sadece yarısına göz atabilmiştim. Yine de durdum, midemdeki gurultuya rağmen bir şeyler yemekten vazgeçip pelerinimi ve botlarımı giydim. Livia'nın kırılan kemiklerinin çıtırtısı zihnimde yankılanırken, Kumandan'ın bana Navium'da ne tür bir tuzak kuracağını merak ederken uyuyabilmem mümkün değildi.

Odamın dışındaki koridor sessiz ve karanlıktı. Kara Muhafızlar'ın çoğu uyuyor olmalıydılar ama her an en az yarım düzine adam nöbetteydi. Takip edilmek istemiyordum, adamlarımın arasında Kumandan'ın casusları olmasından şüpheleniyordum. Silahhaneye doğru ilerledim, orada şehrin kalbine giden gizli bir geçit vardı.

"Örümcekkuşu." Fısıltıya rağmen irkildim ve koridorun diğer ucunda kedi gibi parlayan yeşil gözleri görünce küfrettim.

"Avitas," dedim fısıldayarak. "Neden burada sinsice dolaşıyorsun?"

"Silahhanedeki tünelden geçme," dedi Avitas. "Sissellius Aile Reisi'nin o yolu izleyen bir adamı var. Onun icabına bakacağım ama bu gece fırsatım olmadı."

"Beni mi gözetliyorsun?"

"Sen oldukça öngörülebilir birisin, Örümcekkuşu. Marcus kardeşini her incittiğinde yürüyüşe çıkıyorsun. Yüzbaşı Dex bana Örümcekkuşu'nun refakatsiz çıkmasının kurallara aykırı olduğunu hatırlattığı için buradayım."

Harper'ın görevini yerine getirdiğini biliyordum. Yanımda muhafızlar olmadan geceleri şehirde dolaşarak sorumsuzca davranmıştım. Yine de sinirlendim. Harper hoşnutsuzluğumu sakince görmezden gelip çamaşır dolabına başıyla işaret etti. Orada bir başka geçit olmalıydı.

Dar alana girdiğimizde, zırhım onunkine çarpıp tıngırdayınca kimsenin bizi duymamasını umarak suratımı ekşittim. Karanlık bir dolapta bizi birbirimize bu kadar yakın bulurlarsa, gökler bilir neler söylerlerdi.

Bunu düşünmek bile yüzümün kızarmasına sebep oldu. Neyse ki maskeliydim. "Kahrolası giriş nerede?"

"Şu tarafta." Etrafımdan yukarı doğru uzanıp üniformaları karıştırdı. Geriye çekilirken, boynundaki açıklıktan görünen pürüzsüz esmer teni dikkatimi çekti. Tarçın ve sediri andıran hafif ama sıcak bir kokusu vardı. Derin bir nefes alıp ona baktım. O esnada Harper'ı kaşlarını kaldırarak bana bakarken buldum. "Hiç fena... kokmuyorsun," dedim kaskatı bir şekilde. "Sadece dikkatimi çekti."

"Elbette, Örümcekkuşu." Dudakları hafifçe seğirdi. Bu kahrolası bir *gülümseme* miydi?

"Geçelim mi?" Sinirlendiğimi hissetmiş gibi Harper arkamdaki dolabın bir bölümünü iterek açıp hemen içinden geçti. Kara Muhafızlar kışlasının gizli geçitlerinde ilerleyip serin ilkbahar gecesine çıkarken tek kelime etmedik.

Yeryüzüne çıkınca, Harper geride kaldı ve çok geçmeden yanımda olduğunu unuttum. Başlığımı aşağı indirip Antium'da bir hayalet gibi dolaştım; kalabalık Âlim bölgesinden, hanların ve hareketli meyhanelerin önünden, kışlalardan ve ağırlıklı olarak Avamlar'ın yaşadığı mahallelerden geçtim. Şehrin ikinci tabakasına geçerken, üst kapıdaki muhafızlar beni görmedi ki bu, avantajımı sürdürmek için başvurduğum bir oyundu.

Yürürken eskiden babamın taktığı, Aquilla Soyu'na ait yüzüğüyle oynadığımı fark ettim. Bazen ona bakarken, Marcus babamın boğazını kestiğinde yüzüme ve zırhıma sıçrayan, yüzüğe bulaşan kanı hâlâ görebiliyordum.

Bunu düşünme. Etrafımda dönüp yüzüğün varlığında teselli bulmaya çalıştım. Kendimi *bütün Aquillaların bilgeliğini bana ver,* diye mırıldanırken buldum. *Düşmanımı alt etmeme yardım et.*

Çok geçmeden hedefime, Kayıtlar Binası'nın önündeki ağaçlıklı parka vardım. Bu saatte binanın karanlık olmasını bekliyordum ama bir düzine lamba yanıyordu ve arşivciler hâlâ harıl harıl çalışıyordu. Sütunlu yüksek bina boyutu ve sadeliği açısından muhteşemdi fakat beni asıl teselli eden içindekilerdi: soy bilgileri, doğum, ölüm, sevk, antlaşmalar, ticaret anlaşmaları ve kanunların kayıtları.

İmparator, İmparatorluk'un kalbiyse ve halk onun yaşam kaynağıysa, o hâlde Kayıtlar Binası da onun hafızasıydı. Ne kadar umutsuz hissedersem hissedeyim, buraya gelmek bana İmparatorluk kurulduğundan beri Savaşçılar'ın beş yüz senede inşa ettiği her şeyi hatırlatıyordu.

"Bütün İmparatorluklar çöker, Kızıl Örümcekkuşu."

Cain gölgelerin arasından çıkınca kılıcıma davrandım. Kâhini tekrar görürsem ne yapacağımı birçok kez düşünmüştüm. Her zaman kendimi sessiz ve sakin görüyordum. Ondan uzak duracaktım. Zihnimi görmesine izin vermeyecektim. Ama uğursuz yüzünü görünce niyetim kayboldu. Cılız boynunu

kırmak için hissettiğim arzu beni şaşırttı. İçimde bu kadar çok nefret barındırabileceğimi bilmiyordum. Hannah'nın yakarışlarını *–Helly, üzgünüm–* ve öldürülmeden önce diz çöken annemin sakin sözlerini duydum. *Güçlü ol kızım.* Babamın yüzüğü avcumu kesti.

Ama kılıcımı çekerken kolum dondu ve Kâhin tarafından inmeye zorlandı. Kontrolsüzlük hiddetlendirici ve rahatsızlık vericiydi.

"Bu ne öfke," diye mırıldandı.

"Hayatımı mahvettin. Onları kurtarabilirdin. Sen bir *canavarsın.*"

"Peki ya sen, Kızıl Örümcekkuşu? Sen canavar değil misin?" Cain başlığını iyice aşağı indirmişti ama bakışlarındaki meraklı pırıltıyı görebiliyordum.

"Sen farklısın," diye çıkıştım. "Onlar gibisin. Kumandan, Marcus ya da Gecegetiren gibi."

"Ah ama Gecegetiren canavarca şeyler yapsa da o bir canavar değil, evladım. O üzüntüden ne yapacağını bilmez hâlde ve büyük bir yanlışı düzeltmek için haklı bir savaşa kendini adamış. Sana çok benziyor. Bana kalırsa, ikiniz sandığından daha benzersiniz. Sana öğretmeye lütfederse, Gecegetiren'den çok şey öğrenebilirsin."

"Hiçbirinizle işim yok," diye tersledim onu. "Sen bir canavarsın, ne olursa olsun..."

"Peki sen kusursuzluk abidesi misin?" Cain gerçekten merak ediyormuş gibi başını eğdi. "Senin kadar şanslı olmayanların sırtından geçiniyor, nefes alıyor, yiyor ve uyuyorsun. Varlığın kendinden daha aşağı gördüğün kişilerin altında kaldığı baskıya bağlı. Neden sen, Kızıl Örümcekkuşu? Neden kader seni mazlum yapmak yerine zalim kılmayı uygun gördü? Hayatının anlamı ne?"

"İmparatorluk." Yanıt vermemeliydim. Onu göz ardı etmeliydim. Ama hayat boyu gösterilen saygı kolay kolay bırakılamazdı. "Hayatımın anlamı bu."

"Olabilir." Cain omuzlarını silkti, tuhaf bir şekilde insani bir hareketti. "Açıkçası, buraya seninle felsefi bir tartışma yapmaya gelmedim. Sana bir mesaj getirdim."

Cain cübbesinin içinden bir zarf çıkardı. Işıltılı bir şehrin üzerinde uçan kuş şeklindeki mührü görünce, zarfı hemen elinden aldım. *Livia*. Zarfı açarken gözümü Kâhin'den ayırmadım.

Yanıma gel kardeşim. Sana ihtiyacım var.
Sevgilerimle,
Livia

***

"Bunu ne zaman yolladı?" Mesaja hızla göz gezdirdim. "Ve neden bunu seninle gönderdi? Başkasıyla..."

"Rica etti ve ben de razı oldum. Benden başka biri takip edilebilirdi ve bu çıkarlarımla örtüşmezdi. Onun çıkarlarına da ters düşerdi." Cain maskeli alnıma hafifçe dokundu. "Güle güle, Kızıl Örümcekkuşu. Sonun gelmeden önce seni bir kez daha göreceğim."

Cain geri çekilip gözden kayboldu ve Harper çenesi kenetlenmiş bir şekilde karanlığın içinden çıktı. Anlaşılan o da benim gibi kâhinlerden hoşlanmıyordu.

"Onları aklından çıkarabilirsin," dedi Harper. "Gecegetiren'i de. İstersen sana bunu nasıl yapacağını gösteririm."

"Pekâlâ," dedim, çoktan saraya doğru ilerlemeye başlamıştım. "Navium'a giderken."

Çok geçmeden Livvy'nin dairesine vardık ve tek bir asker bile görmedim. Avitas aşağıda konuşlanmıştı, kendime Livvy'nin özel

muhafızlarına kaptanlık eden Faris'i azarlamayı hatırlatırken hava değişti. Yalnız değildim.

"Barış, Örümcekkuşu." Sarı saçı karmakarışık görünen Faris Candelan, Livvy'nin odasına giden kemerli girişte ellerini kaldırarak öne çıktı. "Seni bekliyor."

"Beni çağırmasının aptalca olduğunu ona söylemen gerekirdi."

"İmparatoriçe'ye ne yapması gerektiğini söyleyemem," dedi Faris. "Ben sadece bunu yaparken kimsenin onu incitmediğinden emin olurum." Bunu söyleyiş tarzında bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti ve iki adımda hançerimi boğazına dayadım.

"Ona dikkat et, Faris," dedim. "Hayatın buna bağlıymış gibi flört ediyorsun ama Marcus kardeşimin sadakatsiz olduğundan şüphelenirse onu öldürür ve Çizer Reisleri bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünürler."

"Benim için endişelenme," dedi Faris. "Dokumacılar bölgesinde beni bekleyen güzel bir Tüccar kızı var. Gördüğüm en güzel kalçalara sahip. Şimdiye kadar orada olmam gerekirdi." Onu rahat bırakana kadar bana ters ters baktı. "Ama birinin görevde olması gerekiyordu."

"İki kişi," dedim. "Yardımcın kim?"

Kapının yanındaki gölgelerin arasından biri ışığa adımını attı: üç kez kırılmış bir burun, koyu kahverengi bir ten ve gümüş maskesinin altında bile hep parlayan mavi gözler.

"Rallius? Kahretsin, sen misin?"

Silvio Rallius beni selamladıktan sonra neredeyse bütün gençlik yıllarımda Serra'daki Çizer partilerinde, akıllanmadan önce ben de dahil bütün kızları heyecanlandıran gülümsemesini takındı. Bizden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, Elias ve ben ona tapardık. Genç öğrencilere canavarca davranmayan birkaç üst sınıf adamdan biriydi.

"Kızıl Örümcekkuşu." Rallius selam verdi. "Kılıcım kılıcındır."

"Sözlerin de o gülümsemen kadar hoş." İltifatına karşılık vermeyince, Blackcliff'ten genç bir öğrenci yerine Kızıl Örümcekkuşu'yla muhatap olduğunu fark etti. "Sözüne sadık kal. Onu koru, aksi takdirde hatanı canınla ödersin."

İkisinin yanından geçip Livvy'nin yatak odasına girdim. Gözlerim ortama alışırken, duvar kiliminin yakınındaki bir döşeme gıcırdadı. Odanın hatları netlik kazanırken, kumaş hışırtısı duydum. Livia'nın yatağı boştu. Komodininde içilmemiş bir fincan çay duruyordu; kokusuna bakılırsa orman çayı olmalıydı.

Livia duvar kiliminin arkasından başını uzatıp bana yaklaşmamı işaret etti. Onu zar zor seçebiliyordum, bu duvarların içinde casus varsa, onların da kardeşimi göremediği anlamına geliyordu.

"Çay içmemelisin." Yaralı eline dikkat ettim. "Canın yanıyor olmalı."

Giysileri hışırdadı ve hafif bir tıkırtı duyuldu. Ağır hava ve ıslak taş kokusu üzerime çöktü. Önümüzde bir koridor uzanıyordu. Koridora adımımızı attık ve Livia kapıyı kapattıktan sonra nihayet konuşmaya başladı.

"Acısına dayanıklılık gösteren bir imparatoriçeye saygı duyulur," dedi Livia. "Nedimelerim çayı küçümsediğime dair dedikodular yaydı. Korkmadan acıya göğüs gerebildiğimi söylüyorlar ama ne yazık ki canım çok yanıyor."

Bunu söylediği anda, tanıdık bir dürtüye kapıldım; onu iyileştirme, şarkı söyleyerek ona şifa verme ihtiyacı hissettim.

"Sana yardımcı olabilirim," dedim. Kahrolası gökler, ona bunu nasıl açıklayacaktım? "Ben..."

"Vaktimiz yok kardeşim," diye fısıldadı Livia. "Gel. Geçit odamı onunkine bağlıyor. Burayı daha önce de kullandım. Sadece sessiz ol. Bizi yakalayamaz."

Koridorda ince bir ışığa doğru çıt çıkarmadan ilerledik. Yolu yarıladığımızda homurtular başladı. Işık bir casus deliğiydi, sesi geçirecek kadar büyüktü ama net bir şekilde görmek için fazla ufaktı. Marcus'a göz attım. Zırhsızdı ve devasa odasında ileri geri yürüyüp duruyordu.

"Taht odasındayken bunu yapmayı kesmelisin." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Aklımı kaçırdığım için tahttan indirilmek uğruna mı ölmek istedin?"

Sessizlik. Sonra: "Ona dokunmayacağım, *kahretsin*! Kız kardeşinin beni buna mecbur bırakması benim sorunum değil."

Boğulur gibi olunca Livvy beni tuttu. "Geçerli sebeplerim vardı," diye fısıldadı.

"Bu İmparatorluk'u korumak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye uludu Marcus ve ilk kez... Bir şey gördüm. Su altında görülen bir yüz gibi solgun bir gölgeydi. Bir saniye içinde kaybolunca silkelendim. Belki de bir ışık oyunuydu. "Kıymetli Kızıl Örümcekkuşu'nu hizaya getirmek için birkaç parmak kırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Asıl *kolunu* kırmak istedim..."

"Kahrolası," diye fısıldadım Livia'ya. "Havlıyor. Aklını kaçırmış."

"Gördüğü şeyin gerçek olduğunu sanıyor." Livia başını iki yana salladı. "Belki de öyledir. Önemi yok. Tahtta kalamaz. En iyi ihtimalle, bir hayaletten emirler alıyor. En kötü ihtimalle, halüsinasyon görüyor."

"Onu desteklemeliyiz," dedim. "Kâhinler onu İmparator olarak belirlediler. Tahttan indirilir ya da öldürülürse, iç savaş çıkma riskiyle karşı karşıya kalırız ya da Kumandan baskın yapıp kendisini hükümdar ilan eder."

"Desteklemeli miyiz?" Livvy sağlam eliyle elimi tutup onu karnına koydu. Konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu.

"Ah. Sen, demek o yüzden, ah..." Blackcliff beni birçok şeye hazırlamıştı. Ama bunların arasında küçük kız kardeşimin, annemle

babamın ve ortanca kız kardeşimin boğazını kesen adamdan hamile kalması yoktu.

"Bu bizim yanıtımız, Örümcekkuşu."

"Onun varisi," diye fısıldadım.

"Bir naiplik."

Kahrolası gökler! Eğer Marcus çocuk doğduktan sonra ortadan kaybolursa, Livia ve Aquilla Soyu çocuk reşit olana kadar İmparatorluk'a hükmedecekti. Oğlanı gerçek ve adil bir devlet adamı olacak şekilde eğitebilirdik. Varis asil bir aileye doğmuş olacağı için Çizer Soyları bunu kabul ederlerdi. Avamlar da kabul ederlerdi, çünkü o Marcus'un oğluydu, dolayısıyla onları da temsil edecekti. Ama...

"Erkek olacağını nereden biliyorsun?"

Livia gözlerini –gözlerimi, annemizin gözlerini– bana çevirdi, hayatım boyunca kimsenin bir şeyden bu kadar emin olduğunu görmemiştim. "O bir erkek, Kızıl Örümcekkuşu," dedi. "Bana güvenmelisin. Şimdiden kıpırdıyor. Her şey yolunda giderse Tahıl Ayı'nda burada olacak."

Ürperdim. Yine Tahıl Ayı.

"Kumandan öğrenince senin peşine düşer. Onu..."

"Öldürmelisin." Livia lafı ağzımdan aldı. "Öğrenmeden."

Marcus'un hamile olduğundan haberi olup olmadığını sorunca, kardeşim başını iki yana salladı. "Bugün doğruladım ve önce sana söylemek istedim."

"Ona söyle, Livvy." Unvanını unuttum. "Bir varis istiyor. Belki..." Kardeşimin eline işaret ettim. "Ama başka kimseye söyleme. Elinden geldiğince sakla."

Livvy parmağını dudaklarıma koydu. Marcus'un homurdanmaları kesilmişti.

"Git Örümcekkuşu," diye fısıldadı Livvy.

Anne! Baba! Hannah! Birdenbire nefes alamadığımı hissettim. Benden Livvy'yi de alamazdı. Buna izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. "Onunla savaşacağım."

Kız kardeşim parmaklarını omzuma geçirdi. Acı beni odaklanmaya itti. "Onunla savaşacaksın." Beni odasına doğru itti. "Öfkenle boy ölçüşemeyeceği için ölecek ve onun yerini alacak birini bulma çılgınlığında, düşmanlarımıza ikimizi de öldürtecek çünkü onlar için bunu kolaylaştırmış olacağız. Hayatta kalmalıyız. Onun için." Livvy karnına dokundu. "Annemiz, babamız ve Hannah için. İmparatorluk için. Git."

Beni kapıdan dışarı ittiği anda geçide ışık hücum etti. Livvy'nin odasında hızla ilerleyip Faris ve Rallius'u geçtim, balkonun kenarından atlayıp yandan sarkan bir ipe tutundum. Marcus bağırmaya başlayıp ilk darbeyi indirirken ve kardeşimin kemiklerinden birinin daha kırıldığını duyarken kendime küfrettim.

İKİNCİ BÖLÜM

CEHENNEM

XI: Laia

DÖRT HAFTA SONRA

Darin ve ben Adisa'ya giden tekerlek izleriyle dolu toprak yolda Âlim sığınmacıların denizinde güçlükle ilerlerken, Marinn'in ışıltılı başkentine sığınmak isteyen yorgun vücutlu, kirli yüzlü sayısız insandan sadece ikisiydik.

Sığınmacılar ilerlerken sessizlik bir sis gibi tepelerinde asılıydı. Bu Âlimler'in çoğu diğer Denizci şehirlerinden geri çevrilmişlerdi. Hepsi evlerini kaybetmişti, aileleri ve arkadaşlarının işkence görmelerine ya da öldürülmelerine, tecavüz edilmelerine ya da esir alınmalarına tanık olmuşlardı.

Savaşçılar silahlarını acımasız bir güçle kullanıyorlardı. Âlimler'i bitirmek istiyorlardı. Eğer Gecegetiren'i durdurmazsam, bahsettiği o Arıcı'yı Adisa'da bulamazsam, onlar bulacaktı.

Shaeva'nın kehaneti aklımdan çıkmıyordu. Darin ve ben takıntılı biçimde tartışıp her dizeden bir anlam çıkarmaya çalışmıştık. Bazı kısımları –serçeler, Kasap– eski anılarımızı deşmişti, tam olarak kavrayamadığım düşünce parçalarıydı.

"Onu çözeceğiz." Darin bana bakıp çatık kaşlarımı okudu. "Şu anda daha büyük sorunlarımız var."

Gölgemiz. Adam üç gün önce belirip küçük bir köyü terk ederken peşimize takılmıştı. En azından, onu ilk o zaman fark etmiştik. O zamandan beri onu doğru düzgün göremeyeceğimiz kadar uzak duruyordu, yine de bıçağımın elimle bütünleşmesine yetecek kadar yakındı. Ona yaklaşma umuduyla görünmezliğe büründüğümde, adam ortadan kayboluyordu.

"Hâlâ orada." Darin arkamıza bakmayı göze aldı. "Kahrolası bir hayalet gibi pusuda bekliyor."

Kardeşimin gözlerinin altındaki halkalar irislerini neredeyse

kapkara gösteriyordu. Onu Kauf'tan ilk kurtardığımda olduğu gibi elmacıkkemikleri fırlamıştı. Gölgemiz belirdiğinden beri, Darin çok az uyuyordu. Öncesinde bile, Kauf ve Hapishane Müdürü'yle ilgili gördüğü kâbuslar peşini bırakmıyordu. Bazen onu öldürebilmek için Hapishane Müdürü'nün dirilmesini diliyordum. Canavarların öldükten sonra bile etkili olmaları, mezarlarının ötesine ulaşabilmeleri çok tuhaftı.

"Şehrin kapılarında onu atlatacağız." Sesimin ikna edici olmasına özen gösterdim. "İçeri girince de dikkat çekmeyeceğiz. Kimsenin bize dönüp iki kez bakmayacağı ucuz bir han bulacağız. Sonra Arıcı'yı soruşturmaya başlayabiliriz."

Başlığımı düzeltir gibi yaparken, çaktırmadan arkamızdaki gölgeye baktım. İyice yaklaşmıştı, yüzünü gizleyen o atkının altında, kırmızı, orak gibi ağzında bir gülümseme belirdi. Elinde bir silah parladı.

Hızla önüme döndüm. Dağ eteklerinden aşağı inince, Adisa'nın altın benekli surları görüş alanımızda belirdi; rengi solan, kan kırmızısı çizgilerin uzandığı gökyüzünün altında turuncumsu bir şekilde parlayan beyaz granit bir harikaydı. Doğudaki surların kenarında, neredeyse bir buçuk kilometre boyunca gri çadırlar uzanıyordu: Âlim sığınmacı kampı. Kuzeydeki körfezde, deniz buzları kocaman parçalar hâlinde suda süzülüyorlardı, tuzlu kokusu yolun kiri ve pisliğini kesiyordu.

Ufka alçak bulutlar yerleşmişti ama güneyden esen yaz rüzgârı onları dağıtıyordu. Ayrılırken, seyyahların arasında neredeyse aynı anda bir şaşkınlık dalgalandı. Adisa'nın ortasında göğü delen taş ve camdan bir kule vardı. Efsanevi bir hayvanın boynuzu gibi bükülüyordu, akılalmaz bir şekilde dengelenmişti ve bembeyaz parlıyordu. Sadece anlatılanları duymuştum ama tarifi ona hakkını vermiyordu. Adisa'nın Büyük Kütüphanesi.

Zihnimde nahoş bir anı belirdi. Kızıl saçlar, kahverengi gözler ve sürekli yalan söyleyen bir ağız. Keenan –Gecegetiren– bana Büyük Kütüphane'yi görmek istediğini söylüyordu. *Kız*

çok tatlı, delikanlı. Çiy ve berrak şafak gibi. Bekleme Yeri'nde söylediği iğrenç sözleri hatırlayınca tenim karıncalandı.

"Bak." Şehrin kapılarının önünde toplanan ve hava kararıp kapanmadan önce içeri girebilmek için itişen kalabalığa başımla işaret ettim. "Orada izimizi kaybettirebiliriz. Özellikle görünmez olursam."

Şehre yaklaşınca, botumun bağcığını düzeltir gibi Darin'in önünde çömeldim. Sonra görünmez oldum.

"Hemen yanındayım," diye fısıldadım doğrulunca, Darin başını sallayıp sivri dirseklerini kullanarak hızla kalabalığın arasında ilerledi. Kapıya yaklaştıkça, ilerleme hızımız yavaşladı. En sonunda, güneş batıda battı ve üzerine balinalar, yılan balıkları, ahtapotlar ve deniz kızları oyulmuş devasa ahşap girişin önünde durduk. Ötesinde, yassı taşlı bir yol pencerelerinde lambaların yanıp söndüğü canlı renklere boyalı binaların bulunduğu bir mahallede kıvrılarak gözden kayboluyordu. Benden sadece birkaç yaş büyükken Adisa'ya gelen annemi düşündüm. O zaman da böyle mi görünüyordu? O da benim gibi saygıyla karışık bir hayranlık mı hissetmişti?

"Kefiliniz efendim?"

Düzinelerce Denizci muhafızlarından biri dikkatini Darin'e yöneltti, fokurdayan kalabalığa rağmen oldukça sakin görünüyordu. Darin şaşkınlıkla başını salladı. "Kefilim mi?"

"Şehirde kiminle kalacaksınız? Hangi aile ya da loncayla?"

"Bir handa kalacağız," dedi Darin. "Ücretini ödeyebiliriz."

"Altın çalınabilir. İsme ihtiyacım var: Oda tutmayı planladığınız hanın ve niteliğinizi teyit edecek kefilinizin adına. İsimleri temin ettiğinizde, bilgi doğrulanana kadar bir bekleme alanında kalacaksınız, daha sonra Adisa'ya girebilirsiniz."

Darin şüpheli görünüyordu. Adisa'da kimseyi tanımıyorduk. Elias'ın yanından ayrıldığımızdan beri, bizimle birlikte Kauf'tan kaçan Skiritae lideri Araj'la birkaç kez iletişime geçmeye çalışmış ama ondan haber alamamıştık.

Darin, şehre girmek dışında ne yapacağımıza dair bir fikrimiz varmış gibi, askerin açıklamasına başını salladı. "Ya bir kefilim yoksa?"

"Buranın doğusunda Âlim sığınmacıların kampını bulabilirsiniz." O âna kadar Darin'in arkasında itişen kalabalığa bakan asker nihayet Darin'e baktı. Adam gözlerini kıstı.

"Diyelim ki..."

"Gitme vakti," diye tersledim kardeşimi, askere bir şeyler mırıldandıktan sonra hemen kalabalığın arasına girdi.

"Yüzümü tanıyor olamaz," dedi Darin. "Onunla daha önce hiç karşılaşmadım."

"Belki bütün Âlimler ona aynı görünüyordur," dedim ama bu açıklama bana da anlamsız geldi. Askerin bizi takip edip etmediğini görmek için birçok kez arkamıza baktık ancak onu kapıda bir başka Âlim grubuyla konuşurken görünce yavaşladım. Takipçimiz de bizi kaybetmiş görünüyordu, doğuya yönelip sığınmacı kampına giden bir düzine uzun hattan birine doğru ilerlemeye başladık.

Büyükannem bana yirmi beş seneyi aşkın bir süre önce burada, Adisa'da Kuzey Direnişi'ne liderlik eden annemin neler yaptığına dair hikâyeler anlatmıştı. Marinn Kralı Irmand, Âlimler'i korumak, onlara iş, ev ve Denizci toplumunda kalıcı bir yer vermek için annemle birlikte çalışmıştı.

Görünüşe bakılırsa, o zamandan beri işler berbat gitmişti.

Kamp sınırlarının dışından bile fark edilen kasvet her tarafa yayılmıştı. Birçoğu yalnız bırakılmayacak kadar küçük görünen çocuk toplulukları çadırların arasında dolaşıyordu. Çamurlu yollarda sinsice gezinen birkaç köpek arada açık lağımları kokluyordu.

Neden bütün kötülükler hep bizim başımıza geliyordu? Bütün bu insanlar –çok sayıda çocuk– avlanmış, mağdur edilmiş ve eziyet görmüştü. Aileler dağılmış, hayatlar parçalanmıştı. Bunca yolu bir kez daha reddedilmek için gelmişlerdi, şehir

surlarının dışında dayanıksız çadırlarda uyumaya, yiyecek artıkları için kavga etmeye, sefalete, üşümeye ve daha fazla acı çekmeye gönderilmişlerdi.

Yine de minnettar ve mutlu olmamız bekleniyordu. Birçoğunun mutlu olduğunu biliyordum. Güvende ve hayatta oldukları için mutlulardı ama bu benim için yeterli değildi.

Girişe yaklaşırken, kamp daha net bir şekilde belirdi. Bez duvarlarda beyaz parşömenler dalgalanıyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım ama sıranın önüne gelene kadar üzerinde ne olduğunu seçemedim.

Darin ve benim yüzlerimiz vardı. Kahrolası kelimelerin altında asık suratlı bir şekilde bakıyorduk.

MARINN KRALI IRMAND'IN ÖZEL EMRİYLE

ARANANLAR:

SERRALI LAIA VE DARIN

İSYANA VE İÇ KARIŞIKLIĞA TEŞVİK ETMEK
VE TAHTA KARŞI KOMPO KURMAKTAN

ÖDÜL: 10.000 MARK

Kumandan'ın Blackliff'teki ofisinde asılı posterlere benziyordu. Kızıl Örümcekkuşu'nun beni ve Elias'ı ararken kullandığı, büyük bir ödül vadeden posterlerden biri gibiydi.

"Bu da ne?" diye fısıldadım. "Kral Irmand'ı bu kadar rencide edecek ne yaptık? Bunun arkasında Savaşçılar olabilir mi?"

"Burada olduğumuzu bilmiyorlar!"

"Onların da herkes gibi casusları var," dedim. "Tanıdık birini görmüşsün gibi arkana bak ve sonra yürü."

Bir Denizci bölüğü Adisa'dan kampa doğru ilerlerken, sıranın arkasında çıkan kargaşa bize doğru dalgalandı. Darin kamburunu çıkarıp başlığının derinliklerine sığındı. Ön taraftan bağrışlar duyuldu ve bir anda ışık parladı, çok geçmeden onu kara duman bulutu izledi. Yangın. Bağrışlar hızla korku ve öfke dolu haykırışlara dönüştü.

Aklım durdu; Serra'da askerlerin Darin'i alıp götürdükleri geceyi düşündüm. Kapımızın gümbür gümbür çalınmasını ve Maskeli'nin gümüşi yüzünü hatırladım. Büyükannem ve büyükbabamın kanı yere saçılırken, Darin bana seslenmişti. *Laia! Kaç!*

Etrafımda korku dolu sesler yükseldi. Kamptaki Âlimler kaçtılar. Çocuklar bir araya toplanıp fark edilmemeyi umarak büzüştüler. Mavi ve altın rengi üniformalı Denizci askerler çadırları yırtarak aralarında dolaşıp bir şey arıyorlardı.

Hayır, birini.

Etrafımızdaki Âlimler iliklerimize işleyen bir korkuyla her yöne kaçıştılar. *Kötü şeyler hep bizim başımıza geliyor!* İtibarımız parçalanmış, ailelerimiz yok edilmiş ve çocuklarımız anne-babalarından koparılmıştı. Kanımız toprağı ıslatıyordu. Âlimler'den her nesilde geriye kalan kalan son şey, canlarıyla bedelini ödemeleri gereken o büyük günah neydi?

Dakikalar öncesine kadar sakin olan Darin yanımda hareketsizce dururken benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu. Elini tuttum. Aklımın başında olmasına ihtiyacı varken, şu anda parçalara bölünemezdim.

"Gidelim." Onu çektim ama askerler sırada bekleyenleri kampa doğru itiyorlardı. Yakında, iki sığınmacı çadırı arasında kara bir boşluk gördüm. "Çabuk ol Darin..."

Arkamızda bir ses haykırdı. "Burada değiller!" Bir deri bir kemik Âlim kadın bir Denizci askerinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Size söyledim."

"Onları sakladığınızı biliyoruz." Konuşan Denizci benden birkaç santimetre uzundu, pullu gümüş zırhı kadının güçlü omuz kaslarına sıkıca oturmuştu. Keskin hatlı esmer yüzü bir Maskeli'nin acımasızlığından yoksundu ama onun kadar göz korkutucuydu. Çadırlardan birinin yanına tutturulan posteri yırttı. "Serralı Laia ve Darin'i teslim ederseniz, sizi rahat bırakırız. Aksi takdirde, bu kampı *dümdüz eder* ve sığınmacılarını dört rüzgâra saçarız. Cömert olduğumuz doğru ama bu aptal olduğumuz anlamına gelmez."

Askerin arkasında, düzinelerce Âlim çocuğu eğreti bir kafese götürülüyordu. Arkalarında iki çadır daha yanarken, gökyüzüne bir kor bulutu yükseldi. Alevlerin halkımdan yükselen çığlıkları kutlar gibi gürlemesi ürpermeme sebep oldu.

"Kehanet," diye fısıldadı Darin. "Hatırlıyor musun? *Serçeler boğulacak ve kimsenin haberi olmayacak.* Âlimler, serçeler olmalı, Laia. Marinnlilere her zaman deniz insanları denildi. Sel onlar."

"Bunun olmasına izin veremeyiz." Kendimi bu sözleri söylemeye zorladım. "Bizim yüzümüzden acı çekiyorlar. Burası onların sahip olduğu tek yuva. Ve bunu onların elinden alıyoruz."

Darin anında niyetimi çözdü. Başını iki yana sallayıp bir adım geri çekilirken, hareketleri telaşlı ve panik doluydu. "Hayır," dedi. "Bunu yapamayız. Hapse girersek ya da ölürsek Arıcı'yı nasıl bulacağız? Nasıl..." Sesi kesilirken başını tekrar tekrar iki yana salladı.

"Bizi hapse atacaklarını biliyorum." Kardeşimi tutup sarstım. Korkusunu kırıp geçmeliydim. Bana inanmasına ihtiyacım vardı. "Ama göklere yemin ederim ki dışarı çıkmamızı sağlayacağım. Kampın yakılmasına göz yumamayız, Darin. Bu *yanlış*. Denizciler bizim peşimizde ve biz tam buradayız."

Arkamızdan bir çığlık koptu. Âlim bir adam kollarının arasından çocuğunu alan Denizci muhafızla bağırarak mücadele ediyordu.

"Onu incitmeyin," diye yalvardı adam. "Lütfen, yalvarırım."

Darin titreyerek olanları izliyordu. "Haklısın." Kardeşim bunu güçlükle söylerken, rahatladığımı, gurur duyduğumu ve kalbimin kırıldığını hissettim çünkü onun bir hapishaneye sürüklenmesini izleme düşüncesi midemi bulandırıyordu. "Benim için bir başkasının daha ölmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de senin. Teslim olacağım. Güvende olacaksın..."

"Kesinlikle olmaz," dedim. "Bir daha asla. Sen nereye, ben oraya."

Görünmezliğimden vazgeçerken, baş dönmesi beni neredeyse yere serecekti. Gözlerimin önünde içinde açık saçlı bir kadının olduğu rutubetli bir oda belirdi. Kadının yüzünü göremedim. *Kim o?*

Sadece birkaç saniye sonra görüş alanım netleşti. Tuhaf görüntülerden silkelenip kurtulduktan sonra çadırların oluşturduğu sığınaktan çıktım.

Denizci askerin sezgileri çok güçlüydü. Ondan en az on metre ötede olmamıza rağmen, ışığa adımımızı attığımız anda başını bize doğru çevirdi. Miğferindeki tüy ve göz delikleri kızgın bir şahin gibi görünmesine sebep oluyordu ama yaklaşmamızı izlerken elini hafifçe kılıcına koydu.

"Serralı Laia ve Darin." Kadın şaşırmış görünmüyordu, o anda bizi burada bulmayı beklediğini, Adisa'ya vardığımızı *bildiğini* anladım. "Marinn Krallığı'na karşı komplo kurmaktan tutuklusunuz. Benimle geleceksiniz."

XII: Elias

Güneş henüz batmamış olsa da Kabile kamp alanı sessizdi. Yemek ateşleri söndürülmüştü, atlar bez bir brandanın altında korunuyorlardı. Kırmızı ve sarı yük arabaları geciken şiddetli ilkbahar yağmurlarına karşı sıkıca kapatılmışlardı. İçlerinde solgun ışıklar yanıp sönüyordu.

Yavaşça hareket ettim ama bunun temkinli olmakla ilgisi yoktu. Mauth beni çekiyordu ve çağrısını görmezden gelmek için bütün gücümü kullanmam gerekiyordu.

Kafilenin birkaç yüz metre batısında, dalgaları kayalık sahile vuran Alacakaranlık Denizi'nin kükremesi, üzerinde süzülen beyaz başlı martıların çığlıklarını neredeyse bastırıyordu ama Maskeli içgüdülerim her zamanki gibi keskindi ve karşımda belirmeden çok önce Nasur Kabilesi'nin Kehanni'sinin onu koruyan altı kabileli adamla yaklaştığını hissettim.

"Elias Veturius." Kehanni'nin gümüşi rastaları beline uzanıyordu, koyu kahverengi teninde karmakarmaşık bir hikâye anlatan dövmelerini net bir şekilde görebiliyordum. "Geciktin."

"Özür dilerim, Kehanni." Ona bir mazeret sunmakla uğraşmadım. Kehanni'ler hikâye anlatmakta oldukları kadar yalanları yakalamakta da başarılıdırlar. "Lütfen beni affet."

"Peh." Kadın burnunu kıvırdı. "Benimle görüşmek için yalvardın. Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Savaşçılar bir hafta önce tahıl depolarımızı yağmaladıktan sonra erkek kardeşimin oğlunu aldılar. Sırf Mamie Rila'ya saygı duyduğum için bir domuz gibi bağırsaklarını dışarı çıkarmıyorum evlat."

Denediğini görmek isterim. "Mamie'den haber var mı?"

"Çok iyi gizleniyor ve türünün ona yaşattığı dehşetten sonra toparlanmaya çalışıyor. Sana onun nerede olduğunu söyleyeceğimi düşünüyorsan sandığımdan da aptal olmalısın... Gel."

Kadın başıyla kafileye işaret edince onu takip ettim. Öfkesini anlayabiliyordum. Savaşçılar'ın Kabileliler'e açtığı savaşın dehşeti, kırsal bölgede yakıp yok edilmiş her at arabasından ve kaybettikleri kişilerin yasını tutan ailelerin Kabile köylerinden yükselen ağıtlardan anlaşılabiliyordu.

Kehanni hızlı hareket ediyordu ve onu takip ederken Mauth'un çekimi iyice güçlendi; on beş kilometre ötedeki Bekleme Yeri'ne hızla geri dönmeyi istememe sebep olabilecek fiziksel bir çekişti bu. Önemli bir şeyi unutmuşum gibi bir yanlışlık hissine kapıldım ama içgüdülerim mi karıncalanıyordu yoksa Mauth zihnime oyunlar mı oynuyordu, emin değildim. Son birkaç haftada birçok kez biri ya da bir şeyin Bekleme Yeri'nin kenarlarında gizlice dolaştığını ve sanki tepki ölçmek ister gibi içeri girip çıktığını hissetmiştim. Bunu her hissettiğimde o sınıra hızla ulaştım ama hiçbirinde bir şey bulamadım.

En azından, yağmur cinleri susturmuştu. O kızgın pislikler yağmurdan nefret ediyorlardı ama hayaletler sıkıntılıydı, onları öteki tarafa yeterince hızlı geçiremediğim için Bekleme Yeri'nde olması gerekenden daha uzun zaman geçirmek zorunda kalmışlardı. Shaeva'nın uyarısı aklımdan çıkmıyordu.

Hayaletleri öteki tarafa geçiremezsen, bu Ruh Yakalayıcı olarak başarısız olduğun ve bildiğin insan âleminin sonu anlamına gelir.

Mauth beni tekrar çekti ama ona aldırmamaya çalıştım. Kehanni ve ben, kafilenin yük arabaları arasında ilerleyerek siyah perdesi diğer yük arabalarının ayrıntılı süsleriyle büyük tezat oluşturan ve diğerlerinden ayrı duran bir arabaya vardık.

O bir Fakir'in, ölüleri defnedilmek için hazırlayan Kabilelinin eviydi.

Kehanni ahşap arka kapıyı tıklatırken yüzümdeki yağmuru sildim. "Mümkünse, seninle konuşmalıyım," dedim.

"Ben yaşayanların hikâyelerini anlatırım. Fakira ölülerin hikâyelerini anlatır."

At arabasının arka kapısı neredeyse anında açıldı ve karşımızda en fazla on altı yaşında olabilecek bir kız belirdi. Beni görür görmez gözleri kocaman oldu ve bir hale gibi başının etrafını saran kızılımsı kahverengi buklelerini düzeltti. Dudaklarını kemirdi, Mamie'nin teninden açık ama benimkinden koyu tenin-de çilleri oldukça belirgindi. Kollarını saran koyu mavi dövmeler kafataslarını anımsatan geometrik desenlerden oluşuyordu.

Kızın güvensiz duruşu bana Laia'yı hatırlattı ve özlem duygusu içimi sızlattı. Kapıda donup kaldığımı fark ettiğim sırada Kehanni beni rengârenk kabile lambalarının aydınlattığı arabaya doğru itti. Arka taraftaki bir rafta sıvılarla dolu kavanozlar diziliydi ve içeride buruk bir koku vardı.

"Bu," dedi Kehanni ben içeri girdikten sonra kapıdan, "Aubarit, yeni Fakira'mız. O... Öğreniyor." Kehanni'nin bana yardım etmeyi kabul etmesine şaşırmamam gerekirdi. Muhtemelen hiç yardımı dokunmayacak bir kızı başıma yıkmaya çalışıyordu. "Seninle o ilgilenecek."

Kapı kapandı, Aubarit ve ben tuhaf gelen bir süre boyunca birbirimize bakakaldık.

"Gençsin," dedim otururken. "Saif Kabilesi'nin Fakir'i çok yaşlıydı."

"Endişelenme, *bhai*." Aubarit "kardeş" anlamına gelen saygı ifadesini kullanırken, titreyen sesi heyecanını yansıtıyordu. Yaşından söz ettiğim için birden kendimi suçlu hissettim. "Gizemler konusunda eğitildim. Orman'dan geliyorsun, Elias Veturius. *Bani al-Mauth*'un topraklarından. Seni bize yardım etmen için mi yolladı?"

Az önce Mauth mu dedi? "O ismi, Mauth'u nereden biliyorsun? Shaeva'yı mı kastettin?"

"Astagha!" Aubarit nazara karşı yemini etti. "Onun ismini anmayız, *bhai*! Bani al-Mauth kutsaldır. Ölümün Seçtiği. Ruh Yakalayıcı. Kapıların Gardiyanı. Onun varlığının kutsal gizemi-

ni sadece Fakir'ler ve yardımcıları bilir. Jaga al-Mauth'dan gelmeseydin, bundan söz etmezdim." *Mauth'un Yeri.*

"Shaev...ah, *Bani al-Mauth.*" Birdenbire konuşmakta zorlandım. "O... Öldü. Onun yerine geçtim. Ölmeden önce beni eğitiyordu."

Aubarit o kadar çabuk yere çöktü ki kalbi durdu sandım.

"*Banu al-Mauth*, affet beni." Kadın yerine bir erkeğe hitap edecek şekilde unvanı değiştirmesi dikkatimden kaçmadı ve bayılmadığını o zaman anladım. Diz çöküyordu. "Bilmiyordum."

"Buna gerek yok." Kızı ayağa kaldırdım, saygılı tavrı beni mahcup etti. "Hayaletleri öteki tarafa geçirmekte zorlanıyorum," dedim. "Bekleme Yeri'nin kalbindeki sihri kullanmalıyım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayaletler artıyor. Her geçen gün daha fazlası geliyor."

Aubarit'in rengi soldu, ellerini kenetlerken eklemleri bembeyazdı. "Bu... Olamaz, *Banu al-Mauth.* Onları öteki tarafa geçirmelisin. Bunu yapamazsan..."

"Ne olur?" Öne doğru eğildim. "Gizemlerden bahsettin... Onları nasıl öğrendin? Yazılı hâlde bulunuyorlar mı? Parşömenler ya da kitaplar olarak?"

Fakira hafifçe başına vurdu. "Gizemleri yazmak güçlerini çalmak olur. Sadece Fakir'ler ve Fakira'lar onları öğrenebilirler, çünkü biz yaşayanlar âlemini terk eden ölülerle birlikteyiz. Onları yıkar ve ruhlarıyla sohbet ederiz, böylece Jaga al-Mauth'dan rahatlıkla geçip öteki tarafa varırlar. Ruh Yakalayıcı onları görmez; senin onları görmen gerekmez."

Kabilelilerden neden çok az hayalet olduğunu hiç düşündün mü? Shaeva'nın sözleri.

"Gizemlerin Bekleme Yeri'nin sihri hakkında herhangi bir şey belirtip belirtmediğini biliyor musun?"

"Hayır *Banu al-Mauth*," dedi Aubarit. "Ama..." Sesi alçalıp uzun zaman önce ezberlediği bir sözün ahengini aldı. "*Ağaçların arasında gerçeği arıyorsan, Orman sana sinsi hafızasını gösterir.*"

"Hafıza mı?" Kaşlarımı çattım. Shaeva bundan bahsetmemişti. "Ağaçların çok şey gördüğüne hiç şüphem yok. Fakat sahip olduğum sihir onlarla konuşmama izin vermiyor."

Aubarit başını iki yana salladı. "Gizemler nadiren açık anlamlıdır. Orman, *ağaçlar* anlamına gelebilir ya da tamamen farklı bir şeyi kastediyor olabilir."

Ağaçlardan mecazi olarak bahsetmenin bana bir yararı olmayacaktı. "Peki ya *Bani al-Mauth*?" diye sordum. "Onunla hiç tanıştın mı? Sana sihirden ya da işini nasıl yaptığından bahsetti mi?"

"Büyükbabam beni yardımcısı olarak seçtiğinde onunla bir kez karşılaştım. Beni kutsadı. Seni bize yardım etmen için gönderdiğini sanıyordum."

"Size yardım etmek mi?" dedim aniden. "Savaşçılara karşı mı?"

"Hayır." Aubarit sözlerini yuttu. "Bu tür önemsiz şeyleri dert etme, *Banu al-Mauth*. Ruhları öteki tarafa geçirmelisin ve bunu yapabilmek için kendini dünyadan soyutlamalı, yabancılara yardım ederek vaktini boşa harcamamalısın."

"Bana neler olduğunu söyle," dedim. "Beni ilgilendirip ilgilendirmediğine ben karar veririm."

Aubarit kararsızca ellerini ovuşturdu, sonra beklenmedik biçimde oflayıp kısık bir sesle konuştu. "Fakir ve Fakira'larımız ölüyorlar," dedi. "Birkaçı Savaşçı saldırılarında öldürüldü ama diğerleri..." Kız başını iki yana salladı. "Büyükbabam birkaç metre derinliğinde bir su birikintisinde bulundu. Ciğerleri suyla dolmuştu ama o yüzme bilirdi."

"Kalp krizi geçirmiş olabilir."

"Bir boğa kadar güçlüydü, henüz altmış yaşında bile değildi. Bu sadece bir kısmı, *Banu al-Mauth*. Onun ruhuna ulaşmakta zorlandım. Konuşmayı öğrendiğimden beri bir Fakira olarak yetiştirildiğimi bilmeni isterim. Daha önce bir ruhla iletişim kurmakta hiç zorlanmadım. Bu kez bir şeyin beni engellediği

hissine kapıldım. Başarılı olunca, büyükbabamın ruhunun son derece sıkıntılı olduğunu fark ettim, benimle konuşmayı reddetti. *Ters giden bir şey var.* Diğer Fakir'lerden haber alamadım, herkes Savaşçılar yüzünden çok endişeli ama bu onlardan daha mühim bir mesele ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Sert bir çekiş beni neredeyse ayağa kaldırdı. Öteki uçta sabırsızlık sezdim. Mauth bu bilgiyi öğrenmemi istemiyor olabilirdi. Belki de sihir cahil kalmamı *istiyordu*.

"Fakir'lere haber ver," dedim. "Güvenliklerinden endişe duyan Banu al-Mauth'un emriyle artık arabalarını kafileden ayrı park etmeyecekler. Onlara yük arabalarını Kabile'deki diğer arabalarla eşleşecek şekilde boyamalarını söyle. Bu düşmanlarınızın sizi bulmasını zorlaştırır." Aniden durdum. Gövdemde hissettiğim çekiş öylesine güçlüydü ki kusacağımı sandım ama devam ettim çünkü Aubarit ya da Fakir'lere yardım edebilecek başka biri yoktu.

"Diğer Fakir'lere onların da ruhlarla iletişim kurmakta zorlanıp zorlanmadıklarını sor," dedim. "Ve bunun daha önce olup olmadığını öğren."

"Diğerleri beni dinlemiyorlar."

"Gücün senin için yeni." Gitmem gerekiyordu fakat onu burada kendinden ve değerinden şüphe ederken bırakamazdım. "Ama bu gücün olmadığı anlamına gelmez. Kehanni'nin gücünü nasıl taşıdığını düşün, onu kendi teni gibi taşır. Sen de öyle olmalısın. Halkın için."

Mauth beni tekrar çekti, öylesine güçlüydü ki beni zorla ayağa kaldırdı. "Bekleme Yeri'ne dönmeliyim," dedim. "Bana ihtiyacın olursa Orman'ın sınırına gel. Orada olduğunu anlarım. Sakın içeri girmeye *çalışma*."

Saniyeler sonra şiddetli yağmura adımımı attım. Bekleme Yeri'nin üzerinde şimşekler çaktı ve yaşam alanıma düştüğünü hissettim. Kuzeye, kulübenin ve nehrin yakınlarına. Bir yerim

kesildiğinde ya da ısırıldığında hissettiğime benzer, doğal bir histi.

Rüzgâr hızıyla eve dönerken, Aubarit'in sözlerini düşündüm. Shaeva bana Fakir'lerin işine bu kadar derinden bağlı olduklarını hiç söylememişti. Onun etrafında bir mitoloji oluşturmaları bir yana, varlığından haberdar olduklarından bile söz etmemişti. Fakir'ler hakkında bildiklerim, birçok kabilelinin bildiklerinden farksızdı; ölülerle ilgilendikleri ve saygı gördüklerini biliyordum fakat bu, bir Zaldar ya da Kehanni'ye duyulan saygıya kıyasla, korkuyla karışık bir saygıydı.

Belki biraz daha dikkat edersem, arada bir bağlantı fark edebilirdim. Kabileliler Orman'dan hep sakınmışlardı. Afya yakınlarında olmaktan nefret ederdi ve Saif Kabilesi ben çocukken orayla arasında en az iki yüz kilometre bulundururdu.

Bekleme Yeri'ne yaklaşırken, o zamana kadar zayıflayan Mauth'un çekimi tekrar güçlendi. Sadece geri dönmemi mi istiyordu? Yoksa istediği bundan daha fazlası mıydı?

Sınır nihayet karşımda belirdi ve içeri girer girmez etrafımı hayaletlerin ulumaları sardı. Doruğa ulaşan öfkeleri vahşi ve dengesiz bir şeye dönüşmüştü. Bir saat içinde nasıl bu kadar hiddetlenebilmişlerdi?

Orman'ın sınırına tek bir amaç güden tuhaf bir ilgiyle yığılmışlardı. Önce duvara yakın bir şeye ulaşmak için itiştiklerini sandım. Ölü bir hayvan ya da ölü bir beden olabilir miydi?

Vücuduma yayılan ürperti yüzünden titreyerek aralarından geçerken, duvarın yakınındaki bir şeye hücum etmediklerini anladım. Duvarı itiyorlardı.

Dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

XIII: Kızıl Örümcekkuşu

Nehir teknesi nihayet Navium'a yaklaşmaya başlarken güneyde gökyüzü kara bir dumanla lekelenmişti. İki haftadır bizi sırılsıklam eden yağmur ufukta oyalanıyor, bizimle alay edip rahat bırakmayı reddediyordu. İmparatorluğun en büyük liman şehri küle dönerken halkım da onunla birlikte yanıyordu.

Avitas geniş burunda bana katılırken, Dex kaptana daha hızlı hareket etmesi için emirler yağdırdı. Gök gürledi, Navium'un davulları ancak bir saldırı esnasında duyulabilecek bir telaşla şifreli emirler veriyordu.

Harper'ın gümüş yüzü gergindi, ağzının köşeleri somurtur gibi aşağı dönüktü. Yolda bana ihlale karşı zihnimi kapatmayı öğretmek için saatlerini harcamıştı, bu da uzun bir süreyi birbirimizin yüzüne bakarak geçirdiğimiz anlamına geliyordu. Yüzünü çok iyi ezberlemiştim. Vermek üzere olduğu haber her neyse, kötüydü.

"Grímarr ve birlikleri üç hafta önce şafakta saldırdı," dedi. "Casuslarımız Karkaunluların güneyde kıtlık yaşadıklarını söylediler. On binlerce insan ölmüş. Aylardır güney kıyılarını yağmalıyorlar ama bir araya getirdikleri donanmayla ilgili elimizdeki bilgiler eski. Üç yüzü aşkın gemiyle ortaya çıkıp önce tüccar limanına saldırmışlar. Limandaki iki yüz elli tüccar gemisinden iki yüz kırk üçü yok edilmiş."

Bu Tüccar soylarının kolay kolay unutamayacakları bir darbeydi. "Karşı önlem alınmış mı?"

"Amiral Lenidas donanmayla iki kez açılmış. Birincisinde, üç Barbar gemisi batırdık ama ani bir rüzgâr bizi limana geri dönmeye zorladı. İkincisinde Grímarr saldırıya karşı koyup bizi geri püskürttü."

"Grímarr, Amiral Lenidas'ı geri mi püskürttü?" Göklerin unuttuğu bu Karkaun her kimse, aptal değildi. Lenidas otuz

senedir imparatorluğun donanmasına komuta ediyordu. Navium'un askeri limanı olan Ada'yı o tasarlamıştı: Etrafı geniş bir su kitlesiyle çevrili bir gözetleme kulesi, ötesinde askerleri, gemileri ve erzak barındıran daire şeklinde korunaklı bir liman vardı. Onlarca yıldır Ada'dan Barbarlar'la savaşmıştı.

"Rapora göre, Grímarr Lenidas'ın ona karşı giriştiği her numaraya cevap vermiş. Sonra, Karkunlular limanın kontrolünü devralmış. Şehir bilfiil işgal altında. Güneybatı Bölgesi'nde ölü sayısı bini buluyor. Grímarr'ın en şiddetli saldırdığı yer orası."

Güneybatı Bölgesi neredeyse tamamen Avamlar'dan; liman işçileri, denizciler, balıkçılar, fıçıcılar, nalbantlar ve ailelerinden oluşuyordu.

"Keris Veturia bir sonraki Barbar saldırısını bozguna uğratacak bir operasyon planlıyor."

"Keris Lenidas onu yumuşatmadan hiçbir şey planlamamalı," dedim. "Amiral nerede?"

"İkinci başarısızlığından sonra Keris onu infaz ettirmiş," dedi Avitas, uzun bir süre duraksamasına bakılırsa, bu haberden o da benim kadar rahatsız olmuştu. "Görevi büyük ölçüde ihmal etmekten. İki gün önce."

"O yaşlı adam hayatı boyunca görev yaptı." Uyuşmuş gibi hissettim. Lenidas maskemi almadan hemen önce, henüz bir Beşlik'ken, altı ay boyunca beni bizzat eğitmişti. O babamın güvendiği birkaç güneyli aile reisinden biriydi. "Karkaunlularla elli yıldır savaşıyordu. Onları yaşayan herkesten daha iyi tanırdı."

"Resmi olarak Kumandan saldırılarda çok fazla asker kaybettiğini ve onun birçok uyarısını görmezden geldiğini düşünmüş."

"Gayriresmi olarak kontrolü ele almak istemiş." Kahrolası Kumandan. "Çizer aile reisleri buna neden göz yumdu? Keris bir tanrıça değil. Onu durdurabilirlerdi."

"Lenidas'ın nasıl olduğunu bilirsin, Örümcekkuşu," dedi Avitas. "Rüşvet almazdı ve aile reislerinin ona ne yapması ge-

rektiğini söylemelerine izin vermezdi. Çizerler'e, Tüccarlar'a ve Avamlar'a aynı şekilde davranırdı. Lenidas'ın tüccar limanının yanmasına izin verdiğini düşünüyor olmalılar."

"Ve şimdi Navium'un kontrolü Keris'te."

"Bizi o çağırdı," dedi Avitas. "Bir refakatçinin onu yanımıza getireceği haberini aldık. Şu anda Ada'da."

Cadı. Henüz şehre girmeden, kontrolü benden zorla almaya çalışıyordu. Önce Ada'ya gitmek istiyordum ama şimdi bunu yaparsam, yalvarır ya da üstlerimin onayına ihtiyacım varmış gibi görünecektim.

"Çağrısı batsın."

Rıhtımda çıkan bir kargaşa dikkatimi çekti. Atların gürültülü kişnemeleri havayı yardı, o sırada bir Kara Muhafız'ın siyah-kırmızı zırhını fark ettim. Hayvanları kontrol etmeye çalışan asker küfrederken, atlar sıçrayıp onu çekiştirmeye devam etti.

Sonra hayvanlar paniğe kapıldıkları kadar ani bir şekilde sakinleşip ilaç verilmiş gibi başlarını eğdi. Rıhtımdaki bütün adamlar geri çekildi.

Karalara bürünmüş biri belirdi.

"Kahrolası," diye mırıldandı Avitas yanımda.

Gecegetiren ürkütücü, parlak gözlerini üzerime dikti ama şaşırmadım. Keris'in o cin canavarı yanından ayırmayacağını bekliyordum. Onu öldürmeye çalıştığımı biliyordu. Zihnime sızmak için doğaüstü hayvanını kullanırsa asla başarılı olamayacağımın farkındaydı.

Avitas'la birlikte zihnimi korumayı öğrenerek geçirdiğim saatleri düşündüm. Sakin sesinin, saatler boyunca zihnimdeki düşünceleri, unutulmuş bir denizin dibindeki gemi enkazında, bir sandıkta kilitli mücevherler olarak hayal edişimi açıklamasını dinlemiştim. Harper, Livia'nın hamileliği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bundan kimseye bahsetmemiştim fakat İmparatorluk'un

geleceğinin Kumandan'ı yok etmeye bağlı olduğunu biliyordu. O titiz bir eğitmendi.

Yine de becerimi test edemezdi. Göklerden hazırlığımın yeterli olmasını diliyordum. Keris, Livvy'nin hamile olduğunu öğrenirse, günler içinde suikastçıları görevlendirirdi.

Rıhtıma yanaşırken düşüncelerim dalgındı. *Kendini toparla, Örümcekkuşu. Livvy'nin hayatı buna bağlı. İmparatorluk buna bağlı.*

İskele tahtasına adımımı atınca, Gecegetiren'in gözlerine bakmadım. Aylar önce onunla Serra'da karşılaştığımda bu hatayı bir kez yapmıştım. Artık gözlerinin geleceğimi gösterdiğini biliyordum. O gün ailemin ölümünü görmüştüm. O zaman bunu anlamamış, korkumun bana hükmettiğini sanmıştım.

"Hoş geldin, Kızıl Örümcekkuşu." Gecegetiren'in kulak tırmalayıcı sesini duyunca ürpermeme engel olamadım. Ona yaklaşmamı işaret etti. *Ben Aquilla Soyu'nun reisiyim. Ben bir Maskeli'yim. Ben bir Kara Muhafız'ım. Ben Savaşçılar'ın İmparatoru'nun sağ kolu Kızıl Örümcekkuşuyum.* Vücuduma sakin kalmasını emrederken, rütbemin bana verdiği bütün güçle ona baktım.

Fakat bedenim bana ihanet etti.

Rıhtımın gürültüsü hafifledi. Gemilerin gövdelerine çarpan suyu artık duyamıyordum. Birbirlerine seslenen liman işçileri yoktu. Gıcırdayan direkler, yelkenlerin uzaktan gelen patırtısı ya da denizin gürlemesi yoktu. Cini saran mutlak bir sessizlik, hiçbir şeyin delemeyeceği bir *aura* vardı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken diğer her şey arka planda kaldı.

Kontrolünü kaybetme, Örümcekkuşu. Ona hiçbir şey verme.

"Ah," dedi Gecegetiren kısık bir sesle, karşısında durunca. "Tebrik ederim, Kızıl Örümcekkuşu. Demek teyze olacaksın."

XIV: Laia

Denizci hapishanesi boş, soğuk ve ürkütücü bir şekilde sessizdi. İyi aydınlatılmamış hücremde ileri geri yürürken, elimi taş duvara yasladım. Öylesine kalındı ki ne kadar çığlık atarsam atayım koridorun karşısındaki bir hücrede olan Darin sesimi hiç duymayabilirdi.

Aklını kaçırıyor olmalıydı. Yumruklarını sıkıp açtığını, botlarını yere sürttüğünü ve ne zaman kaçacağımızı düşünüp durduğunu tahmin ediyordum. *Tabii* kaçabilirsek. Burası Kauf olmayabilirdi ama yine de bir hapishaneydi. Üstelik kardeşimin iblisleri, bu gerçeği ona asla unutturmayacaklardı.

Bu ikimiz için de aklımı başımda tutup buradan bir çıkış yolu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Zaman yavaşça geçti ve şafak söktü, öğlenin ilerleyen saatlerinde kapımdaki kilit tıngırdadıktan sonra lambanın arkadan aydınlattığı üç kişi hücreme girdi. Birinin bizi tutuklayan yüzbaşı, diğerinin de onun askerlerinden biri olduğunu anladım. Asıl dikkatimi çekense uzun boylu, aşırı derecede örtülü kadındı.

Çünkü etrafı hortlaklarla çevriliydi.

Aç kargalar gibi kadının ayaklarının dibinde toplanıp ona tıslıyor ve pençelerini uzatıyorlardı. Kadının onları göremediğini hemen anladım.

"Erkek kardeşi getir, Yüzbaşı Eleiba." Kadının Serra aksanı kısık ve ahenkliydi. Böyle bir sesle bir Kehanni olabilirdi. Afya'yla yaşıt ya da biraz daha büyük olmalıydı, açık kahverengi teni ve topuz yaptığı gür, düz siyah saçları vardı. Sırtı dimdikti ve kafasındaki bir kitabı dengede tutar gibi zarifçe yürüyordu. "Otur evladım," dedi. Sesi yeterince hoş olsa da sinsi bir kötülük ensemdeki tüyleri diken diken etti. Hortlaklar onu etkiliyor muydu? Böyle bir güçleri olduğunu bilmiyordum. *Onlar acı, üzüntü ve kan kokusundan beslenirler.*

Spiro Teluman uzun zaman önce bana böyle söylemişti. O hâlde bu kadının çektiği üzüntü neydi?

Çok geçmeden Darin de bana katıldı, yavaşça içeri girerken gözleri kocamandı. Hortlakları o da gördü. Karyolada yanıma oturunca uzanıp elini tuttum. *Bizi burada tutamazlar. Onlara izin vermeyeceğim.*

Kadın uzun bir süre beni gözlemledikten sonra gülümsedi. "Sen Dişi Aslan'a hiç benzemiyorsun," dedi bana. "Ve sen..." Darin'e baktı. "Onun tam bir kopyasısın. Sizi saklayarak akıllılık etmiş. Sanırım hâlâ hayatta olmanızın sebebi bu."

Hortlaklar kadının pelerininden yukarı sürünüp kulağına tısladı. Alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. "Gerçi babam Mirra'nın küçük sırlar tutmaktan hep hoşlandığını söylerdi. Başka açılardan da onun gibi olup olmadığınızı merak ediyorum. Düzeltmek yerine savaşmak, inşa etmek yerine yıkmak..."

"Annem hakkında konuşma." Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Bu ne *cüret*!"

"Lütfen Marinn'in Veliaht Prensesi'ne *Prenses* ya da *Ekselansları* diye hitap edin," dedi Eleiba. "Onunla konumuna uygun şekilde, saygıyla konuşun."

Zihnini etki altına alan hortlakların istilasına uğrayan *bu* kadın bir gün Marinn'i mi yönetecekti yani? Doğaüstü yaratıkları korkutup kaçırmak istedim ama ona saldırır gibi görünmeden bunu yapamazdım. Söz konusu doğaüstü yaratıklar olduğunda Denizciler, Âlimler kadar şüpheci değildi fakat içimden bir ses ona gördüklerimi anlatsam bile bana inanmayacağını söylüyordu.

"Boş ver, Eleiba." Nikla güldü. "Dişi Aslan gibi onun da incelikten yoksun olacağını tahmin etmem gerekirdi. Şimdi neden burada olduğundan bahsedelim."

"Lütfen." Hayatımın Nikla'nın ellerinde olduğunu bildiğim için dişlerimi sıkarak konuştum. "Kardeşim ve ben..."

"Serra çeliğinden silahlar yapmaya geldiniz," dedi Nikla.

"Şehre hücum eden Âlim sığınmacılara silah tedarik etmek ve bir isyan çıkarmak için... İmparatorluk yüzlerce yıl önce halkınızın köklerini kazıdığından beri, onlar için yaptığımız onca şeye rağmen, Denizciler'e meydan okumak için..."

O kadar şaşırdım ki bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır," dedim tükürükler saçarak. "Hayır, Prenses, yanılıyorsunuz. Buraya silah yapmaya gelmedik, biz..."

Ona Gecegetiren'den bahsetmeli miydim? Ya da Shaeva'dan? Yol boyunca fısıldanan doğaüstü güçlerin sebep olduğu şiddeti ve aylardır duyduğum hikâyeleri düşündüm. Hortlaklar ona yalan söylediğimi fısıldayabilirdi ama onu uyarmalıydım. "Bir tehdit yaklaşıyor, Prenses. *Büyük* bir tehdit. Durgun denizlerde batan Denizci gemilerini ve gecenin bir yarısı kaybolan çocukları işitmiş olmalısınız."

Nikla'nın yanında kaskatı kesilen Eleiba, onaylayan gözlerini bana çevirdi. *Biliyor!* Nikla elini kaldırdı. Hortlaklar kırmızı gözlerini bana dikerek pis pis kıkırdadı.

"Âlim nüfusunun arasında bu yalanları yaymaları için müttefiklerini önden gönderdin," dedi Nikla. "Efsanelerde geçen canavarlara dair hikâyeler. Evet, küçük arkadaşların işlerini çok iyi yaptı."

Araj. *Skiritae*. İçimi çektim. Elias, Skiritae liderinin kahramanca davranışımı dört bir yana yayacağı konusunda beni uyarmıştı. Bunun üzerine pek düşünmemiştim.

"Mazlum ve kolaylıkla yönlendirilebilen yeni gelen Âlim nüfusu arasında ününün tohumunu ektiler. Sonra da erkek kardeşin, annenin mirası, Serra çeliği ve güvenlik vaadiyle çıkageldin. Bütün isyancılar aynı hikâyeyi anlatıyor. Sadece anlatma biçimleri biraz farklı."

"Sorun istemiyoruz." Endişem arttı ama büyükbabam ikiz doğurturken paniğe kapıldığım anı hatırladım. Girdiğim ilk doğumdu ve birkaç kelimeyle büyükbabamın sakinliği beni yatıştırmış, ellerimin titremesi geçmişti. "Biz sadece..."

"Bana patronluk taslama. Halkım, senin halkın için *her şeyi* yaptı." Nikla küçük hücrede ileri geri yürürken, hortlaklar sadık bir köpek sürüsü gibi onu takip ettiler. "Onları şehrimize kabul edip Denizci kültüründe yer edinmelerini sağladık ancak cömertliğimizin de bir sınırı var. Marinn'de Savaşçılar gibi sadist değiliz. Yine de ortalığı karıştıranları hoş karşılamayız. Benimle işbirliği yapmazsanız, Yüzbaşı Eleiba'dan sizi Kabile topraklarına giden bir sonraki gemiye bindirmesini isterim, tıpkı arkadaşlarınıza yaptığımız gibi."

Ah, kahretsin. Demek Araj, Tas ve Skiritae'nin diğer üyelerinin başına gelen buydu. Gökler adına, umarım iyilerdir.

"Kabile toprakları Savaşçılar'la kaynıyor." Öfkemi bastırmaya çalıştım ama kadın konuştukça daha fazla çığlık atmak istiyordum. "Bizi oraya gönderirsen ya öldürülürüz ya da esir düşeriz."

"Haklısın." Nikla başını eğince, lambanın ışığında gözleri hortlaklarınki kadar kırmızı göründü. Hortlakları başına Gecegetiren mi musallat etmişti? Hapishane Müdürü ya da Kumandan gibi onun insan müttefiklerinden biri miydi?

"Sana bir teklifim var, Serralı Darin," diye devam etti Nikla. "Biraz aklın varsa bunun fazlasıyla adil olduğunu anlarsın. Serra çeliği yapmak istiyorsun. Pekâlâ. Denizci ordusu için Serra çeliği üret. Sana ihtiyacın olan her şeyi tedarik etmenin yanı sıra, sen ve kız kardeşin için kalacak yer tahsis ederiz."

"Hayır." Darin bakışlarını yere çevirirken başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım."

Yapamam yerine *yapmayacağım* demesi dikkatimi çekti. İçimde bir umut yeşerdi. Kardeşim çeliğin nasıl yapıldığını hatırlıyor muydu? Alacakaranlık Ormanı'ndan Adisa'ya gelirken zihninde bir şey yerinden oynayıp Spiro'nun ona öğrettiği şeyi hatırlamasını mı sağlamıştı?"

"İyi düşün."

"Bunu yapmayacağım." Darin ayağa kalkıp bütün heybetiyle Nikla'nın karşısına dikildi. Eleiba prensesin önüne adımını attı ama Darin ellerini iki yanında açıp kısık bir sesle konuştu. "Halkımın onların merhametinde yaşayabilmesi için bir başka grup insana zarar vermeyeceğim."

"Lütfen, gitmemize izin verin." Hortlakları tekmeleyip onları bir süreliğine dağıttım ama tekrar Nikla'nın etrafında toplandılar. "Amacımız size zarar vermek değil ve beladan uzak durmak isteyen iki Âlim yerine endişelenmeniz gereken daha büyük sıkıntılarınız var. İmparatorluk, Kabileliler'e sırtını döndü ve Marinn'e de dönebilir."

"Savaşçılar'ın Marinn'le bir antlaşması var."

"Kabileliler'le de antlaşmaları vardı," dedim. "Ama Kabile çölünde yüzlercesi ya öldürüldü ya da esir alındı. O yeni imparatoru tanımıyorsunuz, Prenses. O... Farklı. İşbirliği yapabileceğiniz biri değil. O..."

"Bana politikadan bahsetme küçük kız..." Yüzünün yan tarafına tutunmuş, tiksinti verici bir şekilde gülümseyen hortlağı göremiyordu. Görüntüsü midemi bulandırdı. "Sen doğmadan çok önce babamın sarayında dikkate alınan bir güçtüm." Nikla, Darin'e doğru döndü. "Teklifim hâlâ geçerli. Ordum için silah üret ya da Kabile topraklarında şansınızı deneyin. Kararını netleştirmen için sana yarın sabaha kadar süre veriyorum."

***

Darin ve ben Nikla'nın teklifini düşündük. Bunu kabul etmesinin imkânı olmadığını biliyordum. Hortlaklar pençelerini Nikla'ya geçirmişti ve bu Gecegetiren'in Denizci siyasetinde parmağı olduğu anlamına geliyordu. Âlimler'in ihtiyacı olan en son şey, onlara hükmedecek bir başka gruptu çünkü onlarla adilce savaşacak silahlara sahip değildik.

"Bunu *yapmayacağını* söyledin." Uzunca bir süre düşündükten sonra Darin'in düşüncesizce söylemiş gibi göründüğü söze değindim. Kardeşim hücrede ileri geri yürürken hapsedilmiş bir at kadar gergindi. "Nikla senden silah yapmanı istediğinde *yapamayacağını* söylemedin. *Yapmayacağını* söyledin."

"Dil sürçmesi." Darin yürümeyi bırakıp sırtı bana dönük durdu, itiraf etmek içimi sızlatsa da yalan söylediğini biliyordum. Onu zorlamalı mıydım, yoksa rahat mı bırakmalıydım?

Boş verip duruyorsun, Laia. Boş vermek Izzi'nin bir hiç uğruna öldüğü anlamına gelir. Elias'ın bir hiç uğruna hapsedildiği anlamına gelir. Afya'nın kuzeninin boşuna öldüğü anlamına gelir.

Farklı bir yöntem denedim. "Sence Spiro..."

"Spiro'dan, silahlar ya da demir dövmekten bahsetmesek olur mu?" Darin yanıma oturdu, hücrenin duvarları ona yük oluyormuş gibi omuzları çöktü. Yumruklarını sıkıp açtı. "Buradan nasıl dışarı çıkacağız?"

"Harika bir soru," dedi kısık bir ses kapıdan. İrkildim, saniyeler öncesine kadar kapı sımsıkı kapalıydı. "Dinlemek isterseniz bu konuda size bir çözüm sunabilirim."

Genç, esmer bir Âlim adam muhafızların görebileceği şekilde kapı çerçevesine yaslanmıştı fakat onu görebilecek muhafızlar yoktu. Ortadan kaybolmuşlardı.

Adam yakışıklıydı; siyah saçlarını tepesinde toplamıştı, bir kılıç ustası gibi uzun bacaklı ve inceydi. Kolları dövmeliydi ama karanlıkta sembolleri seçemedim. Elindeki anahtarı bir top gibi atıp tutuyordu. Rahatsızlık verici bulduğum bir umursamazlığı vardı. Gözlerindeki pırıltı ve şeytani gülümsemesi tanıdıktı.

"Seni tanıyorum." Hançerimin yanımda olmasını dileyerek bir adım geri çekildim. "Sen takipçimizsin."

Adam alaycı bir şekilde eğilerek selam verince, anında şüphelendim. Darin sinirlendi.

"Ben Adisalı Musa," dedi adam. "Adisalı Ziad ve Azmath'ın

oğluyum. Adisalı Mehr ve Saira'nın torunuyum. Aynı zamanda, bu şehirdeki tek dostunuzum."

"Sorunumuza bir çözüm sunacağını söyledin." Bu adama güvenmek aptallık olurdu ama Darin ve benim buradan çıkmamız gerekiyordu. Nikla'nın bizi bir gemiye koyacağına dair söyledikleri saçma geliyordu. Serra çeliği sırrını bilen bir adamın elini kolunu sallayarak gitmesine göz yummazdı.

"Sizi buradan çıkaracağım... Bir şartla."

Elbette. "Ne şartı?"

"Sen..." Darin'e baktı. "Âlimler için silah üreteceksin." Sonra bana döndü. "Ve sen de kuzeyde Âlim Direnişi'ni diriltmeme yardım edeceksin."

Duyurusunu izleyen uzun sessizlikte, içimden gülmek geldi. İçinde bulunduğumuz şartlar bu kadar kötü olmasaydı, gülebilirdim. "Hayır, teşekkürler. Kahrolası Direniş'ten ve onu destekleyenlerden yeterince çektim."

"Böyle söyleyeceğini umuyordum," dedi Musa. "Mazen ve Keenan sana ihanet ettikten sonra..." Yumruklarımı sıkarken, Musa acımasızca gülümseyince şaşkınlıkla ona baktım. *Nereden biliyor?*

"Özür dilerim," dedi Musa. "Keenan değil. *Gecegetiren*. Her halükârda, güvensizliğin anlaşılabilir ama cinlerin lordunu durdurmalısın, değil mi? Bu da buradan çıkman gerektiği anlamına geliyor."

Darin ve ben ağzımız açık bir şekilde ona baktık. Konuşma gücünü kendinde ilk bulan bendim. "Bütün bunları nereden..."

"Gözlemliyorum. Dinliyorum." Musa ayağını yere vurup koridora baktı. Omuzları dikleşti. Hücre bloğuna açılan kapının ötesinde telaşlı ve sert sesler yükselip alçaldı. "Kararınızı verin," dedi Musa. "Vaktimiz tükenmek üzere."

"Hayır." Darin ikimizin adına konuşunca kaşlarımı çattım. Bu ondan beklenmeyecek bir davranıştı. "Bizimle birlikte buraya tıkılmak istemiyorsan gitmelisin."

"İnatçı olduğunu duymuştum." Musa içini çekti. "En azından mantığa kulak ver. Buradan çıkmanın bir yolunu bulsanız bile, Denizciler peşinizdeyken Arıcı'yı nasıl bulacaksınız? Özellikle bulunmak istemediğinde?"

"Nasıl..." Sormama engel oldum. Çoktan söylemişti. Gözlemliyor ve dinliyordu. "Arıcı'yı tanıyorsun."

"Sizi ona götüreceğime söz veriyorum." Musa elini kesti, kanı yere damlarken kaşlarımı kaldırdım. Kanla verilen bir söz hafife alınacak bir şey değildi. "Sizi buradan çıkardıktan sonra, tabii şartlarımı *kabul ederseniz*. Harekete geçmeliyiz. Derhâl."

"Ona güvenmiyorum," dedi Darin. "Buradan çıkmayı ben de senin kadar, hatta daha çok istiyorum ama tutamayacağım bir sözü veremem ve sen de vermemelisin. Neden Direniş'e yardım etmeni istiyor? Bundan ne çıkarı var? Neden bunu kendisi yapmıyor?"

"Ona ben de güvenmiyorum," dedim. "Fakat bize bir çıkış yolu sunuyor." Kardeşime dikkatle baktım. Daha önceki yalanını düşündüm. Onu incitmek istemesem de buradan çıkmak istiyorsak buna mecbur olduğumu biliyordum.

"Affedersiniz," dedi Musa. "Ama gerçekten..."

"Kapa çeneni." Ona sertçe çıkıştıktan sonra Darin'e döndüm. "Bana yalan söyledin," dedim. "Silahlar hakkında. Hayır." İtiraz edeceğini anlayınca elimi kaldırdım. "Kızgın değilim ama ne yaptığını anladığını sanmıyorum. Silahları yapmamayı *seçiyorsun*. Bu bencilce bir tercih. Halkımızın sana ihtiyacı var Darin. Bunun tutkuların ya da üzüntünden daha önemli olması gerekir. Orada Âlimler'e neler olduğunu gördün," dedim. "Bu durmayacak. Gecegetiren'i alt etsem bile, kendimizi savunamadığımız sürece önemsiz olacağız. Serra çeliğine ihtiyacımız var."

"Laia, bunu yapmak istiyorum, gerçekten...

"Öyleyse *dene*," dedim. "Senden tek istediğim bu. Denemen. Izzi için, bize yardım etmeye çalışırken kabilesinden altı kişiyi kaybeden Afya için..." Sesim çatladı. "Elias için; senin için hayatından vazgeçti."

Darin'in mavi gözleri şaşkınlık ve üzüntüyle kocaman oldu. İblisleri dirilip dikkatini talep etti ama o korkunun altında bir yerde, hâlâ Dişi Aslan'ın oğluydu ve bu kez hayatımız boyunca gösterdiği sessiz cesaret galip çıktı.

"Sen nereye ben oraya kardeşim."

Utanmadan konuşmamıza kulak misafiri olan Musa, saniyeler içinde bizi koridora çıkardı. Dışarı çıkar çıkmaz Darin, Musa'yı ensesinden tutup duvara yasladı. Hayvan cıvıltısına benzer bir ses duydum ama Musa eliyle kesme hareketi yapınca kayboldu. Bir *hortlak* mıydı?

"Kardeşime zarar verirsen," dedi Darin kısık bir sesle, "ona ihanet eder, güvenini zedeler ya da üzersen, göklere yemin ederim seni öldürürüm."

Musa boğuk bir cevap verdi ve Darin onu bırakırken, koridorun ilerisindeki bir kapıda anahtarlar tıngırdadı. Saniyeler içinde kapı ardına kadar açıldı ve Eleiba kılıcını çekerek içeri girdi.

"Musa!" diye hırladı kadın. "Bilmem gerekirdi. Tutuklusun."

"Yaptın yapacağını." Musa ensesinde Darin'in tuttuğu yeri ovuştururken, ince yüz hatlarında hafif bir öfke vardı.

"Kardeşçe bir tavır göstermeseydin şu âna kadar gitmiş olurduk." Bunun üzerine bir şey mırıldandı ve Eleiba göremediğimiz bir şeyin saldırısına uğramış gibi küfrederek arkaüstü düştü.

Musa kaşlarını kaldırarak Darin ve bana baktı.

"Savurmak istediğiniz başka tehdit var mı, vaktimi boşa harcamak istediğiniz tartışmalar? Yok mu? Güzel. O hâlde buradan bir an önce çıkalım."

***

Musa, Darin ve ben bir terzi dükkânından çıkıp Adisa'da dolaşırken gün doğmak üzereydi. Musa'nın bizi buraya getirmek için seçtiği birbirleriyle bağlı tuhaf tüneller, geçitler ve ara sokaklar başımı döndürdü ama dışarıdaydık. Özgürdük.

"Zamanlama fena değil," dedi Musa. "Acele edersek güvenli bir eve varabiliriz."

"Bekle." Onu omzundan tuttum. "Seninle hiçbir yere gitmiyoruz." Yanımda Darin, başını hararetle salladı. "Bize kim olduğunu söyleyene kadar. Yüzbaşı Eleiba seni nereden tanıyor? Ona ne saldırdı? Bir ses duydum. Hortlağa benziyordu. Prenses Nikla hortlakların istilası altında olduğu için neden endişelendiğimi anlıyor olmalısın."

Musa rahatlıkla ellerimin arasından kurtulup gömleğini düzeltti, giysilerinin bir Âlim için fazla kaliteli olması dikkatimden kaçmadı.

"O her zaman öyle değildi," dedi Musa. "Nik'i, yani prensesi kastediyorum ama artık önemi yok. Şafağa az kaldı. Çok vaktimiz yok."

"Bahane üretmeyi bırak," diye söylendim. "Açıklamaya başla."

Musa sinirle homurdandı. "*Bir* soruya yanıt verirsem bu kadar sinir bozucu olmayı bırakıp sizi güvenli bir eve götürmeme izin verecek misin?"

Tarafsızca omuzlarını silken Darin'e bakıp düşündüm. Musa bizi hapisten çıkardığına göre, ondan almam gereken tek bir bilgi vardı. O bilgiyi alır almaz görünmez olup onu bayıltabilirdim ve Darin ve ben ortadan kaybolabilirdik.

"Pekâlâ," dedim. "Arıcı kim ve onu nasıl bulabilirim?"

"Ah, Serralı Laia." Musa'nın beyaz dişleri halinden memnun bir atınkiler gibi parladı. Bana kolunu uzattı ve aydınlanan gökyüzünün altında, nihayet dövmelerine yakından bakma fırsatı buldum; bir kovanın etrafına toplanmış düzinelerce küçük ve büyük arı dövmesi vardı.

"Elbette benim," dedi Musa. "Sakın bana bunu tahmin etmediğini söyleme."

XV: Elias

Hayaletleri sınır duvarından uzaklaştırmak için günlerimi onları tatlı dille ikna ederek, tehdit ederek ve akıllarını çelerek geçirdim.

Aubarit'in yanından ayrıldıktan iki hafta sonra –hayaletleri daha hızlı geçirmeyi ya da Fakira'ya nasıl yardım edeceğimi bilmeden– geceyi geçirmek için minnettar olduğum tek sığınağım Shaeva'nın kulübesine çekildim. İçeri girerken hayaletler bana pençelerini uzattı, bir Güney Adası tayfunu kadar vahşilerdi.

Bunu yapmamalıydı...

Söyle bana kocam burada mı...

Sevgilimi gördün mü...

Genelde, kulübenin kapısını hayaletlerin yüzüne kapattığımda kendimi suçlu hissederdim. Bugün hariç... Çok yorgundum, başarısız olduğum için çok kızgındım ve Shaeva'nın evinin ani, mutlak sessizliğini rahatlatıcı bulduğum için çok bıkkındım.

Kulübede uyu. Orada sana zarar vermezler.

Her nasılsa Shaeva hayaletler ve cinlerden yalıtacak şekilde kulübeye büyü yapmıştı. Büyünün o kısmı onunla birlikte ölmemişti. Düşüncelerimi toplayacağım bir yere ihtiyacım olacağını biliyordu ve buna minnettardım.

Minnettarlığım uzun sürmedi ama. Ortalığı toplayıp Shaeva'nın alay edebileceği kadar saçma bir yemek pişirdikten sonra bir türlü uyuyamadım. Suçluluk duygusu içimi kemirirken daire çizerek yürüyüp durdum. Ruh Yakalayıcı'nın botları hâlâ yatağının yanında duruyordu. Tüy taktığı oklar el değmemiş bir şekilde çalışma masasında duruyordu. Hayatına dair bu küçük semboller eskiden içimi rahatlatırdı, özellikle de o öldükten sonraki günlerde. Tıpkı kulübe gibi onlar da bana Ruh Yakalayıcı olabileceğime inandığını hatırlatıyordu.

Bu gece anısı aklımdan çıkmıyordu. *Neden beni dinlemedin*

Elias? Neden öğrenmedin? Gökler adına, çok büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

Şiddetle kapıyı tekmeledim, aptalca bir karardı çünkü şimdi de ayağım ağrıyordu. Acaba tüm hayatım, bu konuda gerçekten bir şeyler yapabilecek hâle geldikten çok sonra aptal olduğumu fark ettiğim bir dizi andan ibaret mi olacak? Ne yaptığımı bildiğim bir an olacak mıydı? Yoksa yaptığım en son aptallık yüzünden afallayan, bocalayarak dolaşan yaşlı bir adam mı olacaktım?

Bu kadar acınası olma. Tuhaf bir şekilde, Keris Veturia'nın gergin sesi zihnimde yükseldi. *Soruyu biliyorsun: Hayaletleri öteki tarafa nasıl daha hızlı geçireceksin? Şimdi yanıtı bul. Düşün*.

Aubarit'in sözlerini düşündüm. *Hayaletleri diğer tarafa geçirmelisin ve bunu yapabilmek için kendini dünyadan soyutlamalısın*. Shaeva'nın tavsiyesini farklı şekilde dile getirmişti ama kendimi dünyadan *soyutlamıştım*. Laia ve Darin'e veda etmiştim. Orman'a yaklaşan herkesi uzak tutuyordum. Erzaklarımı dilediğim gibi bir başka insandan satın almak yerine çaktırmadan köylerden çalıyordum.

Orman sana sinsi hafızasını gösterecek. Gizemler Mauth'u mu kastediyordu? Yoksa bu sözlerinde daha fazlası mı gizliydi? *Orman tamamen farklı bir şeyi kastediyor olabilir*, demişti Aubarit. Hayaletler olabilir miydi? Onlar Bekleme Yeri'nde herhangi bir şey bilecek kadar uzun kalmıyordu ama.

Gerçi, her hayalet hızla öteki tarafa geçmiyordu.

Tutam. İhtiyacım olmasından ziyade alışkanlıktan kılıçlarımı kapıp dışarı çıktım. Kulübeye girmeden önce onun sesini duymuştum ama şimdi burada değildi.

Kahretsin Elias, kafanı çalıştır. Tutam Shaeva'dan uzak dururdu. Nadiren konuşan hayalet sadece benimle konuşurdu ve her zaman "sevgilisinden" bahsederdi. Diğer hayaletlerin aksine, sudan hoşlanırdı. Genellikle kulübenin güneyindeki bir derenin yakınlarında dolaşırdı.

Dereye giden patika çok kullanılmıştı; kulübeye taşınınca,

Shaeva su taşıma işini bana vermekte hiç gecikmedi. *Başkaları için bir şeyler taşıyamayacaksan, kaslı olmanın ne anlamı var?* diye takılmıştı.

Dereye yaklaşırken beyaz bir pırıltı gözüme çarptı ve çok geçmeden Tutam'ı derenin kenarında suya bakarken buldum.

Tutam yüzünü bana doğru çevirir çevirmez geri kaçtı, içinden konuşmak gelmiyordu ama gitmesine izin veremezdim.

"Sevgilini arıyorsun, değil mi?"

Tutam durup öylesine ani bir şekilde karşımda belirdi ki, topuklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" İnce sesinin üzücü bir şekilde mutlu olduğunu duyunca suçluluk duygusu içimi kemirdi.

"Ah, tam olarak bilmiyorum," dedim. "Belki bana yardımcı olabilirsin? Ben de sana yardım ederim."

Tutam başını yana eğip biraz düşündü.

"Bekleme Yeri'nin sihrini öğrenmeye çalışıyorum," dedim, hayalet tekrar kaybolmadan. "Mauth'u. Uzun süredir buradasın. Bana Orman'ın hafızası hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misin?"

"Sevgilim nerede?"

Küfrettim. Bir hayaletin, özellikle de öteki tarafa geçmeyi reddeden bir hayaletin bana yardım edebileceğini düşünmemem gerekirdi.

"Üzgünüm," dedim. "Sevgilini arayacağım." Kulübeye doğru döndüm. Belki de uyumaya ihtiyacım vardı. Sabah daha iyi bir fikir bulabilirdim ya da Aubarit'i ziyaret edip başka bir şey öğrenip öğrenmediğine bakabilirdim. Belki başka bir Fakira bulabilirdim.

"Hafıza acıda saklı."

O kadar hızlı döndüm ki kafamın yerinden fırlamaması bir mucizeydi. "Ne? Ne dedin?"

"Hafıza acıda saklı." Tutam etrafımda daire çizerken, ben de

onunla birlikte dönmeye başladım. Onu gözümün önünden ayırmayacaktım. "Hafıza en büyük üzüntünün, en büyük öfkenin saklı olduğu yerde."

"'En büyük acı' derken neyi kastediyorsun?"

"Benimki gibi bir üzüntü... Hafıza üzüntüde gizli, genç adam. *Onların* üzüntüsünde. Onunla kavruluyorlar çünkü benden çok daha uzun süredir onunla birlikte yaşıyorlar."

Onların üzüntüsü...

"Cinler mi?" Midem altüst oldu. "Cinlerden bahsediyorsun."

Tutam sevgilisine seslenerek uzaklaştı. Onu takip etmeye çalıştım fakat yetişemedim. Sesime gelen diğer hayaletler yanımda toplanıp acılarıyla bana hücum ettiler. Üzüntülerini göz ardı etmenin yanlış olduğunu bilsem de onlardan hızla uzaklaştım. Eninde sonunda beni tekrar bulacaklardı ve sırf kafamı ütülemeyi bırakıp aklımı kaçırmama sebep olmamaları için birkaçını öteki tarafa geçirmek zorunda kalacaktım. Beni delirtmelerine izin vermeden bu işi çözmeliydim. Ne kadar çok beklersem o kadar fazla hayalet birikecekti.

Hızlı düşün Elias! Cinler bana yardım edebilirler miydi? Bin senedir buraya hapsedilmişlerdi ama bir zamanlar özgürlerdi ve topraklardaki en güçlü sihre sahiplerdi. Onlar doğaüstüydü. İfritler, tayflar ve hortlaklar gibi sihirden doğmuşlardı. Fikir bir kez aklımda yer edinince, kemiğini bırakmayan köpek gibi ona yapıştım. Cinler sihir hakkında derin bilgilere sahip olmalıydı.

Tek yapmam gereken, onlara ulaşmanın bir yolunu bulmaktı.

XVI: Kızıl Örümcekkuşu

"Navium'un Aile Reisleri seni karşılamak istiyorlar," dedi Gecegetiren birlikte rıhtımdan ayrılırken.

Onu zar zor duyabildim. Livia'nın hamile olduğunu biliyordu. Bu bilgiyi Kumandan'la paylaşacaktı. Birkaç gün içinde kız kardeşim saldırganlar ve suikastçılarla karşı karşıya kalacaktı ve onu güvende tutmak için yanında olamayacaktım.

Harper geride kalıp bize atlarımızı getiren Kara Muhafız'la çabucak konuştu. Artık kız kardeşimin hamile olduğunu bildiğinden Livia'nın etrafındaki muhafız sayısını üç katına çıkarmaları için Faris ve Rallius'a emirler gönderecekti.

"Aile Reisleri Ada'da mı?" diye sordum Gecegetiren'e.

"Pek tabii, Örümcekkuşu."

Şimdilik Livia'nın muhafızlarına güvenmekten başka şansım yoktu. Asıl sorunum Kumandan'dı. Beni hazırlıksız yakalamak için Gecegetiren'i göndererek üstünlüğü şimdiden eline geçirmişti. Zayıf olmamı istiyordu.

Ona bu zevki vermeyecektim. Ada'ya gitmemi emretmek mi istiyordu? Pekâlâ. Zaten bu batan geminin kontrolünü elime almam gerekiyordu. Aile reisleri yakınlardaysa, bu benim için daha iyiydi. Keris'in gücünü elinden alırken, buna tanık olabilirlerdi.

Sokaklarda dolaşırken, Karkaun saldırısının yol açtığı tahribat yıkılan her binada, küllerin saçıldığı her caddede görülebiliyordu.

Yer sarsıldı ve mancınıktan fırlayan bir taşın kolay tanınan ıslığı havayı yardı. Ada'ya yaklaşırken, Gecegetiren rotayı değiştirmek zorunda kalıp bizi Navium'un savaş için güçlendirilen Güneybatı Bölgesi'ne yakın bir yere götürdü.

Çığlıklar ve bağrışlar açılan ateşin gürültüsünü bastırıyordu.

Yanmış et ve taşın boğucu kokusunu engellemek için bandanamı burnumun üzerine çektim.

Bir grup Avam telaşla yanımızdan geçti, çoğunun taşıdığı çocukları ve sırtlarındaki giysilerden başka bir şeyi yoktu. Başlığını iyice indirmiş bir kadın dikkatimi çekti. Yüzünü ve vücudunu pelerini gizliyordu, elleri koyu altın rengine bulanmıştı. Renk o kadar sıradışıydı ki daha yakından bakmak için atımı ona doğru yönlendirdim.

Bir itfaiye ekibi dörtnala koşarken kovalar dolusu deniz suyu her yere saçıldı. Onlar geçip gittiğinde kadın gitmişti. Askerler aileleri hızla yayılan kaostan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Her yerden yardım çığlıkları yükseliyordu. Yüzünden kan süzülen bir çocuk şaşkınlıkla ve sessizce bir sokağın ortasında duruyordu, görünürde bir koruyucusu yoktu. En fazla dört yaşında olmalıydı, hiç düşünmeden atımı ona doğru yönlendirdim.

"Örümcekkuşu, hayır!" Avitas yeniden belirip atını benimkinin önüne geçirdi. "Askerlerden biri onunla ilgilenir. Ada'ya gitmeliyiz."

Çocuğun yanına gidip onu iyileştirme arzumu göz ardı ederek kendimi geri dönmeye zorladım. O kadar güçlüydü ki atımın sırtından inmemek için eyerimin kaşını sıkıca tutup parmaklarımı altından geçirmek zorunda kaldım.

Gecegetiren, bulut kadar beyaz bir aygırın sırtından beni izliyordu. Kötü niyet değil, sadece merak sezdim.

"Sen onun gibi değilsin," dedi. "Kumandan halka düşkün bir kadın değil."

"Onun bu yanını takdir ettiğini sanıyordum, ne de olsa sen de halka düşkün biri değilsin."

"*Senin* halkından değilim," dedi Gecegetiren ve devam etti, "ama Keris'e hayret ediyorum. Siz insanlar çok ufak bir umut karşılığında seve seve sadakat gösteriyorsunuz."

"Bu yüzden de aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Ba-

şımı iki yana salladım. "Umut korkudan güçlüdür. Nefretten de güçlüdür."

"Kesinlikle. Keris bunu bir silah olarak kullanabilir ama kullanmıyor. Onun aptallığı."

Kötü bir müttefik, dedim içimden. *Ya da onu açıkça eleştirdiğine göre hoşnutsuz.*

"Onun müttefiki değilim, Kızıl Örümcekkuşu." Gecegetiren'in başını eğerek bakarken eğlendiğini fark ettim. "Ben onun efendisiyim."

Bir saat sonra, Navium'un anahtar biçimli çift limanı görüş alanımızda belirdi. Denize açılan dikdörtgen tüccar limanı büyük ölçüde yok edilmişti. Kanala yakılmış direkler ve sırılsıklam olmuş yırtık yelkenler saçılmıştı. Limanı koruyan kocaman paslı deniz zincirleri yosunlar ve kaya midyeleriyle parlıyordu ama en azından gerilmiş duruyorlardı. Grímarr saldırdığında neden zincirler çekilmemişti? Gözetleme kulelerindeki muhafızlar neredeydiler? Neden saldırıyı durduramamışlardı?

Tüccar limanı kuzey ucunda genişleyerek iki çemberden oluşan bir iç limana dönüşüyordu. Ada merkez çemberdi ve bir köprüyle anakaraya bağlanıyordu. Mazgallı bir kule Ada'ya hükmediyordu. Tepesinden kilometrelerce uzanan kıyı şeridini görmek mümkündü. Limanın dış çemberi Savaşçı donanması için yüzlerce gemi kızağı bulunan üstü kapalı, dairesel bir doktu. Boyutu akıl almazdı.

Yaklaşırken Dex küfretti. "Gemiler rıhtıma yanaşmış, Örümcekkuşu," dedi. "Bizi yumruklamalarına izin veriyoruz."

Harper'ın verdiği daha önceki raporda bahsi geçmiş olsa da kızaklarında sessizce batıp çıkan gemilere kendi gözlerimle görene kadar inanmamıştım. Az önce tanık olduğum yıkımı düşünürken yumruklarımı sıktım.

Ada'ya giden köprüye nihayet ulaştığımızda aniden durdum. Amiral Lenidas, surdan sallanan bir halatta asılıydı; adamın çarpık cesedinin tepesine tombul bir karga tünemişti. Öğürmemek

için alt dudağımı ısırdım. Kırık uzuvları ve kırbaç izleri taşıyan derisi yavaş ve acı verici bir ölüme işaret ediyordu.

Gözetleme kulesine çıkan merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktım. Dex ve Harper bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı, komuta odasına girmeden hemen önce Harper boğazını temizledi.

"Örümcekkuşu." Bana doğru yaklaşırken rahatsızlığı aşikârdı. "Keris bir oyun hazırlamış," dedi. "Bunu hissedebiliyorum. Senin için yazılan rolü oynama."

Başımı onaylayarak hafifçe sallayıp –bunu bilmediğimi mi sanıyordu?– kuleye girdim. Kuleyi koruyan Veturius'un adamları hemen beni selamladılar. Kumandan beni tamamen görmezden gelip habercilere davul kulelerine çıkmaları için emirler yağdırdı. Navium'un amiri ve bir düzine Aile Reisi kocaman bir masaya serili haritanın etrafında toplanmıştı. Hep birlikte bana döndüler.

"Yeğenim." Janus Atrius'u tanıdım, Dex'in amcası ve Atria Soyu'nun reisiydi. Yeğenini başıyla hafifçe selamladıktan sonra bana selam verdi. Yüz hatlarını okuyamadım ama konuşmadan önce Keris'e küçük bir bakış attı. Bunun kaçırmamam gereken bir bakış olduğunu düşündüm. "Örümcekkuşu, bilgilendirildin mi?"

"Güneybatı Bölgesi'nin yarısı yanıyor," dedim. "Bu benim için yeterli bir bilgilendirme oldu. Neden karşılık vermiyoruz? Havanın kararmasına saatler var. Kalan günışığını değerlendirmeliyiz."

Janus ve diğer birkaç Aile Reisi homurdanarak hemfikir olduklarını belirtti ama geri kalanı başlarını iki yana salladı, birkaçının sesi itiraz eder gibi yükseldi. Amiral Argus ve Koramiral Vissellius dikkatimden kaçmayan bir tiksintiyle birbirlerine baktı. İkisi de dostum olmayacaktı.

"Kızıl Örümcekkuşu." Kumandan habercilere emir vermeyi

bitirmişti ve sakin sesi odayı susturdu. Küstah ses tonuna karşı içimde yükselen nefrete rağmen, gücünü ustalıkla kullanmasına hayran kaldım. Bu odadaki adamlar kendi soylarının efendileri olsalar da hiçbiri ona karşı koyamazdı. "Günler önce gelmeni bekliyorduk. Ben, yani biz," Keris Aile Reislerine ve deniz subaylarına baktı, "hizmetinizdeyiz."

Bu kadın bana hiçbir duygumu belli etmemeyi öğretmişti ama şaşkınlığımı gizlemek zordu. Kızıl Örümcekkuşu olarak ondan daha yetkiliydim ve İmparatorluk Navium'un savunmasının idaresini ele almam için beni göndermişti. Yine de Kumandan'ın bu kadar kolay pes edeceğini beklemiyordum. Hatta pes edeceğini bile beklemiyordum.

Harper beni uyarır gibi bir bakış attı. *Senin için yazılan rolü oynama.*

"Keris." İhtiyatımı gizledim. "Neden suda gemilerimiz yok?"

"Hava güvenilmez durumda, Örümcekkuşu. Son birkaç haftadır fırtınalar çok hızlı ilerledi." Keris güneye bakan yüksek pencerelere doğru gitti. Buradan uzaktaki devasa Karkaun donanmasının gemi direkleri de dahil olmak üzere bütün kıyı şeridini görebiliyordum. Keris başıyla işaret etti, "o bulut kümesi üç gündür orada. Donanma en son denize açıldığında hava böyleydi."

"Lenidas deniz havasını herkesten daha iyi biliyordu."

"Lenidas sırf bir donanma yerine kara ordusuna komuta ettiği için kendisinden daha yetkili olan birinin emirlerini görmezden geldi." Amiral Argus daha güçlü bir Tüccar Soyu'na önderlik ediyordu ve kaybettiği gemilere duyduğu öfke aşikârdı. "General Veturia ona donanmayla açılmamasını emretti ama Lenidas onu dinlemedi." Öfkeli bakışlarını odada gezdirerek devam etti, "Lenidas'ın infazını hepimiz destekledik."

"Hepimiz değil," dedi Janus Atrius kaskatı bir şekilde.

"Mesele Lenidas değil," dedim. Yaşlı adam ölmüştü ve onursuzca ölmeyi hak etmese de bu kazanabileceğim bir savaş değildi. "Keris, saldırı başladığından beri Güneybatı Bölgesi'nde bulundun mu?"

Argus öne çıkıp bodur, kavgacı bir kaplumbağa gibi karşımda durdu. "Kumandan..."

Yanımda duran Dex kılıcını yarı çekti. "Sözümü bir kez daha kesersen, Argus," dedim, "Yüzbaşı Atrius iç organlarından bana bir kolye yapar."

Aile Reisleri sessizleştiler ve tekrar konuşmadan önce bu tehdidimi sindirmelerini bekledim.

"Aile Reisleri," dedim, "onayınızı almadan donanmayı denize indirmeyeceğim ancak kayıplarımızı düşünün. Şimdiden bini aşkın insan öldürüldü ve her saat düzinelerce insan ölüyor. Uzuvları kopmuş çocuklar, enkazın altında sıkışıp kalan, yavaşça ölen kadınlar gördüm. Karkaunlu Grímarr acımasız bir düşman. Şehrimizi ele geçirmesine izin mi vereceğiz?"

"Şehrin büyük bir bölümü güvende," diye karşı çıktı Visselius. "Sadece Güneybatı Bölgesi...

"Tüccar ya da Çizer olmamaları hayatlarının daha az değerli olduğu anlamına gelmez. *Bir şeyler* yapmalıyız."

Keris müttefiklerini susturmak için elini kaldırdı. "Gözetleme kulesindeki mancınıklar...

"Büyük bir hasara sebep olamayacak kadar gemilerden uzak," diye sözünü kestim. "Gökler adına, planınız neydi? Burada oturup bizi yok etmelerini izlemek mi?"

"Planımız şehre hücum edebileceklerine inanmalarını sağlamak," dedi Kumandan. "Askerlerini karaya çıkarma hatasına düştüklerinde onları yok edeceğiz. Donanmayı gece vakti yakındaki bir koydan çıkarıp" –bunu haritada gösterdi– "gemilerine saldırı düzenleyeceğiz. Karkaun kara birliklerini durdururken, gemilerine el koyacağız ve limana düzenlenen saldırıda kaybettiğimiz Tüccar gemilerinin yerini alacaklar."

Kahrolası havanın bununla hiç ilgisi yoktu. Keris Barbar gemilerini istiyordu. Navium'un Aile Reisleri'ni kontrolü altına almak için o gemileri istiyordu. Marcus'u alt etmeye çalıştığında desteklerini garantilemek çok daha iyiydi.

"Peki bunu tam olarak ne zaman yapmayı planlıyordun?"

"Kuşatmanın üç hafta daha sürmesini bekliyorduk. Erzaklarını kısmakla meşgulüz. Eninde sonunda Grímarr ve adamları yiyeceksiz kalacaklar."

"Güneybatı Bölgesi'yle işleri bittiğinde," dedim, "güneydoğuya ilerleyecekler. Düzinelerce mahallenin, binlerce evin neredeyse bir ay boyunca işgal altında kalmasına göz yummaya razısın. Orada yüz binden fazla insan yaşıyor."

"Şehrin güney kısımlarını tahliye ediyoruz."

"Yeterince hızlı değil." İyice düşündüm. Elbette Navium'u korumalıydık ama bir tuzak kokusu alıyordum. Harper başparmağını kılıcının kabzasına hafifçe vurdu. O da sezmişti.

Yine de, Grímarr'ın dilediği gibi halkını öldürmesine izin veremezdim. "Amiral Argus, donanmayı hazırlamak ne kadar sürer?"

"İkinci çanda denize açılabiliriz ama hava..."

"Karkaunlularla denizde çarpışacağız," dedim. Aile Reisleri'nin iznini alacağıma söz vermiş olsam da her geçen dakika daha fazla Savaşçı ölürken buna ayıracak vaktim yoktu. "Üstelik bunu hemen yapacağız."

"Yanındayım, Örümcekkuşu." Hanus Atrius öne çıkarken, aile reislerinden altısı ve kıdemli subayların bazıları kendisine katıldı fakat çoğunun ona karşı olduğu aşikârdı.

"Donanmanın tek savunmamız olduğunu göz önünde bulundur," dedi Keris. "Eğer fırtına çıkarsa..."

"İkimiz de bunun fırtınayla bir ilgisi olmadığını biliyoruz," dedim kısık bir sesle.

Dex'e baktım, başını onaylayarak sallıyordu ve Harper gözlerini Kumandan'dan ayırmıyordu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. *Senin için yazdığı rolü oynama.*

Sonuçta, rakibime koz veriyor olabilirdim ama benim için kurduğu tuzak her neyse, ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Halkımın hayatı söz konusuydu ve ne olursa olsun onları ölüme terk edemezdim.

"Amiral Argus." Sesimden hoşnutsuzluğumu belli etmedim, amiralin gözleri isyankâr olsa da tek bakışımla onu bastırdım. "Donanmayı denize indirin."

***

Bir saat sonra, adamlar toplandı ve oldukça zahmetli olan deniz zincirlerini indirme süreci başladı. İki saatin ardından, gemiler dairesel savaş iskelesinden tüccar limanına doğru açıldı. Üçüncü saatte, askerlerimiz Karkaunlularla çarpışmaya başladı.

Ancak dört saat sonra, bulutlarla ve yağmurla kaplı gökyüzü tehditkâr bir griden ürkütücü koyu bir mora dönüşünce, başımızın dertte olduğunu anladım. Suyun üzerinde şimşek çaktı. Alevler yükselirken, uzakta parlayan ışık savaşın yön değiştirdiğine işaret ediyordu ve bu durum lehimize değildi.

Aniden bastıran fırtına, sanki hiddetli bir rüzgâr tarafından güneyden Navium'a doğru sürüklendi. Fırtına Navium'u vurduğunda, donanmayı geri çevirmek için çok geçti.

"Amiral Argus otuz senedir bu denizlere açılıyor," dedi Dex kısık bir sesle, fırtına şiddetlenirken. "Keris'in köpeği olabilir ama donanmayı yuvasına döndürecektir. Ölmek gibi bir arzusu olamaz."

Onlarla birlikte gitmeliydim fakat Kumandan, Harper ve Dex karşı çıkmıştı, üçünün de hemfikir olduğu tek şey buydu.

Gözlerim Keris'i aradı, davul kulesindeki habercilerden biriyle kısık sesle konuşuyordu.

"Henüz bir rapor yok, Örümcekkuşu," dedi Keris. "Davul kuleleri fırtına yüzünden hiçbir şey duyamıyor. Beklemeliyiz."

Haberci uzaklaşınca, bir an yalnız kaldık.

"Kim bu Grímarr?" diye ona sordum. "Neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz?"

"O bir yobaz, ölülere tapan büyücü bir rahip. Aydınlanmamış kişilerin inancını değiştirmeyi ruhani görevi olarak görüyor. Buna Savaşçılar da dahil."

"Bizi öldürerek..."

"Görünüşe bakılırsa, öyle," dedi Keris kısık bir sesle. "Oldukça genç bir adam, senden en fazla on iki yaş büyük olmalı. Babası kürk ticareti yapıyormuş, o yüzden Grímarr çocukken İmparatorluk'u geniş ölçüde gezip hiç şüphesiz yöntemlerimizi öğrenmiş. On sene önce kıtlık çıktığı sırada halkının yanına dönmüş. Klanlar açlık çektikleri ve zayıf düştükleri için onları kolayca etkisi altına almış." Kumandan omuzlarını silkti. "Onları şekillendirmiş."

Keris'in bu kadar çok şey bilmesine şaşırdığımı ifademden anlamış olmalıydı. "Savaşın ilk kuralı nedir Kızıl Örümcekkuşu?"

Düşmanını tanı. Bunu söylememe bile gerek yoktu.

Fırtınaya bakıp ürperdim. Rüzgâr doğaüstü güçler tarafından ortaya çıkarılmış gibi görünüyordu. Vahşiydi. Donanmamız başarısız olursa olabilecekleri düşününce, midem altüst oldu. Neredeyse bütün gemileri denize göndermiş, sadece bir düzine gemiyi geride tutmuştuk. Gece yaklaşıyordu ve hâlâ bir haber alamamıştık.

Donanmayı kaybedemeyiz. Biz bir imparatorluğuz. Savaşçılarız. Argus'un adamları bunun için eğitildi. Bundan daha kötü fırtınalar gördüler.

Zihnimin derinliklerinde, tutunabileceğim her umut kırıntısını gözden geçirdim ama dakikalar geçerken, uzaktaki savaş parıltıları bütün şiddetiyle devam ediyordu. Navium'a yakın olan ve donanmamıza ait parlamaların sayısı giderek azalıyordu.

"Deniz zincirlerini kaldırmalıyız Örümcekkuşu," dedi Kumandan en sonunda. Aile Reisleri bir düzine öfkeli *evet* ile ona katıldı.

"Donanmamız hâlâ orada."

"Donanma ayakta kalırsa, bundan sabah haberimiz olacak, o zaman zincirleri indiririz ama savaşı atlatamazlarsa, Karkaunluların Navium'un kalbine girmelerini önlemiş oluruz."

Kabul ettiğimi belirtir şekilde başımı salladım ve emir verildi. Gece uzayıp gitti. Fırtına Karkaunlu büyücülerin acı çığlıklarını mı taşıyordu yoksa o sadece rüzgâr mıydı? *Umut korkudan daha güçlüdür. Nefretten de güçlüdür.* Bu sözleri Gecegetiren'e söylemiştim ve gece kararıp zifiri karanlığa dönüşürken onlara tutundum. Şafak ne getirirse getirsin umut etmekten vazgeçmeyecektim.

Çok geçmeden hava aydınlandı. Bulutlar seyrelip geri çekildi. Şehir tertemiz ve ışıl ışıldı, kırmızı ve gri çatılar solgun güneş ışığında parlıyordu. Deniz cam gibi pürüzsüzdü.

Kıyının açıklarında suda batıp çıkan Karkaun gemileri dışında deniz bomboştu.

Savaşçı donanması gitmişti. *İmkânsız.*

"Dinlemedin." Konuşan, güneyde uzun yıllardır varlığını sürdüren ipek tüccarlarından, varlıklı bir aile olan Serica Soyu'nun reisiydi. Babam onu arkadaşı olarak görürdü. Adam solgundu ve elleri titriyordu. Sözlerinde zehir yoktu çünkü şoke olmuştu. "Donanma, şehir..."

"Seni uyarmıştım, Kızıl Örümcekkuşu." Keris konuşurken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışları soğuktu ama derinliklerinde gizli zafer pırıltısı kendini gösterdi. *Bu da ne demek oluyor?*

Kahrolası donanmayı kaybettik. Binlerce adam öldü. Kumandan bile kendi halkının ölümüne sevinecek bir şey bulamadı. Tabii bunca zamandır planı bu değilse.

Asıl planının bu olduğunu şimdi anlıyordum. Tek seferde hep otoritemi sarsmış, itibarımı yok etmiş ve Aile Reisleri'nin akıl almak için ona danışmalarını garantilemişti. Üstelik ona sa-

dece kahrolası bir donanmaya mal olmuştu. Planı tiksinti vericiydi, şeytaniydi ve bu yüzden böyle bir şey yapabileceğini göz önünde bile bulundurmamıştım. Bunu yapmam gerekirdi.

Düşmanını tanı.

Kahretsin. Gücünü o kadar kolay bir şekilde teslim etmeyeceğini bilmeliydim fakat fırtınanın yaklaştığını bilemezdi. Gökyüzü öylesine açık ve tehditkâr bulutlar o kadar uzakken bunu hiçbirimiz bilemezdik.

Birdenbire, işime yaramayacak kadar geç de olsa, Gecegetiren'i hatırladım. Beni Ada'ya getirdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Onu hiç düşünmemiştim. Peki ya gücü? Fırtına çıkarabilir miydi? Bunu yapabilir miydi?

Yapabilse bile, Kumandan ondan bunu ister miydi? Yetersizliğimi binlerce farklı şekilde ispat edebilirdi. Bütün donanmayı kaybetmek aşırı görünüyordu. Beni aradan çıkarsa bile, donanma olmadan Navium'u nasıl savunacaktı?

Hayır, başka bir şey oluyordu. Bir başka oyun dönüyordu. Peki ama neydi?

Üzgün bir şekilde başını iki yana sallayan Dex'e baktım. Harper'a bakmaya cesaret edemedim.

"Enkazlardan herhangi bir şeyin kurtarılıp kurtarılmayacağını görmek için sahile gideceğim," dedi Kumandan. "Tabii izin verirsen, Örümcekkuşu."

"Git."

Aile Reisleri odadan çıktı. Hiç şüphesiz, haberi soylarına iletmeye gidiyorlardı. Keris onları takip etti. Kapıda duraksadı. O yine Kumandan'dı ve ben de cahil öğrenci. Gözleri sevinçli ve yırtıcıydı. Kaybımız düşünüldüğünde, bunun tam tersi olması gerekirdi.

Keris gülümsedi, öldürmeden önce bıçaklarını bileyen bir katilin sırıtışıydı. "Navium'a hoş geldin Kızıl Örümcekkuşu."

XVII: Laia

Gecenin geç saatlerinde Musa'nın güvenli evine vardık, Âlimler'in sığınmacı kampının hemen ötesinde, Adisa'nın merkez tersanesinde bulunan bir demirhaneydi. Bu saatte tersane boştu, sessiz sokaklarına yarı inşa edilmiş gemilerin ürkütücü gölgeleri düşüyordu.

Musa demirhanenin arka kapısını açarken omzunun üzerinden bile bakmadı ama ben huzursuzdum. Birinin, bir şeyin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Birkaç saat içinde o his kayboldu ve etrafı tersane gemi ustalarının bağrışları, gümbürdeyen çekiçler, bükülüp yerine çakılırken gıcırdayarak itiraz eden ahşabın gürültüsü sardı. Demirhanenin üst katındaki odamdan, avluda gürül gürül yanan bir ateşi karıştıran gri saçlı Âlim kadını izledim. Bu ortamı saran curcuna el altından silah üretmek için harikaydı. Ayrıca, Musa Darin'e ihtiyacı olan bütün malzemeleri tedarik edeceğini söylemişti. Bu kardeşimin silahları üretmek *zorunda olduğu* anlamına geliyordu. Bahanesi kalmamıştı.

Öte yandan ben Musa'nın direttiği anlaşmadan çıkmanın bir yolunu hâlâ bulabilirdim. *Kuzeyde Âlim Direnişi'ni diriltmeme yardım edeceksin.* Neden Musa bunu şimdiye kadar yapmamıştı? Kaynakları vardı. Üstelik ona katılacak yüzlerce Âlim olmalıydı, özellikle de İmparatorluğun soykırımından sonra.

Başka bir şey dönüyordu, bana söylemediği bir şey...

Çok ihtiyaç duyduğum bir banyonun ardından, koyu kırmızı yün bir elbise ve biraz büyük gelen yumuşak yeni botlarımı giyip aşağı indim. Avluda birbirine vuran çeliğin tıngırtısı yankılanıyordu ve iki kadının kahkahası gürültüyü bastırıyordu. Demirhane avluda olsa da, içinde bulunduğum bina kalın kilimler, çalışma masasının üzerine atılmış bir şal ve rengârenk

Kabile fenerleri gibi bir eve dair kişisel dokunuşlar barındırıyordu. Merdivenin dibinde uzun ve geniş bir koridor bir salona açılıyordu. Kapı aralıktı ve Musa'nın sesi duyuluyordu.

"...çok bilgili ve sana yardım edebilir," dedi Musa. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Uzun bir duraksama oldu. "Hemen. Ama doğru formülü tutturmam biraz zaman alabilir. Hatırlamadığım çok şey var." Darin'in sesi haftalardır böylesine güçlü çıkmamıştı. Dinlenmek ve banyo yapmak ona iyi gelmiş olmalıydı.

"O hâlde seni buradaki demircilerle tanıştırayım. Tencere, tava ve nal yapıyorlar. İhtiyacımız olacak metal ve kömürü haklı gösterecek kadar ev eşyası üretiyoruz."

Arkamda biri boğazını temizledi. Demir dövme sesinin kesildiğini fark ettim ve arkamı dönünce avluda gördüğüm gümüşi saçlı, esmer tenli Âlim kadını karşımda buldum. Üzerinde yanık izleri olan deri bir önlük vardı, yüzü geniş ve hoştu. Yanında, kızı olduğu aşikâr bir genç kadın, merakla parlayan koyu yeşil gözleriyle beni izliyordu.

"Serralı Laia," dedi yaşça büyük kadın. "Ben Demirci Zella ve bu kızım Taure. Dişi Aslan'ın varisiyle tanışmak bir şeref." Zella ellerimi ellerinin arasına aldı. "Denizciler'in annen hakkında yaydığı yalanlara inanma evladım," dedi. "Seni bir tehdit olarak görüyorlar. Sana zarar vermek istiyorlar."

"Hangi yalanlar?"

"İmparatorluk'ta ne yaptığını hepimiz duyduk." Taure nefes nefese konuşurken, ses tonundaki hayranlık beni tedirgin etti.

"Çoğunlukla şansım yaver gitti. Annemden bahsettin..."

"Şans değil." Musa peşinde Darin'le birlikte salondan yanımıza geldi. "Laia'nın annesinin cesaretini ve babasının strateji algısını taşıdığı belli. Zella Darin'e silahları nerede üreteceğini göster ve ona ihtiyacı olan şeyleri ver. Laia, lütfen içeri gel. Öğle yemeği bekliyor."

Taure omzunun üzerinden son kez saygılı bir bakış atıp iki demirci kardeşimle birlikte giderken, Musa beni salona geçirince huzursuz oldum.

"Onlara benim hakkımda ne hikâyeler anlattın?" diye tersledim onu.

"Hiçbir şey anlatmadım." Bir tabağa meyve, ekmek, tereyağı doldurup bana verdi. "Ünün senden önce ulaştı. Sığınmacı kampının hatrına kendini mertçe feda etmenin faydası oldu."

Musa'nın yüzündeki küstahlığı görünce tenim beni ikaz eder gibi karıncalandı. Halinden bu kadar memnun olmasının sebebi neydi?

"Darin ve benim yakalanmamızı mı planladın?"

"Seni bir şekilde test etmeliydim ve sizi hapisten çıkarabileceğimi biliyordum. Yüzbaşı Eleiba'nın şehre geleceğinden haberi olmasını sağladım. İsimsiz bir ihbardı elbette. Umduğum gibi bir lidersen, korkudan sinerken halkının acı çekmesine asla göz yummayacağını biliyordum ama umduğum gibi çıkmasaydın, seni saklandığın yerden sürükleyerek çıkarıp kendi ellerimle teslim ederdim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "'Lider' derken ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece bir kelime, Laia. Isırmaz. Her halükârda, haklı çıktım."

"O zavallı insanlara acı çektirmeye nasıl cüret edersin! Evlerini ve eşyalarını kaybettiler. Denizciler o kampı paramparça etti!"

"Sakin ol." Musa gözlerini devirdi. "Kimse ölmedi. Denizciler o tür taktikler için fazla medeni. Yüzbaşı Eleiba ve benim... Anlaşamadığımız bazı noktalar var ama o onurlu bir kadın. Çadırlarını çoktan yenileriyle değiştirdi. Şimdiye kadar yerini ele verenin ben olduğumu anlamış olmalı. Sinirden deliye dönmüştür ama onunla daha sonra ilgilenirim. Öncelikle biz..."

"*Biz* mi?"

"Öncelikle," Musa imalı bir şekilde boğazını temizledi ve devam etti, "bir şeyler yemelisin. Gerginsin. Gergin insanlarla konuşmaktan hoşlanmam."

Bütün bunları nasıl hafife alabilirdi? Ona doğru bir adım attım, yumruklarımı sıkarken sinirim arttı.

Tam da o an bir güç beni geriye itti. Yüz çift küçük el gibiydi. Kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama eller beni sıkıca tuttu. İçgüdüsel olarak görünmez olmaya çalıştım, hatta bir an için gözden kayboldum ama Musa sihrimden etkilenmemiş gibi kolumu tutunca şaşkınlıkla yeniden belirdim.

"Benim de kendime göre sihrim var Serralı Laia," dedi ve yüzündeki neşe kayboldu. "Seninki benim üzerimde işlemiyor. Shaeva'nın ne söylediğini biliyorum, buraya gelirken kardeşinle yolda bunu konuştunuz. *Aradığın yanıtları Adisa'da bulacaksın. Arıcı'da... Dikkatli ol, o da senin gibi yalanlara ve gölgelere saklanıyor.* Sihir benim yalanım Laia, tıpkı seninki gibi. Senin dostun ya da düşmanın olabilirim ama her halükârda, Direniş'i diriltmeye yardım etme sözüne sadık kaldığından emin olacağım."

Musa beni bırakınca, güçlükle geri çekilip elbisemi düzeltim ve bu ifşanın beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalıştım.

"Sanki bu sana bir oyun gibi görünüyor," diye fısıldadım. "Direniş konusunda sana yardım edecek zamanım yok. Gecegetiren'i durdurmalıyım. Shaeva bana Arıcı'yı bulmamı söyledi. İşte buradasın. Sanmıştım ki..."

"Cini durdurman için sana ne yapman gerektiğini söylemeye hazır yaşlı, bilge bir adam olacağımı mı sandın? Hayat nadiren bu kadar basittir, Laia. Ama bunun bir oyun olmadığını bil. Halkımızın hayatta kalması buna bağlı. Benimle birlikte çalışırsan, Âlimler'e yardımcı olurken, Gecegetiren'i alt etme misyonunda da başarılı olabilirsin. Örneğin, Marinn Kralı'yle işbirliği yaparsak..."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Başıma ödül koyan kralı mı kastediyorsun?" diye sordum. "Soykırıma tanık olan kadınlar, çocuklar ve erkeklere insan gibi davranmak yerine, şehrin dışındaki kamplara yerleştirilmelerini emredeni mi? O kralı mı?"

Bıkkınlıkla yarısını yediğim tabağımı ittim. "Bana nasıl yardımcı olabilirsin? Neden Shaeva beni sana göndersin?"

"Çünkü sana ihtiyacın olan şeyi verebilirim." Musa sandalyesini arkaya eğdi. "Uzmanlık alanım bu. söylesene: İhtiyacın olan şey ne?"

"İhtiyacım olan şey..." *Zihin okumak. Görünmez olmanın ötesinde doğaüstü güçlere sahip olmak. Bir Maskeli olmak.*

"Gecegetiren'i takip etmeliyim," dedim. "Ve müttefiklerini. Kehanet, Yıldız'ı tamamlamak için bir parçaya ihtiyaç olduğunu söylüyor. Onu bulup bulmadığını ya da yaklaşıp yaklaşmadığını bilmeliyim. Güvenini ve sevgisini kazanmak için...herhangi birine yaklaşıp yaklaşmadığını bilmek istiyorum ama..." Bu kelimeleri dile getirmek bana çaresiz hissettirdi. "Bunu nasıl başaracağım?"

"Şu anda Navium'da, bir aydır orada olduğuna dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım."

"Nasıl?"

"Sakın bana bunu tekrarlatma, Serralı Laia. Ben ne yapıyorum?"

"Gözlemliyorsun." O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki Musa'nın küstahlığına sinirlenemedim.•"Dinliyorsun. Bana cinle ilgili ne kadar çabuk bilgi verebilirsin?"

Musa çenesini kaşıdı. "Bir bakalım. Elias'ı Blackcliff'in zindanından kurtardığını öğrenmem bir haftamı aldı. Nur'da bir isyan başlattığını altı günde öğrendim. Kauf Hapishanesi'ne gitmek için Kabile çölünde seni terk ettiği gece Elias Veturius'un kulağına ne fısıldadığını beş günde öğrendim ve iki günde Hapishane Müdürü'nün..."

"Bekle," dedim boğuk bir sesle. Oda aniden ısındı. Elias'ı düşünmemeye çalışıyordum ama sürekli aklımda ve hep erişilmez bir hayalet gibi düşüncelerimden çıkmıyordu. "Bekle biraz. Geriye git. Elias Kauf'a gitmek için yanımdan ayrıldığında kulağıma ne fısıldadı?"

"Güzeldi." Musa neşeli bir şekilde baktı. "Çok dramatikti. Belki bir gün ben de bunu şanslı bir kızın üzerinde deneyebilirim."

Gökler adına, Musa çekilmez biriydi. "Elias'ın iyi olup olmadığını biliyor musun?" Sabırsızlığımı kontrol etmeye çalışırken parmaklarımla cilalı masada ritim tuttum. "Biliyor musun?"

"Casuslarım Alacakaranlık Ormanı'na girmez," dedi Musa. "Çok korkuyorlar. Yakışıklı Savaşçı'nı unut. İhtiyacın olan bilgiyi edinebilirim."

"Gecegetiren'i nasıl durduracağımı da bilmek istiyorum," dedim. "Onunla nasıl savaşacağımı... Bunlar sadece kitaplarda bulabileceğim türden şeyler. Beni Büyük Kütüphane'ye götürür müsün? Orada cinlerin tarihi, Âlimler'in onları daha önce nasıl yendiğiyle ilgili *bir şey* olmalı."

"Ah." Musa bıçağı bir parça elmaya batırıp onu ağzına attıktan sonra başını iki yana salladı. "Bu biraz zaman alabilir çünkü oraya girmem yasaklandı. Kütüphaneye gizlice girmeni önerirdim ama Kral Irmand doğaüstü bir yaratığın bunu yapmasına engel olmak için Jaduna'yla anlaştı."

Jaduna. Ürperdim. Büyükannem imparatorluğun batısındaki zehirli topraklarda yaşadığı söylenen öfkeli büyücülerin hikâyelerini anlatırdı. O hikâyelerin doğru olup olmadığını öğrenmemeyi tercih ederdim.

Musa başını sallayarak "Kesinlikle," dedi. "Kan kokusu alan köpekbalıkları gibi sihrin kokusunu alabilirler. İnan bana, onlardan biriyle karşılaşmak istemezsin."

"Ama..."

"Endişelenme. Başka bir şey düşünürüz. Bu arada, anlaşmamızın üzerine düşen kısmını yerine getirmeye başlayabilirsin."

"Dinle." Makul olmaya çalıştım. Musa'nın bu tartışmayı bir kez daha dinleyeceğini sanmıyordum. "Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını bilmelisin."

"Bu işten sıyrılamazsın," dedi. "Denemeyi bırak. Hemen yarın yüz savaşçı toplamanı beklemiyorum," dedi. "Ya da haftaya. Ya da önümüzdeki aya. Öncelikle dinlenmeye, takip edilmeye değer biri olmalısın. Bunun olması için Adisa'daki ve kamptaki Âlimler senin kim olduğunu ve ne yaptığını bilmeliler. Ve bu şimdilik senden sadece bir hikâye duymaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Bir... Hikâye mi?"

"Evet. Hikâyen. Kendine bir fincan çay doldur, Laia. Sanırım bir süre burada olacağız."

***

Günlerimi Darin'le ateşleri körükleyerek ve bir ocağa kürekler dolusu kömür atarak, çekicinden fırlayan her kıvılcımın demirhaneyi yakıp kül etmediğinden emin olarak geçirdim. Kılıçlarını test etmek için avluda savaşırken çoğu kırıldı ama vazgeçmedi, demirhanede geçirdiği her gün onu güçlendirip eski haline döndürdü. Sanki çekici kaldırmak Kauf'a düşmeden önce olduğu ve şimdi olmak istediği adamı ona hatırlatmıştı.

Bu arada benim beklemekten başka bir amacım yoktu.

"Demirhanenin dışında gizlice dolaşmak yok." Musa bunu birçok kez söylemişti. "Bahsettiğim Jaduna krala haber veriyor. Seni görürlerse, kendini hapishanede bulursun ve seni tekrar kurtarmak gibi bir niyetim yok."

Musa'nın elinde bana verebileceği bir bilgi olsa bile, benimle paylaşmadı. Dış dünyadan da haber alamıyorduk. Her geçen

gün ona daha az güveniyordum. Âlim adam gerçekten bana yardım etmek mi istiyordu? Yoksa bana yardım etme sözü Darin'e silah yaptırmak için bir taktik miydi?

Bir hafta hızla geçti. Sonra bir hafta daha. Tahıl Ayı'na sadece sekiz hafta kalmıştı ve vaktimi kırılıp duran kılıçları test ederek geçiriyordum. Bir sabah Musa dışarıdayken, geçmişi, Direniş ya da bilgi ağına dair bir şey, herhangi bir şey bulmayı umarak gizlice odasına girdim ama çekmecelere, yatağın altına ve en tuhafı, bir çift eski bota gizlenmiş şekerlemeli bademlere düşkünlüğü dışında bir şey keşfedemedim.

Çoğu gece, Musa beni tanıdığı ve güvendiği diğer Âlimlerle tanıştırıyordu. Bazıları benim gibi sığınmacıydı ama çoğu Adisalı Âlimler'di. Her defasında hikâyemi yeniden anlatmak zorunda kalıyordum. Her defasında, Musa Direniş'i diriltme planını açıklamayı reddediyordu.

Ne düşünüyordun Shaeva? Neden bana bu adamı yolladın?

Bir gün akşam yemeğinin ortasında Musa'nın elinde beliren bir parşömenle haber nihayet ulaştı. Darin ve Zella koyu bir sohbete dalmıştı, Taure bana kampta aşık olduğu bir kızın hikâyesini anlatıyordu ve ben, dünyanın kaderi ihtiyacım olan bilgileri bana vermesine bağlı değilmiş gibi tıka basa yemek yiyen Musa'ya dik dik bakıyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadığım için parşömenin tekrar ortaya çıktığını fark edebildim. Bir an göründü ve sonra onu sarıp kaldırdı.

"Gecegetiren," dedi, "Kumandan, şehrin Aile Reisleri, Kızıl Örümcekkuşu ve adamlarıyla birlikte Navium'da. Haftalardır oradan ayrılmamış. Kumandan ve Kızıl Örümcekkuşu'nun arasında bir tür çatışma varmış, görünüşe bakılırsa..."

Homurdandım. "Bunun bana hiçbir faydası *yoktu*. Kiminle görüştüğünü bilmeliydim. Kiminle konuştuğunu."

"Görünüşe bakılırsa, Gecegetiren batırdığı Savaşçı donanmasının ardından vaktinin büyük bir bölümünü odasında

toparlanarak geçiriyormuş," dedi Musa. "Birkaç bin kişiyi öldürüp gemilerini denizin dibine göndermek çok fazla enerji harcamasını gerektirmiş olmalı."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedim. "Odasında oturmak dışında bir şey yapıyor olmalı. Etrafında doğaüstü yaratıklar var mı? Güçleniyorlar mı? Kabileler ne durumda?"

Ama Musa'nın bana sunabileceği bir şey yoktu, en azından şimdilik.

Bu sorunu kendim çözmem gerektiği anlamına geliyordu. Şehre *gitmeliydim*. Jaduna olsun ya da olmasın, en azından İmparatorluk'ta neler olduğunu öğrenmeliydim. Yemekten sonra Darin, Taure ve Zella kılıcı soğutmak için kullanılan farklı killerden bahsederken, esneyip izinlerini istedim. Musa yatmaya gideli çok oluyordu, odasının önünde duraksadım. İçeriden horlama sesi geliyordu. Saniyeler içinde görünmez olup batıya, Adisa'nın ana pazarına doğru ilerledim.

Sığınmacı kampında sadece birkaç dakika kalmış olsam da kamp ve Denizci şehri arasında büyük bir fark olduğunu fark ettim. Kamp pis çadırlar ve çamur içindeydi. Adisa'nın yassı taşlarla döşeli sokaklarında gök mavisi ve menekşe rengi evler diziliydi ve geceleri gündüz olduğundan daha hareketliydi. Kamp köprücük kemikleri çıkık ve karınları şiş genç Âlimler'le doluydu. Burada bir tane bile açlık çeken çocuk göremiyordum.

Ne tür bir kral buna izin verirdi? Surların dışında donan Âlimler için bu devasa şehirde yer yok muydu?

Belki de sorun kral değildir. Hortlakların istilasına uğrayan kızıdır. Yaratıklar pazarda da dolaşıp kalabalığın kenarlarında fokurdayan bir felaket gibi pusuda bekliyordu.

Şehir merkezinde canlı renklere bürünmüş Denizciler pazarlık ediyor, şakalaşıyor ve alışveriş yapıyordu. İpek uçurtmalar yelkenliler gibi gökyüzünde süzülüyordu, duraksayıp üzerlerine koca kitapların basıldığı kil kaplara baktım. Güneyden gelen

Ankalı bir falcı kulak tırmalayıcı bir sesle kehanetlerini paylaşırken, alnına taktığı altın paralar ışıkta parlayan sürmeli bir Jaduna adamı izliyordu. Musa'nın uyarısını hatırlayıp kadından uzaklaştım.

Etrafımdaki Denizciler'in hepsi korkarım asla sahip olamayacağım bir özgüvenle sokaklarda dolaşıyordu. Buranın özgürlüğü ve rahatlığı bana ya da halkıma ait görünmüyordu. Bütün bunlar başkalarına aitti, belirsizlik ve çaresizlik kavşağında bekleyenlere değil. Özgür olmadıkları bir dünya hayal edemeyen, hür yaşamaya alışık insanlara aitti.

"...bekliyorsun? Kabileliler sessiz kalıp Âlimler gibi katlanmazlar. Halklarının köleleştirilmesine izin vermezler."

İki Denizci aşçı kızarttıkları hamur işi hafifçe patlarken kendilerini duyurmak için yüksek sesle konuştuğundan, onlara biraz yaklaştım.

"Öfkelerini anlıyorum," dedi biri. "Ama masum köylüleri hedef almak..."

Biri bana sürtündü ama görünmezliğimi korumayı başardım. Burada kalabalık çok yoğun olduğu için onları geride bıraktım ve bir süre ilerledikten sonra bir kapının girişinde toplanan bir grup çocuk görünce duraksadım.

" Blackcliff'i yakıp kül etmiş ve bir Maskeli'yi öldürmüş."

Birkaç tombul yanaklı ve düzgün giyimli Adisalı Âlim'di. Diğerleri Denizciler'di. Hepsi de benim, Darin ve –şaşırtıcı bulsam da– Musa'nın arandığını ilan eden posterlerin etrafında toplanmıştı.

"Kauf'un hapishane müdürünü yüzünden bıçakladığını duydum."

"Sanırım o bizi tayflardan kurtaracak."

Senden istediğim ve ihtiyacım olan tek şey bir hikâye, demişti Musa. Şimdi o hikâyenin tamamen başka bir şeye dönüştüğünü duymak tuhaftı.

"Musa Amca kızın Dişi Aslan gibi sihirli olduğunu söylüyor."

"Babam Musa Amca'nın bir yalancı olduğunu söyledi. Dişi Aslan'ın bir aptal ve katil olduğunu düşünüyor."

"Annem Dişi Aslan'ın çocukları öldürdüğünü söyledi."

Kalbim sızladı. Sözlerinin beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum. Onlar sadece çocuklardı ama yine de kendimi göstermek istedim. *O komik ve akıllıydı,* demek istedim. *Yüz adım öteden bir dalda tüneyen serçeyi vurabilirdi. O sadece bizim için, sizin için özgürlük istedi. O sadece daha iyisini istedi.*

Ara sokakta başka bir çocuk belirdi. "Kehanni! Kehanni!" diye seslendi kız. Çocuklar hikâyesini anlatan Kehanni'nin tok sesinin yükselip titrediği ve alçaldığı yakındaki bir avluya koştu. Onları takip edince, avluyu nefesini tutmuş kalabalık bir dinleyici kitlesiyle dolu buldum.

Kehanni'nin saçlarına ak düşmüştü ve bin hikâye görmüş gibi bir yüzü vardı. Paçalarına lamba ışıklarını yansıtan aynalar dikilmiş pantolonunun üzerine bol işlemeli, baldırına kadar uzanan bir elbise giymişti. Kadının sesi boğuktu, yoluma devam etmem gerekse de, bir duvarın dibinde onu dinleyebileceğim boş bir yer buldum.

"Üzüntüsüne çekilen hayaletler çocuğun etrafını sardı." Kadın Serra dilinde konuşuyordu ve aksam koyuydu. "Hasta kız kardeşine yardım etmek istese de doğaüstü yaratıklar kulaklarına zehir fısıldadı, en sonunda oğlanın kalbi yaşlı bir cin ağacının kökleri kadar çarpıklaştı."

Kehanni anlatırken bu hikâyede gerçek payı olduğunu fark ettim, bu bir tür tarihti. Kadının tarif ettiği şeye Prenses Nikla'nın yanındayken tanık olmamış mıydım?

Kehanni'lerin hikâyelerinde Büyük Kütüphane'deki herhangi bir kitapta olduğu kadar tarihten kesitler olduğunu anladım. Belki daha fazlası vardı çünkü eski hikâyelerde gerçeği

engelleyecek bir şüphecilik yoktu. Düşündükçe daha çok heyecanlandım. Elias Mamie Rila'nın ona söylediği bir şarkı sayesinde ifritleri yok etmeyi öğrenmişti. Ya hikâyeler Gecegetiren'i daha iyi anlamama yardım ederse? Ya bana onu nasıl durdurabileceğimi söylerse? Heyecanım beni duvardan ayırıp Kehanni'ye doğru götürdü. Nihayet cinler hakkında işe yarar bir şey öğrenme şansı edinmiştim.

Laia...

Fısıltı kulağıma ulaşınca irkilip yanlışlıkla yanımdaki adama sürtündüm ve adam tiz bir ses çıkarıp ona kimin çarptığını görmek için etrafına baktı.

Hâlâ kendinden geçmiş görünen izleyicilerin arasından elimden geldiğince çabuk geçip avludan çıktım. Bir şey beni izliyordu. Bunu hissedebiliyordum ve o her neyse, Kehanni'yi dinleyenler arasında sorun çıkarmasını istemiyordum.

Kalabalık pazara geri dönüp sık sık omzumun üzerinden baktım. Görüş alanımın hemen dışında kara gölgeler uçuşuyordu. İfritler miydi? Yoksa daha kötü bir şey mi? Hızımı artırıp pazardan çıktıktan sonra sakin bir ara sokağa girdim. Bir kez daha arkama baktım.

Geçmiş yanacak ve kimse onu durduramayacak.

Fısıltıyı, çürümüş pençeler gibi zihnimde gıcırdama biçimini tanıyordum. *Gecegetiren!* O kadar korktum ki haykıramadım. Orada öylece işe yaramaz bir şekilde durmak dışında elimden bir şey gelmedi.

Hızla arkamı dönüp onu gölgelerin arasında seçmeye çalıştım.

"Ortaya çık." Sesim fısıltıdan ibaretti. "Ortaya çık, seni canavar."

Beni yargılamaya mı kalkışıyorsun Serralı Laia? Ne cüretle, kendi kalbinde yatan karanlığı bilmiyor musun?

"Senden korkmuyorum."

Bunun bir yalan olduğunu bildiği için kıkırdayarak karşılık verdi. Gözlerimi kırptım ve karanlık sadece bir saniye sürdü. Gözlerimi açtığımda yine yalnız olduğumu hissettim. Gecegetiren gitmişti.

Demirhaneye döndüğümde vücudum titriyordu. Ortam karanlıktı. Herkes yatmaya çekilmişti ama odamda yalnız kalana kadar görünmezliğimden vazgeçmedim.

Yalnız kalır kalmaz görüş alanım karardı. Bir odada, hücrede durduğumu fark ettim. Karanlıkta bir kadın olduğunu görebiliyordum. Şarkı söylüyordu.

Bir yıldız geldi evime
Ve onu bütün ihtişamıyla aydınlattı

Sözleri boğuklaşsa da şarkı etrafımda süzüldü. Bir ağacın dalı kırıldığında çıkan sese benzer tuhaf bir ses şarkıyı böldü. Gözlerimi açtığımda kadının hayali, şarkıyla birlikte kaybolmuştu. Bitişik odada uykusunda mırıldanan Darin dışında ev sessizdi.

Bu da neydi böyle?

Sihir beni etkiliyor muydu? Yoksa Gecegetiren mi? Bu onun işi miydi, zihnimle oyun mu oynuyordu? Hemen doğrulup karanlık odada etrafıma baktım. Elias'ın kolluğu elimde sıcaktı. Sesini hayal ettim. *Gölgeler sadece gölgedir, Laia. Gecegetiren sana zarar veremez.*

Ama zarar verebilirdi. Bunu daha önce yapmıştı. Yine yapacaktı.

Yatağıma çekilirken kolluğu bırakmayı reddettim ve Elias'ın rahatlatıcı bariton sesini aklımda tutmaya çalıştım. Yine de Gecegetiren'in yüzünü görüp duruyordum. Sesini duyuyordum ve uykum bir türlü gelmiyordu.

XVIII: Elias

Cinler geleceğimi biliyordu. Korularına ulaştığım anda, sabırsız bir sessizlik huzurumu kaçırdı. Beni bekliyorlardı. Sessizliğin bir çığlık kadar dikkat çekici olması çok tuhaftı. Evet, burada olduğumu ve bir şey istediğimi biliyorlardı.

Merhaba fani. Cinlerin koro halindeki sesini duyunca tüylerim diken diken oldu. *Varlığın için af dilemeye mi geldin?*

"Yardım istemeye geldim."

Cinlerin kahkahası kulaklarıma battı. "Size rahatsızlık vermek istemiyorum." Bu canımı sıksa da alçakgönüllülük işime yarayabilirdi. Küstahlık yaparak bir yere varamayacağımı biliyordum. "Acı çektiğinizi biliyorum. Acınızın asıl sebebinin uzun zaman önce size yapılanlar olduğunun farkındayım. Ben de hapsedildim."

Saçma insani hapishanendeki dehşetin çektiğimiz eziyetin yanına yaklaşabileceğini mi sanıyorsun?

Gökler adına, neden böyle söyledim? Bu aptalcaydı. "Ben sadece... Kimsenin böyle bir acı çekmesini istemezdim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra konuştular. *Sen de onun gibisin.*

"Shaeva gibi mi?" dedim. "Ama sihir onunla bütünleşti, benimle bütünleşmiyor."

Annen, Keris gibisin. Cinler şaşkınlığımı hissedince güldü. *Öyle değil mi? Belki de onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Ya da kendini tanımıyorsun fani.*

"Ben acımasız bir katil değilim."

Ruh Yakalayıcı'nın sihri hiçbir zaman senin olmayacak. Sevdiklerine derinden bağlısın. Acıya fazla açıksın. Senin türün zayıf. Keris Veturia bile fani bağlılıklarından vazgeçmedi.

"Annemin bağlı olduğu tek şey güçtür."

Ağaç hapishanelerinde, cinlerin küstahlığını hissettim. *Ne*

kadar az şey biliyorsun evlat. Annenin hikâyesi, onun geçmişi ve anısı senin kanında yaşıyor. Orada. Sana bunu gösterebiliriz.

İpeksi sesleri bana on dört yaşındayken bir Kıdemli Kafatası'nın babasının ona verdiği bıçağı göstermek için beni odasına çağırmasını hatırlattı.

Onu daha iyi tanımak istiyorsun. Yüreğinin derinliklerinde, dedi cinler. *Bize yalan söyleme Elias Veturius çünkü korumuzdayken verdiğin kaçamak yanıtların anlamı yok. Biz her şeyi görürüz.*

Ayak bileklerimin yanından sert bir şey geçti. Topraktan kocaman, kabukla kaplı yılanlar gibi sarmaşıklar yükseldi. Bacaklarıma dolanıp beni olduğum yere kilitlediler. Kılıçlarımı çekmeye çalıştım ama sarmaşıklar silahlarımı sırtıma bağlayıp omuzlarıma dolanarak beni sabit tuttu.

"Kesin şunu. Kes..."

Zihnime giren cinler onu kurcalayıp evire çevire incelediler ve gün yüzü görmemesi gereken yerleri ateşleriyle aydınlattılar.

Onları ittim ama işe yaramadı. Kendi kafama ve anılarıma hapsolmuştum. Kendimi bir bebek olarak gördüm, uzun sarı saçları terden koyulaşan bir kadının gümüşi yüzüne bakıyordum. Kumandan'ın elleri kanlı, yüzü kıpkırmızıydı. Vücudu titriyordu ama yüzüme dokunurken parmakları nazikti.

"Ona benziyorsun," diye fısıldadı. Kızgın görünmüyordu ama hep öyle göründüğünü düşünmüştüm. Aksine, kafası karışmış ve neredeyse şaşkın görünüyordu.

Sonra dört yaşındaki halimi gördüm. Şaif kampında dolaşıyordum, kış gecesinin soğuğuna karşı kalın bir ceket çeneme kadar iliklenmişti.

Diğer Kabileli çocuklar İsimsiz Kral'la ilgili korkunç bir hikâye dinlemek için Mamie Rila'nın etrafına toplanırken, küçük Elias'ın daire şeklinde duran yük arabalarının ötesindeki kayalık çöle yürümesini izledim. Oniks galaksi, gökyüzünde solgun bir bulut gibi uzanıyordu. Gece önümü görebileceğim

kadar aydınlıktı. Batıdan ritmik bir vuruş yükseliyordu. Yakındaki tepede bir at belirdi.

Atın sırtından inen kadının ışıl ışıl zırhı kalın Kabile cübbesinin altında parlıyordu. Göğsüne ve sırtına bağlı bir düzine bıçak parlıyordu. Rüzgâr kadının etrafındaki sert, kuru toprağa vuruyordu. Yıldızların ışığında, kadının sarı saçı gümüş yüzüyle aynı görünüyordu.

Böyle bir şey olmadı, diye telaşla içimden geçirdim. *Bunu hatırlamıyorum. O beni terk etti. Asla geri dönmedi.*

Keris Veturia sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi birkaç adım ötede dizinin üzerine çöktü. Çok genç görünüyordu, o olduğunu kabullenmekte zorlanıyordum.

"Adın ne?" En sonunda ona dair bir şeyi fark ettim; ayaklarımızın altındaki toprak kadar soğuk ve duygusuz sert sesini.

"Ilyaas."

"Ilyaas." Kumandan anlamını düşünür gibi ismimi uzatarak söyledi. "Kafilenin yanına dön Ilyaas. Geceleri çölde karanlık yaratıklar dolaşır."

Ona verdiğim karşılığı duymadım çünkü artık bir karyola, masa ve geniş bir şömineden başka bir şey olmayan odamdaydım. Kemerli pencereler ve kalın duvarların yanı sıra tuz kokusu Navium'da olduğumu gösteriyordu. Yaz hızla güneye gelmişti, pencereden içeri ağır ve sıcak bir hava süzülüyordu. Buna rağmen şöminede ateş yanıyordu.

Keris daha büyüktü, onu en son aylar önce beni zehirlediğinde gördüğümde olduğundan daha büyüktü. Atletini kaldırıp morluğa benzeyen şeyi inceledi, gerçi teni gümüşi olduğu için ne olduğunu söylemek zordu. O anda uzun zaman önce Kızıl Örümcekkuşu'nun canlı metal gömleğini çaldığını hatırladım. Yüzüne kaynayan maskesi kadar sıkı bir şekilde vücuduna kaynamıştı.

DAİMA GALİP dövmesi gümüş gömleğinin altında net bir şekilde görülüyordu ama o anda *DAİMA GAL* yazıyordu.

Keris morluğunu yoklarken, odada tuhaf bir nesne fark ettim, odasının sadeliği düşünüldüğünde iyice tuhaftı. Çocuğunu tutan bir annenin kaba kil heykeliydi. Kumandan onu titizlikle görmezden geldi.

Atletini indirip zırhını tekrar taktı. Benekli aynaya bakarken, gözleri heykele ilişti. Aynadaki yansımaya, sanki canlanabilirmiş gibi, temkinlice baktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve heykeli neredeyse gelişigüzel bir şekilde alıp şömineye fırlattı. Kapalı kapıdan dışarı seslendi. Saniyeler sonra bir köle içeri girdi.

Kumandan yanan heykele başıyla işaret etti. "Onu sen buldun," dedi Keris. "Bundan herhangi birine bahsettin mi?" Adamın inkârı üzerine, Kumandan başını sallayıp ona yaklaşmasını işaret etti.

Sakın yapma, demek istedim ona. *Kaç.*

Annem adamın boynunu kırarken elleri gözle görülmez bir hızla hareket etti. Adamın bunu hissedip hissetmediğinden bile emin değildim.

"Öyle kalsın," dedi Keris adamın gevşeyen bedenine, "olur mu?"

Gözlerimi kırpıştırdığımda, kendimi tekrar cin korusunda buldum. Artık sarmaşıklar beni Orman'ın zeminine sabitlemiyordu ve şafak, koruyu kızıl ve turuncuya boyuyordu. Saatler geçmişti.

Cinler hâlâ zihnimde dolaşıyordu. Mücadele edip onları kovup *kendi* bilinçlerine ittim. Şaşkınlıkları somuttu ve bir an için kontrollerini yitirdiler. Öfkeleri, şaşkınlıkları ve ortak, derin acılarını, hızla bastırdıkları panik duygusunu hissettim. Sinsiliği hissettim.

Sonra beni dışarı attılar.

"Bir şey saklıyorsunuz," dedim nefes nefese. "Siz..."

Sınırlarına bak, Elias Veturius, diye hırladı cinler. *Ne yaptığımıza bak.*

Bu bir saldırıydı. Kendi vücudum saldırıya uğramış kadar net bir şekilde hissettim ama bu saldırı Orman'ın dışından değil, içinden geliyordu.

Git ve Bekleme Yeri'nden kaçan hayaletlerin saçtığı dehşeti gör. Halkının yağmalanmasını gör. Bunu değiştiremezsin. Bunu durduramazsın.

Kısa bir süre önce Kâhinler'in söylediği sözleri hatırlayınca küfrettim. Shaeva'nınkine rakip olabilecek bir hızla güney sınırına gittim. Oraya varınca, bir araya toplanan binlerce hayaletin inatçı bir hiddetle sınırı ittiklerini gördüm, kaçma arzusuyla neredeyse vahşileşmişlerdi.

Mauth'a, onun sihrine uzandım ama bu yaptığım havayı tutmaya çalışmaktan farksızdı. Hayaletler, ben onların aralarında ilerlerken kenara çekildi, hayal kırıklığıyla dolu çığlıkları kemiklerimde yankılandı.

Sınır bir bütün gibi görünüyordu ama yine de ruhlar kaçmış olabilirdi. Herhangi bir zayıflık olup olmadığını görmek için elimi ışıldayan altın duvarın üzerinde gezdirdim.

Uzakta, Nasur Kabilesi'nin kırmızı ve mavi yük arabaları sabah ışığında parlıyordu, kamp alanı büyüyüp Orman'a yaklaşmıştı. Alacakaranlık Denizi'nin kıyısına yakın bir yerde, daire şeklinde toplanan yeşil ve altın rengi örtülü yük arabalarını tanıdım. Afya'nın Nur Kabilesi Aubarit'inkine katılmıştı.

Afya neden buradaydı? Savaşçılar bu kadar kavgacıyken, Kabilelerin tek bir yerde toplanmaması gerekirdi. Afya bunu bilecek kadar anlayışlıydı.

"*Banu al-Mauth*?"

Aubarit ileride arazideki bir çukurda belirdi.

"Fakira." Orman'dan dışarı çıktım, nabzım ikaz eder gibi gümbürdüyordu ama sıradışı bir şey hissetmedim. "Şimdi hiç sırası..."

"Kahrolası Elias Veturius!" Aubarit'i itip geçen ufak tefek kadını gözlerindeki ateşten tanıdım çünkü diğer açılardan tanınmaz hâldeydi. Yüzü kırışıklarla doluydu ve baş örtüsü genelde kusursuz örgülerinin karmaşıklığını gizleyemiyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve keskin bir ter kokusu alıyordum. "Neler oluyor?"

"*Zaldara*!" Aubarit mahcup olmuş görünüyordu. "Ona Banu al-Mauth olarak hitap etmelisin."

"Ona öyle söyleme. Onun adı Elias Veturius. O aptal bir adam, *diğer* aptal adamlardan farksız ve Nur Kabilesi'nin üşüşen hayaletlerinden onun sorumlu olmasından şüpheleniyorum."

"Afya, sakin ol," dedim. "Neler oluyor?" Mauth beni sertçe çekip neredeyse ayaklarımı yerden keserken sesim kısıldı. Çağrının ardındaki aciliyeti hissedince arkamı döndüm. Birkaç metre ötede rüzgârda uçuşan bir yüz belirdi.

Çarpık ve kızgındı, hızla Kabilelerin kamp yerine doğru ilerledi. Onu bir diğeri takip etti, leşe çekilen akbabalar gibi uzaktaki kafileye hücum ettiler.

Hayaletlerden bazıları kaçmıştı. Ben sınıra varmadan, dışarı çıkmayı başarmışlardı.

Belki de sadece sızlanıp hayatta olmaya özlem duyarak ortalıkta dolaşırlar. Bedenleri yok. Bir şey yapamazlar.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, ürkütücü bir hızla kafilenin yakınlarındaki ağaçlara tüneyen kuş sürüleri telaşla havalandı.

"Elias..." Afya konuştu ama elimi havaya kaldırıp onu susturdum. Bir an için her şey sessizdi.

Sonra çığlıklar başladı.

XIX: Kızıl Örümcekkuşu

Kızıl Örümcekkuşu,

Antium'a yaz geldi ve sıcaktan kaçmak giderek zorlaşıyor. Tahıla ilgili sorunlar canını sıksa da, İmparator mevsim değişikliklerinden hoşlanıyor. Mevsimsel fırtınalar sıcaklar kadar kötü ama sarayda bundan etkilenmeyen kimse yok. Elimden geldiğince yardım ediyorum ama bu çok zor. Her gün Avamlar'a bir kez daha minnet duyuyorum. Hem İmparator'a hem de bana verdikleri destek bu zorlu süreçte içimi rahatlatıyor.

Sonsuza kadar sadık,
İmparatoriçe Livia Aquilla Farrar

Livia'nın mektubu bana ulaşmadan çok önce biri onu açmıştı. Kız kardeşimin düşüncelerini şifrelemesi akıllıca olsa da, işe yaramazdı. Kumandan kız kardeşimin hamileliğinden çoktan haberdar olmalıydı. Gecegetiren ona söylemiştir.

Mektubun geri kalanına gelince, Keris onu da çözmüş olmalıydı: Livia hamileliğini daha fazla gizleyemezdi; İmparator giderek güvenilmez oluyordu; kız kardeşim sorunlarla mücadele ediyordu ve Marcus'un tahtta kalmasının tek sebebi Avam desteğiydi.

Livia ve çocuğunun hayatta kalmasını istiyorsam, bir an önce Kumandan'ı bozguna uğratmalıydım.

Donanmanın enkazının vurduğu Navium'un güney sahilinde dolaşırken mektubu okudum. Yırtık yelkenler, yosun kaplı gemi direkleri, yıpranmış ahşap parçalarının arasında gezindim. Hepsi şehri korumakta başarısız olduğumun kanıtıydı.

Okyanusun pürüzsüzleştirdiği bir gemi gövdesinin üzerinde elimi gezdirmek için diz çökerken, Dex arkamda belirdi.

"Tatius Aile Reisi seninle görüşmeyi reddetti, Örümcekkuşu."

"Bu kez bahanesi ne?"

"Hasta teyzesini ziyaret edecekmiş." Dex içini çekti. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. "Equitius Aile Reisi'yle konuşuyor."

Haklıydı. Equitius Aile Reisi de iki gün önce aynı bahaneyi sunmuştu. Diğer bütün aile reisleri gibi Tatius'un da benden kaçınmaya çalışacağından şüphelensem de, bundan daha iyisini bekliyordum.

"Yaklaşabileceğin başka aile reisi kalmadı," dedi Dex sahile arkamızı dönüp Kara Muhafız kışlasına doğru ilerlerken. "Argus ve Vissellius öldü, varisleri seni suçluyor. Diğerleri donanma konusunda çok kızgın. Tatius fırtınada soyunun çeyreğini kaybetti."

"Bunun donanmayla ilgisi yok," dedim. "Öyle olsaydı, bana fırça atar ve onun dizlerine kapanıp özür dilememi talep ederdi." Ne de olsa, onlar Savaşçı Aile Reisleri'ydiler. Paralarını sevdikleri kadar kadınları aşağılayarak konuşmaktan da hoşlanırlardı. "Ya Kumandan'dan korkuyorlar ya da onlara benim sunamayacağım, reddedemeyecekleri bir teklifte bulundu."

"Para mı?" dedi Dex. "Daha fazla gemi mi?"

"Kumandan'ın gemisi yok," dedim. "Mucizevi bir şekilde Grímarr'ın filosunu ele geçirsek bile, deniz kuvvetlerindeki kaybımızı telafi edecek kadar gemimiz olur. Keris varlıklı ama bütün aile reislerine para ödeyecek kadar zengin değil."

Gözün gördüğünden fazlası vardı ama Aile Reisleri benimle görüşmeyi reddettiği sürece ne olduğunu nasıl çözecektim?

Şehre doğru ilerlerken yaralı, hâlâ yanan Güneybatı Bölgesi görüş alanımızda belirdi. Grímarr buraya vardığımdan beri

iki hafta içinde iki kez saldırmıştı. Donanmamız olmadığı için sinip ok ateşlerinin yayılmamasını ummaktan başka bir seçeneğimiz yoktu.

Her iki saldırı esnasında da Aile Reisleri ve Keris, karar alma konusunda beni dışlamıştı ve Keris, *herkesin iyiliği için* çaktırmadan, emirlerimi sessizce görmezden gelmişti. Sadece Janus Atrius beni destekliyordu ve yalnız sesinin Keris'in müttefiklerinin birliği karşısında hiçbir anlamı yoktu.

Birilerinin kafalarını koparmaya başlamak istiyordum ama Keris beni ya hapse atarak ya da öldürerek alt etmek için fırsat kolluyordu. Aile Reislerini öldürmeye başlarsam, aradığı fırsat karşısına çıkmış olacaktı.

Hayır, daha sinsi olmak zorundaydım. Atımı dürttüm. Grímarr'm saldırıları konusunda elimden bir şey gelmezdi. Ama Keris hakkında bilgi edinebilirsem onu zayıflatabilirdim.

"Grímarr, Karkaunluların bir sonraki hamlesini düşünürken sakin geçecek bir-iki günümüz var," dedim Dex'e. "Masamda Aile Reisleri'yle ilgili birkaç dosya var. Bütün kirli sırlarını içeriyor. Onları çaktırmadan köşeye sıkıştırmaya başla. Onları konuşturmaya çalış."

Dex yanımdan ayrıldı ve kışlaya döndüğümde, Avitas'ı hoşnutsuzluktan omuzları kaskatı bir şekilde beklerken buldum.

"Şehirde tek başına dolaşmamalısın, Örümcekkuşu," dedi Avitas. "Kurallara göre."

"Gittiğim her yerde seni ya da Dex'i bana eşlik etmeniz için harcayamam," dedim. "Onu buldun mu?"

Başıyla odama geçmemi işaret etti. "Şehrin ötesindeki dağlarda en az iki yüz mülk var." Masama bir harita serdi, bütün evler işaretlenmişti. "Neredeyse hepsi Keris'e destek olan Soylarla bağlantılı. Üçü terk edilmiş."

Elias'ın Quin'in nerede olabileceğine dair söylediklerini düşündüm. *Keris her neredeyse, yakınlarında bir yerde hata yapmasını bekliyor. Kendi mülklerinden birini kullanacak kadar aptal değil ve yalnız olmayacaktır.*

Terk edilmiş evlerden biri vadinin dibindeydi, etrafında askerlerin saklanabileceği bir su kaynağı ya da orman yoktu. Diğer yaklaşık bir düzine adamı barındıramayacak kadar ufaktı.

Ama üçüncüsü...

"Bu ev." Haritaya hafifçe dokundum. "Bir tepenin içine inşa edilmiş. Savunulabilir. Akarsuya yakın. Hızlı bir kaçış için kolay bir tünel. Bak..." Tepelerin öteki tarafına işaret ettim. "Kasabalar adamlarını dikkat çekmeden erzak almaya gönderebileceği kadar uzak."

Hemen yola çıktık, iki Kara Muhafız olası casusların işlerini bitirmek için bizi takip ediyordu. Öğle vakti, Navium'un doğusundaki dağların arasındaydık.

"Örümcekkuşu," dedi Harper şehirden çıktığımızda. "Kumandan'ın gecenin yarısı bir ziyaretçisi olduğunu bilmelisin."

"Gecegetiren mi?"

Avitas başını iki yana salladı. "Son iki hafta içinde Keris'in Ada'daki odasına üç kez izinsiz girilmiş. Birincisinde, casusum bir pencerenin açık bırakıldığını rapor etti. İkincisinde, Keris'in yatağına bir nesne bırakılmış. Bir heykel."

"Bir heykel mi?"

"Çocuğunu tutan bir anne heykeli. Kumandan heykeli yok edip onu bulan köleyi öldürdü. Üçüncü ziyarette, bir başka heykel bırakılmış. Adamlarımdan biri bunu ateşin külleri arasından kurtardı."

Eyer çantasından çıkardığı bir yanı kararmış pürüzlü sarı kil heykeli bana uzattı. Kabaca yontulmuş başı eğik bir kadın heykeliydi. Ona doğru uzanan bir çocuğa tuhaf bir hüzünle elini uzatıyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı fakat aynı kaideye oturtulmuşlardı.

Figürlerin gözleri yerine başparmak izleri ve burunları yerine yumrular vardı. Ağızları açıktı. Çığlık atıyor gibi görünüyorlardı. Rahatsız olmuş gibi heykeli Avitas'a uzattım.

"Davetsiz misafiri kimse görmemiş." Avitas nesneyi çantasına kaldırdı. "Casusumun gördüğü şey dışında Kumandan ihlalleri çok iyi gizlemiş."

Kumandan'ın odasına görünmeden girebilecek çok sayıda insan vardı. Ama orada bir kereden fazla bulunmalarına rağmen Kumandan'ın o kişiyi yakalayamaması... bu tanıdığım sadece bir kişinin sahip olduğu bir beceri düzeyine işaret ediyordu. Aylardır görmediğim bir kadına, Aşçı'ya...

Dağların tepelerine doğru seyahat ederken bunu iyice düşünüp taşındım ama hiç mantıklı gelmiyordu. Aşçı Kumandan'ın odasına sinsice girebiliyorsa neden onu öldürmüyordu? Neden ona tuhaf heykeller bırakıyordu?

Dönemeçli dağ patikalarında dolaşarak geçen saatlerin ardından, geniş ve yaşlı bir ormanın eteklerine vardık. Batıda Navium ışıldıyordu, kara bir yılan gibi arasında kıvrılan Rei'yle birlikte ışıklar ve hâlâ dumanı tüten ateşlerden oluşan bir kümeydi.

Atları bir derenin yanında bıraktık ve ağaç hattına doğru ilerlerken hançerimi çektim. Quin orada bir yerdeyse, İmparator Marcus'un Kızıl Örümcekkuşu'nun habersizce çıkıp gelmesinden hoşlanmayacaktı.

Harper yayını kancasından çıkardı ve temkinli bir şekilde ağaçların arasına daldık. Çekirgeler cıvıldıyor, kurbağalar vıraklıyordu. Etrafımız yazın kırsalda duyulan doğa sesleriyle sarılıydı. Hava karanlık olsa da aylardır, belki de yıllardır kimsenin bu ağaçlık alanda yürümediğini görebileceğim kadar ayışığı vardı.

Attığımız her adımda, umudum biraz daha azaldı. Yarın Marcus'a rapor göndermem gerekiyordu. Quin burada *değilse*, ona ne söyleyecektim?

Harper'ın küfrü sert ve beklenmedikti, ıslığı andıran bir ses duydum. Onu boğuk bir homurtu izledi. Ağaçlardan birbirlerine bağlı baltalar sallandı.

Harper tam zamanında başını eğdi, bir dostumun kafasının uçurulmasından son anda kurtulduğunu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Sonraki iki saati özenle yerleştirilmiş, her biri daha detaylı ve bir öncekinden daha iyi gizlenmiş bubi tuzaklarından kaçınmaya çalışarak geçirdik.

"Kahrolası kaçık." Harper jilet kadar keskin cam parçalarıyla dolu bir ağ atan tuzak telini kesti. "Kimseyi yakalamaya bile çalışmıyor. Onları öldürmek istiyor."

"O kaçık değil." Sesimi alçalttım. Ay yükselmişti. Gece yarısını geçiyordu. "Bunu derinlemesine düşünmüş." Ağaçların arasında uzaktaki bir pencerenin camı parladı.

Havadaki bir şey değişti ve gece yaratıkları sessizleşti. Harper'la bu ormanda yalnız olmadığımızdan adım gibi emindim.

"Hadi bu işi bitirelim." Bıçağımı kınına koydum ve göklerden bir grup yol haydut ya da aklını kaçırmış bir keşişle karşı karşıya olmamayı umdum.

Sessizlik. Yanıldığımdan emin olduğum bir andı.

Sonra arkamızda ve etrafımızda hafif ayak sesleri duyuldu. İlerideki bir ağacın arkasından gümüş yüzlü güçlü bir figür belirdi, başlığı gür beyaz saçlarını kısmen gizliyordu. Aylar önce onu Serra'dan gizlice kaçırdığımda olduğundan pek farklı görünmüyordu.

Etrafımızı üniformaları kusursuz, Veturia Soyu'nun renklerini gururla taşıyan iki düzine adam sardı. Bir adım öne çıkınca, dimdik durup aynı anda selam verdiler.

"Kızıl Örümcekkuşu." En son Quin Veturius selam verdi. "Nihayet gelebildin."

***

Quin, Harper'a adamlarıyla birlikte kalmasını emrettikten sonra beni dağın yamacına ve bir dizi mağaraya inşa edilen derme çatma eve götürdü. Keris'in yaşlı adamı bulamamasına şaşırmamak gerekirdi. Bu tüneller o kadar kapsamlıydı ki hepsini keşfetmek aylar sürerdi.

"Haftalar önce gelmeni bekliyordum," dedi Quin yürürken. "Neden Keris'e hâlâ suikast düzenletmedin?"

"O öldürmesi kolay bir kadın değil General," dedim. "Özellikle de, Marcus'un buna suikast süsü vermeye gücü yetmiyorken." Yukarı doğru ilerleyip dört tarafı duvarlarla çevrili ama gökyüzüne açık küçük bir düzlüğe vardık. Gizli bir bahçeye ev sahipliği yapıyordu, bir zamanlar sevgiyle bakılan ama uzun süredir terk edilmiş bir yerin vahşi güzelliği hâkimdi.

"Sana vermek istediğim bir şey var." Elias'ın maskesini cebimden çıkardım. "Elias Blackcliff'ten ayrılmadan önce bunu bana verdi. Onu isteyebileceğini düşündüm."

Quin'in eli maskenin üzerine dolaştıktan sonra onu aldı. "O oğlana bunu taktırmak bir kâbustu," dedi. "Kahrolası şeyi bir gün kaybedeceğini düşündüm."

Yaşlı adam maskeyi elinde evirip çevirirken metal, su gibi dalgalandı. "Bilirsin, onlar bizim bir parçamız oluyor. Ancak bizimle birleştiklerinde gerçek kişiliğimizi buluyoruz. Babam maskenin yüzle kaynaştıktan sonra askerin kimliği haline geldiğini ve onsuz ruhun bir parçasının geri dönüşü olmaksızın elinden alındığını söylerdi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun General?"

"Biz o maskeye kattığımız şeyden ibaretiz. Elias ona çok az katkıda bulundu ve karşılığında çok az şey aldı." Bana torununu sormasını bekledim ama maskeyi cebine atmakla yetindi.

"Bana düşmanından bahset, Kızıl Örümcekkuşu."

Navium'a yapılan saldırıdan, kaybedilen donanmadan ve hatta heykelin varlığından bahsederken Quin sessizliğini korudu. Bahçede boyası çatlamış taşlarla çevrili bir havuza yürüdük.

"Keris bir şeyler çeviriyor, General," dedim. "Bunun ne olabileceğini çözmeme yardım etmene ihtiyacım var. *Onu* anlamalıyım."

"Keris onu ve annesini Serra'ya götürmeden önce burada yürümeyi öğrendi." Quin zar zor seçilebilen, sarmaşıklarla sarılı bir

çardağa giden patikaya başıyla işaret etti. "Dokuz aylıktı. Küçücük bir şeydi. Gökler adına, Karinna onunla çok gurur duyuyordu. O kızı çok severdi."

Quin yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı. "Sevgili merhum eşimin Keris'in her şeyi öğrendiği canavar olduğunu mu sanıyordun? Tam tersine. Karinna kimsenin o kızın tek bir saç teline dokunmasına bile izin vermezdi. Düzinelerce kölemiz vardı ama Karinna her şeyi kendisi yapmakta ısrar ederdi: Onu doyurdu, bezini değiştirdi ve onunla oynadı. Birbirlerine taparlardı."

Sarı saçlı bebek Keris fikri şu anda olduğu kadından o kadar uzaktı ki o görüntüyü gözlerimin önüne getirmekte zorlandım. Kendimi zihnimdeki düzinelerce soruyu saklamaya zorladım. Quin'in sesi tereddütlüydü, neredeyse duraksıyordu ve bu konuda başka biriyle konuşup konuşmadığını merak ettim.

"İlk başta onların yanında olamadım," dedi. "Karinna'yla evlendiğimde korgeneraldim. Karkaunlular batı sınırlarını zorluyorlardı ve İmparatorluk beni kenara ayıramazdı."

Sesi üzgün olmasa da özlemli geliyordu. "Sonra Karinna öldü. İmparatorluk bana izin vermedi, o yüzden eve dönmem bir sene sürdü. O zaman Keris konuşmayı bırakmıştı. Onunla bir ay geçirdim, sonra tekrar savaş alanına döndüm. Keris Blackcliff için seçilince, ilk haftasında öleceğinden emindim. Çok yumuşaktı. Annesine çok benziyordu."

"Ama o ölmedi," dedim. Sabırsızlıkla ayağımı yere vurmamaya çalıştım. Ne zaman sadede geleceğini merak ediyordum.

"O bir Veturia," dedi Quin. "Bizi öldürmek zordur. Blackcliff'te nelerle mücadele ettiğini gökler bilir. Arkadaşlar konusunda senin kadar şanslı olmadı evlat. Sınıf arkadaşları ona hayatı zindan ettiler. Elias'ı eğittiğim gibi onu da eğitmeye çalıştım ama benimle uğraşmak istemedi. Blackcliff onu doğru yoldan saptırdı. Mezun olduktan hemen sonra, Gecegetiren'le

müttefik oldu. Gecegetiren Keris'in bir arkadaş olarak sahip olduğu en yakın şey."

"Gecegetiren onun arkadaşı değil. Onun efendisi," diye mırıldandım cinin sözlerini hatırlayarak. "Peki Elias'ın babasına ne oldu?"

"Her kimse, Keris onu önemsiyordu." Artık havuzu geçmiştik. Platonun ucunun ötesindeki alçak tepeler yaklaşan şafağın etkisiyle maviye bulanan Kabile çölünün düzlüğüne dönüşüyordu. "Elias seçildikten sonra Keris'in cesareti kırıldı, görevini kaybetmekten endişelendi. Daha önce ya da o zamandan beri onda bu tür duygular görmedim. Çocuğun yaşamasına izin vereceğini çünkü babasının bunu isteyeceğini söyledi."

Keris Arius Harper'ı sevmiş miydi? Arius'un dosyası yetersizdi ama Kumandan Elias'tan hep öylesine nefret etmişti ki babasının ona zorla sahip olduğunu düşünmüştüm.

"Arius Harper'ı tanır mıydın, General?"

"O bir Avam'dı." Quin bana meraklı bir bakış attı, konunun aniden değişmesi onu şaşırtmıştı. "Blackcliff'te öğrencilere merhamet, hatta nezaket gösterdiği için sürekli azarlanan bir dövüş komutanıydı."

"Nasıl öldü?"

"Mezuniyetten sonraki gün bir grup Maskeli tarafından öldürüldü, Keris'in Kıdemli Kafataslarıydı. Acımasızca bir ölümdü, bir düzineden fazla Maskeli onu öldüresiye dövdü. Hepsi Çizerdi. Babaları olayın üzerini o kadar iyi kapattı ki bu ilk olduğunda ben bile bilmiyordum."

Neden bir grup Maskeli bir Komutanı öldürsün? Keris'in bundan haberi var mıydı? Maskeliler'den bunu yapmalarını o mu istemişti? Ama Quin kızının Blackcliff'te dostu olmadığını, diğer öğrencilerin ona eziyet ettiğini söylemişti. Arius'u o öldürtmediyse –onu gerçekten sevdiyse– o hâlde neden Elias'tan o kadar nefret ediyordu?

"Arius Harper'ın onun babası olduğunu mu düşünüyorsun?" Quin aklımdan geçenleri hissetti. "Öyleyse Yüzbaşı Harper..."

"Elias'ın yarı kardeşi." Ağzımın içinde küfrettim. "Ama hiçbir şeyin önemi yok. Ne Keris'in geçmişi ne onun hikâyesi... Bunların hiçbiri Navium'da yaptıklarını açıklamıyor," dedim. "Sırf beni zayıf düşürmek için donanmadan vazgeçti. Neden?"

"Torunum bana hep akıllı bir kız olduğunu söylerdi." Quin kaşlarını çatarak bana baktı. "Haksız mıydı? Keris'in sadece yaptıklarına değil, *ona* bak. Ne istiyor? Neden? Geçmişine, hikâyesine bak. Olanlar zihnini nasıl yönlendirdi? Gecegetiren'in onun efendisi olduğunu söyledin. Gecegetiren ondan *ne* istiyor? Keris onun istediğini yapacak mı? Keris Aile Reislerinin o domuz Grímarr'ın şehrin yoksul kesimlerini kasıp kavurmasına göz yummayı kabul etmelerini sağlayacak ne yapıyor olabilir? Kafanı kullan. Eğer kızımın tahttan çok uzaktaki bir liman şehrinin kaderini umursadığını düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

"Ama ona verilen emirler..."

"Keris emirleri umursamaz. O sadece bir şeyi önemser: Güç. İmparatorluğu seviyorsun, Kızıl Örümcekkuşu. Keris bir Maskeli olarak yetiştirildiği için onun da imparatorluğa sadık olacağına inanıyorsun ama değil. O sadece kendisine sadık. Bunu unutmazsan onu yenebilirsin. Başarısız olursan, hafta sona ermeden akşam yemeğinde bağırsaklarını yer."

XX: Laia

Gün doğar doğmaz, elbisemi giyip alt kata indim. Yeterince hızlı hareket edebilirsem, dün gece gördüğüm Kabile kafilesini ve Kehanni'yi yakalayabilirdim.

Ama Zella kapıda beni bekliyordu, kıpırdanıp durarak özür diledi.

"Musa burada kalmanı istedi," dedi Zella. "Kendi güvenliğin için Laia. Prenses Nikla seni bulması için Jaduna'ya şehri dolaşmasını emretti. Anlaşılan, biri dün gece burada olduğunu hissetmiş. "Zella ellerini ovuşturdu. "Musa sihrini kullanmamanı, kullanırsan Jaduna'yı buraya çekeceğini ve hepimizin hapse atılacağını söyledi. Onun sözleri," diye hemen ekledi. "Benim değil."

"Musa hakkında ne biliyorsun Zella?" diye sordum, uzaklaşmasına izin vermeden. "Dışarıda ne yapıyor? Neden Direniş'i kendisi başlatmadı?"

"Ben sadece bir demirciyim, Laia. Onun eski bir aile dostuyum. Soruların varsa, ona sormalısın."

Lanet edip avluya çıktım ve Darin'in bir dizi pürüzsüz gri taşta kılıçları cilalamasına yardım ettim.

"Onu duydum, Darin," dedim ve ona Gecegetiren'le karşılaşmamı anlattım. "Yanımda sinsice seviniyordu. Sonra bir anda kayboldu. Bu herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyor. Yıldız'ın son parçasını bulmuş bile olabilir."

İçimde yükselen şüpheyi yenmeyi çok istiyordum. Onu bastırıp cini durdurabileceğime inanmak istiyordum. Korku bana eskisi gibi hükmetmiyordu ama bazen reddedilmiş bir sevgilinin hiddetiyle beni takip ediyordu.

Kardeşim taşlardan birinin üzerinde bir kılıcı kaydırdı. "Gecegetiren Yıldız'ın son parçasını bulmuş olsaydı haberimiz

olurdu," dedi Darin, "Onu gözünde çok büyütüyorsun Laia ve kendini hafife alıyorsun. Gecegetiren senden korkuyor. Öğrenebileceklerinden ve o bilgiyle yapabileceklerinden korkuyor."

"Benden korkmasına gerek yok."

"Elbette korkmalı." Darin parlattığı kılıcın üzerinde bir bez gezdirdi ve onu bana verdikten sonra Spiro Teluman'ın bana verdiği ve İmparatorluğun bir ucundan diğerine taşıdığım ilk Serra çeliği kılıcına uzandı.

"Korkması hiç mantıklı değil," dedim. "Ona kolluğu verdim. Shaeva'yı öldürmesine izin verdim. Neden benden korksun ki?"

Sesim yükselince, avlunun öteki tarafındaki Taure ve Zella birbirlerine baktıktan sonra ortadan kayboldular.

"Çünkü onu durdurabilirsin ve bunun farkında." Darin sol eli için uydurduğu bağı sıktı. Onu eksik iki parmağının olduğu yerde çekiç darbelerinin sabit olması için kullanıyordu ve kardeşimi onsuz neredeyse hiç görmüyordum. Bu kez bir çekiç yerine kılıcının kabzasını kavradı. "Yoksa neden Shaeva'yı öldürsün ya da Kumandan'la müttefik olsun? Bekleme Yeri'nde kargaşa çıkarsın? Başarısız olmaktan korkmuyorsa neden bu kadar kaosa sebep olsun?" Darin beni ayağa kaldırdı ve devam etti, "Ayrıca neden Kehanni'den aradığın yanıtları alacağını anladığın anda ortaya çıksın?"

Bu gerçek dikkatimden kaçmıştı ve bu Kabileli kadınla konuşmak için daha çok sabırsızlanmama sebep oldu. Musa ne zaman dönecekti?

"Spiro onun bu kadar az sanatkârlık içerdiğini görseydi, beni öldürürdü." Darin başıyla kılıcıma işaret etti. "Ama gerçek Serra çeliğiyse, en azından bunu kutlayabiliriz. Hadi. Belki bu parti kırılmaz."

Darin'in kılıcı benimkiyle çarpışırken kıvılcımlar uçuştu. Denediğimiz son kılıç serisi çarpışmanın ilerleyen dakikalarına

kadar kırılmamıştı, o yüzden ateşli bir rekabete kendimi hazırladım. Birkaç dakika sonra, kılıcın kaba basitliği avuçlarımın su toplamasına sebep oldu. Elias'ın bana verdiği zarif hançerden çok farklıydı ama işe yarıyordu.

Zella ve Taure evden çıkıp giderek artan bir heyecanla bizi izlemeye başladılar, kardeşimin hamlelerine karşılık verirken bile kılıçlar sağlam kaldılar.

Darin bana hücum edince, vahşiliğimi serbest bırakıp bıkkınlığımı her hamleye boşalttım. En sonunda, kardeşim gülümsemesine engel olamadan durmamızı istedi. Kılıcı benden aldı.

"Kalbi yok." Darin kılıcı kaldırdı, gözleri aylardır olmadığı kadar parlıyordu. "Ruhu yok ama işimizi görür. Sonrakine geçelim."

Avluda kılıç dövüşü yaparken, Zella ve Taure bize katıldılar ve nihayet kılıçlar arka arkaya sağlam çıktı. Evden avluya doğru adımını atıp işitilebilir biçimde alkışlayana kadar Musa'yı fark etmedim.

"Güzel," dedi. "Sana inancım tamdı."

Musa'yı kolundan tutup itirazlarına aldırmadan ön kapıya doğru çektim. "Bir Kehanni'yle konuşmalıyım ve saatlerdir dönmeni bekliyorum."

"Kabileler çölde Savaşçılar'la mücadele etmek için Adisa'dan ayrıldı," dedi Musa. "Kendilerini zaptetmeyecekler." Afya'nın Savaşçı köylülerine düzenlemekten bahsettiği saldırıları hatırlayınca ürperdim.

"Şehirden çok uzaklaşmış olamazlar," dedim. "Adisa'nın merkezindeki pazara yakın bir yerde bir Kehanni'nin hikâyeler anlattığını gördüm. Gri saçlıydı, mor ve beyaz yük arabaları vardı."

"Sulud Kabilesi," dedi Musa. "Bahsettiğin Kehanni'yi tanıyorum. O sana bilmek istediğin şeyi söylemez Laia. Karşılığında para ister."

"Pekâlâ, ona para veririz. Ne kadar isterse."

"O kadar basit değil." Musa kolunu ellerimin arasından çekti. "O ucuz hediyelik eşyalar satan bir seyyar satıcı değil. Kendi keyfine göre hikâye anlatır. Bu tür alışverişler için verilen geleneksel hediyelere erişimimiz yok: ipek toplar, altın dolu sandıklar, yiyecek erzak..."

Musa'yı gümüş tokalı botlarından yumuşak kısa deri pantolonu ve kaliteli pamuktan yapılmış gömleğine kadar tepeden tırnağa süzdüm. "Sakın bana varlıklı olmadığını söyleme. Taure bana eskiden Marinn'deki balın yarısını babanın ürettiğini söyledi."

"Birkaç giysim var. Biraz da altınım," dedi Musa. "Ama Denizciler servetime, mülküme, kovanlarıma ve mirasıma el koydu..." Musa başını iki yana salladı. "Her neyse, her şeyi aldılar ve şimdi kaynakları sınırlı."

Bunun üzerine Zella ve Taure göz göze gelince, kendi kendime onları daha sonra bulmayı hatırlattım. Musa'nın geçmişiyle ilgili yanıtlara ihtiyacım vardı ve o yanıtları ondan alamayacağım aşikârdı. Kardeşim hâlâ yeni kılıçlardan birini tutuyordu. Kılıcın yüzeyinden yansıyan günışığı yüzüme vuruyordu.

"Ona ne teklif edeceğimi biliyorum," dedim. "İsteyebileceği bir şey, reddedemeyeceği bir şey..."

Musa bakışlarımı takip edip Serra çeliğinden kılıca odaklandı. Âlimler'in kılıca daha çok ihtiyacı olduğunu ya da elimizde yeterince olmadığını söylemesini bekledim. Aksine, kaşlarını kaldırdı.

"Kabilelerin güneyde ne yaptıklarını biliyorsun," dedi Musa. "Asker ya da sivil, Savaşçılar'a hiç acımıyorlar."

Yüzüm kızardı. "Gecegetiren'le ilgili bana verebileceğin bir bilgi var mı?" Musa başını iki yana salladı. "O hâlde, bir şeyler öğrenmek için bu en iyi şansımız, tabii Darin kılıçlarla ilgili kısmı kabul ederse."

Darin bıkkın bir şekilde içini çekti. "Gecegetiren'i durdurmalısın," dedi. "Bunu yapabilmek için bilgiye ihtiyacın var. Kehanni'nin kılıçları kabul edeceğine eminim ama Laia..."

Kollarımı göğsümde birleştirip eleştirisini bekledim.

"Annemiz de bu tür alışverişler yaptı," dedi Darin. "Belki de yapmak istemediği alışverişlerdi. Bunları halkının iyiliği için yaptı. Bu yüzden o Dişi Aslan'dı. Bu sayede Direniş'e önderlik edebildi ama bu en sonunda ona pahalıya patladı. Bedeli bizim için de ağır oldu."

"Annemiz yapması gereken şeyi yaptı," dedim. "Öyle görünmese bile bütün bunları bizim için yaptı, Darin. Gökler adına, keşke onun cesaretinin ve gücünün yarısına sahip olsaydım ama buna sahip değilim. Bu hiç kolay değil. Masumların incinmesini istemiyorum fakat Gecegetiren'e karşı elimde *bir şey* olmalı. Bence annem de aynı fikirde olurdu."

"Onun cesaretine ve gücüne sahip olmayabilirsin." Darin'in yüzünde bir şey belirip kayboldu. Bu acı, belki de öfkeydi, bir Maskeli kadar derinlere gizlemeye çalıştığı hislerdi. "Kendi gücüne sahipsin," dedi en sonunda. "Dişi Aslan'ınkiyle aynı olmak zorunda değil."

"Ama bu kez öyle olmalı." Sert bir tavır takındım çünkü böyle yapmazsam, bir an önce Kehanni'ye ulaşmam gerekirken, ona ne sunabileceğimi düşünmeye geri dönecektim. Musa'nın yanımda başını iki yana salladığını görünce hiddetle ona döndüm.

"Direniş lideri olmamı istiyordun," dedim. "Tanıdığım son Direniş savaşçısından öğrendiğim şey şu: Önderlik etmek istiyorsan, çirkin şeyler yapmak zorundasın. Bir saat içinde evden ayrılıyoruz. İster gelirsin, ister burada kalırsın. Benim için fark etmez."

Musa'nın yanıtını beklemeden uzaklaştım ama onun ve Darin'in şaşkınlığının farkındaydım. Hayal kırıklıklarını hissetim. Bundan bu kadar rahatsız olmamayı isterdim.

XXI: Elias

Kabile kampından gelen çığlıkların insanlara ait olduğu aşikârdı ve her geçen saniye artıyordu. Çığlıkların geldiği yöne doğru koştum, Aubarit ve Afya beni takip ediyorlardı ve Afya neler olduğunu açıklamamı istiyordu.

"Saklanın." Zaldara'nın şikâyetlerine son verdim. "Sorularına daha sonra yanıt vereceğim, sadece *saklanın*."

Nur kafilesinden düzinelerce insan kaçıştı ve oraya yaklaşırken kılıçlarımı çektim. En yakın çığlık aynalarla kaplı açık yeşil bir at arabasından geliyordu. Onu çok iyi tanıyordum. Afya'nın küçük erkek kardeşi Gibran'a ait.

At arabasının arkası ardına kadar açıldı. Yakışıklı ve genç Kabileli adam dışarı çıktı. Arabanın içinden tuttuğu bir adamı bez bebek gibi fırlattı.

"Tash Amca!" Afya nefesini tutup kardeşine doğru koştu. "Gib, *hayır*!"

Kardeşi dönüp ona bakınca, korkudan yüzü donan Kabileli kadın yavaşça geri çekildi. Gibran'ın gözleri bembeyazdı. Çarpılmıştı. Kaçan hayalet onun bedenine girmişti.

Çünkü onları yeterince hızlı bir şekilde öteki tarafa geçirememiştim, sayıları çok fazlaydı ve yaşayanların dünyası dışında gidebilecekleri bir yer yoktu.

Gibran Afya'nın üzerine atıldı. Afya düzinelerce adım ötede olmasına rağmen, tek sıçrayışta ona ulaşıp ablasını boynundan tutup kaldırdı. Ufak tefek kadın onu tekmelemeye çalışırken yüzü morardı. Yanına ulaşamadan, Gibran onu da fırlattı.

Maskeli içgüdülerim devreye girdi ve pusuda bekler gibi çömeldim. Kabileli adamı bayıltabilirsem, Aubarit'in Gizemleri bana hayaleti onun bedeninden nasıl çıkaracağımı söyleyebilirdi.

Ama bir hayaletin kontrolündeki Kabileli adam sıradan bir

düşman değildi. Afya'yı savurma biçimine bakılırsa, Gibran'ın içine giren ruh ondan daha fazla fiziksel güce sahipti.

Tenim karıncalandı. Beni görmüştü. Bir at arabasının arkasına saklandım. Peşinde olduğumu biliyordu ama bunu onun için kolaylaştırmak zorunda değildim.

Uzakta, bir grup kadın ve adam çocuklarını kapıp nehre doğru koşuyordu ve Aubarit onlara daha hızlı olmalarını söylüyordu. Nehrin kıyısında Afya'yı görmeye çalıştım ama ortadan kaybolmuştu.

Gibran'a döndüğümde, onu da bulamadım. *Aptal Elias. Düşmanına asla arkanı dönme.* Kılıçlarımı kınlarına kaldırdım, ona zarar vermek istemiyordum.

Havada ıslığa benzer bir ses duyduğumda çok geçti, *bir saldırı*! Gibran arkamdaydı, anormal ağırlığının altında dizlerimin üzerinde sendeledim. İnce ama aylarca Savaşçılar'la dövüşmekten kaslı kolunu boynuma doladı, beş erkeğin gücüne sahipti. Doğaüstü hırıltıyı andıran bir sesle kulağıma bir şeyler saçmaladı.

"*Her şeyi yerle bir ettiler, yaktılar, mısır püskülü, kan ve un...*"

Ruh Yakalayıcı olarak ölebileceğimi biliyordum ama gökler adına, kulağıma bir şeyler saçmalarken beni boğmaya çalışan bir hayaletin kontrolündeki Kabileli adamın elinde can vermeyecektim.

Gibran'ın kolunu tırmaladım, gücü karşısında cesaretim kırıldı. Birdenbire metalik bir gümbürtü yankılandı ve Gibran'ın elleri gevşedi. Nefes nefese boğazımı tutup geri çekilirken, Afya'nın elinde demir bir tava tuttuğunu gördüm. Afya bir an için zayıf düşse de ayağa kalkmaya çalışan Gibran'dan geri çekildi.

"Koş!" diye bağırdım Afya'ya, Gibran'ın sırtına atlarken. "Nehre koş!" Gibran yere yığılırken Afya dönüp koştu. Genç Kabileliyi bir yere sabitlemek imkânsızdı. Kafasına bir darbe indirdim. Sonra ikinci ve üçüncü darbeleri indirdim. Gökler

adına, hayaleti içinden çıkarmak istiyorsam, onu öldürmem gerekecekti. *Onu öldüremem. O sadece bir oğlan. Bunu hak etmiyor.*

"Kahrolası!" Yarı hırlama, yarı haykırıştı. Hiç kimse Afya'yı Gibran gibi güldüremezdi. Ablasını, ailesini, arkadaşlarını ve sevgililerini bütün kalbiyle seviyordu. Üstelik gençti, böylesine korkunç bir kader için çok gençti. "Çık onun bedeninden," diye bağırdım. "Çık! Defol!" Beşinci darbede, Gibran nihayet bayıldı. Yorgun düşmüş gibi gevşemiş hayalet onun bedeninden çıkıp kayboldu. Bekleme Yeri'ne dönmesini umdum.

"Gib!" Afya saklandığı yerden geri döndü ve elindeki tavayı bıraktı. "Onu öldürdü mü? Ne oldu? O şey nereden geldi?"

"Bekleme Yeri'nden kaçtı." Gibran ölürse, hayaletleri öteki tarafa geçirmeyi başaramadığım için ölümünden ben sorumlu olacaktım. *Ölme Gibran. Lütfen ölme.* "Başka var mı?"

Afya başını iki yana salladı ama bütün kampı kontrol edene kadar emin olamazdım. Birden fazla hayaletin kaçtığını gördüğümden emindim.

"Nasıl kaçtılar?" diye sordu Afya. "Ne oldu?"

"Başarısız oldum." Arkadaşımın gözlerine baktım. Kendimi buna zorladım çünkü doğrusu buydu ve bilmeye hakkı vardı. Kızacağını sandım ama omuzlarımı tutup sıktı.

"Başka hayalet olup olmadığını öğrenmeliyim." Afya'dan uzaklaştım. Anlayışı hak etmediğim bir lütuftu. "Herkesi nehre yakın tut, girebiliyorlarsa nehre girsinler. Hayaletler sudan nefret ederler."

"Onu kaldırmama yardım et," dedi Afya, Gibran'ın kolunu onun boynuna dolayınca, kardeşini sürükleyerek götürdü. Ama birkaç düzine adım attıktan sonra donup kaldı. Gergin bir yay gibi vücudu önce kaskatı kesildi ve sonra ıslak hamur gibi gevşedi. Gibran yere düştü ve Afya kurt gibi havayı kokladı. Bana doğru döndüğünde gözleri kar beyazıydı.

Hayır.

Afya imkânsız bir hızla bana doğru ilerledi. Yüzünün ve vücudunun aşinalığı ve hareketlerinin şiddeti arasındaki tezat içimi ürpertti. Kızartma tavası elindeydi ve o şeyle bana vurursa, Ruh Yakalayıcı olmamın önemi yoktu, korkunç bir baş ağrısı çekeceğim kesindi. Beceriksizce tavayı bana savururken, bileğini kavrayıp herhangi bir kadının tavayı düşürmesine sebep olacak kadar sertçe sıktım.

Ama Afya bana hırlayarak karşılık verdi, kanımı donduran derinden gelen bir hırıltıydı.

Düşün, Elias, düşün. Blackcliff'te öğrendiğin tek şey dövüş olamaz.

O ana kadar saklanan küçük bir kız kaçmaya çalışarak hızla yanımızdan geçti. Daha zayıf bir avın kokusunu alan bir hayvan gibi Afya beni bırakıp kızın peşine düştü. Çocuk küçük bacaklarını hızlandırdı ama yeterince hızlı değildi. Afya onun üzerine atlayınca, kızın boynu kırıldı ve arkadaşımı ele geçiren şey zafer kazanmışçasına hırladı. Öfkeyle haykırarak karşılık verdim.

Orman'ın derinliklerindeki cinler kahkaha attılar. Onlara aldırmayıp içimdeki Maskeliden yararlanarak dikkatimin dağıtılmasına izin vermedim.

İnsanlar cinleri duyamazlardı ama Afya'nın içindeki ruh durup başını eğerek dinledi. Dikkatsizliğinden faydalanıp yüzüne bir bıçak fırlattım. Bıçağın kabzası alnının ortasına isabet etti. Afya'nın gözlerindeki ifade kayboldu ve çamurun içine serildi. Bir anlığına, Afya için endişelerimi bir kenara itip hareketsiz bedeninin üzerinden atladım ve daha fazla hayalet bulmak için etrafıma göz gezdirdim.

Birdenbire içimde sihrin titrediğini hissettim. Ruh Yakalayıcısı olmak için yemin ettiğimde bahşedilen küçük sihir daha yüce bir şeye yanıt verdi. Bekleme Yeri'nden duman gibi ince, karanlık filizler bana doğru yükseldi. *Mauth!*

Bir an Mauth'un sihri içime doldu. Afya'nın içinden çıkan hayalet bu güçle baş edemezdi, sihri ruhun etrafına dolayıp onu Bekleme Yeri'ne geri fırlattım. Son hayaleti yüz metre ötede

buldum, ailesine saldıran genç bir kadının bedenine girmişti. Bir çoban değneği gibi uzattığım sihirle hayaleti kamçıladım. Hiddetle uludu ama onu kızın bedeninden çıkarıp Orman'a savurdum.

Güç ve verdiği rahatlık müthişti. Sanki bunu yapmak için doğmuştum. Sevinçten havalara uçmak istedim. Nihayet, *nihayet* sihir bana gelmişti.

Afya'nın inlediğini duyunca yanında diz çöktüm. Şimdiden başında bir kaz yumurtası kadar şişlik belirmişti ama Gibran'ın aksine ciddi şekilde yaralanmamıştı. Onu kabilesine götürmeyi düşünerek ona uzandım ama bunu yaptığım anda içime hücum eden güç azaldı.

"Ne, hayır..." Ellerimle onu tutmaya çalıştım ama kara filizler beni bırakıp Orman'da gözden kayboldu. Sanki kendi gücümden mahrum kalmış gibi tuhaf bir şekilde terk edilmiş hissettim. Sihirden geriye kalan tek iz Mauth'un beni çekmesiydi, Bekleme Yeri'nden her ayrıldığımda kendisini hatırlatan o karanlık ısrardı.

"*Banu al-Mauth?*"

Aubarit arkamda belirdi, Afya'yı görünce eliyle ağzını kapattı. "Zaldara, erkek kardeşi..."

"Üzgünüm, Fakira," dedim. "Hayaletlerin kaçması benim suçumdu."

Mauth gövdemi tekrar çekti. Bu kez olduğum yerde durdum. Bu öncekilerden farklıydı. Sabırsız değil, acil bir çekişti.

Cinlerin kahkahası kulaklarıma üşüştü, ses intikam ve alevle doluydu. *Kokuyu alıyor musun Elias Veturius? Sence duman olabilir mi?*

Ne çeviriyorlardı? Cinler hapsedildikleri korudan kaçamazlardı, en azından bundan emindim. Yıldız'ın sihri onları oraya hapsetmişti ve tek güçleri sesleriydi. Sesler duymazdan gelinebilirdi.

Ve sesler kullanılabilir. *Eve dön, Elias. Dön ve seni neyin beklediğini gör.*

Ev. *Evim.*

Shaeva'nın kulübesi, sığınağım, güvenliğim... *Kulübede uyu. Sana orada zarar veremezler.*

Aubarit'e bir açıklama yapmadan ağaçların arasına uçtum. Sınırdan geçer geçmez davetsiz misafirler olduğunu hissettim. Sayıca çok fazlalardı ve kuzey tarafındaydılar. Haftalardır Orman'ın kenarlarında pusuda beklediğini hissettiğim varlıklardı. Orman'da bulundukları kısa süre içinde onları zihnimde gördüm. Hortlaklar ya da mahluklardan daha büyük ama hayaletlerden küçüklerdi. *İfritler.*

Cinler onları uyarmış olmalıydılar çünkü Bekleme Yeri'nden kaçtılar. Rüzgâr hızıyla yürüsem bile çok uzakta oldukları için onlara asla yetişemezdim.

Açıklığa varmadan beni neyin beklediğini biliyordum. Dumanın kokusunu almadan, dinmekte olan alevleri görmeden, Shaeva'nın öldüğü ve Ruh Yakalayıcı olarak tayin edildiğim yerin yanından geçmeden anladım.

Yine de Shaeva'nın kulübesinin parlak korları botlarımı yakana kadar buna inanmak istemedim. İfritler onu ateşe vermekle kalmamıştı, kirişleri kırıp bahçeyi yerle bir etmişlerdi. Onu ve bütün sihrini yok etmişlerdi. Sığınağım, evim gitmişti ve onu asla geri alamayacaktım.

Bu sırada cinler gülmeye devam ettiler.

XXII: Kızıl Örümcekkuşu

Grímarr ve adamları ertesi gece Avitas ve ben Navium'a döndükten kısa bir süre sonra gün batımmda saldırdılar. Güneybatı Bölgesi'nin büyük bir bölümünü yok ettikleri için artık Güneydoğu'yu hedef alıyorlardı. Bombardıman hızlı ve acımasızdı. Güneş battığında, Bölge ölü yakılan odun yığınından daha sıcaktı. Şehrin her köşesinde tahliye emri veren davullar yankılanıyordu. Gözetleme kulesindeki mancınık ötüp duruyordu ve Kumandan'ın birlikleri kara istilasına karşı sahillerin yakınında toplanmıştı ama bunun dışında Karkaunlulara karşılık vermedik.

Kumandan'ın Ada'ya girmeme engel olacağını biliyordum. Ada'nın etrafında çok sayıda muhafız bulunduracaktı. Bunu düşünmek bile beni hiddetlendirdi. *Onunla mücadele edebilirsin. Kara Muhafızlar'ın desteğini kazanıp ardında büyük bir hasar bırakabilirsin.*

Ancak gökler biliyordu ki Grímarr şehri ele geçirirse, Navium'un bulabildiği bütün askerlere ihtiyacı olacaktı.

Harper, Dex, Janus Atrius ve küçü bir grup Kara Muhafız'la birlikte Güneydoğu Bölgesi'ne doğru ilerledim. Kadınların ve adamların bağrışları ve çığlıkları dikkatimi önümdeki yıkıma çevirdi. Yüksek binalar enkaza ve küle dönüşmüştü, dehşete kapılan Avamlar çaresizce Bölge'yi terk etmeye çalışıyordu. Birçoğu yaralıydı, tahliye emri veren askerler olsa da kimse Avamlar'ın nereye gitmeleri gerektiğini bilmiyor gibi görünüyordu.

Umut korkudan daha güçlüdür. Nefretten de güçlüdür. Bu düşünce zihnimde yankılandı. Sonra Livia'nın sözlerini hatırladım: *Her gün Avamlar'a bir kez daha minnet duyuyorum. Hem İmparator'a hem de bana verdikleri destek bu zorlu süreçte içimi rahatlatıyor.*

Ve Quin'in sözleri: *O sadece bir şeyi önemser: Güç.* Bunu Keris'in elinden nasıl alacaktım?

Aklımda belli belirsiz bir plan oluştu. "Dex, Kara Muhafız kışlasını aç. Avamlar'ın oraya sığınmaları haberini yay. Aquilla Soyu'nun buranın kuzeyinde bir malikânesi var. En fazla yarım saatlik bir yürüyüş. Kahyaya evin alt katlarını boşaltmasını, yiyecek ve içeceklerin yanı sıra uyunabilecek bir yer ayarlamasını emret. Orayı revir olarak kullanacağız."

"Atria Soyu'nun Aquilla malikânesine yakın bir evi var." Dex olumlu anlamda başını sallayan amcasına baktı.

"Evi açmalarını emrederim," dedi Janus.

"Adamları götürün." Diğer Kara Muhafız'a işaret ettim. "Her iki malikâneye de doktor götürün. Dış mahallelerden tıbbi erzak tedarik edin. Doktor ya da hasta, herkesin Kızıl Örümcekkuşu'nun emriyle orada olduklarını bildiğinden emin olun."

Dex ve Janus adamlarla birlikte gittikten sonra Harper'a döndüm.

"Geldiğimiz gün Ada'da olan her Aile Reisi'nin mal varlığı hakkında bana bilgi ver," dedim. "Her gemi, her dantel parçası, içki ya da her ne ticareti yapıyorlarsa. O Aile Reislerinin nasıl para kazandıklarını bilmek istiyorum. Amiral Argus ve Koramiral Vissellius'un evlerine casus sok. Argus'un karısı iki gece önce terzide aşırı harcama yaparken görülmüş. Neden ailenin geri kalanıyla yas tutmadığını bilmek istiyorum."

Dex atını hemen dürtse de, Harper eyerinde kıpırdanmakla yetindi. Yine nesi vardı?

"Beni duymadın mı? *Git.*"

"Yanında her an bir koruma olmalı," dedi Avitas. "Aciz olduğun için değil, aksine, Kızıl Örümcekkuşu'nun gücünü göstermesi gerekir. Birlikten kuvvet doğar."

"Kazanmakla güç doğar," dedim. "Kazanmak için emirlerimi yerine getireceklerine güvendiğim adamlara ihtiyacım var." Avitas'ın çenesi kasıldı ve atını dürtüp gitti.

Gece yarısı olduğunda, bombardıman kesilmişti. Kara Muhafız kışlası Güneydoğu Bölgesi'nden kaçanlarla doluydu, Aquilla ve Atria Malikâneleri yaralılarla dolup taşıyordu.

Aquilla Malikânesi'ndeki yaralıların arasında dolaşırken, vücudum en çok acı çekenlere doğru çekildi. İyileştirme arzusu kahrediciydi. Bu kadar çok acı karşısında, zihnime düzinelerce şarkı hücum etti.

"Onlar Avam." Yeniden bana katılan Dex başını iki yana salladı. "Her biri."

"Kızıl Örümcekkuşu." Beyaz önlüklü bir adam belirdi, keskin yüz hatları beni görünce soldu. "Ben Teğmen Silvius. Oturun lütfen."

"Böyle iyiyim." Sesimdeki soğukluk adamın daha dik durmasına sebep oldu. "Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin Teğmen."

"İlaç, çay, sargı bezi, alkol..." dedi Silvius. "Ve daha fazla yardımcı."

"Dex," dedim, "teğmene yardım et. Onlarla ben ilgilenirim." Revirin dışında toplanan kızgın kalabalığa başımla işaret ettim.

Dışarı çıktığımda kalabalık sessizleşti, çektikleri bütün acıya rağmen Kızıl Örümcekkuşu'na duydukları saygı iliklerine işlemişti. Dillerini tuttular, benimle burun buruna gelene kadar kalabalığı yararak ilerleyen bir kadın hariç.

"Küçük oğlum orada," diye fısıldadı. "Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum, acı çekip çekmediğini..."

"Ailelerinizle ilgilenilecek," dedim. "Ama doktorlara çalışmaları için izin vermelisiniz."

"Neden karşılık vermiyoruz?" Üniforması yırtık, alnından kan akan yardımcı asker öne çıktı. "Bütün ailem, onlar..." Asker başını iki yana salladı. "Neden onlarla mücadele etmiyoruz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Barbarları *durduracağız*. Navium'un kıyılarına adım atamayacaklar. Kanım ve kemiklerim

üzerine buna ant içiyorum." Kalabalığın gerginliği azaldı, üzerlerinden bir yük kalkmıştı.

İnsanlar dağılırken, bir kez daha iyileştirme gücümün çekişini hissettim. *Umut korkudan daha güçlüdür.* Ya bu insanlara daha büyük bir umut verebilirsem?

Teğmen Silvius'a küçük bir bakış atınca, Dex'le derin bir sohbete daldığını gördüm. Çaktırmadan arka avludaki çocuk kanadına girdim. Hemşire başıyla beni selamladı ama kendi halime bıraktı.

Kadın dikkatini başka bir yere verirken, alanı boydan boya geçip koyu saçlı bir çocuğun yanında diz çöktüm. Kirpikleri benimkilerin asla kıvrılmayacağı şekilde kıvrıktı, yuvarlak yanakları solgundu. Küçük, soğuk elini elime alıp şarkısını aradım.

Denizde süzülen kuşlar gibi, babasının kahkahası, sudaki yunusları gözlüyor.

Saftı, ışıl ışıl okyanusa düşen bir günışığı huzmesi gibiydi. Oğlanın şarkısını yüksek sesle mırıldanmadım. Aksine, uzun zaman önce Aşçı'ya yaptığım gibi onu içimden söyledim. Bir dörtlük, iki, üç... En sonunda zayıf düştüğümü hissettim. Gözlerimi açtığımda, çocuğun yüzündeki anormal grilik gitmişti, bir sonrakine geçtim. Her çocuğun acısını dindirip onları ölümün eşiğinden döndürecek kadar vakit geçirdim.

Vücudum halsizleşti ama daha düzinelerce yaralı vardı. İyileşmeleri için onlara teker teker şarkı söyledim ancak zar zor yürüyebiliyordum. Gitmeliydim. Dinlenmeliydim.

O sırada bir inilti sessizliği böldü, revirin arka tarafında koyu saçlı, gri gözlü ufak bir oğlan ağlıyordu. Göğsündeki yara sargı bezine akmıştı. Yatağına doğru sendeleyerek birkaç adım attım. Uyanıktı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Acı yakında geçecek."

"Hayır," dedi. "Onlardan korkuyorum."

Anlamak bir dakikamı aldı. "Karkaunlular."

"Geri gelecekler. Bizi öldürecekler."

Etrafıma baktım. Yakında tahta bir tepsi vardı, ne demek istediğimi anlatmak için yeterince kalındı.

"Şunu görüyor musun evlat, eğer elimi açıp bu tahtayı kırmaya çalışırsam," –tepsiye sertçe vurdum– "hiçbir şey olmaz. Ama yumruğumu sıkarsam..." Tahtayı yumruklayıp rahatlıkla kırınca hemşire irkildi.

"Biz Savaşçılar'ız evlat. Biz tek bir yumruğuz, düşmanımız da bir tahta ve onları parçalayacağız."

Onun şarkısını bulunca, çocuk uykuya daldı ve kapıya doğru ilerledim. Avluya çıktığımda, gündoğumuna bir-iki saat kaldığını fark edince şaşırdım. Revir artık daha sakindi. Avlunun öteki tarafında, Dex Silvius'la birlikte duruyordu, doktor konuşurken düşünceli bir şekilde başını eğiyordu. Harper'ın "birlikten kuvvet doğar" sözünü hatırladım ve yorgunluğumun yoğunluğudan endişelendiğim için neredeyse arkadaşıma seslenecektim.

Ama kendime hâkim oldum. Dex ve Silvius'un arasında gülümsememe sebep olan bir görev arzusu vardı ve o gün ilk kez öfke ya da yorgunluk dışında bir şey hissediyordum.

Dex olmadan avlunun kapısına doğru ilerledim. Kışlaya yakın bir yürüme mesafesindeydim.

Yürürken hislerim köreldi, bacaklarım zayıfladı. Yakınlarda bir askeri müfreze dolaşıyordu, geçerken beni selamladılar ama onlara karşılık vermekte zorlandım. O anda Dex'ten bana eşlik etmesini istemediğime pişman oldum. Göklerden Karkaun saldırısı olmamasını umdum. O anda bir sinekle bile mücadele edemeyecek durumdaydım.

Çok yorgun olduğum için Grímarr'ın saldırılarına karşı acizliğime hiddetlenen ve haykıran yanım sessizleşmişti. Bu gece uyuyacaktım. Belki rüya bile görebilirdim.

Arkamda bir ayak sesi duydum.

Dex miydi? Hayır. Sokak boştu. Gözlerimi kısarak karanlığı görmeye çalıştım. Bu kez önümden sinsi bir sürtünme sesi geldi, biri kendini gizlemeye çalışıyordu.

Reflekslerim harekete geçti. Kendi kışlamdan birkaç blok ötede saldırıya uğramak için Blackcliff'te on beş sene geçirmemiştim.

Kılıcımı çıkarıp Örümcekkuşu'nun sesini taklit ederek, "Buna kalkışman aptallık olur," dedim. "Ama çekinme, eğlendir beni."

İlk ok karanlıkta uçarak yaklaşınca, alışkanlıktan onu havada yakaladım. Çaylak olarak yüzlerce saatimi okların yönünü değiştirme antrenmanı yaparak geçirmiştim. Oku bir bıçak izledi.

"Ortaya çık!" diye hırladım. Sağ tarafıma doğru bir gölge hareket edince, ona bir bıçak fırlattım. On metre ötemde boynunu tutarak yere yığıldı.

Ona doğru hareket ettim, amacım başlığını açmaktı. *Pis, hain korkak.*

Ama bacaklarımı kımıldatamadım. Yan tarafıma ani ve kızgın bir sancı saplandı. Aşağı baktım. Her yer kan içindeydi.

Revirden mi? Hayır. Bu benim kanımdı.

Yürü, Örümcekkuşu. Kımılda. Uzaklaş buradan.

Ama yapamadım. Hiç gücüm kalmamıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, gücüm tükenirken elimden izlemekten başka bir şey gelmedi.

XXIII: Laia

Musa ve ben Adisa'dan çıktığımızda, kızgın güneş tepemizde denizden gelen sabah sisini yakıyordu. Yine de muhafızlar şehre giren ve şehirden çıkan herkesi dikkatle takip ettikleri için akşamın erken saatlerine kadar surların dışına çıkamadık.

Musa'nın girdiği alacalı bir eşeği olan yaşlı adam kılığı korkutucu bir şekilde etkiliydi ve muhafızlar ona dönüp iki kez bakmadılar bile. Yine de damalı pelerinini ve yırtık pırtık peruğunu çantasına atmak için havanın tamamen kararmasını bekledi. Bir ağaçlığa ulaşınca, Musa eşeğin sırtındaki kocaman sopa yığınının arasından Serra çeliği kılıçları çıkarıp hayvanın kalçasına vurarak onu gönderdi.

"Kaynağım Sulud Kabilesi'nin dün gece geç saatte ayrıldığını söyledi, bu güneydeki kıyı köylerinin birinde kamplarını bulabileceğimiz anlamına geliyor," dedi Musa. Omzumun üzerinden bakarken başımı salladım. Gecenin gölgeleri kabarıp küçülüyordu. Yaz ortası olmasına rağmen, sulak çimenlerde hızla ilerlerken ürperdim.

"O şekilde arkana bakıp durmaktan vazgeçer misin?" dedi Musa, her zamanki gibi sihrime alışıktı. "Beni geriyorsun."

"Keşke daha hızlı gidebilsek," dedim. "Tuhaf hissediyorum. Sanki arkamızda bir şey var." Gecegetiren önceki gece öylesine hızlı ortadan kaybolmuştu ki gerçekten Adisa'da olup olmadığını sorguladım. O zamandan beri, bir şeyin beni izlediği hissinden kurtulamadım.

"Yolda gizlediğim atlar var. Onlara ulaşınca, daha hızlı ilerleyebiliriz." Musa bariz sabırsızlığıma güldü. "Yoksa benimle sohbet ederek vakit geçirmek istemiyor musun?" dedi. "Çok kırıldım."

"Sadece Kehanni'ye ulaşmak istiyorum," diye homurdandım ama gecikmeye bozulmamın tek sebebi bu değildi. Musa düşün-

celi bir şekilde beni süzünce adımlarımı hızlandırdım. Gecegetiren hakkında bilgi almak için bile Kabilelere silah tedarik etmeyi teklif etmem gerektiğine inanmıyordu. Özellikle de o silahlar güneydeki masum Savaşçı sivilleri öldürmek için kullanılabilecekken...

O ürkütücü sihriyle rahatlıkla beni durdurabilecek olsa da bana engel olmadı. Aksine, bariz bir hoşnutsuzlukla bana eşlik etti.

Musa'nın hayal kırıklığı canımı sıkıyordu. Onunla konuşmama sebeplerimden biri de buydu. Eleştirisini dinlemek istemiyordum ama sessizliğimin başka sebepleri de vardı.

Onunla konuşmak, onun hakkında bazı şeyler öğrenmek anlamına gelecekti. Onu anlayacaktım. Belki arkadaş olacaktık. Biriyle seyahat etmenin, aynı ekmeği paylaşmanın, gülmenin ve yakınlaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Belki aptalcaydı ama bu beni korkuttu. Dostlarımı ve ailemi kaybetmenin ne kadar üzücü olduğunu da biliyordum çünkü. *Annem. Babam. Lis. Büyükannem. Büyükbabam. Izzi. Elias.* Çok fazla insanı kaybetmiştim. Çok acı çekmiştim.

Görünmezliğimden kurtuldum. "Nasıl olsa sorularıma yanıt vermezsin. Her neyse, seninle konuşmak *istiyorum*, sadece..."

Sersemlediğimi hissettim. Bu hissi tanıdım. *Hayır, Kehanni'ye ulaşmam gerekirken şimdi hiç sırası değil.* İçimden bıkkınlıkla haykırsam da gözümde canlanan görüntüye engel olamadım: Rutubetli bir odada bir kadın silueti. Saçı açık renkti ve yüzüne gölge düşüyordu. Yine o tanıdık sesi duydum.

Bir yıldız geldi evime
Ve onu bütün ihtişamıyla aydınlattı
Kahkahası yaldızlı bir şarkı gibi
Bir yağmur bulutu serçesinin hikâyesi.

Yaklaşmak istedim. Yüzünü görmek istiyordum. Sesi tanıyordum, onu daha önce de duymuştum. Anılarımı araştırdım. *Kim bu kadın?* Hafif bir çıtırtı duyuldu. Şarkı kesildi.

"Hey!" Gözlerimi açtığımda Musa yüzümü tokatlıyordu, onu iterek uzaklaştırdım.

"Bu da ne demek oluyor Musa?"

"Bayılma rolü yapan bir tiyatro oyuncusu gibi yere yığılan sensin," dedi tersçe. "Bir saattir seni uyandırmaya çalışıyorum. Görünmezliğini her kullandığında bu oluyor mu? Oldukça zahmetli."

"Son zamanlarda yalnızca birkaç kez oldu." Ayağa kalktım. Başım ağrıyordu ama düştüğüm için mi yoksa Musa'nın tokatları yüzünden mi bilmiyordum. "Eskiden böyle olmazdı," dedim. "Ve baygınlıklar giderek daha uzun sürüyor."

"Sihri ne kadar çok kullanırsan, senden o kadar çok şeyi alıp götürür. En azından, gördüğüm kadarıyla böyle." Musa bana matarasını uzattı ve beni ileri doğru dürttü. Bu kez omzunun üzerinden bakan oydu.

"Ne?" diye sordum. "Arkada bir şey mi gördün? Yoksa..."

"Hava karanlık. Şehirden bu kadar uzakta haydutların dolaştığını herkes bilir. Bir an önce atlara ulaşsak iyi olacak. Sorularına yanıt vermediğim için şikâyet ediyorsun. İstediğini sor, seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışırım."

Musa'nın dikkatimi dağıttığını biliyordum ama merakım iyice uyandı. Sihrim hakkında kimseyle konuşmamıştım. Darin'le konuşmak istedim ama ona yük olmak istemedim. Beni anlayabilecek tek kişi iyileştirme gücü olan Kızıl Örümcekkuşu'ydu. Onunla bu konuda konuşma düşüncesine kaşlarımı çattım. "Sihrin senden neyi alıp götürüyor?"

Yürümeye devam ederken Musa uzun bir süre sessiz kaldı, gece etrafımızda giderek derinleşiyordu. Yıldızlar tepemizde gümüşi ışıklarıyla yolu neredeyse dolunay kadar iyi aydınlatıyordu.

"Sihir, kontrolün olmadığı bir ortamda beni kontrol aramaya itiyor," dedi Musa. "Bu basit yaratıkları dilediğim şekilde kullanmaya ikna etmek için manipülasyon, konuşma sihri. Bu yüzden

babamın arılarıyla aram çok iyiydi ama gücüme çok fazla güvendiğimde, beni en kötü hâlime dönüştürüyor. Bir zorbaya..."

"Yönlendirebildiğin o yaratıklar," dedim. "Onlara hortlaklar da dahil mi?"

"O küçük vahşilerle iletişim kurarak zihnimi kirletmem."

Musa'nın ayaklarının dibinden bir yerden bir cıvıltı geldi, suya vuran meşale ışığına benzer yanardöner bir parlaklık gördüm. Sonra kayboldu ve Musa ellerini kaldırdı, bir saniye öncesine kadar boş olduklarına yemin edebilirdim. Ama şimdi bir parşömen tutuyordu.

"Senin için," dedi.

Parşömeni ondan alıp hızla okuduktan sonra tiksintiyle kolumu indirdim. "Bu bana hiçbir şey söylemiyor."

"Kızıl Örümcekkuşu'nun yaralandığını söylüyor." Musa parşömene baktı. "Ve Aile Reisleri'nin ona cephe aldıklarını. Hayatta kalması mucize. İlginç. Acaba...

"Kahrolası Kızıl Örümcekkuşu ya da Savaşçı politikaları *umrumda değil*," diyerek tersledim onu. "Gecegetiren'in zamanını başka kimlerle geçirdiğini bilmeliyim."

"Kulağa eski bir sevgili gibi geliyorsun." Musa kaşlarını kaldırınca, ben ve Keenan'ı, aramızda olanları bildiğini fark ettim. Derin bir utanca kapıldım. Ona *açılmamış* olmayı dilerdim.

"Ah, Laia-*aapan*." *Küçük kız kardeşim* anlamına gelen Denizci sözcüğünü kullanıp koluyla beni dürttü. "Hepimiz aşkta hatalar yaptık. En çok da ben yaptım."

Aşk. İçimi çektim. Aşk perişanlıkla birleşen sevinç, çaresizliğe mahkûm mutluluktu. Beni nazikçe çağıran ama çok yaklaşınca yakan bir ateşti. Aşktan *nefret* ediyordum. Onu arzuluyordum ve bu beni deli ediyordu.

Her halükârda kimseyle, özellikle de Musa'yla konuşmak istemediğim bir şeydi.

"Aile Reisleri arasında Gecegetiren'in daha çok vakit geçirdiği biri var mı?" diye sordum.

Yine bir cıvıltı duyuldu. "Küçük dostum öğreneceğini söyledi."

Pırıltılı, yanardöner kanatlar bir an için gözüme ilişince, aniden ürperdim.

"Musa," diye fısıldadım, "o kahrolası bir yaratık mı?" Yaratıklar hortlaklar gibi doğaüstüydü ama daha küçük, hızlı ve becerikliydiler. İnsanların akıllarını çelerek onları ölüme götürmekten keyif alan hilekârlar oldukları anlatılırdı.

"Benim küçük casuslarım. Rüzgâr kadar hızlılar. Şekerlemeli bademe bayılıyorlar, odamı karıştırdığında bunu fark etmiş olmalısın." Tek kaşını kaldırarak bana bakınca mahcup olup kızardım. "Aslında onları tanıyınca çok sevimli yaratıklar olduklarını anlıyorsun."

"Sevimli doğaüstü yaratıklar mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Onlardan birini sinirlendirmek istemem, hayır ama çok sadıklar. En azından, birçok insandan daha sadıklar."

İlginç bir şekilde, neredeyse kendisini savunur gibi söylediği bu söz nihayet Musa'ya dair şüphelerimi azalttı. Henüz ona güvenmiyordum ama ondan hoşlandığımı anladım. Biriyle sohbet etmeyi bu kadar özlediğimi fark etmemiştim. Darin'le en basit sohbet bile bazen bir kelebeğin kanatlarında dans etmek gibiydi.

"Peki ya anlaşmanın beni ilgilendiren kısmı?" diye sordum. "Hikâyemi yayarak beni bir tür... *kahraman* gibi gösteriyorsun..."

"Aslına bakarsan, bir lider gibi gösteriyorum."

Onunla bir anlaşma yapmanın Direniş savaşçılarını toplamak kadar kolay olmayacağını *biliyordum*. "Direniş'e *önderlik* etmemi mi istiyorsun?"

"Sana bunu hapishane hücresinde söyleseydim, teklifimi reddederdin."

"Çünkü kimseye önderlik etmek gibi bir arzum yok. Annemin başına neler geldiğine bak. Mazen'e." Musa'nın sakinliği

beni iyice öfkelendirdi. "Neden bunu sen yapmıyorsun? Neden benim yapmamı istiyorsun?"

"Ben Adisalı bir Âlim'im," dedi Musa. "Ailem iki yüz yılı aşkın bir süredir burada yaşıyor. Sığınmacıların onlar adına konuşmama ihtiyaçları yok. Durumlarını Kral Irmand'a sunmak için acılarını anlayan birine ihtiyaçları var."

Tedirgin bir şekilde ona baktım. "Kralla birlikte çalışmak istediğini söylerken bunu mu kastediyordun? Darin'i, beni *ve* seni hapse atmak istediğini unuttun mu?"

"O Nikla'nın işi." Musa itirazlarıma aldırmadı. "Babasına seni ve Darin'i yakaladığını söylediğini sanmıyorum. Kral yaşlı. Hasta. Nikla babasının zayıflığını kullanıp Âlimleri Adisa'nın dışındaki kamplara itti. Adisalı Âlimler'in arazilerini ve unvanlarını almak için... Henüz prensesler ülkeyi yönetmiyor ama. Kral yaşadığı sürece mantıklı olanı dinleyeceğine dair umudum var. Özellikle de bir arkadaşı olarak gördüğü Dişi Aslan'ın kızını..." Karanlıkta yüzümü görünce kıkırdadı. "O kadar endişelenme," dedi. "Kralın huzuruna hazırlıksız çıkmayacaksın. Onun karşısında savunmamızı yapmak için bir şansımız olacak. Halkımızın geleceği ne kadar başarılı olacağımıza bağlı. O zamana kadar sığınmacıların *ve* Adisalı Âlimler'in desteğine ihtiyacımız var. Bu yüzden seni birçok arkadaşımla tanıştırdım. Eğer arkamızda yeterince Âlim olursa Kral Irmand bizi dinlemek zorunda kalır."

Ama o kadar çok kişiyi toplamak zaman alacaktı ve vaktim yoktu. Suçluluk duygusu içime işledi. Musa haftalardır beni gizli gizli destekliyordu ama Gecegetiren'i nasıl durduracağımı öğrendiğim anda Adisa'dan ayrılmak zorunda kalacaktım. Peki o ne yapacaktı?

Cinlerin körüklediği bir felakette ölmektense, diye içimden geçirdim kendimden emin bir şekilde, *ayakta kalıp savaşacak*.

Atlara ulaştıktan kısa bir süre sonra, okyanustan gelen bir yaz fırtınası dakikalar içinde bizi sırılsıklam etti. İhtiyatı elden bırakmadan gece boyunca at sırtında ilerlemekte ısrar ettim.

Musa'nın yaratıkları Sulud Kabilesi'nin yerini haber verdi ve en sonunda balıkçı tekneleri denize açılırken, bir kıyı köyünün dışında durduk. Köyün etrafındaki ıslak arazi yaz mahsullerini eken çiftçilerle doluydu. Sulud Kabilesi'nin at arabaları rıhtıma yakın duruyordu, Musa'nın odalarımızı tuttuğu köyün tek hanından bir taş atımlık mesafedeydi.

Umarım Kehanni, Gecegetiren hakkında bir şey biliyordur. Yedi hafta daha yaklaşan Tahıl Ayı, bir celladın baltası gibi tepemde bekliyordu. *Lütfen*. Evrenin dinlediğini umarak yıldızlara bakıp dileğimi tuttum. *Lütfen işe yarar bir şey öğrenebileyim.*

Musa yıkanmamız için ısrar etti, *at ve ter kokarsak arabasına binmemize izin vermez*. Handan çıktığımızda bir grup Kabileli bizi bekliyordu. Musa'yı eski bir dost gibi, beni resmi bir nezaketle selamladılar. Lafı fazla uzatmadan, bizi at arabalarının en geniş olanına götürdüler, mor balıklarla, sarı çiçeklerle, beyaz balıkçıllarla ve berrak nehirlerle boyalıydı. Arabanın arka tarafında kararmış gümüş kolye uçları asılıydı ve kapı ardına kadar açılınca neşeyle şıngırdadılar.

Kehanni'nin üzerinde önceki geceki şık kostümünün aksine sade bir elbise vardı ama duruşu çok asildi. Kollarındaki yoğun, rengi solmuş dövmeleri saklayan bilezikler şıkırdadı.

"Adisalı Musa," diye onu selamladı. "Hâlâ başını belaya sokuyorsun, değil mi?"

"Her zaman, Kehanni."

"Ah." Kadın onu kurnazca izledi. "Demek nihayet onun ne olduğunu görebildin."

Musa'nın gözlerinde eski bir acı belirip kaybolunca, benden bahsetmediklerini anladım. "Onun için hâlâ umudum var."

"Onu bekleme evladım. Bazen sevdiklerimizi sanki ölüm onları bizden almış gibi kaybederiz. Elimizden gelen tek şey saptıkları yolun yasını tutmaktır. Eğer o yolda ilerlemeye kalkarsan sen de karanlığa düşersin."

Musa karşılık verecekmiş gibi ağzını açtı ama Kehanni bana

doğru döndü. "Sorularla geldin Serralı Laia. Peki ödemeni getirdin mi?"

"Yanımda Serra çeliğinden silahlar var," dedim. "Altı kılıç, yeni dövüldüler."

Kehanni burun kıvırıp akrabalarından birini çağırdı. Musa bana küçük bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Kıpırdanıp durduğumu fark ettim. Darin'in söylediklerini düşündüm. *Kendi gücüne sahipsin. Dişi Aslan'ınkiyle aynı olmak zorunda değil.*

Kabileli adam Kehanni'ye merakla baktı. Kadın Sadh dilinde ona bir şey mırıldanınca, adam öne çıktı.

"Serralı Laia, Kabileli bir kadına kendisini nasıl savunacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Parmaklarımı kenetledim. "Hediye olarak sunduğum bu kılıçların masumların kanını dökmek için kullanılmamasını rica ediyorum."

"Hımm," dedi Kehanni. Sonra at arabasının ön tarafına eğilip bana tuzla dolu küçük ahşap bir kâse uzattı. Rahat bir nefes verdim ve Afya'nın bana öğrettiği gibi dilime bir tutam tuz koydum. Artık Kabilenin koruması altındaydık. Kabileye ait kimse bize zarar veremezdi.

"Hediyeni kabul ediyorum, Serralı Laia. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adisa'da anlattığın eski hikâyeleri duydum. Bana cinlerden bahseder misin? Herhangi bir zayıflıkları var mı? Onları..." *Öldürmenin bir yolu var mı*, diye sormak üzereyken kelime çok soğuk geldi. "İncitmenin bir yolu var mı?"

"Doğaüstü güçler ve Âlimler arasındaki savaş sırasında ataların, cinleri çelik, tuz ve gökten yağan taze yaz yağmuruyla öldürdü ama yanlış soruları soruyorsun, Serralı Laia. Seni tanıyorum. Cinleri yok etmenin bir yolunu aramadığını biliyorum. Gecegetiren'i yok etmek istiyorsun ve bu bambaşka bir şey."

"Bu mümkün mü? O öldürülebilir mi?"

Kehanni yumuşak yastıklara sırtını yaslayıp düşündü. Vagonun cilalı ahşabında kayan parmakları kum saatinden kayan kumun tıslaması gibiydi.

"O türünün ilki," dedi Kehanni. "Yağmur onun teninde buhara ve çelik, erimiş metale dönüşür. Tuza gelince, ona karşı kullanıldığını görürse gülüp geçer çünkü onun etkilerine karşı kendisini alıştırdı. Hayır, Gecegetiren öldürülemez. En azından bir insan tarafından... Yine de durdurulabilir."

"Nasıl?"

Yağmur damlaları vagonun ahşap tavanında tıkırdarken, birden İmparatorluğun davullarını, iliklerimde yankılanan patırtılarının beni ne kadar huzursuz ettiğini hatırladım.

"Bu gece tekrar gel," dedi Kehanni. "Ay yüksediğinde... O zaman sana söyleyeceğim."

Musa içini çekti. "Kehanni, saygısızlık etmek istemem..."

"Bu gece."

Başımı iki yana salladım. "Ama biz..."

"Hikâyelerimiz aç hayvanların bulması için yol kenarına bırakılan kemiklere benzemez." Kehanni'nin sesi yükselince, irkilip geri çekildim. Hikâyelerimizin bir amacı var. Ruhu var. Hikâyelerimiz nefes alır, Serralı Laia. Anlattığımız hikâyeler güçlü elbette ama anlatılmayan hikâyeler de en az onlar kadar güçlü. Sana o tür bir hikâye anlatacağım, uzun zamandır anlatılmayan bir hikâye. Bir ismin ve onun anlamının hikâyesini, o ismin var olan diğer bütün isimlerden neden daha önemli olduğunu... Kendimi hazırlamalıyım çünkü bu tür hikâyeler karanlık bir yerdeki derin bir kuyudan çekilen ejderhalar gibidir. İnsan bir ejderhayı çağırır mı? Hayır. Sadece davet eder ve ortaya çıkmasını umarsın. O yüzden, bu gece anlatacağım."

Kehanni başka bir şey söylemeyi reddetti ve çok geçmeden Musa ve ben, bitkin bir şekilde hana döndük. Musa isteksizce el sallayıp odasına girdi.

Kabileli kadın Gecegetiren'in durdurulabileceğini söylemişti. Bana bunu nasıl yapacağımı söyleyecek miydi? Merakla ürperdim. Bu gece ne tür bir hikâye anlatacaktı?

Uzun zamandır anlatılmayan bir hikâye, bir ismin ve onun anlamının hikâyesi... Odamın kapısını açarken hâlâ merak ediyordum ama eşikte donup kaldım.

Çünkü içeride biri vardı.

XXIV: Elias

Beni koruyacak bir kulübe olmadığı sürece zihnim cinlere karşı savunmasız olacaktı. Uyanık kalmaya çalışsam da en nihayetinde sadece bir insandım.

Ruh Yakalayıcı olduğumdan beri rüya görmemiştim. Bunu şimdi, gözlerimi açıp kendimi boş bir caddedeki karanlık bir ara sokakta bulunca fark ettim. Üzerinde birbirleriyle kesişen iki çekicin olduğu siyah bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Marcus'un mührü... Yaz havasındaki tuz tadını daha keskin bir şey örtüyordu. Kan, duman ve yanmış taş...

Havada fısıltılar uçuşuyordu, cinlerin ıslıksı tonunu tanıdım. Bu onların illüzyonlarından biri miydi? Yoksa gerçek miydi?

Bir inilti sessizliği bozdu. Başlıklı biri arkamda yere yığıldı. Bir süre izledikten sonra ona doğru hareket ettim. Pelerinin içinden kılıcını sıkıca kavrayan solgun bir el çıkarken temkinliydim fakat başlığın altındaki yüzü görünce ihtiyatım kayboldu.

O Kızıl Örümcekkuşu'ydu. İki büklüm olan bedeninden merhametsizce ve insafsızca oluk oluk akan kan, etrafındaki yassı taşları lekeliyordu.

"Üzgünüm..." Kızıl Örümcekkuşu beni görünce fısıldadı. "Mamie'ye yaptıklarım yüzünden. İmparatorluk..." Öksürünce yanında diz çöküp elimi sırtına koydum. Sıcaktı. Yaşıyordu.

"Sana bunu kim yaptı?" Bir yanım bunun bir rüya olduğunu biliyordu ama o kısım artık kaybolmuştu ve rüyanın içindeydim, sanki gerçekmiş gibi onu yaşıyordum. Örümcekkuşu'nun yüzü çekilmiş ve beyazdı, hava açık ve ılık olmasına rağmen dişleri birbirlerine vuruyordu. Yarasını bulmaya çalışarak ellerimi onun kollarında gezdirince ürperdi, pelerinini kaldırıp karnındaki yarasını gösterdi. Kötü görünüyordu.

Çok kötü.

Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Yine de korku içime saplandı.

Onunla son karşılaştığımda ona kızgındım ama onu bu şekilde görmek öfkemi onu bu hale getiren kişiye yönlendirdi. Taşlar yerine oturuyordu. *En yakın revir nerede? Onu oraya götürün. Hayır, kışla. Hangi kışla?*

Bunların hiçbirini yapamazdım çünkü bu bir rüyaydı.

"Beni –kız ne demişti– Bekleme Yeri'nde karşılamak için mi buradasın?"

"Ölmedin," dedim. "Ölmeyeceksin. Beni duyuyor musun?" Çok güçlü bir anıyı hatırladım: İlk Sınav, Marcus ona saldırıyordu ve Örümcekkuşu'nun hafif vücudunu dağdan inerken sırtımda taşımıştım.

"Yaşayacaksın. Sana bunu kim yaptıysa, onu bulacaksın. Ona bunu ödeteceksin. Ayağa kalk. Güvenli bir yere git." Telaşa kapıldım. Bu sözleri ona *söylemeliydim*. Bu bilgiyi iliklerimde hissediyordum. Örümcekkuşu'nun gözbebekleri büyüdü, vücudu dikleşti.

"Sen İmparatorluğun Kızıl Örümcekkuşu'sun," dedim. "Ve ayakta kalman gerekiyor. *Kalk*."

Gözlerini gözlerime dikince donuk baktığını gördüm. Nefesim kesildi, gözlerinin biçimi, duygusu, bir denizin menekşe kalbini andıran rengi... Maskesinin altında yüzünün değişmesi, dişlerini sıkarken çenesinin kaskatı kesilmesiyle çok gerçekçi görünüyordu.

Ama sonra şehirle birlikte Örümcekkuşu da kayboldu. Sessizlik ve karanlık çöktü. Gözlerimi açınca, Bekleme Yeri'ne dönmeyi bekledim. Ama bu kez daha önce görmediğim bir odadaydım. Pürüzsüz ahşap zemini süpürülmüş ve yere aynalı minderler saçılmıştı. Havada hafif, tanıdık bir koku vardı. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı, vücudum zihnimden önce kokuyu tanıdı.

Kapı açıldı ve Laia içeri girdi. Koyu renk saç tutamları örgüsünden kurtulmuştu ve derin düşüncelere daldığında hep yaptığı gibi alt dudağını ısırıyordu. Arkasındaki koridordan içeri süzülen

hafif meşale ışığı altınımsı kahverengi yüzünü yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı.

Uzaktan okyanusun gürlemesi geliyordu ve balıkçı teknelerinin gıcırtısı bu sese tezat, tuhaf bir melodi oluşturuyordu.

Gerçek olmasını canı gönülden dileyerek ona doğru yaklaştım. Adımı söylediğini duymak istiyordum. Ellerimi saçının serinliğine gömmek, bakışlarında teselli bulmak istiyordum.

Beni görünce dondu ve ağzı açık kaldı. "Sen... Sen buradasın. Nasıl?"

"Bu bir rüya," dedim. "Bekleme Yeri'ndeyim. Uykuya daldım."

"Rüya mı?" Laia başını iki yana salladı. "Hayır, Elias. Gerçeksin. Az önce alt katta Musa'yla konuşuyordum."

Musa da kim?

"Kıskandın mı?" Laia güldü, anında tekrar kahkaha attığını duymak istedim. "Artık bunun bir rüya olmadığına eminim. Hayali Elias kıskanmasına gerek olmadığını bilirdi."

"Kıskanmadım." Biraz düşündüm. "Unut gitsin. Kıskandım. En azından bana onun yaşlı olduğunu söyler misin? Ya da huysuz? Belki biraz aptal?"

"Musa genç ve yakışıklı. Ayrıca, akıllı."

Burun kıvırdım. "Muhtemelen sevişmekten..." Laia koluma hafifçe vurdu. "Savaşmaktan anlamıyor olmalı," diye hemen düzelttim. "*Savaşmak* diyecektim."

"Senin yanına bile yaklaşamaz." Laia başını iki yana salladı. "Sandığımdan daha yorgun olmalıyım ama uyanık olduğuma yemin edebilirdim. Uyanık hissediyorum. Buraya rüzgâr hızında mı geldin? Uyuyorsan, bunu nasıl yapabildin?"

"Keşke bir rüya olsaydı," dedim. "Gerçekten. Öyle olmalı, aksi takdirde..."

Elimi uzattım, bir an Laia'nınkine yakın bir yerde havada gezindi. Bir kez olsun hayaletlerin müdahale etmesinden kork-

madan elini tuttum ve Laia elimi sıkarak karşılık verdi. Avucu benimkine kusursuzca oturdu ve elini kaldırıp dudaklarımı parmaklarına değdirdim.

"Bunu yapamazdım." Kısık bir sesle konuştum. "Hayaletler –Bekleme Yeri– buna izin vermezdi."

"O hâlde, söyle bana hayali Elias," diye mırıldandı. "Bana ne söyledin? Kabile çölünde beni bıraktığın gece. Bana notu bıraktığın gece. Ne söyledin?"

"Dedim ki..." Başımı iki yana salladım. Mamie Rila rüyaların gece bizi ziyarete gelen gündüz yüzleşemediğimiz parçalarımız olduğunu söylerdi. O gece Laia'yı bırakmasaydım... Keenan ona ihanet etme fırsatını edinmeseydi...Hapishane Müdürü tarafından yakalanmasaydım... Bekleme Yeri'nde kalacağıma yemin etmeseydim...

O zaman sonsuza kadar orada mahsur kalmazdım.

Laia'nın hayal hâli beni sorguluyordu çünkü kendi kendimi sorguluyordum. Bir yanım bu sorulara önem vermem gerektiğini biliyordu. Onlar ezmem gereken zayıflıklardı.

Ama daha büyük bir yanım Laia'yı bir daha göreceğimden emin olmadığım hâlde onu karşımda bulduğum için sevinmek istiyordu.

"Seni özledim." Laia bir tutam saçını geriye iterken, gözlerimi elbisesinin çan kesimli kolunda kaybolan bileğinden, boynunun kıvrımından, binici pantolonunun kusursuzca oturduğu uzun bacaklarının biçiminden alamadım. *Bu bir rüya, Elias*, diye sertçe kendime hatırlattım ve o bacaklarını etrafıma doladığını hissetmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım. Elbette bacakları muhteşem ve kusursuz görünüyordu ve keşke...

Laia elini yüzüme koyunca, parmak uçlarındaki helezonları ve nazikçe sürtünen tırnaklarını hissettim. Altın rengi, dipsiz ve hissettiğim tutkuyla dolu gözlerine baktım. Bunun kaybolmasını istemiyordum. Uluyan hayaletlere ve entrikalar çeviren cinlere uyanmak istemiyordum.

Laia'nın saç örgüsünü çözdüm. Öteki elimi tutup kalçasına koyunca, gözlerini kapatmasına sebep olan hafif bir dokunuşla kıvrımını takip ettim.

"Neden böyle?" diye sordu. "Neden ayrı kalmak zorundayız? Olabileceğimiz şeyi özlüyorum, Elias. Sence mümkün mü..."

Elini göğsüme, hayaletlerle girdiğim mücadelede yırtılan gömleğimden geriye kalan parçaların üzerine koydu.

"Gökler adına, sana ne oldu?" Bir şifacının endişesiyle bana baktı. "Neden is kokuyorsun?"

Yine kendi kendimi inceliyordum. Laia'nın sorduğu sorular hatalarımdan beni sorumlu tutan bilinçaltımın bir oyunuydu.

"İfritler Shaeva'nın, benim, kulübemi yaktılar. Bana eziyet etmek için cinlerin bir hilesi."

"Hayır." Laia'nın yüzü soldu. "Neden? Gecegetiren'in işi mi?"

"Olabilir. İfritleri o göndermiş olabilir, korudaki cinler onlara Orman'a girmenin ne zaman güvenli olacağını söylediler." Başımı iki yana salladım. "Ben Shaeva gibi değilim, Laia. Hayaletleri öteki tarafa yeterince hızlı geçiremiyorum. Üçü kaçıp korkunç şeyler yaptı. Cinleri kontrol edemiyorum. Hayaletlerin acı çekmelerine engel olamıyorum."

"Bu benim suçum." Laia birdenbire yığıldı. "Gecegetiren'e güvenip ona kolluğu vermeseydim, onun peşine düşmezdi. Shaeva ölmemeliydi."

Bu tam da *Laia*'nın söyleyebileceği bir şey olduğu için şaşkınlıkla ona baktım. Bu bir rüyaydı, değil mi? Ve Kızıl Örümcekkuşu... Umarım o da bir rüyaydı.

Laia'nın düşünebileceğim bir şey söylemesini bekledim. Aksine, kendisine kızmaya devam etti. "*Her* gün kendime onun ne olduğunu nasıl anlayamadığımı soruyorum."

"Hayır." Kara kirpiklerindeki gözyaşlarını sildim. "Kendini suçlama." Sesim kısık ve boğuktu, neden konuşmayı unutmuştum? "Lütfen, bunun seninle..."

Laia başını kaldırınca, ona sahip olma arzum birden kasıklarıma hücum etti. Vücudunu vücuduma doğru çekmeme engel olamadım. Laia hafifçe nefesini tutup yükseldi. Dudakları dudaklarımda telaşlıydı. Beni bir daha ne zaman öpeceğini bilmiyordu. Aynı çılgınca ihtiyaç beni de ele geçirdi.

Zihnim bana bunun fazla gerçekçi olduğunu haykırdı ama hayaletler bize rahatsızlık vermedi. Onu istiyordum. Laia da beni istiyordu. Uzun zamandır birbirimizi arzuluyorduk.

Laia öpüşürken geri çekildi, uyanacağımdan, bize hırlayan hayaletler olmadan ya da Mauth beni çekmeden göklerin bana onunla tanıdığı sürenin sona ermek üzere olduğundan emindim ama Laia, gömleğimden geriye kalan parçaları kenara itti ve zevkle, arzuyla ya da her ikisiyle içini çekerek tırnaklarını nazikçe tenimde gezdirdi.

Dudaklarının benimkilerden ayrı kalmasına dayanamadığım için tekrar ona doğru eğildim ama o esnada omzu dikkatimi dağıttı. Kendimi onu öperken buldum, sonra boynunu hafifçe ısırdım, ilkel bir yanım inlemesinden ve vücudunun benimkine doğru gevşemesinden derin bir memnuniyet duydu.

Boynuna bıraktığım her öpücükle nefes nefese kalırken, bacaklarını etrafıma doladığını hissettim *–evet–* ve onu kucaklamak için ellerimi aşağı indirdim. Yatak çok uzak değildi ama bir duvar vardı ve onu duvara yaslayınca, "Evet Elias, evet," diye mırıldanarak elini sırtımda gezdirdi.

"Sana yapmak istediğim şeyleri bir bilsen..." diye kulağına fısıldadım.

"Söyle." Dilini kulağımda gezdirirken nefes almayı unuttum. "Göster bana."

Laia bacaklarını belime dolayıp sıcaklığını hissedince, mahvoldum ve onu yatakta sırtüstü yatırıp üzerine eğildim. Göğsümde daireler çizdikten sonra elini aşağı indirdi. Sadh dilinde küfredip bileğini kavradım.

"Önce ben," dedim, karın çukurunun izini sürerken iç çekişleri beni kışkırttı ve elimi biraz daha aşağı indirdim, gövdesini bana doğru yaklaştırıp titreyen kollarını boynuma dolayıncaya kadar vücuduyla aynı anda hareket ettim. İkimiz de giysilerimizden kurtulurken göz göze geldik.

Bana tatlılıkla gülümsedi, güvensiz, umutlu ve neşeli bir gülümsemeydi. O gülümsemeyi tanıyordum. Sürekli onu düşünüyordum.

Ama bir rüyanın canlandırabileceği bir gülümseme değildi. İçimdeki duyguyu, tutkuyu da baştan yaratamazdı. Aynı şey onun için de geçerliydi. Bunlar bir rüyanın taklit edemeyeceği duygulardı.

Bu gerçek olabilir miydi? Bir şekilde buraya rüzgâr hızında gelmiş olabilir miydim?

Kimin umrunda? Şu anda buradasın.

Fakat Kızıl Örümcekkuşu'nun yanındayken duyduğuma benzer fısıltılar duydum. Cinler.

Omurgamdan aşağı doğru ilerleyen, uyarıcı bir his alevlendi. Bu bir rüya değildi. Laia burada, bu handaydı. Ben de buradaydım. Ama buradaysam, o hâlde bunu yapan cinlerdi. Beni buraya nasıl getirmişlerdi? Laia'nın nerede olduğunu nasıl biliyorlardı? Beni buraya *neden* getirmişlerdi?

Ellerimi çekip doğrulunca Laia hayal kırıklığıyla sızlandı. "Haklısın," dedim. "Ben... Buradayım. Bu gerçek ama böyle olmaması gerekiyor."

"Elias." Laia tekrar güldü. "Bu bir rüya olmalı, aksi hâlde bunu yapamazdık ama bu en güzel rüya..." Bir kez daha bana uzanıp beni yatağa çekti. "Her zamanki hâlin gibisin. Şimdi, nerede kalmıştık..."

Laia duraksadı ve sanki dünya durdu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu, gölgeler bile. Bir süre sonra dünya çözüldü ve Laia kanı donmuş gibi ürperdi.

Belki de zihni donmuştu çünkü bana bakarken, artık Laia'ya benzemediğini fark ettim. Gözleri bembeyazdı ve doğaüstü bir güçle beni itince, irkilip geri çekildim. *Bir hayalet mi?* Zihnim haykırdı. *Gökler adına, yoksa o ele mi geçirildi?*

"Geri dön!" Sesi tamamen değişmişti, onun Ruh Yakalayıcı olmak için ant içtiğimde Shaeva'dan çıkan ses olduğunu anladım. Shaeva beni baskından çaldığında o tuhaf arada kalmış yerde benimle konuşan sesti. Mauth'un sesi.

Laia'nın bütün bedeni değişip gölgelere dönüştü, yüz hatları soldu, vücudu yabancıydı.

"Laia nerede?" diye sordum. "Ona ne yaptın?"

"Geri dön. Cinler seni kandırıyor. Zayıflığını sana karşı kullanıyorlar. *Geri dön.*"

Mauth sanki beni Bekleme Yeri'ne doğru göndermek ister gibi –Laia'nın gölge hâliyle– bana yumruğunu salladı. Darbenin etkisiyle geriye savruldum.

"Kes şunu." Ellerimi kaldırdım. "Beni buraya kim getirdi? Sen mi? Cinler mi?"

"Cinler getirdi seni aptal," dedi Mauth. Hangi biçimi alırsa alsın, artık onun Laia olduğunu düşünmeme izin vermeyecektim. "Kullanmadığın gücü onlar özümsüyor. Kendilerini güçlendirdiler. İnsan âleminin cazibeleriyle dikkatini dağıtıyorlar. Ne kadar çok hissedersen o kadar başarısız olursun. Ne kadar başarısız olursan o kadar güçlenirler."

"Benimle nasıl konuşabiliyorsun?" diye sordum. "Laia'nın bedenini ele mi geçirdin? Onu incitiyor musun?"

"Onun kaderi seni ilgilendirmez." Mauth beni itti ama yerimden kıpırdamadım. "Onun hayatı seni ilgilendirmez."

"Eğer onu incittiysen..."

"Bunların hiçbirini hatırlamayacak," dedi Mauth. "Geri dön. Bana teslim ol. Geçmişini unut. İnsanlığını unut. Buna mecbursun, görmüyor musun? Anlamıyor musun?"

"Yapamam!" dedim. "Bu benim bir parçam ama sihre ihtiyacım var."

"Sihir hayaletleri hiç düşünmeden öteki tarafa geçirmeni sağlayacak. Cinleri bastırmana imkân tanıyacak ama eski benliğinden vazgeçmelisin. Artık Elias Veturius değilsin. Ruh Yakalayıcısı'sın. Benimsin. Kalbinin ne arzuladığını biliyorum. Bu asla olamaz."

Çaresizce o arzuları uzaklaştırmaya çalıştım. Çok aptalcaydı. Çok küçüktü. Bir ev, bir yatak, bir bahçe, biraz kahkaha ve bir gelecek...

"Hayallerini unut." Mauth'un öfkesi arttı. "Kalbini unut. Sadece bana hizmet edeceğine dair ettiğin yemin var. Aşka burada yer yok. Cinleri bul. Sırlarını öğren. O zaman anlayacaksın."

"Asla anlamayacağım," dedim. "Korumak için bu kadar çok çalıştığım bir şeyden asla vazgeçmeyeceğim."

"Buna mecbursun Elias. Aksi takdirde, her şey yitirilir."

Mauth küllü gölgelerden oluşan bir fırtına gibi onun bedeninden çıkar çıkmaz Laia yere yığıldı. Ona doğru bir adım atmışken, Mauth beni karanlığa çekti. Saniyeler, dakikalar ya da saatler sonra, kendimi Shaeva'nın kulübesinin dışındaki yanmış toprakta buldum. Bardaktan boşanırcasına yağan ılık yaz yağmuru saniyeler içinde beni sırılsıklam etti.

Kahrolası her şey gerçekti. Marinn'de Laia'yla birlikteydim ve o bunu hatırlamayacaktı bile. Navium'da Kızıl Örümcekkuşu'yla birlikteydim. Yaralarına rağmen yaşayacak mıydı? Ona yardım etmem gerekirdi. Onu kışlaya geri götürmeliydim.

Onları düşünmem bile Mauth'un gazabını ateşledi. İki bükülüm olup içimi dağlayan ateşe sövdüm.

Cinleri bul. Sırlarını öğren. Mauth'un emri zihnimde yankılandı ama daha önce bir kez cinlerin yardımına başvurmuştum. Bunu ruhların kaçabilmesi için beni şaşırtmak amacıyla kullanmışlardı.

Kumandan'ın sözleri aklımda belirdi. *Başarı var. Bir de başarısızlık. Aradaki bölge yaşayamayacak kadar zayıf olanlara göre.*

Sihre ulaşmalıydım ve bunu yapabilmek için Mauth cinlere ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Fakat bu kez o yaratıklara Elias Veturius olarak gitmeyecektim. Ruh Yakalayıcı olarak bile gitmeyecektim.

Onlara Maskeli Veturius, korkunç Savaşçı, imparatorluğun askeri olarak gidecektim. Blackcliff Sürtüğü'nün küs, katil oğlu, arkadaşlarını öldüren ve çocukken İmparatorluğun düşmanlarını katleden, gözleri önünde kırbaçlanarak öldürülen Çaylakları duygusuzca izleyen bir canavar olarak karşılarına çıkacaktım.

Bu kez cinlerden yardım istemeyecektim.

Onu zorla alacaktım.

XXV: Kızıl Örümcekkuşu

Sen İmparatorluğun Kızıl Örümcekkuşu'sun ve ayakta kalman gerekiyor.

Bu sözleri kim söylemişti? Anıya uzanmaya çalıştım. Biri burada, bu karanlık sokakta benimle birlikteydi. Bir dost...

Ama gözlerimi açıp dizlerimin üzerinde doğrulunca, o kelimelerin yankısı dışında sokakta benden başka kimse yoktu.

Ayağa kalkmaya çalışırken dizlerim titredi. Ne kadar derin nefes alırsam alayım, yeterince hava alamıyordum. *Çünkü bütün kanını kaybediyorsun Örümcekkuşu.*

Pelerinimi yırtıp onu karnımın etrafına bağlarken acıdan inledim. *Tam* şu anda kahrolası bir devriyenin geçmesine gerçekten ihtiyacım vardı ama elbette bu saldırıyı planlayan Kumandan ortalıkta kimsenin olmamasını sağlamıştı.

Daha fazla suikastçı olabilir. Ayağa kalkmalıydım. Kara Muhafızlar'ın kışlasına dönmeliydim.

Neden? diye fısıldadı bir ses. *Karanlık kollarını açmış bekliyor. Ailen bekliyor.*

Annem. Babam. Onlara dair bir şeyler hatırlamalıydım. Yumruklarımı sıkınca soğuk ve yuvarlak bir şey hissettim. Aşağı baktım, bir yüzüktü. Uçmakta olan bir kuş.

Karanlığı zapteden tek şey sensin. Biri bana bu sözleri söylemişti. Ama hayır, o kelimelerin önemi yoktu. Dalgalar halinde bana vuran acının yanında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Karanlığı zapteden tek şey sensin. Anı zihnimi yakıyordu. Gözlerimin üzerine elimi koyunca, maskem dalgalandı. Serin metal bana hiçbir şeyin vermediği kadar güç verip beni uyuşukluğumdan kurtardı.

O sözleri bana babam söylemişti. *Livia! Bebek! Saltanat!* Ailem yaşıyordu. İmparatorluk yaşıyordu. Her ikisini de korumalıydım.

Dişlerimi sıkarak emekledim, yaramın sersemletici acısı yü-

zünden kontrolsüzce yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına öfkelendim. *Kes artık.* Kışlaya kaç adım kalmıştı? Bulunduğum yerden en az dört yüz metre uzaktaydı. En fazla beş yüz adım. Beş yüz adım hiçbir şeydi.

Peki oraya varınca ne olacak? Ya biri seni görürse? Adamlarının seni zayıf hâlde görmelerine izin verecek misin? Ya da biri seni yolda görürse? Suikastçı yalnız olmayabilir.

O hâlde suç ortağıyla da savaşacaktım, yaşayacaktım çünkü yaşamazsam, her şey yitirilebilirdi.

Babamın yüzüğüne bakıp ondan güç alarak kendimi ilerlemeye zorladım. Ben bir Maskeli'ydim. Ben bir Aquilla'ydım. Ben Örümcekkuşu'ydum. Acının önemi yoktu.

Yakındaki bir evin duvarına ulaşınca ondan destek alarak ayağa kalktım. Gecenin bu vaktinde evler karanlıktı, birinden yardım isteyebilecek olsam karşımda düşman da bulabilirdim. Kumandan her şeyi hesaba katardı. Eğer bir suikastçı göndermiyse, kimsenin bana yardım etmemesini garantilemek için adamın beni öldürmesi gereken sokakta yaşayan herkese para ödeyebilirdi.

Kımılda, Örümcekkuşu. Sokakta biraz ilerledikten sonra bacaklarım tuhaflaştı. Soğuklardı. Soluklanmayı umarak yavaşladım. Sonra birdenbire kımıldayamadım. Dizlerimin üzerindeydim. Kahretsin. Bu hissi biliyordum. Zayıflık. İşe yaramazlık. Çaresizlik. Bunu daha önce Marcus Birinci Sınav'da beni bıçakladıktan sonra da hissetmiştim.

O zaman beni Elias kurtarmıştı çünkü o benim dostumdu, hâlâ öyle. Yaşadığımız onca şeyden sonra onu nasıl başka bir gözle görebilirdim? Şimdi, ölmeden önce her şey için, peşine düşüp ailesini ve *onu* incittiğim için üzgündüm.

Onu şimdi mi görecektim? Bekleme Yeri'nde beni karşılayacak mıydı? Dünyanın onun ışığına ihtiyacı varken oraya zincirlenmesi ne büyük aptallıktı.

"Daha iyisini hak ediyordun," diye fısıldadım.

"Örümcekkuşu!" Bot seslerini duyunca dişlerimi gösterip hançerimi savurdum. Ama kara saçları ve altın rengi teni görür görmez tanıdım, aklım karışsa da çok şaşırmadım, ne de olsa o benim en iyi dostumdu ve henüz ölmeme izin vermeyecekti.

"Sen... Geldin..."

"Örümcekkuşu, beni dinle, uyanık kal. Benimle kal." Ama hayır, o Elias değildi. Ses yazın ağır, derin sıcaklığını taşımıyordu. Soğuk ve sertti, tamamen tersti. Kış gibiydi. Benim gibi. Sonra başka bir ses duydum, o da tanıdıktı. Dex. "Aquilla malikânesinde bir doktor var."

"Onu çağırın," dedi sakin ses. "Önce zırhını çıkarmam için yardım et, onu o şekilde taşımak daha kolay olur. Karnına dikkat et."

İlk sesi tanıyordum. Avitas Harper'dı. Tuhaf, sakin Harper. Düşünceli, ihtiyatlı ve beni çağıran bir boşlukla doluydu.

Harper hızla zırhımı çözdü ve zırh üzerimden çıkartılırken inlememek için kendimi tuttum. Dex'in loş ışıkta gergin görünen yakışıklı, esmer yüzü netlik kazandı. İyi bir askerdi. Gerçek bir dosttu ama hep acı çekiyordu. Daima yalnızdı. Saklanıyordu.

"Bu adil değil," diye fısıldadım ona. "Dilediğin kişiyi sevmelisin. İmparatorluk bilse, sana nasıl davranır..."

Dex'in yüzü soldu ve hemen Avitas'a küçük bir bakış attı. "Gücünü idareli kullan Örümcekkuşu," dedi Dex. Sonra gitti ve kaslı bir kol belime dolandı. Harper elimi omuzlarının üzerine attı, birlikte bir adım attık, bir tane daha-ama sendeliyordum. Çok kan kaybetmiştim.

"Beni kucağına al, seni sersem," dedim nefes nefese. Bir saniye sonra ağırlıksızdım, iç çektim.

"İyileşeceksin, Örümcekkuşu." Harper'ın sesi titredi. Duygulandığı için mi? Korkudan mı?

"Kimsenin beni görmesine izin vermeyin," diye fısıldadım. "Bu, itib... itibarımı zedeleyen bir durum."

Bir kahkaha atıldı. "Bağırsakların kahrolası yola saçılmışken bunu düşünebilecek tek kişi sensin. Dayan, Kızıl Örümcekkuşu. Kışla uzakta değil."

Harper ön kapıya doğru ilerleyince, kesin bir şekilde başımı iki yana salladım. "Beni arka kapıdan içeri sok. Koruma altına aldığımız Avamlar beni bu şekilde görmemeli."

"Başka seçeneğimiz yok. Revire en kestirme yol ön kapıdan..."

"Hayır!" Kıvranıp Harper'ın göğsünü ittim. Kıpırdamadı bile. "Beni bu şekilde göremezler! Keris'in ne yapacağını biliyorsun. Bunu bana karşı kullanır. Aile Reisleri zaten zayıf olduğumu düşünüyor."

"Yüzbaşı Avitas Harper." Harper tok ve kadim sesi duyunca donup kaldı ve itiraz edemedi. "Onu bu taraftan getir."

"Bizden uzak dur." Harper iki adım geri çekildi ama Gecegetiren ellerini uzattı.

"İkinizi de tek bir düşünceyle öldürebilirim evlat," dedi Gecegetiren kısık bir sesle. "Yaşamasını istiyorsan, onu getir."

Harper bir an tereddüt etse de, Gecegetiren'in söylediğini yaptı. İtiraz etmek istedim ama konuşacak hâlde değildim. Harper'ın vücudu çekilmiş bir tel gibi gergindi, kalbi hızla akan bir nehir gibi gümbürdüyordu fakat maskeli yüzü sakindi. Bir yanım rahatladı. Gözlerim karardı. *Ah, uyku...*

"Benimle kal, Örümcekkuşu." Harper sertçe konuşurken, inleyerek karşılık verdim. "Gözlerini açık tut. Konuşmak zorunda değilsin. Tek yapman gereken uyanık kalmak."

Kendimi Gecegetiren'in dalgalanan cübbesine odaklanmaya zorladım. Bir şeyler fısıldadı ama kelimeleri seçemedim. Karşımızda yükselen tuğla duvar kayboldu. *Sihir!* Saniyeler sonra kışla görüş alanımızda belirdi. Dışarıda konuşlanan muhafızlar başlarını kaldırıp bakarken, kılıçlarına davrandılar. Gecegetiren tekrar konuştu ve askerler bizi hiç görmemiş gibi başlarını çevirdi.

"Onu yere indir, Yüzbaşı." Odama girdik ve Gecegetiren yatağıma işaret etti. "Sonra dışarı çık."

Harper beni yavaşça yatağıma yerleştirdi. Yine de zorlanan yaramda yeni bir acı dalgası hissetince suratımı ekşittim. Harper geri çekilince üşüdüğümü hissettim.

"Onun yanından ayrılmayacağım." Harper dikleşip hiç korkmadan Gecegetiren'in yüzüne baktı.

Gecegetiren bunu iyice düşündü. "Pekâlâ. Ayak altından çekil."

Cin yatakta yanıma oturdu. Bluzumu kaldırırken, cübbesinin kolunun altında eli bir an için gözüme ilişti. Gölgeli ve bükümlüydü, bana kümelenmiş korları hatırlatan karanlığın altında ürkütücü bir parlaklık vardı. Uzun zaman önce Serra'da onunla ilk karşılaştığım gün aklıma geldi. Nasıl şarkı söylediğini ve yüzümdeki morlukların tek bir notayla iyileştiğini hatırladım.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sana yardım edemem," dedi Gecegetiren. "Ancak sen kendine yardım edebilirsin."

"Kendi kendimi iyileştiremem."

"İyileştirme gücün normal bir insandan daha hızlı iyileşmene imkân tanıyor," dedi Gecegetiren. Bir yandan, Avitas'ın bütün bunları işittiğini fark ettim. Belki de odadan çıkmasına razı olmalıydım ama umursayamayacak kadar güçsüzdüm. "O kadar kan kaybetmene rağmen hayatta olmanı başka nasıl açıklıyorsun evlat? Yarayı düşün ve sonra şarkını bul. Yap bunu. Hemen."

Bu bir rica değil, emirdi.

Ahenksizce mırıldanıp acıyla savaşarak şarkımı aradım. Gözlerimi kapatınca, kendimi küçük bir kızken, canavarlardan korktuğu için gece yatağıma gelen Hannah'yı teselli ederken buldum. Annem bizi birbirimize sokulmuş hâlde bulur ve ninni söyleyerek uyuturdu. Bazen Blackcliff'te gecenin bir yarısı annemin ninnilerini düşünmek içimi rahatlatırdı ama şimdi, şarkı söylerken hiçbir şey olmadı.

Neden olsun ki? Şarkım huzurlu değildi. Başarısızlık ve acıdan ibaretti. Şarkım savaş, kan, ölüm ve güçle ilgiliydi. O Helene Aquilla'nın şarkısıydı. Kızıl Örümcekkuşu'nun şarkısıydı ve onu bulamadım. Onu bir türlü kavrayamadım.

Buraya kadarmış. Bıçakla şişeyi birbirinden ayırt edemeyen sarhoş bir sivil gibi sokakta saldırıya uğradın.

Gecegetiren iki nota mırıldandı. *Öfke*, diye geçirdim içimden. *Sevgi*. O kısa melodide saf ve soğuk bir dünya yaşıyordu. *Düşmanlarım için öfke*, diye düşündüm. *Halkım için sevgi*. Bu benim şarkımdı.

Ama canım acıyordu, kahretsin, çok acıyordu. Gecegetiren elimi tuttu. "Acını bana aktar evlat," dedi. "Onu kendinden uzaklaştır."

Gecegetiren'in sözleri bir seli serbest bıraktı. Yaramın acısı ona akarken istifini bozmadı. Hiç hareket etmedi, cübbeli silueti acıyı kabul ederken âdeta bir heykel gibiydi. Açılan derim birleşirken haykırmama sebep olan yakıcı bir acı yayıldı.

Kınından çıkan bir kılıcın çıkardığı tiz sesi işittim. "Ona ne yaptın?"

Gecegetiren Avitas'a dönüp işaret etti. Harper eli yanmış gibi anında kılıcını bıraktı.

"Bak." Cin kıpırdayıp başıyla artık sadece yıldız şeklinde bir izden ibaret olan yarama işaret etti. İnce bir kan süzülüyordu ama ölümcül değildi.

Harper'ın boğuk küfrü bana yakında büyük bir açıklama yapmak zorunda kalacağımı söylüyordu ama bunun için daha sonra endişelenebilirdim. Vücudum bitkindi fakat Gecegetiren beni bıraktığında, kendimi doğrulmaya zorladım.

"Bekle," diye fısıldadım. "Ona bundan bahsedecek misin?" Kimi kastettiğimi biliyordu.

"Neden ona söyleyeyim? Seni tekrar öldürmeye kalkışması için mi? Ben onun hizmetkârı değilim, Kızıl Örümcekkuşu. O

benim. Emirlerime karşı gelip sana saldırdı. Saygısızlığa karşı sabrım yok, o yüzden ona engel oldum."

"Anlamıyorum. Neden bana yardım ediyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"Sana yardım etmiyorum." Gecegetiren cübbesini topladı. "Kendime yardım ediyorum."

***

Uyandığımda gece olmuştu ve çatı kirişleri mancınık saldırılarının titreşimleriyle sarsılıyordu. Barbarlar Navium'u yeniden bombalamaya başlamış olmalıydılar.

Odamda yalnızdım ama zırhım düzgün bir şekilde duvarda asılıydı. Doğrulurken dudaklarımın arasından bir küfür çıktı. Yaram ölümcül olmaktan çıkıp sinir bozucu bir şekilde acı vermeye başlamıştı. *Sızlanmayı kes. Zırhını tak.* Topallayarak duvara giderken, eklemlerim yaşlı bir kadının kış aylarında tutulan eklemleri kadar kaskatıydı. Birkaç dakika ayakta kalmanın vücudumu en azından ata binecek kadar ısıtmasını umuyordum.

"Kendini öldürtmek için bu ne acele?" Tanıdık boğuk ses öylesine beklenmedikti ki önce onu duyduğuma inanamadım. "Annen afallar."

Aşçı her zamanki gibi pencereye tünemişti, başlığına ve daha önce yaralarını görmüş olmama rağmen, yüzünü bozan şiddet başımı çevirmeme sebep olacak kadar sarsıcıydı. Pelerini yırtılmıştı, dağınık beyaz saçı bir kuş yuvasını andırıyordu. Parmaklarındaki sarı lekeler Kumandan'ın odasına kilden heykelleri kimin bıraktığını anında açığa çıkardı.

"Bıçaklandığını duydum." Aşçı odaya girdi. "Buna izin verdiğin için seni azarlamaya gelmeyi düşündüm." Başını iki yana salladı. "Sen bir aptalsın. Blackcliff Sürtüğü'nün yüz altmış kilometre yakınındayken, gece tek başına dolaşmaman gerektiğini bilmen gerekirdi."

"Onu öldürmeyi sana bırakmamı mı isterdin?" diye homurdandım. "Bu senin için pek iyi sonuçlanmadı, değil mi? Tek yaptığın odasına birkaç rahatsızlık verici heykel bırakmak."

Aşçı ürkütücü bir şekilde sırıttı. "Onu öldürmeye çalışmıyorum." Fazla detaya girmedi. Bakışlarını karnıma çevirdi. "Peşine düşen diğer suikastçıları öldürdüğüm için ya da Harper'a gözlerini kısarak raporlara bakmayı bırakıp leşini güvenli bir yere çekmesini söylediğim için bana teşekkür etmedin."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Herhalde o güneş gözlü pisliğin senden bir şey istediğini biliyor olmalısın?"

Gecegetiren'in beni iyileştirdiğini nasıl bildiğini sorarak vakit kaybetmedim. "Ona güvenmiyorum," dedim Aşçı'ya. "Aptal değilim."

"O hâlde neden sana yardım etmesine izin verdin? Bir savaş planladığını biliyor muydun? Muhtemelen o savaşta sana da bir rol ayarladı. Henüz onun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Bir savaş." Doğruldum. "Karkaunlularla olan savaş mı?"

Aşçı dişlerinin arasından tehditkâr bir ses çıkardı. Kapının yanındaki masadan bir mum alıp kafama attı. "O savaş değil, seni aptal. *Asıl* savaş. Aptal halkımın cinlere saldırmanın ve onları yok etmenin akıllıca olacağına karar verdiği günden beri hazırlığı süren savaş. Her şey onunla ilgili, kızım. Kumandan'ın çevirdiği iş bu. Yenmek istediği sadece Karkaunlular değil."

"Ne demek istediğini açıkla," dedim. "Neden..."

"Git buradan," dedi Aşçı. "Kumandan'dan mümkün olduğunca uzaklaş. Seni alt etmeye kararlı ve istediğini yapacak. Kız kardeşinin yanına git. Onu güvende tut. İmparator'u kontrol altında tut. Savaş *çıktığında*, buna hazır ol."

"Kumandan'ı önce ben alt etmeliyim," dedim. "Bahsettiğin savaş..." Kapının ardında koridorda bir ayak sesi duyuldu. Aşçı pencereye atlayıp bir elini pervaza doladı. Eline dair tuhaf bir

şey dikkatimi çekti. Teni pürüzsüzdü, benimki gibi genç değildi ama beyaz saçlı bir büyükanneninkine de benzemiyordu.

Aşçı koyu mavi gözlerini bana dikti. "Blackcliff Sürtüğü'nü yenmek mi istiyorsun? Onu yok etmek mi istiyorsun? Önce onun gibi olmalısın. Ama bu senin içinde yok kızım."

XXVI: Laia

Botlarımı giyerken sersemlemiş ve şaşkın bir hâldeydim. Bütün gün uyumuş, çok tuhaf rüyalar görmüştüm. Harika rüyalardı fakat...

"Laia!" Musa'nın sesi kapıda kısık bir inleme gibiydi. "Kahretsin, iyi misin? Laia!"

Tek kelime edemeden kapı ardına kadar açıldı ve Musa iki adım atıp gerçek olduğumdan emin olmak ister gibi beni omuzlarımdan tuttu.

"Eşyalarını topla." Pencerelere ve yatağın altına göz gezdirdi. "Buradan gitmemiz gerekiyor."

"Ne oldu?" diye sordum. Aklıma hemen Gecegetiren ve onun piyonları geldi. "Yoksa o burada mı?"

"Hayaletler." Musa'nın yüzü cilalanmamış bir kılıç kadar solgundu. "Sulud Kabilesi'ne saldırdılar ve bizim peşimizde olabilirler."

Ah, hayır. *Hayır*. "Kehanni..."

"Onun hayatta olup olmadığını bilmiyorum," dedi Musa. "Öğrenmek için riske giremeyiz. Hadi gel."

Hanın arka merdiveninden hızla inip mümkün olduğunca sessizce ahıra gittik. Köyün büyük bir bölümünün uyuduğunu düşünecek kadar geçti ve birini uyandırmak sorulara ve dolayısıyla gecikmeye sebep olurdu.

"Hayaletler herkesi sessizce öldürmüşler," dedi Musa. "Yaratıklarım beni uyandırmasaydı, bu terslikten haberim olmazdı."

Atıma eyerini takarken duraksadım. "Hayatta kalan birileri olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Musa atına bindi. "O kampa gidersek neler bulacağımızı gökler bilir."

"Daha önce bir hayaletle karşılaştım." Atımı eyerlemeyi bitirdim. "O kampta yaklaşık elli Kabileli vardı, Musa. Biri bile hayattaysa..."

Musa başını iki yana salladı. "Çoğu erkenden yola çıktı. Gitmeye hazır olana kadar Kehanni'ye göz kulak olmak için sadece birkaç at arabası geride kaldı. Kehanni kaldı, çünkü..."

"Bizim yüzümüzden geride kaldı," dedim. "O ya da akrabalarının yardımımıza ihtiyaçları olup olmadığından emin olmayı bu yüzden ona borçluyuz."

Musa homurdanarak itiraz etse de ahırdan çıkıp kampa doğru ilerlerken beni takip etti. Sessiz olmasını bekliyordum ama aralıksız bir şekilde çiseleyen yağmurun at arabalarının çatısında çıkardığı patırtı kendi ayak seslerimizi bile duymayı zorlaştırıyordu.

İlk ceset kampın girişinde sere serpe yatıyordu. Bu yanlıştı, bir düzine farklı yolla deforme edilmişti. Boğazımda bir yumru yükseldi. Adamı tanıdım, bizi karşılayan kabilelilerden biriydi. Ondan birkaç metre ötede üç aile üyesi daha yatıyordu. Görür görmez onlarında öldüklerini anladım.

Fakat Kehanni'yi görmedik. Musa'nın kulağının dibindeki kısık bir cıvıltı yaratıkların da onun yokluğunu fark ettiklerini söyledi. Musa başıyla Kehanni'nin at arabasına işaret etti. Ona doğru ilerleyince, Musa kolunu önüme koyup beni engelledi.

"*Aapan.*" Yüzündeki gerginlik yüreğimde yer edinen kötü hisle örtüşüyordu. "Her ihtimale karşı belki de önden ben gitmeliyim."

"Kauf Hapishanesi'nin içini gördüm, Musa." Yanından geçip gittim. "Daha kötü olamaz."

Arka kapı sessizce açıldı ve Kehanni'yi arka duvara yığılmış hâlde buldum. Birkaç saat öncesine kıyasla daha ufak tefek görünüyordu, son hikâyesi çalınan yaşlı bir kadındı. Hayaletler onu kesmemişti, hatta bir tane bile açık yara göremedim ama

uzuvlarının tuhaf açısı nasıl öldüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Kusmamak için elimle ağzımı kapattım. Gökler adına, çok acı çekmiş olmalıydı.

İnlediğini duyunca, Musa ve ben irkildik.

"Ah kahretsin." İki adımda Kehanni'nin yanına gittim. "Musa, atların yanına git. Sağ eyer çantasına bak."

"Hayır." Kehanni'nin çökük gözlerinde sönen hafif bir ışık parladı. "Dinle." Musa ve ben sessizleştik. Yağmurun gürültüsünde kadının sesini zar zor duyabiliyorduk.

"Kâhinler'in sözlerini araştırın," diye fısıldadı Kehanni. "Kehaneti. Büyük Kütüphane..."

"Kâhinler mi?" Anlamıyordum. "Kâhinler'in Gecegetiren'le ne ilgisi var? Müttefikler mi?"

"Sayılır," diye fısıldadı Kehanni. "Sayılır."

Göz kapakları düştü. Ölmüştü. Vagonun kapısından korku dolu yüksek bir cıvıltı duyuldu.

"Bırak," diye tersledi Musa. "Hayaletler geri dönüyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar."

Bizi harekete geçiren yaratıkların paniğinin etkisiyle, atları aşırı derecede terleten bir hızla yağmurda ilerledik. *Özür dilerim, özür dilerim.* Kelimeleri tekrar tekrar içimden geçirsem de kime söylediğimi bilmiyordum. Acı çektirdiğim atıma mı? Ölümüne sebep olan bir soru sorduğum Kehanni'ye mi? Onu korumaya çalışırken ölen Kabileliler'e mi?

"Kâhinler'in kehanetleri," dedi Musa, atlarımızı dinlenmeleri için nihayet yavaşlattığımızda. "Onları bulabileceğimiz tek yer Büyük Kütüphane. O... O bize bir şey söylemeye çalışıyordu ama oraya girmek imkânsız."

"Hiçbir şey imkânsız değildir." Elias'ın sözlerini hatırladım. "İçeri gireceğiz. Girmeliyiz ama önce geri dönmeliyiz."

Bir kez daha geceyi yararak ilerledik ama bu kez Musa'nın teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Yolun yarısını omzumun üzerinden

arkama bakarak ve diğer yarısını Büyük Kütüphane'ye girmenin bir yolunu düşünerek geçirdim. Gökyüzü berraktı ama çamurlu yollar hâlâ tehlikelerle doluydu. Musa'nın doğaüstü yaratıkları yanımızdan ayrılmadılar, kanatları arada sırada karanlıkta parlarken, varlıkları tuhaf bir şekilde teselli ediyordu.

Gecenin en derin saatlerinde Adisa'nın surları görüş alanımızda belirince, hissettiğim rahatlık yüzünden içimden hıçkırarak ağlamak geldi. Bu his alevlerin puslu parlaklığı belirene kadar sürdü.

"Sığınmacı kampı." Musa atını dürttü. "Çadırları yakıyorlar."

"Ne oldu?"

Musa yanıt vermedi. Kampa vardığımızda, öylesine büyük bir karışıklık vardı ki telaşla Âlimler'i tahliye eden Denizciler külle dolu dar patikalarda koşan yüzlerce kişinin arasında fazladan iki yüzü fark etmediler bile. Musa, Denizciler'den biriyle konuşmak için bir süreliğine kaybolduktan sonra beni tekrar buldu.

"Bunu Denizciler'in yaptığını sanmıyorum," diye seslendi Musa alevlerin gürültüsünde kendini duyurmaya çalışarak. "Aksi takdirde, neden yardım etsinler? Hem yangın nasıl bu kadar hızlı yayılmış olabilir? Konuştuğum askerlerden biri yangın haberini bir saat önce aldıklarını söyledi."

Dumanın bastırdığı sokaklara daldık, çadırları yırtarak açıp her şeyden habersizce uyuyanları dışarı çıkardık ve çocukları kampın eteklerine yönlendirdik. Hiçbir şeyin yeterli olmayacağını bilenlerin telaşlı ıstırabıyla ne yapabiliyorsak elimizden geldiğince yaptık. Etrafımızda kapana kısılanların, aile üyelerini yaralı ya da ölü bulanların çığlıkları yükseliyordu.

Hep bizim başımıza geliyor. Dumandan gözlerim yandı, yüzüm ıslaktı. *Hep benim halkımın başına geliyor.*

Musa'yla tekrar tekrar geri dönüp kendi başına yürüyemeyenleri dışarı taşıdık, elimizden geldiğince çok Âlim'i güvenli

bir yere yönlendirdik. Denizci bir asker bize içmemiz ve hayatta kalanlara vermemiz için su getirdi. Kadın başını kaldırıp bakınca donup kaldım. Yüzbaşı Eleiba'ydı, gözleri kıpkırmızıydı ve elleri titriyordu. Benimle göz göze geldi ama başını iki yana sallayıp işine döndü.

İyileşeceksin. Her şey yolunda. İyi olacaksın. Yananlara, dumandan kan öksürenlere anlamsız sözler söyledim. *Elbette, anneni bulacağız. Kızını, torununu, kız kardeşini...* Hepsi yalandı. Çok fazla yalan... Onlara yalan söylediğim için kendimden nefret ettim ama gerçekler daha acımasızdı.

Duman ve bulanıklığın arasında tuhaf bir şey fark ettiğimde, kampta hâlâ yüzlerce insan tutsaktı. Adisa şehrinden kırmızı bir parlaklık yükseliyordu. Çok fazla duman soluduğum için boğazım kurumuş ve yanmıştı ama birdenbire iyice kurudu. Kamptaki yangın yayılmış mıydı? Hayır, bu olamazdı. Devasa şehir surlarının üzerinden geçemezdi.

Açıktan daha iyi görmeyi umarak sığınmacı kampından geri geri uzaklaştım. Dehşet yavaşça vücuduma yayıldı. Korkunç bir şey olduğunda kapıldığım ve uyandığımda ne olduğunu unuttuğum anda hissettiğim duyguya benziyordu. Sonra hatırlardım.

Serbest kalan kötü niyetli ruhlar gibi etrafımda haykırışlar yükseliyordu. Adisa'daki parlaklığı fark eden tek kişi ben değildim.

"Musa." Âlim adam kampa doğru yalpaladı, bir kişiyi daha kurtarmak için çaresizce çaba harcıyordu. "Bak."

Onu çekip şehre doğru döndürdüm. Okyanustan esen ılık rüzgâr bir anlığına kampın üzerindeki dumanı hafifletti. Onu o zaman gördük.

Yangına kocaman demek Kumandan'a nezaketsiz demek gibi olurdu. Gökyüzünü dehşet verici bir kâbusa dönüştüren bir cehennem kadar uçsuz bucaksızdı. Alevlerin aydınlattığı yoğun duman bulutu imkânsız bir şekilde yüksekti, sanki yerin derinliklerinden göğün içine yükseliyordu.

"Laia." Musa'nın sesi zayıftı. "O... O..."

Söylemesine gerek yoktu. Alevlerin yüksekliğini görür görmez anladım. Adisa'daki hiçbir yapı onun kadar yüksek değildi.

Büyük Kütüphane. Büyük Kütüphane yanıyordu.

XXVII: Elias

İki hafta boyunca, gerçeği cinlerden nasıl öğreneceğime dair planlar yaptım. Yakındaki bir köydeki esnaftan ihtiyacım olan şeylerin çoğunu tedarik ettim. Geri kalanı havaya bağlıydı, o da nihayet benimle iş birliği yaptı ve doğudan gelen erken yaz fırtınası Bekleme Yeri'ni sırılsıklam etti.

Yağmur benim için sorun değildi. Bir düzine kovaya yağmur suyu biriktirdim. Onları cinlerin korusuna götürdüğümde, şiddetli yağmur ağaçların uğursuz parlaklığını donuklaştırıp kil kırmızısına dönüştürmüştü.

Koruya girince gülümseyerek cinlerin bana eziyet etmelerini bekledim. *Hadi, sizi şeytanlar. Beni izleyin. Düşüncelerimi dinleyin. Yaklaşan şey yüzünden kıvranın.*

İlk ağaç sırasını geçince, ağaçların yaprakları birbirlerine dolandı. Çıt çıkmıyordu ama hava yoğunlaşıp üzerime çöktü, sanki tepeden tırnağa Savaşçı zırhına bürünmüş bir şekilde suyun içinde yürür gibiydim. Sakladığım tuz torbasını çıkarmak çaba harcamamı gerektirdi ama ağaçların etrafına tuz çemberleri çizerken, cinler hapishanelerinde kıpırdanıp hafifçe hırlamaya başladı.

Çelik bıçağı yeni keskinleştirilmiş bir balta çıkarıp onu test etmek için birkaç kez savurdum. Sonra onu yağmur suyuyla dolu kovaya batırıp en yakındaki cin ağacına on beş santimetre sapladım. Korudan yükselen çığlıklar hem tüyler ürperticiydi hem de korkunç bir şekilde tatmin ediciydi.

"Sırlar saklıyorsunuz," dedim. "Onları bilmek istiyorum. Söylerseniz, buna son veririm."

Seni aptal. Ağaçları kesip açarsan, dışarı fırlarız.

"Yalan." Bir mahkûmu sorgulayan Maskeli'nin sesiyle konuştum. "Özgür kalmanız o kadar kolay olsaydı, ifrit dostlarınızdan uzun zaman önce sizi dışarı çıkarmalarını isterdiniz."

Baltayı tekrar yağmur suyuna batırdım ve birden aklıma gelen parlak fikir sayesinde biraz tuz alıp ona bulaştırdım. İkinci vuruşumda, cinler o kadar yüksek sesle çığlık attı ki yakınlarda toplanan hayaletler kaçıştı. Baltayı üçüncü kez kaldırdığımda cinler konuştu.

Yapma. Lütfen. Yaklaş.

"Beni kandırmaya çalışıyorsanız..."

Sırlarımızı öğrenmek istiyorsan onları almalısın. Yaklaş.

Baltayı sıkıca tutup korunun içinde ilerledim. Botlarıma çamur bulaştı.

Biraz daha yaklaş.

Attığım her adım biraz daha zorlaşıyordu ama hareket edemeyecek hale gelene kadar kendimi ileri sürükledim.

Kapana kısılmak nasıl bir duygu Ruh Yakalayıcı?

Birdenbire konuşma ve görme yetimi kaybettim, sabit bir şekilde gümbürdeyen kalbim dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Karanlık ve sessizlikle mücadele ettim. Bir kavanoza hapsolan güve gibi kendimi bu hapishanenin duvarlarına savurdum. Telaşla Mauth'a ulaşmaya çalıştım ama sihir karşılık vermiyordu.

Zincirlenmek nasıl bir his?

"Bana ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sinirle hırladım.

İzle, Elias Veturius. Sırlarımızı bilmek istedin. İşte karşındalar.

Aniden ellerinden kurtuldum. İlerideki ağaçlar seyrelirken, arazi kıvrılarak yükseliyordu. Sendeleyerek oraya doğru gidince, kendimi bir bayırın tepesinde aşağıda hızla akan Alacakaranlık Nehri'nin kıvrımına sığınan sığ bir vadiye bakarken buldum.

O vadide düzinelerce, hayır, yüzlerce taş yapı vardı. Bu daha önce görmediğim bir şehirdi. Shaeva'nın hiç bahsetmediği, Bekleme Yeri'nin içimdeki tuhaf haritasında bana kendini hiç göstemeyen bir şehirdi. Boş bir yer gibi görünüyor ve zihnimde öyle bir izlenim bırakıyordu.

"Burası neresi?" diye sordum.

Bir kuş durmaksızın yağan yağmurun altında vadiye doğru süzülürken, pençelerinin arasında küçük bir hayvan kıpırdanıyordu. Huzursuz bir deniz gibi kabaran ağaçların tepeleri rüzgârda sallanıyordu.

Ev. Cinler ilk kez kin gütmeden konuştu. *Burası evimiz.*

Mauth beni yürümeye teşvik etti ve hançerim her ihtimale karşı hazır şekilde uzun, nemli yaz çimenlerinin arasında şehre doğru ilerledim.

Bu gördüğüm hiçbir şehre benzemiyordu, sokakları Alacakaranlık Nehri'nin kıyısındaki bir binanın etrafında iç içe geçmiş yarım daireler çiziyordu. Sokaklar ve binalar, her şey tuhaf bir siyah taştan yapılmıştı. Renk o kadar saftı ki derinliğine hayran kalıp birkaç kez dokunmak için uzandım.

Çok geçmeden hançerimi kınına kaldırdım. Yeterince mezarlıkta bulunmuştum ve nasıl olduklarını biliyordum. Burada kimse yoktu. Hayaletler bile yoktu.

Her sokağı incelemek istesem de nehrin kıyısındaki büyük binaya doğru çekildim. İmparator'un Navium'daki sarayından daha büyük ve yüz kat daha güzeldi. Taş bloklar birbirlerinin üzerinde öylesine kusursuz bir simetriyle duruyorlardı ki onları insanların kesmediğini görür görmez anladım.

Sütun, kubbe ya da süslü desenlere rastlamadım. İmparatorluk, Marinn ya da Kabile çölündeki yapılar halklarını yansıtıyordu. O şehirler gülüyor, ağlıyor, bağırıyor ve hırlıyordu. Bu şehir, kalbim kırılana kadar uzatılan, mırıldanılan en saf notaydı.

Ana binaya birkaç basamaktan oluşan bir merdiven uzanıyordu. Dokunuşum üzerine, menteşeleri sanki o sabah yağlanmış gibi, merdivenin tepesindeki devasa çift kapı rahatlıkla açıldı. İçeride üç düzine mavi alev meşalesi titreyerek canlandı.

O esnada kapkara bir taştan yapılmış gibi görünen duvarların aslında tamamen başka bir şey olduğunu fark ettim. Su, güneş ışığını yansıttığı gibi alevleri yansıtarak bütün salonu loş

bir safir mavisine dönüştürüyordu. Geniş pencereler açık olsa da dışarıdaki fırtınanın gümbürtüsü uzaktan gelen boğuk bir uğultu gibiydi.

Buranın ne olduğunu anlayamadım. Genişliği toplanma amacıyla kullanıldığını düşündürdü. Yine de salonun ortasında sadece bir tane alçak bank vardı.

Mauth beni bir merdivene, bir dizi antreye ve sonra geniş pencereli bir başka odaya yönlendirdi. Nehrin ve yağmurun kokusuyla doluydu. Meşaleler odayı beyaza boyuyordu.

Duvara dokunmak için elimi kaldırdım. Dokunduğum anda, duvar canlanıp bulanık görüntülerle doldu. Elimi geri çeker çekmez görüntüler kayboldu.

Hafifçe tekrar dokundum. Önce resimlere anlam veremedim. Hayvanlar oynuyorlardı. Yapraklar rüzgârda dans ediyordu. Ağaç kovukları dostça yüzlere dönüşüyordu. Görüntüler bana Mamie Rila'yı ve bir hikâye anlatırken sesinin değişimini hatırlattı. O zaman anladım: Bunlar çocuk masalları değildi. Burada çocuklar yaşıyordu ama insan değildiler.

Ev, dedi cinler. Cin çocukları.

Teker teker odaları dolaşarak binanın en tepesine çıkıp şehre ve nehre bakan yüksek, üstü kubbeli, yuvarlak bir yapıda durdum.

Duvarlara dokununca, resimler tekrar belirdi fakat bu kez şehrin resimleriydi. Pencerelerde turuncu, sarı ve yeşil ipek şeritleri dalgalanıyordu. Dolup taşan sandıklarda mücevher rengi çiçekler yetişiyordu. Seslerin titremesi ve uğultusu mutlu zamanlara işaret ediyordu.

Füme siyah cübbelere bürünmüş insanlar şehirde dolaşıyorlardı. Kadınlardan birinin Dex'inki gibi esmer bir teni ve sıkı bukleleri vardı. Bir diğerinin Kızıl Örümcekkuşu'nunki gibi solgun bir cildi ve cılız saçları vardı. Bazıları kılıç kadar inceydi ve diğerleri imparatorluğun eline düşmeden önce Mamie Rila gibi iriydi. Hepsi de sadece Shaeva'da gördüğüm bir zarafetle yürüyordu.

Ama yürürken yalnız değillerdi. Hepsinin etrafı hayaletlerle sarılıydı.

Benim bile rahatsız olamayacağım kadar güzel yüzlü, kumral bir adam gördüm. Etrafı hayalet çocuklarla sarılıydı, onlarla konuşurken her yanından sevgi saçıyordu.

Adamın ne söylediğini duyamadım ama niyetini anladım. Hayaletlere sevgi sunuyordu. Yargılama, öfke ya da sorular değil. Ruhlar nehirde teker teker ve rahatça, huzurla gözden kayboldu.

Shaeva'nın yaptığı işin sırrı bu muydu? Ruhlara sunmam gereken tek şey sevgi miydi, o zaman öteki tarafa geçecekler miydi? Bu olamazdı. Shaeva'nın hislerime dair söylediği her şeye karşıydı.

Buradaki hayaletler Shaeva hayattayken olduklarından daha sakin ve durgundu. Burada Bekleme Yeri'nin saçtığı telaşlı üzüntüyü hissetmedim. Ayrıca, çok az sayıda hayalet vardı. Küçük gruplar halinde itaatkâr bir şekilde kara cübbelileri takip ediyorlardı.

Tek bir Ruh Yakalayıcı yerine düzinelercesi vardı. Hayır, yüzlercesi.

Binalardan başkaları da çıktı, insan biçimindeydiler fakat ihtişamlı, özgür siyah ve kırmızı alevlerden oluşuyorlardı. Arada sırada bir sinekkuşunun kanatlarının hızında insan formundan aleve ve sonra tekrar insan formuna dönüşen çocuklar gördüm.

Ruh Yakalayıcılar ve hayaletleri geçerken, cinler kenara çekilip başlarını eğdi. Çocuklar sabırsızlıkla uzaktan izliyordu. Fısıldaşıyorlardı, beden dilleri bana bir Maskeli geçtiğinde Savaşçı çocukların takındığı tavrı hatırlattı. Korku. Saygı. Kıskançlık.

Yine de Ruh Yakalayıcılar izole değildi. Birbirleriyle konuşuyorlardı. Bir alev çocuğun koşarak yaklaştığı kadın ona gülümsedi ve cin onu kucağına almadan saniyeler önce çocuk insana dönüştü. *Aileleri* vardı. Eşleri, çocukları...

Laia ve benim birlikte bir hayat kurduğumuz evin görüntüsü zihnimde belirdi. Bu mümkün olabilir miydi?

Şehir dalgalandı. Havadaki titreşimde bir tür heyecan, bir işaret göründü. Cinler, üzerinde açık bir kitap olan mor püsküllü yeşil bir dizi bayrağın uçuştuğu vadilerinin kenarına döndü. Bu Âlim İmparatorluğu'nun çökmeden önceki mührüydü.

Görüntüler hızla geldi. Genç bir insan kral, heyetiyle birlikte geldi. Kumral cin yanında esmer tenli bir cin kadın ve arkasında kıpırdanıp duran iki alev çocukla birlikte kralı karşıladı. Cin başındaki tacı ona alışık değilmiş gibi taşıyordu.

En sonunda onu tanıdım. Saçı ve cüssesi farklıydı ama duruşunda tanıdık bir şey vardı. O İsimsiz Kral'dı. Gecegetiren.

Kral ve kraliçeyi kara elmas oraklarla silahlanmış alevden oluşan iki cin muhafız koruyordu. İnsani olmayan fiziklerine rağmen, çocukların yanında duranı tanıdım. Shaeva. Ziyaretçi Âlim kralı büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Kral bu durumu fark etti.

Görüntüler hızlandı. Âlim kral dil dökerek, tatlı sözlerle kandırarak cinlerin sırlarını öğrenmeye çalışıyordu. Gecegetiren onu geri çeviriyor ama Âlim kral vazgeçmeyi reddediyordu.

Sonra Shaeva Âlim'le misafir odasında buluştu. Haftalar içerisinde, kral onunla arkadaşlık kurmuş, onunla birlikte gülüp onu dinlemişti ve Shaeva çaresizce ona aşık olurken bile entrikalar çeviriyordu.

Kötü bir şey olacağına dair, çamur kadar yoğun bir önsezi belirdi. Bir tehdit sezen Gecegetiren herkes uyurken kendi şehrinin sokaklarında dolaşıyordu. Karısı onunla konuşurken gülümsüyordu. Çocuklar onunla oyun oynarken kahkahalar atıyordu. Onların korkuları dinmişti fakat Gecegetiren'inki sadece artıyordu.

Shaeva Âlim kralı şehrin ötesindeki bir açıklıkta buldu. Kralın tavrı ona birini hatırlatıyordu ama bu bilgi aklının bir kö-

şesinde titredikten sonra tamamen kayboldu. Shaeva ve Âlim tartıştılar. Kral onu sakinleştirdi. Vaatlerde bulundu. Bin sene uzaktan onları izlememe rağmen, kralın o sözleri tutmayacağını biliyordum.

Üç ay yükselip alçaldı. Sonra Âlimler saldırıya geçip çelik ve ateşle Alacakaranlık Ormanı'na daldı.

Cinler rahatlıkla fakat şaşkınlıkla onları geri püskürttü, tüm bu olanlara anlam veremiyorlardı. İnsanların onların gücünü istediklerini biliyorlardı. *Dengeyi korumak varken, neden? Size musallat olmamaları için ölülerinizin ruhunu alıp öteki tarafa geçirirken neden bunu yapıyorsunuz?*

Hayaletler şehre doldu fakat cinler savaşmak zorunda oldukları için ruhları öteki tarafa geçirecek yeterince Ruh Yakalayıcı yoktu. Istırap içinde beklemek zorunda kalan ruhların haykırışları önsezileri güçlü ürkütücü bir ağıttı. Âlimler bütün güçleriyle saldırırken cin kral, ifrit lordlarıyla buluştu. Anne babalarına gözyaşları içinde veda eden alev çocukları, yüzlercesiyle birlikte uzağa gönderilmişti.

Görüntüler Orman'a giren çocuklara odaklandı.

Ah hayır. Hayır. Elimi duvardan çekip görüntüleri durdurmak istedim. Tehlike ufaklıklara yaklaşıyordu. Bir dal çıtırdadı ve ağaçların arasında bir gölge uçuştu. Bu arada bel hizasına gelen alev çocuklar Orman'da kaçışıyordu. Her şeyden habersizlerdi, ağaçların gövdelerini, yaprakları ve çimenleri aydınlatırken, dokundukları her şeye derin bir doğaüstü sihir ödünç veriyorlardı. Fısıltıları çan sesini andırıyordu, dondurucu bir gecede neşeli ve cesur küçük kamp ateşleri gibi hareket ediyorlardı.

Birden sessizlik çöktü. *Tuzağa doğru ilerliyorsunuz! Onları koruyun, sizi aptallar!* Muhafızlara haykırmak istedim. Yaz yağmuruyla parlayan kılıçlar kuşanmış insanlar ağaçların arasından çıktılar.

Alev çocuklar korkuyla bir araya toplandı. Bir araya gelirken, ateşleri daha parlak bir şekilde yanmaya başladı.

Ve sonra alevleri söndü.

Daha fazlasını görmek istemiyordum. Hikâyeyi biliyordum. Shaeva Âlim kralına Yıldız'ı vermişti. Kral ve sihir kullanan meclisi cinleri hapsetmişti.

Şimdi anlıyor musun, Elias Véturius? diye sordu cinler.

"Sizi yok ettik," dedim.

Kendinizi yok ettiniz. Bin sene boyunca sadece bir Ruh Yakalayıcı'nız vardı. Shaeva en azından bir cindi. Sihri doğuştandı. Yine de hayaletler birikti. Ne kadar zorlandığını kendi gözlerinle gördün. Senin sihrin bile yok. Bir cinin yapamadığını yeteneksiz bir fani nasıl yapabilir? Hayaletler bir sete yüklenen yağmur suyu gibi sınırlara yükleniyor. Setin yıkılmasına engel olabilecek kadar hızlı bir şekilde hayaletleri asla öteki tarafa geçiremeyeceksin. Başarısız olacaksın.

Bu kez cinler herhangi bir hileye başvurmadılar. Gerek yoktu. Sözlerindeki doğruluk yeterince dehşet vericiydi.

XXVIII: Kızıl Örümcekkuşu

Titreyerek uyandığımda, Navium'da gecenin geç saatleriydi.

"Sahil." Zırhın gıcırtısını duyana kadar kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. Kapımın yanındaki bir sandalyede nöbette bekleyen Avitas kılıcı elinde irkilerek uyandı.

"Ne muhafız ama." Burun kıvırdım. "Derin uykudaydın."

"Özür dilerim, Örümcekkuşu," dedi kaskatı bir şekilde. "Mazeretim yok."

Gözlerimi devirdim. "Bu bir şakaydı." Bacaklarımı yataktan aşağı indirip binici pantolonumu bulmak için el yordamıyla etrafı aradım. Avitas kıpkırmızı olup yüzünü duvara çevirdi ve hançerinin kabzasında parmaklarıyla ritim tuttu.

"Daha önce çıplak bir asker görmediğini söyleme Yüzbaşı."

Uzun bir sessizliğin ardından kısık ve boğuk bir sesle kükürdadı. Tuhaf buldum. Sanki bana bir sır vermek üzereydi. Duymak için ona doğru eğilmem gerekecekti. "Senin gibi birini görmedim Kızıl Örümcekkuşu."

Bunun üzerine tenim kızardı ve ağzımı açıp ona verecek bir karşılık düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. Gökler, beni burada domates gibi kıpkırmızı ve bir balık gibi ağzım açık bir şekilde otururken görmemesi içimi rahatlattı. *Aptallık etme, Örümcekkuşu*. Pantolonumu bağlayıp üzerime bir tunik geçirdikten sonra zırhımı alıp utancımı unutmaya çalıştım. Blackcliff'te Dex, Faris, Elias'ı –bütün arkadaşlarımı– çırılçıplak görmüş ve en ufak bir tepki göstermemiştim. Bu yüzden mahcup olup kendimi küçük düşürmeyecektim.

"Sahile gitmeliyim." Kol zırhımı takarken, karnımda hissettiğim sancı suratımı ekşitmeme sebep oldu. "Ne durumda olduğunu..." Tamamen yanılma ihtimalime karşı bunu söylemek, hatta düşünmek bile istemiyordum.

"Öncelikle onu açıklamak ister misin?" Harper başıyla karnıma işaret etti. *Pekâlâ*. Kendimi iyileştirdiğimi görmüştü. Gecegetiren'in söylediklerini duymuştu.

"Açıklamak istemiyorum."

"Dex'in talebi üzerine Doktor Silvius seni kontrol etmeye geldi. İçeri girmesine izin vermedim. Ona Dex'in yaranın ciddiyetini abarttığını söyledim. Doktor Aquilla revirindeki bir grup çocuğun çok kısa sürede mucizevi şekilde iyileştiğinden bahsetti." Harper duraksadı ama ona hiçbir şey söylemeyince, bıkkınlıkla içini çekti. "Ben senin sağ kolunum Örümcekkuşu ama sırlarını bilmiyorum. Başkaları sırlarını ortaya çıkarmaya çalıştığında seni koruyamam."

"Korumaya ihtiyacım yok."

"İmparatorluk'ta en yetkili ikinci kişisin," dedi Harper. "Korunmaya ihtiyacın yoksa, sebebi kimsenin seni bir tehdit olarak görmemesi. Korunmaya ihtiyaç duymak bir zayıflık değildir fakat müttefiklerine güvenmeyi reddetmek *zayıflıktır*." Harper'ın sesi bir Maskeli'nin tanıdık tekdüze sesinden nadiren daha yüksek çıkardı fakat şimdi bir kamçı gibi şaklayınca şaşkınlıkla ona baktım.

Kapa çeneni ve dışarı çık. Buna ayıracak vaktim yok. Bunları söylememe zar zor engel oldum çünkü Harper haksız sayılmazdı.

"Oturmak isteyebilirsin," dedim. Ona sihri, ifriti, Elias ve sonra Laia'yı iyileştirmemi ve ardından olanları anlatmayı bitirdiğimde Harper düşünceli görünüyordu. Sorular sormasını, iyice derinlere inip daha fazlasını öğrenmeye çalışmasını bekledim.

"Kimse bunu bilmeyecek," dedi Harper. "Sen hazır olana kadar. Şimdi, sahil demiştin."

Konuyu bu kadar çabuk kapatmasına şaşırdım ama bir yandan da minnettardım. "Küçükken bir hikâye duydum," dedim. "Halkı Âlimler tarafından hapsedilen bir cinle, Gecegetiren'le

ilgili. Onlardan intikam alma arzusuyla yanıp tutuşarak bin sene yaşamış bir varlık."

"Bunun ne ilgisi var..."

"Ya bir savaş yaklaşıyorsa? Karkaunlularla olan savaş değil, daha büyük bir savaşı kastediyorum." Aşçı bundan bahsettiğinde kapıldığım duyguyu açıklayamazdım. Tüylerim ürpermişti. Kadının sözlerinde gerçeklik payı vardı. Quin'in Gecegetiren hakkında söylediklerini düşündüm. *Gecegetiren ne istiyor? Keris onun istediğini yapacak mı? Keris Aile Reislerinin o domuz Grímarr'ın şehrin yoksul kesimlerini kasıp kavurmasına göz yummayı kabul etmelerini sağlayacak ne yapıyor olabilir?*

"Gecegetiren'i duydun. Kumandan bir müttefik ya da mevkidaş değil. Keris onun hizmetkârı. Gecegetiren Âlimlerle bir savaş istiyorsa, bunu gerçekleştirmesi için ona yardım edecek kişi Keris. İmparatorluk'taki Âlimleri o mahvetti. Şimdi de gözünü kaçmayı başaranlara dikti."

"Marinn'e." Harper başını iki yana salladı. "Denizciler'i yenmek için bir donanmaya ihtiyacı vardı. Onların donanması eşsizdir."

"Kesinlikle." Zırhımı takarken acıdan suratımı ekşitince, Avitas hemen yanımda belirip dikkatli parmaklarıyla zırhın tokalarını bağladı. "Yine de merak ediyorum, Keris Gecegetiren'e sadık olduğu için yardım ediyor olamaz. Quin'i duydun. O sadece kendisine sadık. Öyleyse, Gecegetiren yardımlarının karşılığında ona ne teklif etmiş olabilir?"

"İmparatorluğu," dedi Harper. "Tahtı. Gerçi öyleyse, neden hayatını kurtardı?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. "Sahile gitmeliyim," dedim. "Sonra açıklarım. Aile Reisleri ve mal varlıklarıyla ilgili raporları bana getir. Avamlar'a revirlerden ve sığınaklardan bahset. Daha fazla revir açın, müttefiklerimizden yardım isteyin. Gerekirse evlere el koyun. Avamlar'ın sığındıkları her yerde

Örümcekkuşu ve İmparatorluğun bayraklarının dalgalandığından emin olun. Haklıysam, yakında Avamlar'ın desteğine ihtiyacımız olacak."

Koyu bir pelerin buldum, saçımı bir atkının altına sokup kapıdan çıkarken, bütün duyularım keskinleşmişti. Kara Muhafız kışlasının avlusunda yaralı bir hâlde yatan Avamlar'm bakışlarını üzerimde hissettim ama kendimi onları görmezden gelmeye zorladım. Bu gece farklı bir sihir kullanmalıydım.

Tünellerden geçerek şehre ulaşsam da en sonunda Navium'un sokaklarına çıktım. Kumandan'ın her yerde şehre sızmaya çalışan Karkaunluları kollayan devriyeleri vardı. Sahil Kara Muhafız kışlasından sadece üç kilometre ötede olmasına rağmen, oraya ulaşmam neredeyse üç saatimi aldı ve buna rağmen, takip edilmediğimden emin olmak için iki kez ters yöne gittim.

Sahile iyice yaklaşınca, muhafızları anında fark ettim. Bazıları geniş kuma inen inişli çıkışlı alçak kayalarda sinsice dolaşıyorlardı. Ama çoğu kumsalda devriye geziyordu.

Görünürde, askerler Grímarr'ın adamlarını habersizce sahile indirmediğinden emin olmak için buradaydı ama tek sebep bu olsaydı, sayıları bu kadar fazla olmazdı. Hayır, burada olmalarının başka bir sebebi vardı. Kumandan hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. İyileştiğimi öğrenmiş olmalıydı.

Bir bungalovun gölgesinden ayrılıp yüksekliği boyum kadar olan bir kulübeye doğru hızla ilerledim. Saklanınca mendilimi aldım, yanımda getirdiğim bir teneke kutudaki çamuru maskeme bolca yaydım ve sahile daha yakın olan balıkçı malzemeleri satan dükkânın köşesine koştum.

Yavaş yavaş yaklaştım ama en sonunda, biri beni fark etmeden sahile inmemin mümkün olmadığını anladım. En azından yanımda destek olmadan. *Kahretsin.*

Birden Elias'ı diledim. Başarı ihtimalinin düşük olduğu

imkânsız işler Elias'ın güçlü olduğu alandı. Her nasılsa, ne pahasına olursa olsun onları başarmayı beceriyordu ve genellikle küstahça bir yorumda bulunuyordu. Hem ilham verici hem de sinir bozucuydu.

Fakat Elias burada değildi ve yakalanma riskini göze alamazdım. Bıkkınlıkla geri çekilirken, yanımda bir gölge belirdi. Kılıcımı yarı çektiğim anda bir el ağzımı kapattı. Onu ısırıp saldırganı dirseğimle dürttüm, acıyla tersledi ama Kumandan'ın adamlarının duymaması için o da benim gibi sessiz kaldı. *Sedir. Tarçın.*

"Harper?" diye fısıldadım.

"Kahretsin Örümcekkuşu!" dedi nefes nefese. "Dirseklerin çok sivri."

"Seni *sersem*." Gökler, keşke fısıldamak zorunda olmasaydı. Keşke bütün öfkemi ona yöneltebilseydim. "Burada ne arıyorsun? Sana emirler verdim."

"Emirlerini Dex'e ilettim." Harper en azından mahcup görünüyordu ama bu sinirimi yatıştırmaya yetmedi. "Bu iki Maskeli'nin yapabileceği bir iş, Örümcekkuşu. Keşfedilmeden önce işe koyulalım mı?"

Kahrolası, çileden çıkarıcıydı. Özellikle de haklı olduğu için. Yine. Onu ikinci kez dirseğimle dürttüm, çocukça olduğunu biliyordum, yine de acıyla oflaması hoşuma gitti.

"Git ve o aptalların dikkatini dağıt." En yakında toplanan muhafızlara başımla işaret ettim. "İyi iş çıkar. Madem buradasın, yüzüne gözüne bulaştırma."

Harper ortadan kayboldu ve bir saat geçmeden, görmem gerekeni gördüğüm için sahilden gizlice uzaklaştım. Harper daha önce kararlaştırdığımız yerde beni buldu, askerleri Karkaunlu yağmacı bir grubun yakınlarda görüldüğüne dair kandırdıktan sonra çok az yorulmuş görünüyordu.

"Ee?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Heyecanlanmalı mı yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum.

"Bana bir at getir," dedim. "Ziyaret etmem gereken bir koy var ve Quin'le iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıyım." Dönüp sahile baktım, hâlâ harap olmuş gemilerin kalıntılarıyla doluydu. "Eğer bu sandığım kadar kötüyse, mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacımız olacak."

***

Navium'un sokaklarında ölümle burun buruna geldikten bir hafta ve şehre vardıktan bir ayı aşkın bir süre sonra, Grímarr son saldırısını başlattı. Gece vaktiydi. Karkaun gemileri kıyıya yakın bir yerde tehlikeli bir şekilde batıp çıkıyordu, doğudaki gözetleme kulelerindeki davullar en kötü haberi iletiyordu: Grímarr kara kuvvetlerini Navium'a çıkarmak için küçük teknelerini göndermeye hazırlanıyordu. Beklemekten sıkılmıştı. İkmal yollarının Keris tarafından kesilmesinden bıkmıştı. Aç bırakılmaktan bıkmıştı. Şehri istiyordu.

Alev ve taşlardan oluşan bir bulanıklıktan ibaret görünen Navium'un mancınıkları şehre yanan cisimler fırlatan yüzlerce gemiye karşı cüzi bir savunmaydı. Ada'dan Kumandan Karkaunluların karaya çıkması beklenen Güneydoğu Bölgesi'ndeki enkazlarda hazır bekleyen 2500 adama emirler yağdırıyordu. Dex çoğunun yardımcı askerler olduğunu söyledi. Avamlar'dı. İyi adamlardı ve planım işe yaramazsa çoğu ölecekti.

Sığınmacı Avamlar'ın giderek daha tedirgin olduğu Kara Muhafız kışlasının avlusunda Dex beni buldu. Çoğunun aile üyeleri bugün Grímarr ve adamlarıyla karşı karşıya gelecekti. Hepsi evlerinden kaçmak zorunda kalmıştı. Her geçen dakika, geri dönebilecekleri bir evin olma ihtimali giderek azalıyordu.

"Hazırız, Örümcekkuşu," dedi Dex.

Emrim üzerine, iki düzine adam –emirlere itaat etmekten başka bir şey yapmayan adamlar– öleceklerdi. Haberciler, davul kulesi muhafızları, davulcular. Grímarr'ı yenmek istiyorsak, Kumandan'ı yenmek zorundaydık ve bu iletişim hattını kesmek anlamına geliyordu. İşi şansa bırakamazdık. Davullar susturulduktan sonra, planımızı gerçekleştirmek için sadece birkaç dakikamız olacaktı. Her şey yolunda gitmeliydi.

Onu yok etmek mi istiyorsun? Önce onun gibi olmalısın.

Dex'e emri verdim ve yirmi kişilik bir grupla birlikte gözden kayboldu. Dakikalar sonra, Avitas bir parşömenle geldi. Keris Veturia'nın *K*'sini en yakınımdaki Avamlar'ın net bir şekilde görebileceği şekilde kaldırdım. Haber çabuk yayıldı. Keris Veturia, Navium'da Avamlar'ın yaşadığı bölgenin yanıp kül olmasına göz yuman kadın, Kızıl Örümcekkuşu ve Kara Muhafızlara bir mesaj göndermişti.

Her neredeyse Aşçı'ya içimden teşekkür ettim. Kendini riske atarak benim için o mührü ele geçirip sert bir uyarıyla onu bana teslim etmişti: *Her ne planlıyorsan, sağlam bir plan olsa iyi olur çünkü Keris karşılık verdiğinde, hiç beklemediğin, en çok acı veren yerden sertçe vuracak.*

Resmi mektubu açıp okur gibi yaptım ve çok sinirlenmiş gibi onu buruşturup en yakınımdaki ateşe attım.

Avamlar içten içe fokurdayan bir sinirle izlediler. *Az kaldı. Çok az kaldı.* Alev almaya hazır kuru çıra gibilerdi. Avamlar açlık çekerken Kumandan'ın Aile Reisleriyle birlikte ziyafet çektiğine dair hikâyeler anlatarak bir hafta boyunca onları hazırlamıştım. Dedikodular oradan yayıldı: Keris Veturia Karkaun gemilerini özel bir tüccar donanması oluşturmak için istiyordu. Aile Reisleri Çizer ve Tüccar bölgeleri kurtarıldığı sürece acımsız büyücü Grímarr'ın Güneydoğu Bölgesi'nin altını üstüne getirmesine göz yumacaklardı. Hepsi yandı fakat her biri akla yatkın olabilecek ve büyük bir öfke doğurabilecek kadar gerçeklik barındırıyordu.

"Bunu kabul edemem." Odadakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. Hiddetim bir roldü ama çok geçmeden onu gerçeğe dönüştürdüm. Tek yapmam gereken Keris'in işlediği suçları hatırlamaktı: Gecegetiren'in savaşı için o gemileri ele geçirmek uğruna binlerce insandan vazgeçmişti. Bir grup iradesiz Aile Reisini açgözlülüklerini halklarından üstün tutmaya ikna etmişti. O bir haindi ve onu alt etmenin ilk adımı buydu.

"Örümcekkuşu." Avitas bir adım geri çekilip etkileyici bir beceriyle rolünü oynadı. "Emir emirdir."

"Bu kez değil," dedim. "Şehrin tanıdığı en iyi amiralden *çaldığı* o kulede oturup ona meydan okumayacağımızı bekleyemez."

"Yeterince askerimiz yok."

"Keris Veturia'ya meydan okumaya giderseniz," Avam kılığına sokulup kalabalığın arasına yerleştirilen bir Kara Muhafız müttefik devam etti, "sizinle gelirim. Ben de ona karşı kin besliyorum."

"Ben de." Aquilla ve Atria Soylarının müttefiği olan iki adam ayağa kalktı. Geriye kalan Avamlar'a baktım. *Hadi. Hadi.*

"Ben de." Konuşan kadın benim soyumdan değildi, elinde bir sopayla ayağa kalktığında, yalnız değildi. Yanında kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın vardı. Sonra arkasındaki adam ayağa kalktı.

"Ben de!" Etrafındakilerden güç alan daha fazla kişi katıldığını belirtti ve en sonunda odadaki herkes ayaktaydı. Mamie Rila'nın planladığı isyanın bir kopyasıydı fakat bu kez isyancılar *benim* arkamdaydı.

Gitmek üzere arkamı dönerken, Avitas'ın ortadan kaybolduğunu fark ettim. Bize destek olmaları için ikna ettiği yardımcı askerlerin yanı sıra, açtığımız diğer sığınaklardaki Avamlar'ı getirecekti.

Sokaklara dökülüp Ada'ya doğru ilerlerken Harper beni halkıyla birlikte buldu, arkamda bir kalabalık vardı. Avitas bir elinde meşale, diğerinde bir kılıçla yanımda yürüyordu. Bu kez yüzü sakin olmaktan ziyade öfkeliydi. Harper bir Avam'dı ama her Maskeli gibi duygularını belli etmezdi. Ona Avam bölgelerinde olanlar hakkında ne hissettiğini sormak bir kez bile aklıma gelmemişti.

"Gözünü önünden ayırma, Örümcekkuşu." Yan gözle bana bakınca, ne düşündüğümü anlamış gibi görünmesinden rahatsız oldum. "Suçluluk duyduğun şey her neyse, onunla daha sonra ilgilenebilirsin."

Nihayet Ada'ya giden köprüye vardığımızda, yaklaştığımızı fark eden şehir muhafızları saflarını sıkılaştırdılar. Ben muhafızların yanına giderken, bir yardımcı asker tam zamanında kalabalığın arasından fırladı.

"Karkaunlular davul kulelerimize saldırdı," dedi, kendisi de bir Avam olan şehir muhafızlarının liderine. "Davulcularımızı ve muhafızları öldürdüler. Kumandan'ın adamlarla iletişim kurmasına imkân yok."

"Geri çekilmezseniz, şehri *kaybedeceğiz*," dedim muhafızların liderine. "Geçmeme izin verin, daima bir kahraman olarak hatırlanın ya da onu savunmaya devam edin ve birer korkak olarak ölün."

"Dramatikleşmeye gerek yok, Örümcekkuşu."

Köprünün ilerisinde, Ada kulesine giden geniş ahşap kapılar açıldı. Kumandan yanında bir düzine Aile Reisiyle ortaya çıktı. Soğuk sesi hiddetini belirtir gibi hafifçe titredi. Arkasındaki Aile Reisleri karşılarında duran kılıçlara, meşalelere ve kızgın yüzlere göz gezdirdiler. Muhafızlar sessizce kenara çekildi.

"Örümcekkuşu," dedi Kumandan. "Durumun hassasiyetini anlamıyorsun."

"Sana ait olmayan bir kulede kızarmış hindi ve taze meyve yerken, biz burada ölüyoruz!" diye bağırdı öfkeli bir ses.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Aile Reisleri'nden biri üç gün önce Ada'ya meyve göndermişti. O teslimatın haberinin Avamlar'a ulaştığından emin oldum.

"General Veturia!" Güneydoğu Bölgesi'nden bir haberci geldi, bu kez benim adamlarımdan biri değildi. "Karkaunlular karaya çıktı. Büyücü Grímarr saldırıya önderlik ediyor ve adamları bölgeye hücum ediyorlar. Ölü yakmak için odun yığınlarının oluşturulduğuna dair söylentiler var. Ele geçirilen ve Grímarr'a bağlılık yemini etmeyi reddeden bir grup Savaşçı odunlara atılmışlar. Birliklerimizin emre ihtiyacı var efendim."

Keris tereddüt etti. Bir an sürdü. Bir anlık zayıflıktı. *Onu yok etmek mi istiyorsun? Önce onun gibi olmalısın.*

"Bu askeri operasyonun kontrolünü ben devralıyorum." Keris ve Aile Reislerini itip kalabalığın ön tarafına geçen Avitas ve yardımcı askerlere beni takip etmelerini işaret ettim. "Görevden alındın, Keris Veturia. Gözlem yapabilirsin, Aile Reisleri de kalabilir." *Lütfen işe yarasın. Lütfen.*

Avitas ve yardımcı askerler arkamda, döner merdivenden yukarı çıktım. Ada'nın kumanda katına ulaştığımızda, Avitas mavi alevli bir meşale yaktı ve ilerlemeye devam edip çatıya çıktık. Bütün umudumuz o meşaleydi. O sırada, zifiri karanlık gecede çok küçük ve önemsiz görünüyordu.

Avitas meşaleyi üç kez salladı. Bekledik.

Bekledik.

Kahretsin. Planın her kısmını doğru bir şekilde zamanladıktan sonra şimdi ters gitmesine izin veremezdik.

"Örümcekkuşu!" Harper batı denizinde, kayalık bir arazinin ardında orman gibi yükselen gemi direklerine işaret etti.

Savaşçı donanması.

Kulenin tepesine kadar bizi takip ettiklerinden emin olduğum Avamlar heyecanla nefeslerini tuttu. Aile Reisleri hastalanmış ya da dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Kumandan'a gelince, onu tanıdığım yıllar boyunca şoke olması bir yana, biraz olsun şaşırdığını bile görmemiştim ama şimdi yüzü ve eklemleri öylesine beyazdı ki bir cesetten farksız görünüyordu.

"Donanma o gece batmadı," diye tersledim onu dişlerimin arasından. "Sadece uzaklara yelken açtı. Halkımızın Savaşçı donanmasının battığını ve beni suçlaması için cin efendinden eski gemi enkazlarının kıyıya vurmasını istedin. Sahile gidip bekçi köpeklerini geçtim, Keris. Kıyıya vuran direkler, yelkenler ve bütün o döküntüler onlarca senedir denizin dibindeki gemilere ait."

"Neden donanmayı saklayayım? Bu mantıksız."

"Çünkü Gecegetiren'in Marinn ve Âlimler'le gireceği savaşta o gemilere ihtiyacın var," diye ona bağırdım. "O yüzden Karkaunluları bekletmeyi düşündün. Birkaç bin Avamın ölmesine göz yumdun. Grímarr denen pisliğin karada saldırıya geçmesine izin verdin. Kara kuvvetlerini kırıp geçirmek ve gemilerini çalmak için. Birdenbire Denizciler'in donanmasının iki katı büyüklüğünde bir donanman olacaktı."

"Amiral Argus ve Koramiral Vissellius senin emirlerine asla *itaat etmez*."

"Hayatta olduklarını itiraf mı ediyorsun?" Neredeyse gülecektim. "Karıları hiç üzülmemişken, Soylarının neden yas tuttuğunu merak ediyordum."

Navium'un davul kuleleri birden gümbürdeyerek emirler vermeye başladı, Dex ve adamlarının öldürdüğü davulcuların yerine geçen davulcularım mesaj gönderiyordu. Gözetleme kulesinin dibinde bir grup haberci belirdi, işaretimi bekliyorlardı. O esnada Karkaunlu işgalcilerle çatışma halinde olduklarını tahmin ettiğim Güneydoğu Bölgesi'ndeki adamlara emirlerimi ilettim.

Kumandan'ın merdivene doğru yanaşması dikkatimden kaçmadı. Neredeyse anında, adamlarım etrafını sarıp geri çekilmesini

engelledi. İzlemesini istiyordum. Planının çöküşüne tanık olmasını istiyordum.

Avitas son bir meşale uzattı ve onu alıp önce kulenin denize yakın olan güneydoğu kısmına, sonra savaşın sürdüğü limana bakan kuzeyine gittim.

İndirilen kanal zincirlerinin gürültüsünü bulunduğumuz yerden bile duyabiliyorduk. Savaş limanında donanmanın son bölümü, bizim göndermediğimiz iki düzine gemi belirdi.

Gemi direklerinde dalgalanan bayraklar aşağıdaki köprüden izleyen yüzlerce Avamdan hiçbirinin gözünden kaçmayacaktı: Siyah zemin üzerinde birbirleriyle keşisen iki kılıç vardı. Keris çirkin *K* harfini üzerine eklemeden önce Veturia Soyu'nun orijinal bayrağıydı.

En öndeki geminin dümeninde gururla duran beyaz saçlı kişinin kimliği de dikkatlerden kaçamazdı.

"Amiral Argus ve Koramiral Vissellius öldüler," dedim Keris'e. "Donanma artık Amiral Quin Veturius'un emirlerini yerine getiriyor. Veturia adamları –gerçek Veturia adamları– Atria Soyu'ndan gönüllülerle birlikte filoda hazır bulunuyor."

Keris Veturia'nın ne yaptığımı anladığı anı biliyordum. Saklandığını sandığı babasının ortaya çıktığını anladığı andı. Onu alt ettiğimi fark ettiği andı. Alnında ter damlaları belirdi ve yumruklarını sıkıp açtı. Üniformasının yakası açıktı, sıkıntıdan düğmesini açmıştı. Dövmesini görebiliyordum: *DAİ*.

Ona baktığımı fark edince dudakları inceldi ve yakasını kaldırdı.

"Böyle olmasına gerek yoktu Kızıl Örümcekkuşu." Kumandan'ın sesi en tehlikeli olduğu anlardaki gibi kısıktı. "Sona kadar bunu sakın unutma. Eğer ayak altında dolaşmasaydın, birçok insanın hayatını kurtarabilirdin ama şimdi..." Kumandan omuzlarını silkti. "Şimdi daha sert yöntemlere başvurmak zorundayım."

Omuzlarıma bir ürperti yayıldı ama kendimi bunu umursamamaya zorlayıp hepsi müttefik Soylardan olan Kara Muhafızlar'a döndüm. "Onu sorgu hücresine götürün." Kumandan'ı götürmelerini izlemedim. Aksine, Aile Reislerine döndüm.

"Size ne teklif etti?" diye sordum. "Mallarınız için bir pazar mı? Silahların için mi Tatius Reisi? Tahılların için mi Modius Reisi? Atların için mi Equitius Reisi, peki ya kerestelerin için mi Lignius Reisi? Savaş açgözlü, korkak üçkâğıtçılar için bu tür fırsatlar yaratır, değil mi?"

"Örümcekkuşu." Avitas bir davul mesajını tercüme etti. "Grímarr kara kuvvetlerini geri çekiyor. Gemilerinin uğradığı saldırıyı görmüş. Donanmasını savunmaya gidiyor."

"İşe yaramayacak." Sadece Aile Reislerine seslendim. "Güney denizi bu gece Karkaunluların kanıyla kırmızıya boyanacak," dedim. "Navium halkı bu hikâyeyi anlatırken, isimlerinizi Karkaunluları andıkları gibi tiksinti ve küçümsemeyle anacaklar. İmparator Marcus Farrar'a bağlılık ve onun yerine bana sadakat yemini etmezseniz. Adamlarınızla birlikte o gemilere binip düşmanla kendiniz savaşmazsanız," dedim savaş limanından çıkan gemileri başımla işaret ederek.

Çok uzun sürmedi. Dex savaşı gözlemleyip Avamlar'ı güvenli bir yere götürmek için Ada'da kaldı. Avitas ve ben ısrarım üzerine son gemiye bindik. Kanım kaynıyordu, savaşmak ve o Barbar pisliklerden intikam almak, haftalardır süren bombardımanın bedelini onlara ödetmek için sabırsızlanıyordum. Grímarr'ı bulup canını yakacaktım.

"Örümcekkuşu." Güvertenin altından kaybolan Avitas parlak bir savaş balyozuyla geri döndü.

"Erzaka göz gezdirirken bunu Aquilla malikânesinde buldum," dedi. "Bak."

Kara metalin üzerine çok iyi bildiğim üç kelime işlenmişti. *Sonsuza kadar sadık.*

Çekiç sanki onun için doğmuşum gibi elime oturdu, ne çok ağır ne de çok hafifti. Bir ucunda çabucak öldürmek için kullanılan keskin bir kancası vardı ve küt ucu birinin kafasına şiddetli bir darbe indirmek için harikaydı.

Gece sona ermeden çekiç her ikisini de gördü. Gökyüzü nihayet aydınlandığında, geride sadece bir düzine Barbar gemisi kalmıştı ve hepsi hızla güneye çekilirken, Quin Veturius yakın takipteydi. Peşine düşsem de büyücü keşiş Grímarr elimden kaçtı. Onu sadece bir anlığına görebildim; uzun boylu, soluk benizli ve ölümcüldü. Hâlâ hayattaydı ama çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordum.

Donanmamızdaki adamların bağrışları içimi sevinçle doldurdu. Kazanmıştık. *Kazandık*. Karkaunlular gitmişti. Quin kalanları yok edecekti. Avamlar'ın desteğini almıştım ve Kumandan hapse atılmıştı. Vatana ihaneti bütün boyutlarıyla yakında ortaya çıkarılacaktı.

Zırhım kanlı, savaş balyozum sırtıma asılı bir hâlde Kara Muhafız kışlasına döndüm. İçerideki Avamlar yol verirken beni, Harper'ı ve adamlarımı görünce tezahürata başladılar.

"*Kızıl ÖRÜMCEKKUŞU. Kızıl ÖRÜMCEKKUŞU.*"

Tezahüratlar İmparator Marcus'un mührünün olduğu bir mektubun beni beklediği odama kadar merdivende bana eşlik etti. Ne yazdığını biliyordum: Quin Veturius'un affedilmesi, Aile Reisi statüsünün geri verilmesi ve ona Navium'un donanma amirali olarak yeni bir mevki verilmesi. Bunları günler önce gizli bir davul mesajıyla talep etmiştim. Livia'nın ikna çabalarından sonra Marcus kabul etmişti.

"*Kızıl ÖRÜMCEKKUŞU. Kızıl ÖRÜMCEKKUŞU.*"

Biri kapımı tıklattı ve Avitas kapıyı açınca, karşısında Dex'i yüzü bembeyaz bir hâlde buldu. İfadesini görünce vücudum kurşun gibi ağırlaştı.

"Örümcekkuşu." Dex'in sesi boğuktu. "Az önce Antium'dan bir davul mesajı geldi. Bitiremediğin bütün işleri bırakıp hemen başkente dönmen gerekiyor. İmparatoriçe, kız kardeşin, zehirlenmiş."

XXIX: Laia

Geçmiş yanacak ve kimse onu yavaşlatmayacak.

Gecegetiren bana neyin yaklaştığını söylemişti. Planlarını yüzüme haykırsaydı daha iyiydi. Bunu anlayamayacak kadar aptaldım.

"Hayır Laia, dur!" Sığınmacı kampında gürleyen alevlerin arasında sesi zar zor duyabildim. Şok içindeki Denizci ve Âlim kalabalığını yarıp şehre doğru ilerledim. Hâlâ kütüphaneye ulaşabilirdim. Kâhinlerle ilgili kitabı hâlâ bulabilirdim. Kütüphanenin sadece üst katları yanıyordu. Alt katları zarar görmemiş olabilirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Musa beni geriye çevirdi, suratı kül ve gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Denizciler sığınmacı kampını bıraktılar. Kütüphaneyi kurtarmaya çalışmak için oraya gidiyorlar. Âlimler'in yardıma ihtiyacı var Laia!"

"Darin'i bul!" diye seslendim. "Zella ve Taure'yi de. Kütüphaneye *gitmeliyim* Musa."

"*Aapan*, hâlâ yardıma ihtiyacı olan Âlimler var."

"Ne zaman anlayacaksın? Direniş'in önemi yok. Önemli olan *tek* şey onu durdurmak çünkü durduramazsak, cinleri serbest bırakacak ve kurtardıklarımız da dahil herkes ölecek."

Musa'nın verdiği yanıt etrafımızdaki paniğin içinde kayboldu. Görünmezliğe bürünüp, dönüp koştum ve ön kapıyı iten Denizciler'i yararak ilerledim. Adisa'nın yüzlerce sakini sokaklara dökülmüştü, çoğu kütüphanenin yanmasını şaşkınlıkla izlerken, bir kısmı yardım etmeyi umuyordu. İtfaiye vagonları çığlık çığlığa sokaklarda ilerlerken, askerler denizden su pompalamak için kocaman yılanlara benzeyen hortumları açtılar.

Görünmezliğim için göklere şükrederek hepsinin üzerinden uçarak geçtim. Büyük Kütüphane'ye ulaştığımda kitapları, parşömenleri ve tarihi eserleri taşıyan, paha biçilmez kitaplarla

dolu el arabalarını iten mavi cübbeli kütüphaneciler ön kapıdan dışarı koşuyordu. Çoğu geri dönmeye çalışsa da alevler yayıldığı için hemşehrileri onlara engel oldu.

Beni durdurabilecek biri yoktu, ön kapılardan kaçışan Denizciler'in dar boğazından geçtim. Kütüphanenin alt katları kontrollü bir kaos halindeydi. Bir masanın üzerine çıkan Denizci adam, kadınlar ve erkeklerden oluşan küçük bir orduya emirler yağdırıyordu. Adam onları kamçılamakla tehdit eden bir Maskeli'ymiş gibi, hepsi hızlı ve etkili bir şekilde emirlerini yerine getiriyorlardı.

Başımı kaldırıp baktım. Buranın ilk katı bile devasaydı, her yöne dağılan düzinelerce koridoru olan bir labirent gibiydi. Kâhin kehanetlerini içeren bir kitabın bu katta olma ihtimali neydi?

Düşün Laia! Dikkatli ve düzenli oldukları için Denizciler'e yüzyıllardır dünyanın ilmini saklamaları konusunda güvenilmişti. O hâlde buralarda bir yerde bir harita olmalıydı. Onu baş kütüphanecinin yanındaki duvarda bir levhaya işlenmiş buldum. Kütüphanenin yirmiyi aşkın katı vardı ve baş döndürücü olabilecek kadar çok farklı türde kitap barındırıyordu. Tam çaresizliğe kapıldığım anda, *Savaşçı Tarihi - 3. Kat* yazısı gözüme çarptı.

Merdivenler alt katlardan daha tenhaydı, kütüphaneciler üst katlara çıkacak kadar aptal değildi. İkinci katı geride bırakırken, duman merdivenlere doldu ve uzakta çıtırdayan alevleri duyabiliyordum ama önüm açıktı ve üçüncü kata çıkana kadar yangının boyutunu tam olarak kavrayamamıştım.

Bu katın yarısı alevler içindeydi. Duman yoğun ve alevler aç olsa da, sağ tarafımdaki raflara dokunmamıştı. Gözlerim şimdiden sulanmıştı, gömleğimi yüzümün üzerine çekip en yakınımdaki raftan bir kitap aldım. *Ankanlı Falcılar ve Kehanet Yalanı*. Bir sonraki rafa geçtim, Güney Toprakları hakkında bin tane kitap

vardı, bir sonraki ise tamamen Kabilelerle ilgili kitaplar barındırıyordu. *Âlim Tarihi. Âlimler'in Zaferi. Kertenkele Savaşçılar.*

Yaklaşıyordum ama alevler de yaklaşıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda artık merdiveni göremiyordum. Alevler umduğumdan daha hızlı ilerliyorlardı ve içlerinde yüzler beliriyordu. *Rüzgâr ifritleri!* Alevlerin daha kızgın ve çabuk yayılması için güçlerini kullanıyorlardı. Yere çömeldim. Görünmez olsam da, hortlaklar gibi sihrime rağmen beni görüp göremediklerini bilmiyordum. Beni fark ederlerse işim biterdi.

Bir diğer kitabın matlaşmış yaldızlı cildi ismi sebebiyle dikkatimi çekti: *Daima Galip: General Quin Veturius'un Hayatı ve Fetihleri.*

Elias'ın büyükbabası. Kafamı kaldırıp bakınca, levhayı zar zor seçebildim. *Savaşçı Tarihi.* Kitap isimlerine hızla göz gezdirdim. Bu raftaki her şey generaller ve imparatorlarla ilgili görünüyordu, bıkkınlıkla homurdandım. Keşke Musa ve ben şehre daha önce varmış olsaydık! Bir saat büyük bir fark yaratabilirdi. On dakika bile.

Çok yaklaşmıştım. Hem de çok.

"İşte oradasın!"

Kollarını koyu kırmızı dövmelerin sardığı kırmızı elbiseli bir kadın arkamda belirdi. Kahverengi saçına örülü, alnına dizili gümüş ve altın paralar turuncu turuncu parlıyordu. Anlaşılan, görünmezliğim onun üzerinde işe yaramıyordu çünkü sürmeli açık renk gözlerini bana dikmişti. Bir Jaduna'ydı.

"Sen Serralı Laia'sın." Gözlerini şaşkınlıkla açarak bana daha dikkatle bakmak için yaklaşınca, bir adım geri çekildim. Prenses Nikla'nın, Adisa'nın her yerine yapıştırdığı ilanlarda yüzümü görmüş olmalıydı.

"Çık buradan. Hemen! Merdiven hâlâ açık."

"Kâhinler'in kehanetleriyle ilgili kitabı bulmalıyım."

"Buradan çıkmazsan, kitabı okuyacak kadar hayatta kalama-

yacaksın." Jaduna beni kolumdan yakalar yakalamaz dokunuşu tenimi soğuttu. *Sihir!* O anda, Jaduna'nın etrafındaki havanın serin ve dumansız olduğunu fark ettim. Zar zor nefes alabilmeme rağmen, yangın onu rahatsız etmiyordu."

"Lütfen!" Duman yoğunlaşırken yere çöküp nefes almaya çalıştım. "Bana yardım et. O kehanetlere ihtiyacım var. Gecegetiren..."

Jaduna beni dinliyor gibi görünmüyordu. Beni zorla merdivene doğru çekti ama yerimden kımıldamamak için direttim.

"Dur!" Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım. "Gecegetiren cinleri serbest bırakmak istiyor."

Bana yardım etmesi için çaresizce dil döktüm ama Jaduna sihrini kullanarak beni çekip amansız bir güçle güvenli bir yere sürükledi.

"Jadunaların cinlerle bir kavgası yok," dedi. "Ya da *Meheryа*'yla. Onun planları bizi ilgilendirmez."

"Canavarlar kapılarını tıklatana kadar herkes hiçbir şeyin onları ilgilendirmediğini düşünür!" Jaduna haykırdığımı duyunca suratını ekşitti ama umrumda değildi. "*Evlerinizi* yakıp *hayatınızı* mahvedip *ailelerinizi* öldürene kadar!"

"Benim sorumluluğum Büyük Kütüphane. Bu seni ve tehlikede olan herkesi dışarı çıkarmak anlamına geliyor."

"Buranın yanıp kül olmasının kimin suçu olduğunu sanıyorsun? *Bu* senin sorumluluğunda değil mi?" Bu sözleri söylerken duman aralandı ve beyaz bir şey kötü niyetli bilince işaret eden bir kesinlikle bize doğru hızla ilerledi. *İfrit!*

"Dikkat et!" Jaduna'yı sırtüstü yere devirdim ve rüzgâr ifriti ensemi yakacak kadar yakından geçerken suratımı eşittim. Jaduna altımdan yuvarlanarak çıktı ve buz gibi bir öfkeyle ifriti takip etti. Parmaklarını kıvırdı ve yükselip bir külah gibi dönerek yaratığa doğru ilerledi, alevlerin içinden geçip gözden kaybolurken elbisesi buz beyazına dönüştü. Hemen raflara döndüm

ama artık dumandan etrafı göremiyordum. Öğürerek ellerim ve dizlerimin üzerine çöküp sürünerek ilerledim.

Laia. Fısıltı zihnimde miydi? Yoksa gerçek miydi? Koyu cübbeli biri karşımda diz çökmüş parlak gözleriyle bana bakıyordu. Gerçekten Gecegetiren değildi. Öyle olsaydı, görünmezliğimi sürdüremezdim. Bu bir tür yansımaydı ya da hortlaklar bana oyun oynuyordu ama bu tiksintimi ya da korkumu hafifletmedi.

Burada dumandan boğularak öleceksin, dedi Gecegetiren. *Ailen gibi öleceksin. Sebepsiz yere, sırf aptallığın yüzünden. Seni uyarmıştım.*

"Laia!"

Gecegetiren'in görüntüsü kayboldu. Benimle konuşan ses tanıdık ve gerçekti. Darin'di. Burada ne arıyordu? Anında arkama döndüm ve bana tekrar seslenirken sesinin geldiği yöne doğru ilerledim. Onu yarısı alevlerle sarılı merdivenin tepesinde buldum. Kahrolası aptal!

Bayılmaktan korktuğum için görünmezliğimden vazgeçmedim ama ona yaklaşınca seslenip kolunu tuttum.

"Buradayım! Git Darin, geri dön! Bulmam gereken bir şey var!"

Fakat kardeşim beni sıkıca tutup merdivenden aşağı sürükledi. "İkimiz de gitmek zorundayız!" diye bağırdı. "İkinci kat yandı!"

"Buna mecburum."

"Onu durdurmak istiyorsan yaşamalısın!" Darin'in gözleri alevlendi. Kardeşim bütün gücünü kullanırken, üçüncü kat artık arkamda ateşten bir duvardı.

Düşen taş parçaları ve kızgın korlar arasında zikzaklar çizerek hızla merdivenden aşağı indik. Korlar kardeşimin çıplak kollarına düşerken irkildim ama Darin onlara aldırmayıp beni aşağı doğru çekti. Kocaman bir kiriş gıcırdamaya başladı ve Darin onun önünden çekilir çekilmez büyük bir gümbürtüyle merdivene indi. Birkaç adım geri gitmek zorunda kaldık

ve dumandan derin bir nefes aldım. Göğsüm acıyla yanıyordu, öksürmeme engel olamayıp iki büklüm oldum.

"Kolunu bana dola Laia," diye bağırdı Darin. "Seni göremiyorum!"

Gökler adına, nefes alamıyor ve düşünemiyordum. *Görünmezliğinden vazgeçme. Darin seni buradan taşıyarak çıkaramayabilir. Sakın. Sakın görünmezliğinden vazgeçme.*

İkinci kata vardığımızda alevler merdiveni sarmıştı. Ah kahretsin. Ben bir aptaldım. Buraya gelmemem gerekirdi. Gelmeseydim Darin peşime düşmezdi. Şimdi ikimiz de ölecektik. Annem benden utanç duyar, düşüncesizliğime çok kızardı. *Üzgünüm anne, üzgünüm baba. Ah gökler, çok üzgünüm.* Elias böyle öldü. En azından Bekleme Yeri'nde onu yeniden görebilecektim. En azından ona veda edebilecektim.

Darin benim görmediğim bir şeyi, bir çıkış yolu gördü. Beni ileri doğru çekerken haykırdım. Bacaklarımdaki sıcaklık dayanılmazdı.

Ve sonra alevlerin en kötü kısmını geride bıraktık. Artık ayaklarım yere sürtünürken, kardeşim beni belimden kaldırarak taşıyordu. Yanan ön kapıdan fırlayıp geceye çıktık. Her şey bulanıktı. Bir yapı iskelesi, kovalar, pompalar ve insanlar gördüm, çok fazla insan vardı.

Karanlık etrafımı sardı ve gözlerimi tekrar açtığımda, bir ara sokakta duvara yaslanmıştım, kül ve yanıklar içindeki Darin karşımda diz çökmüş sevincinden ağlıyordu.

"Sen çok *aptalsın* Laia!" Beni itti. Yine görünür olmalıydım çünkü bana sarılıp beni tekrar itti ve bir kez daha sarıldı. "Senden başka kimsem yok. Geriye kalan tek kişi sensin! Yanan binaya girmeden önce bunu hiç *düşündün* mü?"

"Özür dilerim." Sesim boğuk ve zar zor işitilebilirdi. "Sanmıştım ki... Ummuştum ki..." Gökler, kitap. Kitabı bulamamıştım. Başarısızlığımın anlamını idrak ederken midem bulandı. "Kütüphane?"

"Gitti." Darin ve ben karanlıkta beliren siluete doğru döndük. Jaduna'nın güzel kırmızı elbisesi artık yanmıştı ama kışın vücut bulmuş hali gibi hâlâ fiziksel bir soğukluk saçıyordu. Sürmeli gözlerini bana dikti. "İfritler görevlerini çok iyi yaptı."

Darin yavaşça ayağa kalkıp kılıcına uzandı. Sersemlik hissi başımı döndürürken, kardeşimin yanında duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Jaduna hiç şüphesiz bizi şimdi tutuklayacaktı. Ondan koşarak kaçmamız imkânsızdı. Bu onunla mücadele edecek gücü bir şekilde kendimde bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Jaduna yaklaşmadı. Sadece bir süre beni gözlemledi.

"Hayatımı kurtardın," dedi. "İfrit beni öldürebilirdi. Sana borçluyum."

"Lütfen bizi tutuklama," dedim. "Bizi rahat bırakırsan borcunu ödemiş sayılırsın."

Karşılık vermesini bekledim ama Jaduna beni gizemli gözleriyle izlemeye devam etti. "Gölgelerin içine dalmak için çok gençsin." Beni kokladı. "Sen de onun gibisin, arkadaşın gibi. Musa dedikleri. Onu şehirde hikâyelerini fısıldarken gördüm, sesini kontrol ederek bir efsane yaratıyordu. İkiniz de karanlıkla lekelenmişsiniz. Doğuda evime, Kotoma'ya gelmelisiniz. Halkım size yardım edebilir."

Başımı iki yana salladım. "Gecegetiren hâlâ bir tehditken doğuya gidemem."

Kadın hoşuna gitmiş gibi başını salladı. "*Meherya* mı?"

"Bunu daha önce de söyledin," dedim. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu onun adı, Serralı Laia. İlk ve gerçek ismi. Yaptığı ve yapacağı her şeyi aşıyor. Gücü ve zaafları isminde gizli. Ama..." Jaduna omuz silkti. "Bu kadim sihir. Gecegetiren'in intikamı uzun zaman önce haber verildi. Buradan ayrılıp Kotoma'ya giderek akıllılık etmiş olursun..."

"Kotama umrumda değil." Bileğini bükerek muhtemelen bir düzine farklı şekilde beni öldürebilecek bir kadınla konuştuğumu unutup sinirlendim. "Onu durdurmalıyım."

"Neden?" Jaduna başını iki yana salladı. "Onu durdurursan ne olacağını bilmiyor musun? Olası sonuçlarını, yıkımı..."

"Her halükârda, onu nasıl durduracağımı henüz bilmiyorum."

Rüzgâr çıktı ve sokağın ötesinde çığlıklar yankılandı, yangının şehre yayılma tehlikesi vardı. Jaduna kaşlarını çatıp omzunun üzerinden baktıktan sonra parmaklarını şıklattı. Ellerinde küçük ve dikdörtgen biçimli bir şey belirdi. "Belki bunun faydası olur."

Onu bana attı. Yan tarafında gümüş rengi harflerle adı yazan kalın, ağır bir kitaptı. Fifius Antonius Tullius'un yazdığı *Savaşçı İmparatorluğundaki Falcılar ve Kâhinlerin Tarihi*.

"O," dedi Jaduna, "borcumu ödemek için yeterli olur. Teklifimi unutma. Kotama'ya gelirsin, D'arju'yu bul. O Gözyaşı Koyu'ndaki en iyi öğretmendir. Kabiliyetini aşarsa karanlığı kontrol etmene yardımcı olabilir."

Jaduna gözden kayboldu. Kitabı açınca koyu cübbeli yaldızlı bir adam resmi buldum. Yüzü saklıydı ama elleri solgundu, başlığının altından kırmızı gözleriyle bakıyordu. Bir Kâhin'di.

Darin ve ben birbirimize baktıktan sonra Jaduna fikrini değiştirmeden oradan hızla uzaklaştık.

***

İki saat sonra kardeşim ve ben, Adisa'nın sokaklarını nefes nefese koştuk. Musa'nın demirhaneye dönmesini umuyordum çünkü sığınmacı kampında onu arayarak geçirecek vaktimiz yoktu. Özellikle okuduklarımdan sonra.

Neyse ki içeri girdiğimde demirhanenin ışığı yanıyordu ve Musa ana odada otururken Zella kolundaki yanıkla ilgileniyordu. Ağzını açtı ama konuşmasına izin vermedim.

"Örümcekkuşu bir suikast teşebbüsünü atlatmış," dedim. "Nasıl olduğunu biliyor musun? Ne zaman olmuş? Şartlar nasılmış?"

"Otur en azından."

"Hemen öğrenmeliyim Musa!"

Homurdanarak odasında gözden kayboldu. Bir şeyleri karıştırdığını duydum ve sonra bir parşömen yığınıyla döndü. Birini kapmak için uzanınca, elime hafifçe vurdu. "Bunlar şifreli." Teker teker okurken uzun dakikalar geçti. "Ah... işte burada. Keris'in piyonlarından biri tarafından bıçaklanmış. Gecegetiren onun odasından çıkarken görülmüş ve iki gece sonra Örümcekkuşu emirler vermeye geri dönmüş."

Kâhinlerle ilgili kitabı karıştırıp işaretlediğim yeri buldum. "Oku," dedim.

"*Babanın ve oğlun kanı, karanlığın habercisidir*," diye okudu Musa. "*Kral Kasap'ın yolunu aydınlatacak ve Kasap en derin sevgiye boyun eğdiğinde, gece yaklaşacak. Sadece hayaletler saldırıya karşı ayakta durabilir. Dişi Aslan'ın varisi Kasap'ın gururunu ele geçirirse, yavaş yavaş yok olacak ve yedi neslin kanı toprağı ıslatmadan Kral tekrar intikam peşinde koşamayacak.* Kâhinlere lanet olsun, bu hiç mantıklı değil."

"Örümcekkuşunun avını yemeden önce onu dikenlere oturtan bir kuş olduğunu biliyorsan, çok mantıklı," dedim. "Bir keresinde bunu bir kitapta okumuştum. İnsanlar ona 'kasap kuş' derler. Kızıl Örümcekkuşu ismi buradan geliyor."

"Kehanet ondan bahsediyor olamaz," dedi Musa. "Diğer kehanete ne demeli? *Kasap parçalanacak ve kimse onu tutamayacak.*"

"Belki de henüz o kısım gerçekleşmemiştir," dedi Darin. "Yıldız'ın bir parçasını arıyoruz, değil mi? Haberler Kızıl Örümcekkuşu'nun bir aksesuar taktığını söylüyor mu? Ya da yanından hiç ayırmadığı bir silah var mı?"

"Var." Musa tekrar parşömenleri karıştırdıktan sonra başını

eğip dinledi. Doğaüstü yaratıklarından biri hızla cıvıldadı. "Bir yüzük mü? Evet, Kızıl Örümcekkuşu'nun yüzüğünü takıyor, geçen sene sonbaharda görevine atandığında onu aldı. Aquilla Soyu'nun yüzüğünü de takıyor."

"O yüzüğü ne zaman almış?" diye sordum.

"Nereden bilebilirim?" Musa tekrar başını eğdi. "Yüzüğü ona babası vermiş," dedi Musa. "Ölmeden önce. Öldüğü gün."

Babanın kanı. Öldüğünde yüzüğü bulaşmış olmalıydı ve elbette, ailesinin bir sembolü olduğu için onun gurur kaynağıydı.

"Peki Gecegetiren?" dedim. "Bunca zamandır Navium'da mıydı?"

Musa başını sallamadan yanıtı biliyordum. "Şimdi anlıyor musun Musa?" Elias'ın bana verdiği kolluğu kolumda çevirdim. "Gecegetiren Navium'da kaldı, çünkü hedefi bunca zamandır oradaydı. Oradan ayrılmasına gerek yoktu. Yıldız'ın son parçası onda, Kızıl Örümcekkuşu'nda."

XXX: Elias

Banu al-Mauth.

Cinlerin şehrini dolaşırken uzaktan biri seslendi, okyanusa atılan kıl kadar ince bir oltadan farksızdı ama onun kim olduğunu biliyordum. Aubarit Ara-Nasur. Fakira. Bana ihtiyacı olursa Orman'ın kenarına gelip bana seslenebileceğini söylemiştim.

Ama artık bildiğim şeyleri düşününce onun yanına gidemezdim çünkü Mauth'un insan âlemini Ruh Yakalayıcılarına neden yasakladığını nihayet anlıyordum. İnsanlık duygular demekti. Duygular değişkenlik anlamına geliyordu. Mauth'un bütün amacı yaşayanlar ve ölüler âlemi arasında bir köprü kurmaktı. Değişkenlik bunu tehdit ediyordu.

Bu bilgi bana tuhaf bir huzur verdi. İnsanlığımdan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Fakat en azından bunu neden yapmam gerektiğini biliyordum.

Mauth uyandı. Sihir topraktan koyu bir sis gibi yükselip zayıf bir sarmaşığa karıştı. Ona uzandım. Sihir sınırlıydı, sanki Mauth bana daha fazlasını verecek kadar güvenmiyordu.

Cinlerin şehrinden çıkar çıkmaz, her birini teker teker göremediğim yoğun bir hayalet bulutuyla karşılaştım.

Banu al-Mauth. *Bize yardım et.*

Aubarit'in sesindeki yakarış buradan bile duyulabiliyordu. Dehşete kapılmış gibiydi. *Üzgünüm, Aubarit. Üzgünüm ama yapamam.*

"Genç adam." Karşımda beliren hayalet beni ürküttü. Tutam. Büyük bir tedirginlikle daireler çizmeye başladı.

"Gitmelisin," diye fısıldadı Tutam. "Halkın zayıflıyor. Ailen. Sevgilimin bana ihtiyaç duyduğu gibi onların da sana ihtiyacı var. Yanlarına git. Hadi."

"Ailem mi?" Aklıma Kumandan ve Savaşçılar geldi.

"Gerçek ailen. Çöl şarkıcıları," dedi Tutam. "Üzüntüleri çok büyük. Çok acı çekiyorlar."

Şu anda yanlarına gidemezdim. Hayaletleri öteki tarafa *geçirmeliydim*, aksi takdirde birikeceklerdi, cinler sihri çalmaya devam edeceklerdi ve şu anda olduğundan daha büyük bir sorunla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Banu al-Mauth. *Bize yardım et. Lütfen.*

Kabileler tehlikedeyse, en azından sebebini öğrenmeye çalışmalıydım. Belki onlara küçük bir şekilde yardım edebilir ve hemen Orman'a dönüp görevime devam edebilirdim.

Zeminin arkamda çatlamasını, hayaletlerin çığlıklarını ve ağaçların inlemelerini göz ardı etmeye çalıştım. Güney sınırına varınca, hayaletlerin beni takip etmediklerinden emin olmak için fiziksel sihrimle duvarı geçip ileride ışıldayan Kabile vagonlarına doğru ilerledim.

Bekleme Yeri'nden çıktıktan sonra tanıdık bir ritim duydum: Savaşçı davulları. En yakın garnizon kilometrelerce ötedeydi ama uğursuz yankısı buradan bile duyuluyordu. Davul ritimleri onları tercüme edebilmem için fazla uzakta olsalar da hayatım boyunca aldığım Savaşçı eğitimi bana her ne oluyorsa, iyi bir şey olmadığını söylüyordu ve bu Kabilelileri ilgilendiriyordu.

Kampa ulaşınca, iyice genişlediğini gördüm. Eskiden sadece Nur ve Saif Kabileleri kamp yaparken, şimdi bin vagondan fazlası vardı. Sadece çok acil durumlarda gerek görülen bir *majilees*'e, Kabilelerin buluşmasına benziyordu.

Binlerce Kabileli tek bir yerde toplanmışlardı. Eğer herhangi bir isyan belirtisini bastırıp köle almaya çalışan bir Savaşçı generali olsaydım, burası bunları yapmak için en uygun yer olurdu.

Yaklaştığımı gören çocuklar kaçışıp vagonların altına saklandı. Koku berbattı, mide bulandıracak kadar tatlıydı, güneşte çürümeye terk edilen iki at cesedi ve üzerlerinde uçuşan sinek bulutunu fark ettim.

Savaşçılar şimdiden saldırıya mı geçmişti? Ama hayır, burada olsalardı çocukları köle olarak alırlardı.

Kuzeyde, kalbimi durduracak kadar tanıdık vagonları gördüm. Saif Kabilesi. Ailem.

Yavaşça vagonlara yaklaştım, bulabileceğim şeye karşı temkinliydim. Onlarla aramda sadece birkaç metre mesafe kalınca, karşımda tuhaf bir hayalet belirdi. İnsan değildi, bunu görür görmez anladım fakat bir hayalet olabilecek kadar şeffaf değildi. Arada kalmış görünüyordu. Önce onu tanıyamadım. Sonra çarpık hatları korkutucu derecede tanıdık gelmeye başladı. Akbi Amcam'dı, Saif Kabilesi'nin reisi ve Mamie Rila'nın büyük kardeşiydi. Amcam beni üç yaşındayken ilk kez midilliye bindirmişti. Bir Beşlik olarak ilk kez Saif Kabilesi'ne döndüğümde, hıçkıra hıçkıra ağlayıp öz oğluymuşum gibi bana sarılmıştı.

Hayalet ayaklarını sürterek bana doğru ilerleyince, bıçağımı kaldırdım. O bir ruh değildi. Neydi peki?

Elias Veturius, diye Sadh dilinde tersledi amcamın tuhaf yarı hayaleti. *O hiçbir zaman seni istemedi. Ciyak ciyak bağıran, açık gözlü bir şeyle ne yapacaktı? Seni aldı çünkü kem gözün üzerinde olmasından korktu. Kötülük, acı, ölüm ve felaket getirmekten başka bir şey yapmadın.*

İrkildim. Çocukken, Akbi Amca'nın bu tür şeyler düşündüğünden korkuyordum ama asla böyle şeyler söylemezdi.

Gel, gel ve başarısızlığının neye sebep olduğunu gör. Hayalet altı Kabileli'nin yan yana yataklarda yattığı Saif kampına doğru süzüldü.

Hepsi ölmüştü. Akbi Amca da dahil.

"Hayır, ah hayır." Yanına koştum. Saif Kabilesi'nin geri kalanı neredeydi? Mamie neredeydi? Bu nasıl olmuştu?

"*Banu al-Mauth!*" Aubarit arkamda belirdi ve beni görünce gözyaşlarına boğuldu. "Birçok kez Orman'a geldim. Bize yardım etmelisin," diye ağladı. "Kabileliler akıllarını kaçırdı. Sayıları çok fazla."

"Burada neler oldu böyle?"

"İki hafta önce, sen gittikten hemen sonra başka bir Kabile geldi. Peş peşe gelmeye devam ettiler. Bazıları *Fakir*lerini kaybetmiş ve hepsi ölülerini öteki tarafa geçirmekte zorlanıyorlardı, ben de büyükbabamı geçirmekte zorlandım. Sonra iki gün önce..."

Aubarit başını iki yana salladı. *Orman'da kaybolduğumda.* "Ölülerin hayaletleri aynı anda geçmeyi bıraktılar. Bedenleri ölmüyor ve ruhları onları terk etmiyor. Çok ağır yaralı olanlar bile kalmaya devam ediyor. Korkunçlar." Fakira ürperdi. "Ailelerine eziyet ediyorlar. Kendi akrabalarını intihara sürükliyorlar. Amcan onlardan biri ama neler olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin. Kendilerini öldürmeye çalışanlar da ölmüyor."

Vagonların birinden çıkan zayıf biri kendini kollarıma attı. Yorgun ama hâlâ tok ve hikâyelerle dolu sesini duymasaydım, onu tanıyamazdım."

"Mamie?" Eriyip gitmişti. İçimden küfredip bir zamanlar güçlü kollarının zayıflığına, toplu yüzünün çöküşüne hiddetlenmek geldi. O da beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

"Aubarit Ara-Nasur bana Orman'da, hayaletlerin arasında yaşadığını söyledi," dedi Mamie. "Ama ona inanmadım."

"Mamie." Geleneklere göre, onunla Akbi Amca'nın yasını tutmam, acısını paylaşmam gerekirdi ama bu tür şeyler için vakit yoktu. Ellerini tuttum. Hiç olmadıkları kadar soğuklardı. "Kabileleri dağıtmalısın. Hepsinin tek bir yerde toplanmaları tehlikeli. Davulları duyuyor musun?" Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, kampın büyük bir bölümü gibi o da Savaşçıların çılgınca hareketliliğini fark etmemişti.

Bu imparatorluğun şu anda bir şeyler planladığı anlamına geliyordu ve Kabileler'in hiçbir fikri yoktu.

"Aubarit," dedim. "Afya'yı bulmalıyım."

"Buradayım, *Banu al-Mauth*." Afya'nın resmiyeti canımı sıktı. Kabileli kadın bana doğru ayaklarını sürterek ilerledi, omuzları

çökmüştü. Ona Gibran'ın nasıl olduğunu sormak istedim ama bir yanım öğrenmeye korkuyordu. "Geliş haberin çabuk yayıldı."

"Orman dışında her noktaya gözcü yerleştir," dedim. "Sanırım Savaşçılar geliyor ve sert saldıracaklar. Hazır olmalısınız."

Afya başını iki yana salladı. Eski, meydan okuyan hali belirdi. "Ölülerimiz ölmezken ve ruhları peşimizi bırakmıyorken nasıl hazır olabiliriz?

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrendiğimizde bunun için endişeleniriz," dedim hemen, gerçi yanıtın ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. "Belki de yanılıyorumdur, Savaşçılar belki sadece tatbikat yapıyordur."

Ama yanılmıyordum ve Afya bunu biliyordu. Hemen harekete geçti ve emirler vermeye başlarken Kabileli adamlar etrafını sardı. Gibran aralarında değildi.

Kabileleri düşündüm, sayıları çok fazlaydı. Yine de... "Aubarit, Mamie," dedim. "Kabilelerden en azından bazılarının güneye dağılmalarını sağlar mısınız?"

"Gitmezler, Elias. Amcan bir *majilees* talep etti ama buluşmayı gerçekleştiremeden, diğer Kabile reislerinden üçü ruhlar yüzünden aklını kaçırdı. İkisi kendini denize attı ve amcan..." Mamie'nin gözleri doldu. "Herkes gitmeye korkuyor. Birlikten kuvvet doğacağına inanıyorlar."

"Bir şeyler yapmalısın, *Banu al-Mauth*," diye fısıldadı Aubarit. "Halkımızın *ruhları* bizi yok ediyor. Savaşçılar gelirse, tek yapmaları gereken bizi bir araya toplamak olacak. Şimdiden yenilmiş sayılırız."

Onun elini sıktım. "Henüz değil, Aubarit. Henüz değil."

Bu kahrolası Gecegetiren'in işiydi. Kabileleri yok ederek daha fazla karışıklığa sebep oluyordu. Saif Kabilesi'ni, ailemi. Bundan adım gibi emindim. Orman'a dönüp Mauth'u aradım.

Sonra durdum. Sevdiğim insanların hayatını kurtarmak için sihirden yardım almak tam da Mauth'un yapmamı *istemediği* türden bir şeydi. *Bizim için görev her şeyden önce gelmelidir Elias.*

Sevgiye burada yer yok. Duygularımı hafifletmeliydim. Cin şehrinde geçirdiğim süre bana bunu öğretmişti ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ancak bir Maskeli olmanın ne demek olduğunu biliyordum: Soğuk, acımasız ve duygusuz.

Aubarit konuştu. "*Banu...*"

"Sessizlik." Ses benimdi ama sert ve soğuktu. Onu tanıdım. Bir daha olacağımı hiç düşünmediğim içimdeki Maskeli'ydi.

"Elias!" Mamie kabalığıma gücendi. Bana daha iyi olmayı öğretmişti ama yüzümü, Keris Veturia'nın oğlunun yüzünü ona çevirdiğimde bir adım geri çekilip dimdik durdu. Bütün olanlara rağmen o hâlâ bir Kehanni'ydi ve saygısızlığa tahammül etmeyecekti, özellikle de kendi çocuğunun saygısızlığına.

Muhtemelen kafamdaki düşünce fırtınasını sezen Aubarit nazikçe elini Mamie'nin bileğine koyup onu sakinleştirdi.

Ölene kadar, önce görev. Blackcliff'in parolası şimdi aklıma takıldı. *Önce görev.*

Zihnimde tekrar Mauth'a döndüm ama bu kez iyice düşündüm. Kabilelerin hayaletleri geçirebilmeleri için onları durdurmam gerekiyordu. Böylece görevimi yapabilmek için Orman'a dönebilecektim.

Sihrin karşılık vermesini, benimle iletişim kurmasını, bana rehberlik etmesini ve ne yapmam gerektiğini söylemesini çok istiyordum.

Bir çocuk yakınlarda feryat ediyordu, yürek burkan bir sesti. Yanına gidip sorunun ne olduğunu görmeliydim. Aksine, ona aldırmadım. Shaeva gibi soğuk ve duygusuz bir tavır takınıp görevimle ilgilendim çünkü tek derdim oydu. Bir Maskeli olduğumu farz ettim.

Orman'ın derinliklerinde sihrin yükseldiğini hissettim.

Sevgiye burada yer yok. Sözcükleri zihnimde tekrarladım. Bu sırada sihir, Orman'dan kıvrıla kıvrıla çıkıp içimdeki adama karşı hâlâ temkinli olsa da Maskeli'ye doğru yavaşça hareket etti.

Kumandan'ın Blackliff'te bize işlediği o eski sabrı gösterdim. Hedefine kilitlenen bir suikastçı kadar sakin bir şekilde izleyip bekledim.

Sihir nihayet içime süzülünce onu sıkıca kavradım. Bu ani güç akınım görmüş olmalıydı ki Aubarit'in gözleri kocaman oldu.

Sihrin çelişkisi yüreğimi sızlattı. Önemsediğim insanları kurtarmak için ona ihtiyacım vardı ama sihri kullanmak istiyorsam onları önemseyemezdim.

Sevgiye burada yer yok.

Anında, sihir görüş alanımı doldurdu ve gizli olan her şey ortaya çıktı. Istırap içinde bir vücuttaki kötü huylu tümörler gibi kara gölgeler her yerde toplanmıştı.

Hortlaklar.

Yakınımdakileri tekmeledim, önce kaçışsalar da hemen geri döndüler. Aubarit ve diğer Fakir'lerin acı çeken kabilelileri koydukları çadırların yakınında toplandılar.

İçimi bir rahatlık sardı, çünkü bunun çözümü o kadar basitti ki hortlakları daha önce göremediğim için kendime kızdım.

"Tuza ihtiyacınız var," dedim Aubarit ve Mamie'ye. "Bu dertten mustarip olanların etrafı onların ruhlarına tutunan hortlaklarla çevrili. Ölmesi gerekenlerin etrafına tuz koyun. Hortlaklar bundan nefret eder. O pis yaratıkları dağıtabilirseniz, acı çeken ruhlar öteki tarafa geçebilecekler ve onların ruhlarıyla yeniden iletişim kurabileceksiniz."

Aubarit ve Mamie hiç vakit kaybetmeden tuz bulmaya ve çareyi diğer Kabilelilerle paylaşmaya gitti. Acı çeken Kabililerin etrafına tuz serperken, hortlakların tıslamaları ve hırlamaları havayı sardı fakat onları duyabilen tek kişi bendim. Hortlakların gitmemi bekledikten sonra kamp alanına geri dönmediklerinden emin olmak için Fakira'yla birlikte kampta dolaşırken sihir hâlâ benimleydi.

Bekleme Yeri'ne dönmeye hazırlanırken, uzaktan gelen bir haykırış beni olduğum yerde durdurdu. Afya atını yanıma çekti.

"Savaşçılar bir alay toplamış," dedi Afya. "Neredeyse beş bin kişi. Bize karşı harekete geçecekler. Sanırım hızla geliyorlar."

Kahretsin. Bunu içimden geçirdiğim ve Kabileler için endişemin arttığı anda, Mauth'un sihri beni terk etti. Onsuz kendimi bomboş ve zayıf hissettim.

"Savaşçılar buraya ne zaman varacak Afya?" *Birkaç gün içinde varacaklarını söyle*. Belki böyle olmasını dilersem, gerçek olurdu. *Hâlâ birliklerini donatmakla, vagonlarını hazırlamakla ve saldırıya hazırlanmakla meşgul olduklarını söyle*.

Yanıt verirken Afya'nın sesi titredi.

"Şafakta."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANTIUM

XXXI: Kızıl Örümcekkuşu

Avitas Harper ve ben, yemek için bile durmadık. Uyumak için mola vermedik. Atlarımızın sırtında ilerlerken mataralarımızdan su içtik ve sadece bir haberci istasyonunda atlarımızı değiştirmek için durduk.

Kardeşimi iyileştirebilirdim. Bunu yapabilirdim. Tabii ona ulaşabilirsem...

Yolculuğun üçüncü gününde Serra'ya vardık ve nihayet orada durdum, Avitas beni atımdan çekerek indirirken açlık ve yorgunluktan ona karşı koyamadım.

"Bırak beni!"

"Bir şeyler yiyeceksin." Harper da benim kadar öfkeliydi, beni Kara Muhafız kışlasının kapısına doğru sürüklerken açık yeşil gözleri parlıyordu. "Dinleneceksin. Aksi takdirde kardeşin için hiç umut yok, İmparatorluk için de."

"Bir yemek," dedim. "Ve iki saatlik uyku."

"İki yemek," dedi Harper. "Ve dört saatlik uyku. Pazarlık yok."

"Senin kardeşin yok," diye hırladım. "En azından kim olduğunu bilen bir kardeşin yok. Olsaydı bile ailenin öldürülmesini izlemedin, senin *yüzünden* can vermelerine tanık olmadın."

Gözlerim yanıyordu. *Beni teselli etme*, diye içimden Harper'a haykırdım. Sakın buna cüret etme.

Harper bir süre beni izledikten sonra başını çevirdi ve nöbetteki muhafıza yiyecek bir şeyler getirip odayı hazırlatmasını emretti. Tekrar bana döndüğünde kendimi toparlamıştım.

"Kışlada mı uyumak istersin," dedi Harper, "yoksa eski evinde mi?"

"Evim kız kardeşimin yanı," dedim. "Onun yanına gidene kadar nerede uyuduğumun önemi yok."

O noktada, sandalyeye yarı yığılmış bir hâlde uykuya daldım.

Gecenin bir yarısı kâbuslar yüzünden uyandığımda, odamdaydım ve üzerime bir battaniye örtülmüştü.

"Harper..." Gölgelerin arasında ayağa kalktı ve karyolamın ayak ucunda bir süre tereddüt ettikten sonra başımın yanında diz çöktü. Saçı karmakarışıktı, gümüşi yüzü savunmasızdı. Sıcak elini omzuma koyup beni yastığa geri itti. Şeffaf gözleri bu kez endişe, yorgunluk ve tam olarak çözemediğim bir şeyle doluydu. Elini çekmesini bekledim ama yapmadı.

"Şimdi uyu Örümcekkuşu. Biraz daha..."

***

Serra'dan ayrıldıktan on gün sonra, nefes nefese kalan atlarımız ağızlarından köpükler saçarken yolculuğun teri ve kiri içinde Antium'a vardık.

"O hâlâ hayatta." Şehrin muhafızlarından yaklaştığımızın haberini alan Faris Antium'un devasa demir kapısında Avitas ve beni karşıladı.

"Onu koruman gerekiyordu." Öfkemden güç alıp Faris'i boğazından yakaladım. Kapıdaki muhafız geri çekildi ve yakındaki bir duvarı harçla sıvayan bir grup Âlim köle kaçıştılar. "Onu güvende tutman gerekiyordu."

"İstersen beni cezalandır," dedi Faris boğuk bir sesle. "Bunu hak ediyorum ama önce onun yanına git."

Faris'i geri ittim. "Bu nasıl oldu?"

"Zehir," dedi Faris. "Ağır işleyen türden. O canavarın onu nereden bulduğunu gökler bilir." *Keris*. Bu onun işiydi. Öyle olmalıydı. Göklere şükür, hâlâ Navium'da hapisteydi.

"Livia yemek yemesi gerektiğinde, çeşnicileri onun yemeğinin tadına baktıktan sonra genellikle altı saat bekliyoruz," diye Faris sözlerine devam etti. "Ya Rallius ya da ben çeşnicileri bizzat denetliyorduk fakat bu kez çeşnicilerin ölmeleri yedi saatten

uzun sürdü. Yemek midesinde sadece bir saat kaldı ve hemen ölmemesi için onu yeterince kusturduk ama..."

"Bebek?"

"Ebeye göre yaşıyor."

Saray sakin. Faris en azından İmparatoriçe'nin zehirlendiği haberini yaymamıştı. Marcus'un yakınlarda olmasını umdum ama taht odasında ricada bulunanları dinliyordu ve hükümdar dairesine daha saatlerce dönmesi beklenmiyordu. Küçük de olsa, hoş bir lütuftu.

Faris, Livia'nın kapısının önünde duraksadı. "O hatırladığın gibi değil Örümcekkuşu."

Kız kardeşimin odasına girince, gerçekten kederli görünen nedimelerini zar zor fark ettim. İfadeleri, kız kardeşim ölümün kıyısında gezinirken bu kadar hayat dolu olduğu için onlardan daha az nefret etmemi sağladı.

"Dışarı," dedim onlara. "Herkes. Hemen. Bu konuda kimseye tek kelime etmeyin."

İstemeye istemeye de olsa, üzgün bir şekilde kız kardeşime bakarak hemen dışarı çıktılar. Livia herkese saygılı davrandığı için her zaman çabucak arkadaş edinirdi.

Kadınlar nihayet çıktıklarında Harper'a döndüm. "Kapıyı canın pahasına kolla," dedim. "Kimse içeri girmesin. İmparator olması bile umrumda değil. Onu dışarıda tutmanın bir yolunu bul."

Avitas selam verdikten sonra kapıyı sıkı sıkı arkamdan kapattı.

Livia'nın odası gölgelerle doluydu ve yatağında kıpırdamadan yatarken yüzü çok solgundu. Yara göremedim ama zehrin vücudunda dolanarak acımasız bir düşman gibi içini kemirdiğini hissedebiliyordum. Kesik kesik nefes alıyordu, rengi cansızdı. Böylesine zayıf bir hâlde bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi.

"Mucize değil, Kızıl Örümcekkuşu." Yatağının kenarından kapkara cübbeli, güneş gözlü bir gölge ayrıldı.

"Burada ne arıyorsun?" Göklerin unuttuğu cin Kumandan'ın ne işler çevirdiğini biliyor olmalıydı. Hatta zehri onun için tedarik etmiş olabilirdi.

"Üzerinde taşıdığın bıçaklar gibi, düşüncelerini de saklamayı beceremiyorsun," dedi Gecegetiren. "Kumandan o kadar şeffaf değil. Planından haberim yoktu fakat sen gelene kadar kardeşini sabit durumda tutmayı başardım. Artık onu iyileştirmek sana kalmış."

"Bana neden yardım ettiğini söyle," diye talep ettim, onunla konuşmak zorunda kalıp bir an önce Livvy'ye yardım etmeye başlayamamak beni öfkelendirdi. "Yalan yok. Bana gerçeği söyle. Sen Keris'in müttefiğisin, yıllardır öylesin. Bu onun işi. Ne tür bir oyun oynuyorsunuz?"

Uzun bir süre ikili oynadığını inkâr edeceğini düşündüm ya da sinirlenip beni paramparça edecekti.

Cin nihayet konuşmaya başladığında, kelimelerini özenle seçti. "Sende istediğim bir şey var Örümcekkuşu. Değerinin farkında olmadığın bir şey. Kullanabilmem için onu bana sevgiyle, güvenle vermelisin."

"Sevgimi ve güvenimi kazanmaya mı çalışıyorsun? Sana bunları asla vermeyeceğim."

"Sevgini değil," dedi Gecegetiren. "Elbette, bunu beklemiyorum fakat güvenini kazanmayı umuyorum. Bana güvenecek-sin. Güvenmelisin. Çok yakında test edileceksin evladım. Değer verdiğin her şey yanıp kül olacak. O gün hiç dostun olmayacak. Hiç müttefiğin olmayacak. Silah arkadaşın olmayacak. O gün, bana olan güvenin tek silahın olacak. Yine de seni bana güvenmeye zorlayamam." Livia'ya erişmem için geri çekildi.

Bir gözümü cinden ayırmadan, kız kardeşimi yakından inceledim. Kalbini dinledim. Zihnimde kalbini, bedenini ve kanını

hissettim. Gecegetiren onun hakkında yalan söylememişti. Bu bir insanın yardım almadan dayanabileceği türden bir zehir değildi.

"Değerli vaktini boşa harcıyorsun, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Gecegetiren. "Şarkını söyle. Hazır olana kadar onu ben tutarım."

Bana gerçekten zarar vermek isteseydi, kız kardeşimin ölmesine göz yumardı. Beni çoktan öldürürdü.

Livia'nın şarkısı rahatlıkla dudaklarımdan döküldü. Onu bebekliğinden beri tanıyordum. Ona sarıldım, onu kucaklayıp sevdim. Şarkımda onun gücünden bahsettim. Katlandığı dehşete rağmen hâlâ içinde olduğunu bildiğim tatlılığı ve neşesinden bahsettim. Vücudunun güçlendiğini, kanının iyileştiğini hissettim.

Ama onu yeniden bir araya getirirken, ters giden bir şey vardı. Livvy'nin kalbinden karnına indim. Bilincim zamanda geriye gitti.

Bebek.

Kız kardeşim haklıydı, bebek erkekti ve uyuyordu ama bir sorunu vardı. İçgüdülerimin bir kuşun nazik ve hızlı kanatları gibi çarpması gerektiğini söylediği kalp atışı çok yavaştı. Hâlâ gelişmekte olan zihni de ağırdı. Elimizden kayıp gidiyordu.

Gökler, çocuğun şarkısı neydi? Onu tanımıyordum. Yarı Marcus ve yarı Livia ve birleşik bir İmparatorluk için tek şansımız olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Onun ne olmasını istiyorsun?" diye sordu Gecegetiren. Sesini duyunca irkildim, kendimi iyileştirmeye o kadar kaptırmıştım ki burada olduğunu unutmuştum. "Bir savaşçı mı? Bir lider mi? Bir diplomat mı? Ruhu bebeğin içinde ama henüz tam olarak oluşmadı. Yaşamasını istiyorsan, onu sahip olduğu kan ve aileden yola çıkarak şekillendirmelisin ama bunu yaparken, ona ve amacına sonsuza kadar bağlı kalacağını unutma. Ondan asla kopamayacaksın."

"O aileden," diye fısıldadım. "Benim yeğenim. Ondan kopmak istemem."

Mırıldanarak yeğenimin şarkısını aradım. Benim gibi olmasını istiyor muydum? Elias gibi? Marcus gibi olmasını istemediğim kesindi.

Onun bir Aquilla olmasını istiyordum ve bir Savaşçı olmalıydı. Kız kardeşim Livia'yı, onun nezaketi ve kahkahasını bebeğe söyledim. Babamın inancını ve sağduyusunu söyledim. Annemin düşünceliliği ve aklını söyledim. Hanna'nın tutkusunu söyledim.

Babası hakkında ona sadece savaşmaktaki gücü ve becerisinden söz ettim –tek bir kelimeydi, keskin, etkili ve net– dünya onu mahvetmeseydi, kendi kendinin mahvolmasına izin vermeseydi, Marcus öyle biri olurdu.

Yine de eksik bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordum. Çocuk bir gün İmparator olacaktı. Kökleşmiş bir şeye ihtiyacı vardı, hiçbir şey işe yaramadığında onu ayakta tutacak bir şeye, halkını sevmeye...

Düşünce sanki kafama sokulmuş gibi bir anda belirdi. Ona kendi sevgimden, halkım için savaşırken ve halkım benim için savaşırken Navium'un sokaklarında öğrendiğim sevgiden bahsettim.

Kalbi yeniden normal atmaya başladı, vücudu güçlendi. Kız kardeşimi kuvvetli bir şekilde tekmelediğini hissedince, rahatlayıp geri çekildim.

"Aferin Örümcekkuşu." Gecegetiren ayağa kalktı. "Şimdi kardeşin uyuyacak, iyileştirmenin bütün gücünü tüketmesini istemiyorsan sen de uyumalısın. Mümkünse, yaralı insanlardan uzak dur. Gücün seni çağıracak. Duyulmak, kullanılmak ve mutluluk vermek isteyecek. Karşı koymalısın, yoksa kendini yok edersin."

Bunun üzerine Gecegetiren kaybolup gitti ve yüzüne renk gelen, huzurla uyuyan Livvy'ye baktım. Karnındaki hayatın çekimine karşı koyamayıp temkinli bir şekilde elimi uzattım.

Çocukla konuşmak üzereyken, yatağın yanındaki perdeler hışırdadı. Hemen sırtıma bağlı savaş balyozuma uzandım. Ses Marcus'un odası ve Livvy'ninkinin arasındaki geçitten geliyordu. Telaşa kapıldım. O girişi kontrol etmek aklıma bile gelmemişti. *Örümcekkuşu, seni aptal.*

Bir saniye sonra, İmparator Marcus oradaki perdenin arkasından gülerek çıktı.

Livia'yı iyileştirirken beni görmemiş olabilir. Belki bilmiyordur. Sadece birkaç dakika sürdü. Bu arada oradan bizi izlemiş olamaz. Gecegetiren onu görür ya da hissederdi.

Ama sonra Marcus'un *Gecegetiren'den* Kâhinler'in zihnine girmesine engel olmayı öğrendiğini hatırladım. Belki cinin de zihnine girmesine engel olmayı öğrenmişti.

"Sır saklıyorsun, Örümcekkuşu," dedi Marcus, sihrimi kendime saklama umudumu paramparça etti. "Sırlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

XXXII: Laia

Elbette, Kızıl Örümcekkuşu olmalıydı. Yüzüğü rahatlıkla çalabileceğim nazik bir saray mensubu ya da boş kafalı bir seyis olamazdı.

"Yüzüğü ondan nasıl alacağım?" Demirhanenin avlusunda ileri geri yürüyordum. Gecenin bir yarısıydı, Denizciler Âlimleri kendi başlarının çaresine bakmaya terk ettikleri için Taure ve Zella yardım etmek için sığınmacı kampına dönmüştü.

"Görünmez olsam bile," dedim, "yüzük onun parmağında olacak. Gökler aşkına, o bir Maskeli. Gecegetiren onun yakınlarındaysa, görünmezliğimin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Navium'a ulaşmak bile sadece iki ay sürer ama Tahıl Ayı'na yedi haftadan az kaldı."

"O Navium'da değil," dedi Musa. "Antium'a doğru yola çıktı. Yüzüğü alması için şehirde olan birini gönderebiliriz. Birçok insan tanıyorum."

"Peki doğaüstü yaratıkların," dedi Darin. "Onlardan..."

Kulak tırmayan bir cıvıltı bu fikre karşı çıktı. "Yıldız'ın herhangi bir parçasına asla dokunmazlar," dedi Musa bir süre dinledikten sonra. "Gecegetiren'den çok korkuyorlar."

"Tekrar okur musun?" Önünde duran kitaba başımla işaret ettim. "*Sadece hayaletler kıyıma direnebilir. Dişi Aslan'ın varisi Kasap'ın gururunu ele geçirirse yavaş yavaş yok olacak.* Annemin varisiyim, Musa. Beni sen seçtin ve ben *Hayaletim*. Görünmez olan başka tanıdığın var mı?"

"Hayalet sensen," dedi Musa, "çökmen ve teninin solmasıyla ilgili satırlar ne anlama geliyor? Yoksa Shaeva'nın kehanetini yanlış mı hatırlıyorum?"

Unutmamıştım. *Hayalet çökecek, teni solacak.*

"Fark etmez," dedim. "Öğrenmeye çalışarak dünyanın kaderini riske atmak mı istiyorsun?"

"Belki de riske atmak istemediğim sensindir, *aapan*," dedi Musa. "Sığınmacı kampı bir felaket. Neredeyse on bin evsiz ve bin yaralımız var. Âlimler için bir ses olarak sana ihtiyacımız var. Kılıcımız ve kalkanımız olarak sana ihtiyacımız var. Gecegetiren başarılı olursa, sana daha çok ihtiyacımız olacak. Öldürülürsen, bana pek faydan olmaz."

"Anlaşma yaptığımızda böyle olacağını biliyordun," dedim. "Yıldız'ın son parçasını bulmama ve Gecegetiren'i yenmeme yardım edersen, geri döndüğümde kuzey Direniş'i için lider olarak ortaya çıkarım. Ayrıca her şey plana uygun giderse, Gecegetiren *başaramayacak*."

"Savaşçılar yine de saldıracaklar. Belki hemen değil fakat eninde sonunda bu olacak. Kumandan Karkaun donanmasının yanı sıra Savaşçı donanmasını ele geçirmeye çalıştı. Başarısız oldu ama o gemileri Denizciler'e meydan okumak için istediğini biliyoruz. Özgür Topraklar'ın savaşa hazır olması gerekiyor ve günü geldiğinde Âlimler'in onların lehinde konuşacak güçlü bir sese ihtiyacı olacak."

"Hepimiz ölürsek bunun bir anlamı olmayacak."

"Şu hâline bir bak." Musa başını iki yana salladı. Sanki şu anda Antium'a gidebilecekmişsin gibi kapının eşiğindesin."

"Tahıl Ayı'na yedi hafta var, Musa. Vaktim yok."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Darin. "Laia haklı, vaktimiz yok."

"Yüzün İmparatorluk'ta biliniyor. Gecegetiren zihnini okuyabiliyor ve görünmezliğin onun yanındayken işe yaramıyor. Antium'da seni destekleyecek insanlara ihtiyacın var," dedi Musa. "Şehri ve Savaşçılar'ı bilen insanlara... Elbette, senin için bunu sağlayabilirim. Seni Örümcekkuşu'na yaklaştıracak bir plan yapmalarına izin verebiliriz. Böylece bu senin zihninden okunamaz."

"Peki onların zihinlerinden okunamaz mı?"

"Adamlarım, daha doğrusu adamım, davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için eğitildi. Çelik bir tuzak gibi bir zihni var ve doğaüstü bir yaratık kadar sessiz ve akıllı. Ama..."

"*Aması* yok," dedim tedirginlikle. "Benden ne yapmamı istiyorsan, geri döndüğümde yapacağım."

"Senden henüz bir şey istemedim, Laia."

"İçimden bir ses bunu telafi etmek üzere olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Darin.

"Haklısın." Musa tav ocaklarından birinin yanındaki yerinden kalkarken suratını ekşitti. "Benimle gel. Yolda açıklarım. Hoşnutsuz bir şekilde beni tepeden tırnağa süzerken, "Gerçi önce banyo yapmalısın," dedi.

Aniden içime bir şüphe düştü. "*Nereye* gidiyoruz?"

"Saraya. Kralla konuşmaya."

***

Dört saat sonra, saraydaki bir ön odada Musa'nın yanında aşırı doldurulmuş bir sandalyeye tünemiş, tanışmayı istemediğim bir adamla görüşmeyi bekliyordum.

"Bu berbat bir fikir," diye tersledim Musa'yı. "Sığınmacılar ya da Adisalı Âlimler'in desteğine sahip değiliz, arkamızda Direniş savaşçıları yok."

"Bir cinin peşine düşmek için Antium'a doğru yola çıkmak üzeresin," dedi Musa. "Ölmeden *önce* kralla konuşmana ihtiyacım var."

"Annemi tanıması beni dinleyeceği anlamına gelmez. Bütün hayatın boyunca burada yaşadın. Âlimler'e yardım etmesi için onu ikna etme şansın benden daha yüksek. Seni tanıdığı belli, aksi takdirde bizimle görüşmeyi kabul etmezdi."

"Bizimle görüşmeyi kabul etti çünkü eski bir dostunun meşhur kızıyla tanışacağını sanıyor. Şimdi unutma, Âlimler'in

yardıma ihtiyacı olduğuna ve Savaşçılar'dan en azından bir tehdit olduğuna onu *ikna etmelisin*," dedi Musa. "Gecegetiren'den bahsetmene gerek yok. Sadece...

"Anlıyorum." *Ne de olsa, bana bunları onuncu kez söylüyorsun*, diye eklemedim. Elbisemin Kumandan'ın göğsüme oyduğu *K* harfinin görülebileceği kadar açık yakasını tutup yukarı doğru çektim. Musa'nın benim için bulduğu elbisenin korsesi dardı ve belden itibaren genişliyordu, turkuaz mavisi ipek deniz yeşili bir tülle kaplıydı. Yakası ve etek uçlarından altın rengi çiçek oyaları, işlenmiş aynalar ve küçücük zümrütler sarkıyordu. Taure'nin bana verdiği açık kahverengi terliklere değen elbisenin etek ucuna doğru tül koyu kraliyet mavisine dönüşüyordu. Saçımı örüp topuz yapmıştım ve kendimi o kadar ovmuştum ki tenim hâlâ sızlıyordu.

Ön odanın aynalı duvarında yansımamı görünce, Elias'ı düşünüp beni bu şekilde görmesini dileyerek bakışlarımı kaçırdım. Musa yerine keşke o en şık giysileriyle yanımda olsaydı ve bir parti ya da festivale gidiyor olsaydık.

"Kıpırdanmayı kes, *aapan*." Musa beni hayallerimden kopardı. "Elbiseyi kırıştıracaksın." Altın düğmeli vücuduna oturan uzun mavi ceketin altına bembeyaz bir gömlek giymişti. Genellikle geriye taradığı saçı gür, koyu dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu ve başlığını gözlerine kadar indirmişti. Buna rağmen, Yüzbaşı Eleiba'yla birlikte sarayın koridorlarında ilerlerken, birçok kişi dönüp ona bakmıştı. Hatta birkaç kez Eleiba onları geri çevirene kadar saray mensupları yaklaşmaya çalışmışlardı.

"Bunu yapamam, Musa." Endişeden ayağa kalkıp ön odada ileri geri yürümeye başladım. "Kralı bize yardım etmeye ikna etmek için bir şansımız olduğunu, halkımızın geleceğinin buna bağlı olduğunu söyledin. Ben annem gibi değilim. Doğru kişi değilim."

Kapının ardından bot sesleri geldi ve görüşme odasının girişi açıldı. Yüzbaşı Eleiba bekliyordu.

"İyi şanslar." Musa geri çekildi. Benimle gelmeyeceğini kastettiğini fark ettim.

"Hemen buraya *gel*, Musa!"

"Serralı Laia," dedi Eleiba gür bir sesle, "Serralı Mirra ve Jahan'ın kızı." Musa'ya soğuk bir bakış attı. "Ve Adisalı Prenses Nikla Hazretlerinin prens eşi Adisalı Musa."

Ağzım birkaç saniye açık kaldıktan sonra ne kadar aptal göründüğümü fark ettim. Musa başını iki yana salladı.

"Burada hoş karşılanmıyorum Eleiba."

"O hâlde gelmemeliydin," dedi yüzbaşı. "Kral bekliyor."

Ona alenen dik dik bakamamam için Musa birkaç adım arkamda kaldı. Görüşme odasına girer girmez tepemdeki mücevherlerle süslü yüksek tavana, sedef ve abanoz işlemeli zemine ve içten bir ışıkla parlayan pembe kuvars sütunlara hayran kaldım. Birdenbire kendimi bir köylü gibi hissettim.

Kral Irmand olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam odanın kuzey ucunda, yanında tanıdık, genç bir kadınla bekliyordu. Prenses Nikla. Üzerlerine balık, yunus, balina ve yengeç resimleri oyulmuş, yıpranmış yalos parçalarından yapılmış kocaman tahtlarda oturuyorlardı.

Salonda kraliyet üyeleri ve muhafızları dışında kimse yoktu. Eleiba gidip kralın arkasında durdu, gerginliği kalçasına vurduğu parmaklarından belliydi.

Kral bir zamanlar iri yarı olan ama birden yaşlanıp çökmüş bir adam gibi görünüyordu. Nikla, çelimsiz babasının yanında güçlü görünüyordu, gerçi hapishane hücresinde gördüğüm sade giyimli kadınla hiç alakası yoktu. Bol işlemeli elbisesi benimkine benziyordu ve koyu saçı şaşırtıcı bir şekilde sahile vuran bir dalgaya benzeyen zarif bir turkuaz başlıkla toplanmıştı.

Yüzündeki öfkeyi fark edince adımlarım yavaşladı ve taht odasından en yakın çıkışı aradım. Keşke yanımda bir silah getirseydim.

Prenses dik dik bakmakla yetindi. Taht odasının gölgelerinde birkaç hortlak dolaşsa da prensesin etrafının onlarla sarılı olmadığını görünce rahatladım.

"Ah, ele avuca sığmayan damadım geri dönmüş." Yaşlı adamın tok sesi kırılgan görünümüne tezat oluşturuyordu. "Kıvrak zekânı özledim evlat."

"Ben de sizin zekânızı özledim, Majesteleri." Musa'nın sesi içtendi. Anlamlı bir şekilde Eleiba'ya bakmaktan kaçındı.

"Serralı Laia." Prenses kocasını görmezden geldi... *Kocası!* "Adisa'ya hoş geldin. Ne zamandır seninle tanışmak istiyorduk."

Herhalde ne zamandır beni öldürmek istediğini kastediyor olmalısın. Cadı. Sinirim yüzümden belli oluyor olmalıydı ki Musa bana ikaz eder gibi bir bakış atıp eğilerek selam verdi. İstemeye istemeye onu taklit ettim. Nikla'nın ağzının etrafındaki çizgiler gerildi.

Ah, gökler. Bir kralla nasıl konuşurum. Ben bir hiçim. Onu herhangi bir şeye nasıl ikna edebilirim?

Kral kalkmamız için işaret etti. "Anne-babanı tanırdım, Serralı Laia," dedi. "Babanın güzelliğini almışsın. O bir cin kadar yakışıklıydı ama hırslı değildi. Dişi Aslan gibi değildi." Irmand beni ilgiyle süzdü. "Pekâlâ, Mirra'nın kızı, bir talebin mi var? Uzun yıllar boyunca dostum ve müttefikim olan merhum annenin hatrına, seni dinleyeceğim."

Dost ve *müttefik* sözcükleri üzerine Prenses Nikla suratını ekşitmesine zar zor engel oldu ve koyu gözleri parladı. Nikla'nın annem hakkında söylediklerini düşünürken ve şehirdeki çocukların Dişi Aslan hakkında anlattıklarını hatırlarken öfkem arttı. Nikla içime işleyen bakışlarıyla bana meydan okuyordu. Arkasında karanlık ve sinsi bir şey pembe kuvars sütunlardan birinin arkasına kaçtı, bir hortlaktı.

Karşı karşıya olduğumuz karanlığa dair bir hatırlatmaydı ve bana omuzlarımı dikleştirip kralın gözlerinin içine bakma gücü

verdi. Ben bir hiç değildim. Ben Serralı Laia'ydım ve şu anda halkımın tek sesiydim.

"Âlimler gereksiz yere acı çekiyorlar, Majesteleri," dedim. "Ve bunu durdurabilirsiniz."

Ona sığınmacı kampındaki yangından ve Âlimler'in kaybettiği her şeyden bahsettim. İmparatorluğun halkıma açtığı savaşı, Kumandan'ın soykırımını, Kauf'un dehşetini anlattım. Sonra, Musa bu konuya girmememem için beni uyarmış olsa da ona Gecegetiren'den bahsettim. O anda bir Kehanni'ydim ve onları inandırmalıydım.

Hikâyeyi bitirene kadar Musa'ya bakmaya cesaret edemedim. Yumruklarını sıkmıştı, eklemleri bembeyazdı ve gözlerini Nikla'ya dikmişti. Hikâyeyi anlatırken, dikkatim kralın üzerindeydi. Gölgelerden çıkıp prensesin etrafında toplanan hortlakları fark etmedim. Sülük gibi ona yapışmalarını fark etmedim.

Musa sevdiği birinin yavaşça işkenceye uğramasını izleyen biri gibi bakıyordu ve en sonunda öyle olduğunu anladım.

"Âlimler'e yardım edin, Majesteleri," dedim. "Mecbur olmadıkları hâlde acı çekiyorlar. Ordularınızı hazırlayın. Gecegetiren gelse de gelmese de bunu yapmalısınız," dedim.

"Yapmalı mıyım?" Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. "*Yapmalı mıyım?*"

"Evet," diye çıkıştım. "Halkınızın ayakta kalmasını istiyorsanız, savaşa hazırlanmalısınız."

Nikla kendini kontrol edemeden elini silahına koyup bana doğru yaklaştı. "Onu dinleme baba. O bir hiç. O sadece hikâye anlatan küçük bir kız."

"Sakın beni hafife alma." Ona doğru bir adım atınca her şey soldu. Eleiba'nın eli silahındaydı, muhafızlar gerildiler ve Musa sakinleşmem için mırıldandı. "Ben Dişi Aslan'ın kızıyım. Blackcliff'i yok ettim. Elias Veturius'un hayatını kurtardım. Kumandan Keris Veturia'nın elinden kurtuldum. Direniş ve Gecegetiren'in

ihanetine rağmen ayakta kaldım. İmparatorluğu boydan boya geçip Kauf Hapishanesi'ne sızdım. Kardeşimi ve yüzlerce Âlim'i kurtardım. Ben bir hiç değilim." Bunun üzerine krala döndüm. "Savaşa hazırlanmazsanız ve Gecegetiren cinleri serbest bırakırsa *hepimiz* öleceğiz Majesteleri."

"Peki Serra çeliği olmadan bunu nasıl yapacağız Serralı Laia?" diye sordu Prenses Nikla. "Kardeşinin hâlâ yaşadığını biliyoruz. Musa'nun onu sakladığı yerde Direnişiniz için kılıç dövüyordur."

"Serralı Darin Denizciler için silah yapmaya razı," diye Musa güzelce araya girince, bu konuyu Darin'le ne zaman konuştuğunu merak ettim. "Denizci demircilere bu zanaatı öğretmek istiyor. Âlimlere eşit sayıda silah *verilir* ve eşit sayıda Âlim demirciye işin püf noktaları *öğretilirse*. Evlerini kaybeden Âlimlere şehirde geçici konut ve iş *verilirse*."

"Yalan," diye çıkıştı Nikla. "Baba, seni yanlış yönlendirmek istiyorlar. Onlar sadece Direnişlerini silahlandırmanın peşindeler."

Ona karşılık vermeyi çok istesem de kendimi Nikla'yı görmezden gelmeye zorladım. İkna etmem gereken kraldı. "Majesteleri," dedim, "bu iyi bir teklif. Bundan daha iyisini bulamazsınız. Savaşçılar'ın size yardım etmeyecekleri aşikâr, Serra çeliğini başka nasıl elde edeceksiniz?"

Kral bana dikkatle bakarken, gözlerindeki neşe pırıltısı kayboldu. "Bir krala ne yapması gerektiğini söyleyecek kadar cesursun, Serralı Laia."

"Cesur değilim," dedim. "Sadece çaresizim ve halkımın acı çektiğini görmekten bıktım."

"Sözlerindeki hakikati duydum. Yine de..." Kral kızına baktı. Hortlaklar etrafını sarmadığında asil ve güzel görünse de şimdi kızgın ve acımasız görünüyordu, dudakları renksiz, gözbebekleri aşırı parlaktı.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Söylediklerin doğru olabilir," dedi kral. "Ama Serra çeliğiyle silahlanır, donanmamızı

donatır, savunmalarımızı hazırlarsak, Savaşçılar bir saldırı planladığımızı iddia ederek bize savaş ilan edebilirler."

"Savaşçılar her an hazır durumdalar," dedim. "Aynı şeyi yaptığınız için size saldıramazlar."

Kralın içini çekişinde yaşlılığını duydum. "Ah, evlat," dedi. "İmparatorluk sınırlarımızı kapmaya çalışırken, Denizciler'in son beş yüz senedir ne tür bir oyun oynamaya zorlandığına dair bir fikrin var mı? Âlimler ülkemize dolarken bu oyunun ne kadar zorlaşmaya başladığını biliyor musun? Yaşlıyım. Yakında öleceğim. Kızıma ne bırakacağım? On binlerce sığınmacı... Büyük Kütüphane yok edildi. İnsanlar bölündü. Yarısı Âlimlere yardım etmek istiyor, diğer yarısı beş yüz senedir onlara yardım etmekten yoruldu. Askerlerimi mi toplamam gerekiyor? Yasadışı silah üretmeye yardım eden bir kızın sözü üzerine mi?"

"En azından sığınmacı kampındaki Âlimler'e yardım edin," dedim. "Onlar..."

"Çadırlarını yenileyeceğiz, zamanla. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Baba," dedi Nikla. "Bu kız ve hiç şüphesiz şehirde sinsice dolaşan kardeşinin gözaltına alınmalarını talep ediyorum."

"Hayır," dedi Kral Irmand, sözleri makamının otoritesini taşısa da lekeli ve felç yüzünden titreyen ellerinin ilerleyen yaşını ele verdiğini ürpererek fark ettim. Yakında, kızı kraliçe olacaktı.

"Onları burada tutarsak, Savaşçılar'a barış sözümüzü sorgulamaları için bir sebep vermiş oluruz kızım. Onlar İmparatorluk'ta kaçak, değil mi?"

"Efendim," dedim. "*Lütfen* dinleyin. Annemle arkadaştınız, ona güveniyordunuz. Lütfen, onun yerine şimdi bana güvenin."

"Mirra'nın kızıyla tanışmak bir şerefti. Annen ve benim anlaşamadığımız konular vardı ve yıllar boyunca onun hakkında kötü söylentiler işittim fakat yüreği dürüsttü. Bundan eminim. Dostluğumuzun hatrına, sana ve kardeşine şehri terk etmeniz için iki gün süre tanıyorum. Yüzbaşı Eleiba hazırlıklarınız ve

gidişinizle ilgilenecek." Kral başını iki yana salladı. "Musa, bir daha buraya dönme."

Kral şehir muhafızlarının liderine elini uzattı. Eleiba hemen kralın elini tutup ayağa kalkarken ona destek oldu. "Serralı Laia ve kardeşinin limana gittiklerinden emin ol, Yüzbaşı. İdare etmem gereken bir krallığım var."

XXXIII: Kızıl Örümcekkuşu

Livia'yı kurtararak Kumandan'ı alt etmiş olmama sevinemedim bile. Marcus ne yapabildiğimi biliyordu, beni keşfettikten sonra çok az şey söylemiş olsa da bu bilgiyi bana karşı kullanması an meselesiydi.

Ama daha kötüsü Antium'a vardıktan bir-iki gün sonra, Keris'in serbest kalmayı başardığını öğrenmekti.

"Çizer Aile Reisleri *kahrolası* bir açık keşfetmişler." Marcus kendi çalışma odasında ileri geri yürürken, öfke krizi anında kırdığı masanın parçaları botlarının altında eziliyordu. "Çizer Soylarının üçte ikisinin onayı olmadan bir Çizer Aile Reisi'nin hapiste bir haftadan daha uzun süre kalmasına izin verilmiyor."

"Ama o Veturia Soyu'nun reisi değil."

"Onu hapse attığında öyleydi," dedi Marcus. "Anlaşılan, önemi olan tek şey bu."

"Navium'da binlerce kişinin ölmesine göz yumdu."

"Gökler adına, ne aptalsın," diye homurdandı Marcus. "Navium bin fersah ötede. Oradaki Çizerler ve Tüccarlar bize yardım edemezler. Keris'i hapiste bile tutamadılar. Antium'daki müttefikleri şimdiden Navium'da suçlanması gereken kişinin o olmadığına dair gülünç hikâyeler yayıyor. Bunun için hepsinin kafasını kopartabilirim." Marcus başını eğip homurdandı, "Birini koparsam, yerinde bir düzine yenisi belirir. Biliyorum, biliyorum."

Kahretsin. Yine kardeşinin hayaletiyle konuşuyordu. Durmasını bekledim ama durmayınca geri çekilip fark etmemesini umarak belli etmeden kapıyı arkamdan kapattım. Dışarıda bekleyen Harper çalışma odasından gelen homurtulardan rahatsız olmuş görünüyordu.

"Keris üç haftadan kısa bir süre içinde burada olacak," dedim öğlen güneşine çıkarken. "Kafeste geçirdiği süre düşünülürse, her zamankinden daha tehlikeli olacağı kesin." Dönüp saraya baktım. "Marcus kardeşinin hayaletiyle daha sık konuşuyor Harper. Keris buraya geldiği anda, bundan faydalanmaya çalışacak. Dex'e bir mesaj yolla." Arkadaşım şehrin yok olan bölümlerinin yeniden inşa edilmesini denetlemeye yardım etmek için Navium'da kalmıştı. "Gözü Keris'in üzerinde olsun. Bir an önce buraya dönmesine ihtiyacım olduğunu söyle."

Bir saat sonra Harper beni çalışma odamda ileri geri yürürken buldu ve işe koyulduk. "Navium'da olanlardan sonra Avamlar Keris'ten şüpheleniyorlar," dedim. "Şimdi Çizerlerin de ona olan güvenini sarsmalıyız."

"Karakterine saldıralım," dedi Avitas. "Çizer Aile Reislerinin çoğu sınıfçıdır. Müttefiklerinden hiçbiri Elias'ın babasının bir Avam olduğunu bilmiyor. Bu bilgiyi yayalım."

"Yeterli değil," dedim. "Bu seneler önceydi ve Elias gideli çok oluyor. Ama..." Biraz düşündüm. "Onun hakkında *bilmediğimiz* ne var? Sırları ne? O dövmesi... Onunla birlikte çalışırken, sana dövmesi hakkında herhangi bir şey söyledi mi?"

Harper başını iki yana salladı. "Tek bildiğim dövmenin neredeyse yirmi sene önce üzerinde görüldüğü, Elias'ı Kabile çölünde terk ettikten yaklaşık bir sene sonra. O esnada Hezaren'de görev yapıyordu."

"Dövmeyi Navium'da gördüm," dedim. "Sadece bir kısmını. "DAİ harflerini. Mürekkep farklıydı. Üç harfi de aynı anda yaptırmamış. Belki de bir şeyin baş harfidir?"

"Baş harf değil." Avitas'ın gözleri aydınlandı. "Soyunun özdeyişi: Daima Galip."

Elbette. "Hezaren'in ölüm kayıtlarına bak," dedim. "İmparatorluk'ta çok fazla dövmeci yok. O dönem Hezaren yakınlarında yaşayan dövmecilerden birinin ölüp ölmediğini öğren. O

dövmeyi yaptırmak için soyunmuş olması gerekir ve dövmeyi yapan kişiyi canlı bırakmaz."

Kapının tıklatıldığını duyunca planlarıma ara vermem gerekti. Açık saçlı bir Avam onbaşı içeri girip düzgünce selam verdi.

"Onbaşı Favrus, efendim, garnizonun raporunu vermeye geldim." Yüzümdeki bomboş ifadeyi görünce sözlerine devam etti. "Geçen ay bütün kuzey garnizonlarıyla ilgili rapor talep etmiştiniz efendim."

Şimdi hatırlıyordum. Tiborum etrafındaki Karkaunlular çok sessizdi ve bir iş çevirip çevirmediklerini bilmek istemiştim. "Dışarıda bekle."

"Raporu ben dinleyebilirim," diye teklif etti Avitas. "Marcus'un düşmanları ve müttefikleriyle ilgili önemli bilgiler verecek bir sürü adam bekliyor ve biraz egzersiz yapmak için avluda görünmek fena bir fikir olmayabilir. Savaş balyozunu al. Onlara kim olduğunu hatırlat."

Harper'a çok yorgun olduğumu söylemek üzereyken, Quin Veturius'un bir keresinde Elias'a söylediğini duyduğum bir şeyi hatırladım: *Zayıf düştüğünde savaş meydanına bak. Savaşta canlılığını bulacaksın. Savaşta, gücünü bulacaksın.*

"İstihbarat ve biraz egzersiz yapmanın üstesinden gelebilirim," dedim. "Bunu çabucak öğrenebileceğine güvendiğim tek kişi sensin Harper. Keris buraya vardıktan sonra her şey iyice zorlaşacak."

Avitas dışarı çıktı ve saniyeler sonra, Favrus Karkaunlular hakkında hızla bilgi vermeye başladı.

"Büyük ölçüde dağlara çekilmiş görünüyorlar, Örümcekkuşu. Arada sırada çarpışmalar yaşanıyor ama sıradışı bir şey yok. Tiborum şehrin eteklerinde ufak tefek yağmalar dışında bir şey rapor etmedi."

"Detaylar." Dikkatimi vermem gereken düzinelerce şeye göz gezdirirken ona kulak veremiyordum.

Ama Favrus karşılık vermedi. Başımı kaldırıp ona baktığım anda tedirgin göründüğünü fark ettim. Sonra çarpışmalardan, kaç kişinin öldüğü ve kaç kişinin saldırdığı gibi basit detaylarla bahsetti.

"Onbaşı Favrus." Daha detaylı tasvirlere alışıktım. "Bana hangi savunma manevralarının başarılı ve hangilerinin başarısız olduğunu söyler misin? Ya da Karkaunluların hangi klandan geldiklerini?"

"Bunların önemi olduğunu düşünmedim Örümcekkuşu. Garnizon komutanları çarpışmaların önemsiz olduğunu söyledi."

"Düşmanlarımızla ilgili her şey önemlidir." Komutanı ona karşı döndürmekten nefret ediyordum ama o bir Maskeli ve Kara Muhafız'dı. Bunu bilmesi gerekirdi. "Karkaunlular hakkında bilmediklerimiz felaketimiz olabilir. Hepimiz kamp ateşlerinin etrafında çömelip büyücüleriyle kötü ayinler düzenlediklerini sanıyorduk fakat kıtlık ve güneyle girdikleri savaş, onları en büyük limanımızı harap edecek devasa bir donanma oluşturmaya itti."

Başını sallayan Favrus'un rengi soldu. "Elbette, Örümcekkuşu," dedi. "O çarpışmalar hakkındaki detayları hemen öğrenirim."

Gitmek istediğini görebiliyordum ama sezgilerim harekete geçmişti. Tuhaf bir şey vardı ve içimi kemiren hissi göz ardı edemeyecek kadar uzun bir süredir Maskeli'ydim.

Onbaşıyı gözlemlerken, yüzünün yan tarafından süzülen ter dışında kıpırdamadan durduğunu fark ettim. Ofisimin pek sıcak olmadığı düşünüldüğünde, oldukça ilginçti.

"Çekilebilirsin." Gerginliğini fark etmemiş gibi yapıp elimi sallayarak gitmesini işaret ettim. Antrenman avlusuna giderken bunu düşündüm. Oraya varınca, bana karşı hâlâ temkinli olan Kara Muhafızlar yol verdi. Savaş balyozumu sallayarak meydan okudum. Adamlardan biri, ben gelmeden önceden beri burada

olan Rallia Soyu'ndan bir Çizer Maskeli kabul etti ve Favrus meselesini aklımın bir köşesine ittim. Belki de sağlam bir-iki dövüş bazı yanıtlar almamı kolaylaştırırdı.

Uzun zamandır antrenman yapmamıştım. Karşımda rakibimden başka bir şey olmadığında zihnimin nasıl arındığını unutmuştum. Dövüşmeyi *bilenlerle* dövüşmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Blackcliff'ten sağ çıkmanın ortak tecrübesiyle birbirlerine bağlı olan Maskeliler doğru düzgün antrenman yapardı. Çizeri hızla yendim ve adamlar zaferimi tezahüratla karşılayınca memnun oldum. Bir saat sonra dövüşleri izlemek için daha fazla adam toplandı ve iki saat sonra, bana meydan okuyan kalmadı.

Fakat Onbaşı Favrus meselesine bir yanıt bulamamıştım. Alistar adında bir asker avludan geçerken hâlâ bu soruya kafa yoruyordum. Harper'ın arkadaşlarından biriydi, on iki senedir Antium'da görev yapan bir Avamdı. İyi bir adamdı ve Dex'e göre güvenilirdi.

"Alistar." Yüzbaşı merakla bana doğru yaklaştı. Daha önce onu kimsenin arasından seçmemiştim. "Onbaşı Favrus'u tanıyor musun?"

"Elbette, Kızıl Örümcekkuşu. Kara Muhafızlar'a yeni. Serra'dan transfer edildi. Sessiz, kendi halinde biri."

"Gözün onun üzerinde olsun," dedim. "Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hiçbir detay önemsiz değildir. Kuzey garnizonlarla iletişimine özellikle dikkat et. Karkaun çarpışmalarından bahsetti ama..." Huzursuzca başımı iki yana salladım. "Bana söylemediği bir şey var."

Alistar'ı gönderdikten sonra, eski Kızıl Örümcekkuşu'nun Onbaşı Favrus'la ilgili dosyasını buldum. Kara Muhafızlar'a giren en sıkıcı asker gibi görünmesini şaşkınlıkla karşılarken, kapım ardına kadar açıldı ve esmer teni solgun görünen Silvio Rallius'u karşımda buldum.

"Kızıl Örümcekkuşu," dedi Rallius. "Lütfen, saraya gelmelisin. İmparator taht odasında bir tür sinir krizi geçirdi ve kimsenin göremediği birine bağırmaya başladı. Sonra İmparatoriçe'nin odasına gitti."

Livia! Kız kardeşimin dairesine vardığımda telaştan deliye dönmüştüm, Faris kapının önünde ileri geri yürüyordu, ağır adımları hiddetliydi.

"İçeride." Faris'in sesi boğuktu. "Örümcekkuşu, o imparatorluğu yönetmeye uygun."

"Vatan hainliği, Teğmen Candelan," diye çıkıştım. Gökler adına, bu tür şeyler söylemenin bedelinin ne olacağından haberi yok muydu? Burada sözlerini Marcus'un düşmanlarına taşıyabilecek başka muhafızlar vardı. Kumandan'ın görevlendirmiş olabileceği Âlim köleler vardı. O zaman Livia nerede olurdu? "Bütün İmparatorlar hırlar. Bazen aşırı duygusal davranırlar. Tacın yükünü bilmiyorsun. Asla anlayamazsın." Bu saçmalıktı ama İmparator'un Örümcekkuşu onun yanında olmalıydı.

En azından, onu öldürene kadar.

Odaya girer girmez, Livia'nın ıstırabı karnıma bir darbe gibi indi. Çektiği acının fazlasıyla *farkındaydım*. Tüm bunlar olurken, kalp atışları istikrarlı ve hızlı olan çocuk, annesinden birkaç santimetre ötede oturan canavarın neyse ki farkında değildi.

Kız kardeşimin yüzü bembeyazdı ve bir kolunu karnına koymuştu. Marcus onun yanındaki bir sandalyede sere serpe oturmuş bir sevgili gibi Livvy'nin diğer kolunu ovuyordu.

Ama Livvy'nin kolunun normal görünmediğini fark ettim. Açısı tuhaftı çünkü Marcus onu kırmıştı.

İmparator sarı gözlerini bana dikti. "İyileştir onu, Kızıl Örümcekkuşu," dedi. "Bunu yapmanı izlemek istiyorum."

Bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi düşünerek vaktimi boşa harcamadım. Daha fazla acı çekmesine dayanamadığım için hemen Livia'nın şarkısını söyledim. Kemikleri birleşti, yeniden düzgün ve güçlü oldu.

"İlginç," dedi Marcus tekdüze bir sesle. "Senin üzerinde de işe yarıyor mu?" diye sordu. "Mesela, şu anda savaş balyozunu bana vermeni istesem ve dizlerini kırsam, onları iyileştirebilir misin?"

"Hayır," diye rahatça yalan söyledim ama iç organlarım tiksintiyle büzüştü. "Benim üzerimde işe yaramıyor."

Marcus başını eğdi. "Ama *onun* dizlerini parçalarsam, şarkınla onları iyileştirebilirsin, değil mi?"

Dehşet içinde ona baktım.

"Soruma yanıt ver, Örümcekkuşu. Aksi takdirde diğer kolunu da kırarım."

"Evet," dedim. "Evet, onu iyileştirebilirim ama o senin çocuğunun annesi."

"O sefil hayatının karşılığında bana sattığın Çizer bir fahişe," dedi Marcus. "Varisimi taşımak dışında bir işe yaramıyor. Bebek doğar doğmaz, ondan kurtulacağım. Ben..." Yüzünün aniden solması şaşırtıcıdı. Yarı kükreyip yarı haykırırken parmaklarını bir pençe gibi kıvırdı. İmparatorlarının acı çektiğini duyan Rallius ya da Faris'in içeri dalmalarını bekleyerek kapıya baktım.

İçeri girmediler. Muhtemelen acısına benim sebep olduğumu umuyor olmalılardı.

"Yeter!" Bana ya da Livia'ya hitap etmedi. "Bunu sen istedin. Bunu yapmamı bana sen söyledin. Sen..." Marcus başını tutup bir hayvan gibi inledi.

"Bunu iyileştir." Parmaklarımı ezer gibi elimi kavrayıp onu kabaca kafasına koydu. "Bunu iyileştir!"

"Ben, yapamam."

"İyileştir yoksa göklere yemin ederim ki vakti geldiğinde kendi çocuğumu o hâlâ hayattayken karnını kesip çıkarırım." Marcus sol elimi tutup kafasının diğer tarafına sertçe koydu ve acıyla inleyene kadar parmaklarını bileğime bastırdı. "*İyileştir beni.*"

"Otur." Daha önce kimseyi bu kadar çok öldürmek istememiştim. Birden iyileştirme gücümü yok etmek amacıyla kullanıp kullanamayacağımı merak ettim. Bir şarkıyla onun kemiklerini paramparça edebilir miydim? Kalbini durdurabilir miydim?

Gökler, kırgın bir adamı nasıl iyileştireceğime dair bir fikrim yoktu. Halüsinasyonları nasıl iyileştirebilirdim? Ona rahatsızlık veren tek şey bu muydu? Daha derin bir şeyden mi mustaripti? Kalbi miydi? Zihni miydi?

Tek yapabileceğim onun şarkısını aramaktı. Önce kalbini kontrol ettim ama güçlü ve sağlıklıydı, uzun bir süre atacak bir kalpti. Zihninin etrafında dolaşıp en sonunda içine adım attım. Zehirli bir bataklığa girmek gibiydi. Karanlık. Acı. Öfke ve derin, sonsuz bir boşluk. Aklıma Aşçı geldi fakat bu karanlık farklıydı, daha yaralıydı, Aşçı'da tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Zihninin hiddetlenen kısmını sakinleştirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Tuhaf bir şekilde tanıdık bir şey gördüm: Sarı gözlü, esmer tenli, koyu saçlı ve üzgün bir siluet. *Söylediklerimi yaparsa, bundan çok daha fazlası olabilir.* Zacharius?

Kelimeler havada fısıltı gibi süzüldü ama onları kimin söylediğinden emin değildim. Gökler, kendimi neye bulaştırmıştım? *Yardım et bana*, diye zihnimde haykırdım ama kime yalvardığımı bilmiyordum. Babama, belki. Anneme. *Ne yapacağımı bilmiyorum.*

"Dur."

Kelime bir rica değil emirdi ve Marcus bile sesin geldiği yöne döndü çünkü bu Savaşçı İmparatorluğu'nun lordu tarafından bile duymazdan gelinemeyecek bir sesti.

Gecegetiren odanın ortasında duruyordu. Pencereler kapalıydı. Kapı da açık değildi. Livia'nın yüzündeki korku dolu ifadeden onun da cinin aniden belirmesinden ürktüğünü görebiliyordum.

"O seni iyileştiremez, İmparator," dedi Gecegetiren rahatsızlık verici tok sesiyle. "Hastalığının çaresi yok. Kardeşinin hayaleti gerçek. Onun iradesine boyun eğmediğin sürece sana huzur vermeyecek."

"Sen..." Yıllardır ilk kez Marcus'un yüzünde kötülük ya da nefret dışında bir şey görüyordum. Lanetlenmiş görünüyordu. "*Biliyordun*. Zak gözlerinde geleceği gördüğünü söyledi. Bana bak. *Bana bak* ve sonumu söyle."

"Sana sonunu göstermeyeceğim," dedi Gecegetiren. "Sana geleceğindeki en karanlık anları göstereceğim. Kardeşin bunu gördü. Sen de yakında kendi karanlığınla yüzleşeceksin İmparator. Örümcekkuşu'nu bırak. İmparatoriçeni bırak. İmparatorluğunla ilgilen, en azından kardeşinin ölümü yok yere olmaz."

Marcus sendeleyerek Gecegetiren'den uzaklaşıp kapıya doğru gitti. Bana bir bakış atıp dışarı çıktı. O bakışta benimle işinin henüz bitmediğini anlayabileceğim kadar nefret vardı.

Hızla Gecegetiren'e döndüm, hâlâ Marcus'un zihninde gördüğüm şeyin etkisindeydim. Daha önce de sorduğum soru dudaklarımdaydı: *Ne tür bir oyun oynuyorsun?* Bunu dile getirmeme gerek yoktu yine de.

"Oyun oynamıyorum, Kızıl Örümcekkuşu," dedi cin. "Aksine. Göreceksin."

XXXIV: Elias

Savaşçılar gelene kadar on iki saatimiz vardı. Savaşmak için hiç olmadıkları kadar kötü hâldeki birkaç bin Kabileli adamı hazırlamak için sadece on iki saat... Çocukları ve yaralıları güvenli bir yere götürmek için on iki saat...

Kaçabilecekleri bir yer olsaydı, Kabilelilere buradan bir an önce uzaklaşmalarını söylerdim ama doğuda deniz vardı ve kuzeyde de Orman. Savaşçılar güneyden ve batıdan yaklaşıyordu.

Mauth beni çekti, çekiş her geçen dakika daha acı verici olmaya başlıyordu. Orman'a dönmem gerektiğini biliyordum ama bir şey yapmazsam binlerce Kabileli katledilecekti. Bekleme Yeri daha fazla hayaletle dolacaktı. O zaman ne yapacaktım?

Kabilelilerin kalıp savaşmayı planladıkları aşikârdı. Hâlâ akılları başlarında olan Zaldarlar şimdiden atları, silahları ve zırhları hazırlıyorlardı. Savaşçılardan sayıca üstün olmamıza rağmen, onlar daha üstün bir savaş gücüydü. Zehirli oklarla gecenin bir yarısı tuzak kurmak işe yarayabilirdi ama adamlar günlerdir doğru düzgün uyumamış ve yememişken bir orduyla karşı karşıya gelmek...

"*Banu al-Mauth.*" Afya'nın sesi bir saat öncesine kıyasla daha güçlüydü. "Tuz işe yarıyor. Hâlâ ilgilenmemiz gereken çok sayıda ölü var ama ruhları serbest kaldı. Artık ailelerine musallat olmuyorlar."

"Ama şimdi de çok fazla ölümüz var." Afya'nın arkasında beliren Mamie solgun ve bitkindi. "Onları doğru düzgün gömmeliyiz."

"Diğer Zaldarlar'la konuştum," dedi Afya. "Bin atlıdan oluşan bir kuvveti bir araya getirebiliriz."

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedim. "Bununla ben ilgileneceğim."

Zaldara şüpheli görünüyordu. "Sihrini kullanarak mı?"

"Tam olarak değil." Bunu düşündüm. İhtiyacım olan çoğu şeye sahiptim ama yapmam gerekeni biraz daha kolaylaştırabilecek bir şey vardı. "Afya, baskınlar sırasında kullandığınız o oklardan var mı?"

Mamie ve Afya birbirlerine baktı ve annem onu sadece benim duyabileceğim kadar yaklaştı. Ellerimi tuttu.

"Ne planlıyorsun oğlum?"

Belki de ona söylemeliydim. Beni bundan vazgeçirmeye çalışacaktı, biliyordum. Beni seviyordu ve sevgisi onu kör ediyordu.

Ellerimi ondan kurtardım ama gözlerine bakamadım. "Bilmek istemezsin."

Kamptan ayrılırken Mauth, cin beni Laia'nın yanına götürdükten sonra Orman'a çektiği kadar güçlü bir ısrarla çağırdı.

Ama tek yol buydu.

İlk kez birini öldürdüğümde on bir yaşındaydım. Düşmanım öldükten sonra günlerce onun yüzünü gördüm. Sesini duydum. Sonra tekrar öldürdüm. Tekrar. Tekrar. Çok geçmeden, öldürdüğüm insanların yüzlerini görmeyi bıraktım. İsimlerinin ne olduğunu ya da geride kimleri bıraktıklarını merak etmekten vazgeçtim. Bana emredildiği için öldürüyordum ve sonra Blackcliff'ten kurtulunca, hayatta kalmak için öldürmek zorunda kaldım.

Bir zamanlar tam olarak kaç cana kıydığımı biliyordum. Artık hatırlamıyorum. Bir noktada bir yanım önemsemeyi bırakmayı öğrendi. Şimdi yararlanmam gereken yanım da buydu.

Bunu etraflıca düşünür düşünmez Mauth'la aramdaki bağlantı gevşedi. Bana sihrini sunmadı ama yolculuğuma acısız devam edebildim.

Savaşçı ordusu, alçak bir platonun sırtı boyunca kamp yapmak için durdu. Solgun çöle kıyasla çadırları koyu bir leke, yemek ateşleri ılık gecedeki yıldızlar gibiydi. Kamp komutanının nerede

olduğunu çözmek yarım saat, giriş ve çıkışımı planlamak ise bir on beş dakika daha sabırla gözlem yapmamı gerektirdi. Yüzümü tanıyorlardı ama bu insanların çoğu öldüğümü sanıyordu. Beni görmeyi beklememeleri benim için bir avantajdı.

Çadırların arasında yoğun gölgeler dolaşıyordu, kampın çevresine doğru ilerlerken gölgelerin beni sarmasına izin verdim. Komutanın çadırı ortadaydı fakat askerler onu aceleyle dikmişti, etrafında açık bir alan bırakmak yerine diğer çadırları çok yakına kurmuşlardı. Ulaşmak kolay olmayacaktı ama imkânsız da sayılmazdı.

Oklarım hazır bir şekilde çadıra yaklaşırken, içimden çok güçlü bir ses buna haykırdı.

Ya zaferi tadacaksın ya da ölümü. Kumandan'ın kulağıma fısıldadığını duydum, eski bir anıydı. *Başka bir şey yok.* Öldürmeden önce hep böyle hissediyordum. Laia'nın hayalet vagonlardaki mahkûmları serbest bırakabilmesi için Maskeliler'i avlarken bile zorlanıyordum. O bile beni kötü etkiliyordu. Düşmanlarım ölecekti ve ölürken beraberlerinde benden bir parça götüreceklerdi.

Savaş alanı mabedimdir.

Çadıra yaklaşıp içeriden gizli bir kat buldum. Yavaşça bir kesik attım. İçeride komutan dahil beş Maskeli bir masanın etrafında oturmuş yemeklerini yerken yaklaşan savaş hakkında tartışıyorlardı.

Beni beklemiyorlardı ama yine de Maskeliler'di. İçlerinden biri tehlikeye dikkat çekmeden önce çok hızlı hareket etmek zorundaydım. Bu ilk önce Afya'nın bana verdiği oklarla onları temizlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Kılıcın ucu rahibimdir.

Bunu yapmalıydım. Bu ordunun kafasını kesmeliydim. Bunu yapmak, Kabilelilere kaçmaları için bir fırsat verecekti. Maskeliler halkımı ve ailemi öldürecekti. Onları esir alacak, dövecek ve yok edeceklerdi.

Ölüm dansı duamdır.

Yine de Maskeliler'in ne yapacağını bilmeme rağmen, onları öldürmek istemiyordum. Bu kan, şiddet ve intikam dünyasına dahil olmak istemiyordum. Bir Maskeli olmak istemiyordum.

Öldürücü darbe kurtuluşumdur.

Ne istediğimin önemi yoktu. Bu adamlar ölmeliydi. Kabileliler korunmalıydı ve insanlığımı geride bırakmalıydım. Çadıra girdim.

İçimdeki Maskeli'yi serbest bıraktım.

XXXV: Kızıl Örümcekkuşu

Marcus Livvy'ye saldırdıktan bir hafta sonra, Harper ona görevini verdiğimden beri uyanık olduğu her dakikayı geçirdiği Kayıtlar Binası'ndan nihayet çıktı.

"Kayıt arşivcileri taşınmaya hazırlanıyordu," dedi Harper. "Soy sertifikaları, doğum belgeleri ve soy ağaçları darmadağınıktı. Âlim köleleri onları toplamaya çalışıyorlardı ama okuma yazma bilmedikleri için her şey karmakarışıktı."

Masama bir ölüm belgesi yığını bıraktıktan sonra karşımdaki sandalyeye yığıldı. "Haklıydın. Son yirmi senede, Kumandan'ın görevlendirildiği şehirlerin civarındaki on dövmeci, doğal olmayan şekillerde ölmüş. Biri kısa süre önce Antium'dan pek uzakta olmayan bir yerde ölmüş. Diğerleri Kabile toprakları ve Hezaren'e kadar her yerde yaşamışlar. Bir şey daha buldum."

Harper bana bir isim listesi verdi. On üç isim vardı, hepsi Çizerdi ve hepsi tanınmış soylardı. İkisini tanıyordum, kısa süre önce Antium'da ölü bulunmuşlardı. Haftalar önce Marcus'un bana Navium'a gitmemi emrettiği gün onlarla ilgili haberleri okuduğumu hatırlıyordum. Bir başka isim daha dikkatimi çekti.

"Daemon Cassius," dedim. "Bu ismi nereden biliyorum?"

"Geçen sene Âlimler'in Direniş savaşçıları tarafından Serra'da öldürüldü. Serralı bir dövmecinin öldürülmesinden birkaç hafta önce oldu. Bu Çizerlerden her biri yerel dövmecilerden kısa bir süre önce öldürüldü. Farklı şehirler, farklı yöntemler... Hepsi son yirmi sene içinde oldu. Hepsi Maskeli."

"Şimdi hatırlıyorum," dedim. "Cassius öldürüldüğünde evdeydi. Karısı onu kilitli bir odada buldu. Bu olduğunda Elias ve ben Sınavların ortasındaydık. Bir grup Âlim isyancının bir Maskeli'yi nasıl öldürebildiklerini merak etmiştim."

"Titus Rufius," diye okudu Harper. "Dokuz sene önce otuz iki yaşında bir av kazasında öldü. Iustin Sergius, yirmi beş yaşında zehirlendi, görünüşe bakılırsa on altı sene önce suçu itiraf eden bir Âlim köle tarafından. Caius Sissellius otuz sekiz yaşındaydı. Ailesinin arazisinde emeklediği günlerden beri yüzdüğü bir nehirde boğuldu. Bu üç sene önceydi."

"Avitas, yaşlarına bak." İsimleri dikkatle inceledim. "Hepsi Maskeli'ydi. Bütün bu adamların onunla birlikte mezun oldukları anlamına geliyordu. Keris onları tanıyordu."

"Hepsi vakitsiz ölmüş, çoğu doğal olmayan yollarla. Neden? Onları neden öldürdü?"

"Bir şekilde onun ayağına dolanıyorlardı," dedim. "Keris her zaman hırslı olmuştur. Belki onun istediği atamaları bu adamlar almıştı ya da ona herhangi bir şekilde engel oluyorlardı ya da... Ah... *Ah.*"

Quin'in bana Arius Harper hakkında söylediklerini hatırladım. *Mezuniyetten sonraki gün bir grup Maskeli tarafından öldürüldü*, Keris'in Kıdemli Kafataslarıydı. *Acımasızca bir ölümdü*, bir *düzineden fazla Maskeli onu öldüresiye dövdü. Hepsi Çizerdi. Babaları olayın üzerini o kadar iyi kapattı ki bu ilk kez olduğunda benim bile haberim yoktu.*

"Keris onları ayak bağı oldukları için öldürmedi." Quin'in bana söylediklerini onunla paylaştım. "Bu intikamdı. Arius Harper'ı öldüresiye dövdüler." Parşömenlerden kafamı kaldırdım. Acaba babasının gözleri de yeşil miydi? "Baban?"

Avitas uzun bir süre sessiz kaldı. "Nasıl öldüğünü... Bilmiyordum."

Kahretsin. "Üzgünüm," dedim hemen. "Sanmıştım ki... Ah gökler, Avitas."

"Önemi yok." Odamdaki pencereyi aniden pek ilginç bulmuş gibi bir görüntüsü vardı. "Öleli uzun zaman oldu. Babamı öldürmüş olmalarının neden önemi olsun? Kumandan duygusal biri değil."

Bu kadar çabuk kendini toparlamasına şaşırdım ve ondan tekrar özür dilemeyi ya da babasının ölüm şeklinin halka açıklanmasını istemiyorsa, bunu anlayışla karşılayacağımı söylemeyi düşündüm ama o anda benim de işime devam etmemi, Kızıl Örümcekkuşu olmamı ve bu konuya boş vermemi beklediğini fark ettim.

"Bunun duygusallıkla ilgisi yok," dedim çabucak, gerçi bundan o kadar emin değildim. Ne de olsa Kumandan Avitas'ı –ondan beklenebileceği kadar– kanatlarının altına almıştı. "Bu güçle ilgili. Kumandan onu sevdi. Maskeliler onu öldürdü. Kumandan'ın gücünü aldılar. Onları öldürerek, Kumandan gücünü geri aldı."

"Bunu ona karşı nasıl kullanacağız?"

"Bu bilgiyi Aile Reislerine ulaştıracağız," dedim. "Dövmeyi, ölen dövmecileri, Arius Harper'ı, öldürülen Çizerler'i, her şeyi öğrenecekler."

"Kanıta ihtiyacımız var."

"Kanıtımız var." Ölüm belgelerine işaret ettim. "İncelemek isteyenler için kanıt çok. Eğer bu belgeleri birkaç güvenilir Aile Reisine ulaştırabilirsek, diğerlerinin onları görmelerine gerek kalmaz. Navium'da olanlarla nasıl baş ettiğini düşün. Yalan söylemesinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey insanların ona inanmalarıydı."

"Sissellius ve Rufius Aile Reisleri'yle başlayalım," dedi Harper. "Onlar en yakın müttefiklerimiz. Diğer Aile Reisleri onlara güveniyor."

Üç gün boyunca Harper ve ben söylentileri yaydık. Sonra taht odasında Marcus'un Kabileli bir elçiyle tartışmasını dinlerken...

"Kendi mezuniyet sınıfından çizerlermiş! Bir *Avam* uğruna! Buna inanabiliyor musun?"

"Ama kanıt yok."

"Onu hapse atacak kadar kanıt olmayabilir ama Sissellius ölüm belgelerini gördü. Aradaki bağlantı aşikâr. O adamın boş dedikodulardan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Üstelik kanıt Keris'in vücudunda, o *çirkin* dövmede."

Birkaç gün sonra havadaki değişikliği sezdim. Aile Reislerinin Keris'le aralarına mesafe koyduklarını hissettim. Hatta bazıları ona açıkça karşılardı. Antium'a döndüğünde, umduğu kadar hoş karşılanmayacaktı.

***

Dex'in Antium'a döndüğü gün, Yüzbaşı Alistar bana elinde bilgi olduğuna dair bir mesaj gönderdi ve antrenman avlusunda ikisini de yanıma çağırdım.

"Keris bir hafta içinde burada olacak." Dex yoldan yeni gelmişti, çamur içinde ve yorgundu. Ama yine de dudaklarının okunmaması için miğferini aşağıda tutarak benimle kılıç antrenmanı yapıyordu. Birbirlerine çarpan silahlar ve antrenman yaparken homurdanan adamların gürültüsü içinde onu duymak neredeyse imkânsızdı.

"Dövme ve cinayetlerle ilgili gerçeği yaydığını biliyor. İki suikastçı gönderdi, adamlar buraya varmadan onların işini bitirdim ama Keris buraya gelince neler yapacağını gökler bilir. Yemeğini kendin pişirmeye başlasan iyi olur. Kendi tahılını da kendin yetiştir."

"Antium'dan doğruca buraya mı geliyor?"

"Roost'da mola verdi," dedi Dex. "Onu takip ettim ama adamları beni neredeyse yakalıyorlardı. O noktada buraya dönmenin en iyisi olacağını düşündüm. Casuslarımla görüşürüm." Dex'in bakışları omzumun üzerine kayınca kaşlarını çattı.

Kışlanın girişinde, eğitim alanının karşısında bir grup Kara Muhafız bir araya toplanmıştı. Önce bir kavga çıktığını sandım. Savaş balyozum elimde, onlara doğru koştum.

"Kahrolası doktoru çağırın!" diye seslendi adamlardan biri.

"Anlamı yok, bu karka yılanı zehri."

Yere kapkara safra kusan bir muhafızın etrafında toplanmışlardı. Onu görür görmez tanıdım: Yüzbaşı Alistar.

"Kahretsin." Yanında diz çöktüm. "Kışla doktoruna haber verin. Onu *hemen* buraya çağırın!"

Ama adam burada olsa bile çok geçti. Kara safra, Alistar'ın burnu ve kulaklarının etrafındaki kırmızı benekler... Bu karka yılanı zehriydi. İşi bitmişti.

Harper kalabalığı yararak ilerleyip yanımda diz çöktü. "Örümcekkuşu, ne..."

"Yok," Alistar bir eliyle üniformamın ön kısmını tutup beni kendisine doğru çekti. Sesi ölmek üzere olan biri gibi hırıltılı çıktı. "Hiçbir şey yok... saldırı yok... hiçbir şey yok... Örümcekkuşu... onları bulamadım..."

Vücudu giderek gevşedi ve yere yığılıp son nefesini verdi.

Yanan gökler. "Vaziyetinizi alın," dedim adamlara. "Hadi." Ölen askere dehşetle bakan Dex ve Harper hariç hepsi dağıldı.

Eğilip Alistar'ın kaskatı elindeki kâğıt yığınını zorla aldım. Onbaşı Favrus hakkında bilgi getirmesini bekliyordum. Aksine, kuzey garnizonuyla ilgili raporlar buldum, doğrudan garnizon komutanlarmdandı.

"Karkaunlular kayboldu." Harper omzumun üzerinden okurken o da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Tiborum yakınlarında bir tane bile saldırı olmadı. Kuzeyin derinliklerinde de aylardır saldırı yok. Onbaşı Favrus yalan söylemiş. Karkaunlular sessizlermiş."

"Karkaunlular asla sessiz değildir," dedim. "Geçen sene bu zamanlarda Vahşilerin kabilelerini fethediyorlardı. Onları Tiborum'da durdurduk. Onlara Naivum'da engel olduk. Donanmalarını kaybettiler. Güney topraklarında kıtlık var ve büyücü rahipleri onları haklı olarak hiddetlendiriyor.

"Şuna bak Örümcekkuşu." Harper Alistar'ın üzerini arayıp bir başka parşömen çıkardı. "Bunu Favrus'un eşyaları arasında bulmuş olmalı," dedi Harper. "Şifreli."

"Şifreyi çöz," diye çıkıştım. Ters giden bir şey vardı, hem de çok ters. "Bana Favrus'u bul. Alistar'ın ölümü bir tesadüf olamaz. Onbaşının bu işle bir ilgisi var. Kuzeybatıdaki garnizonlara mesajı ilet. En yakındaki Karkaun klanlarını kontrol etmeleri için gözcüler göndersinler. Nerede olduklarını ve ne yaptıklarını öğren. Hava kararana kadar bazı yanıtlar istiyorum Harper. Eğer o pislikler Tiborum'a saldırı planlıyorlarsa, şehir düşebilir. Şimdiden çok geç olabilir. Dex..."

Yola çıkması gerektiğini anlayan eski dostum içini çekti.

"Kuzeye git," dedim. "Nevennes civarındaki geçitleri kontrol et. Hezaren'i ele geçirmek istiyor olabilirler. Orayı zaptedecek kadar adamları olduğunu sanmıyorum ama bu, deneyecek kadar aptal olmadıkları anlamına gelmez.

"Bir şey öğrenir öğrenmez davullarla mesaj yollarım, Örümcekkuşu."

Hava karardığında, en batıdaki garnizonlardan bile haber almıştık. Karkaunlular batıdaki kamplarını tamamen terk etmişti. Mağaraları boştu, otlayan hayvanları gitmişti, birkaç tarla ve bahçe nadasa bırakılmıştı. Tiborum'a saldırmayı planlıyor olamazlardı.

O hâlde başka bir yerde toplanıyor olmalıydılar ama nerede? Ne amaçla?

XXXVI: Laia

Saraydan ayrılırken Musa açıklama yapmadı, hızlı adımları bıkkınlığının tek işaretiydi.

"Affedersin." Bana aşina olmayan sokaklarda dolanıp dururken, onu kaburgalarından dürttüm. "*Majesteleri*...

"Şimdi sırası değil," diye çıkıştı. Her ne kadar onu soru yağmuruna tutmayı istesem de şu anda daha büyük bir sorunumuz vardı: Yüzbaşı Eleiba'dan nasıl kurtulacaktık? Kralla kısa bir süre konuştuktan sonra Denizci bizi taht odasından çıkarmış ve o zamandan beri yanımızdan bir adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Musa evlerin dip dibe olduğu bir mahalleye girince, kendimi görünmez olmaya hazırladım ama refakatçimiz bir ara sokakta durdu. "Ee?" dedi.

Eleiba boğazını temizleyip bana doğru döndü. "Majesteleri Kral Irmand uyarın için minnettar ve malikânesindeki doğaüstü yaratıkların müdahalesini hafife almadığını bilmeni istedi Laia. Serralı Darin'in silah yapma teklifini kabul etti ve daha kalıcı bir barınma imkânı ayarlanana kadar şehirdeki Âlimler için bir sığınak sağlayacağına yemin etti ve sana bunu vermemi söyledi." Eleiba avucuma üç çatallı mızrakla süslenmiş gümüş bir mühür yüzüğü koydu. "Bunu hangi Denizciye gösterirsen, sana yardım etmekten onur duyar."

Musa gülümsedi. "Onu ikna edeceğini biliyordum."

"Ama veliaht prenses, o..."

"Kral Irmand altmış senedir Marinn'in hükümdarı," dedi Eleiba. "Prenses Nikla... Eskiden böyle değildi. Kralın ondan başka varisi yok ve kızına açıkça karşı gelerek onu sarsmak istemiyor ama halkı için en iyisinin ne olduğunu biliyor."

Başımı sallamakla yetindim. "İyi şanslar Serralı Laia," dedi Eleiba kısık bir sesle. "Belki tekrar karşılaşırız."

"Şehrinizi hazırlayın." Cesaretimi yitirmeden bunu söyledim. Eleiba kusursuz biçimli kaşlarını kaldırınca, benden yirmi yaş büyük ve akıllı bir kadına tavsiye verdiğim için kendimi aptal gibi hissederek aceleyle sözlerime devam ettim. "Sen muhafızların liderisin. Güçlüsün. Lütfen elinden geleni yap. Eğer Özgür Topraklarda aynı şeyi yapabilecek arkadaşların varsa, onlara da söyle."

Eleiba gittikten sonra Musa dile getirmediğim soruma yanıt verdi. "Nikla ve ben on sene önce gizlice evlendik," dedi. "Senden biraz daha büyüktük ama daha aptaldık. Kral olması gereken bir ağabeyi vardı ama öldü ve Nikla veliaht prenses ilan edilince birbirimizden uzaklaştık."

On senelik geçmişi dört cümleyle yarım yamalak açıklamasına suratımı ekşittim.

"Anlamı olmadığı için bundan daha önce söz etmedim. Yıllardır ayrıyız. Topraklarımı, unvanımı ve talihimi çaldı."

"Ve kalbini."

Musa'nın sert kahkahası iki yanımızdaki binaların sert taşında yankılandı.

"O da var," dedi. "Üzerini değiştirip eşyalarını almalısın. Darin'e veda et. Erzak ve adamımla ilgili bilgilerle seni doğu kapısında bulurum."

Onu teselli etmek için bir şey söylemeye çalışmak üzere olduğumu anlamış olmalıydı ki hemen karanlığa karıştı. Yarım saat sonra, saçımı kalın bir örgü halinde toplayıp elbiseyi Musa'nın demirhanedeki odasına geri götürdüm. Darin Taure ve Zella'yla avluda oturuyordu ve iki kadın, bir kılıcın kenarlarına kil sararken zayıf ateşi karıştırıyordu.

Geldiğimi hissedince başını kaldırıp baktı ve hazırladığım çantamı görünce kadınlardan müsaadelerini istedi.

"Bir saat içinde hazır olurum," dedi, ona kralla görüşmemi anlatınca. "Musa'ya iki at ayarlamasını söylesek daha iyi olur."

"Âlimler'in sana ihtiyacı var, Darin. Ve artık Denizciler'in de sana ihtiyacı var."

Darin'in omuzları kaskatı kesildi. "Denizciler için silah yapmayı kabul ettiğimde, bu kadar erken gideceğini bilmiyordum. Bekleyebilirler. Geride kalmayacağım."

"Kalmak zorundasın," dedim. "Gecegetiren'i durdurmaya *çalışmalıyım* ama başarısız olursam, halkımız savaşabilecek durumda olmalı. Halkımıza savaşta bir şans vermeyeceksek, çektiğin, çektiğimiz onca acının ne anlamı var?"

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," dedi Darin kısık bir sesle. "Birbirimize söz verdik."

"Bu söz halkımızın geleceğinden daha mı kıymetli?"

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Bundan kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun."

"*Kötü* bir şey. Direnişi ve halkını her şeyin önüne; kocası, çocukları ve kendi önüne koydu. Bilseydin..."

Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. "Neyi bilseydim?"

Darin içini çekti. "Boş ver."

"Hayır," dedim. "Bunu daha önce de yaptın. Annemin kusursuz olmadığını biliyorum ve şehirdeyken bazı söylentiler duydum fakat Prenses Nikla'nın anlattığı gibi biri değildi. O bir canavar değildi."

Annemiz hakkında konuşmayı inatla reddeden Darin, önlüğünü bir örsün üzerine atıp aletlerini çuvala doldurmaya başladı. "Birinin arkanı kollamasına ihtiyacın olacak, Laia. Afya ya da Elias yanında olmadığı için bunu yapamazlar. Kardeşinden daha iyi bir seçeneğin var mı?"

"Musa'yı duydun. Bana yardım edecek birini ayarlamış."

"Kim olduğunu biliyor musun? Sana bir isim verdi mi? O kişiye güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama Musa'ya güveniyorum."

"*Neden?* Onu doğru düzgün tanımıyorsun. Keenan'ı, pardon, Gecegetiren'i tanımadığın gibi, Mazen'i tanımadığın gibi..."

"Onlar hakkında yanıldım." Öfkem artsa da bunu bastırdım. Darin korktuğu için sinirliydi ve bu hissi çok iyi biliyordum. "Musa hakkında yanıldığımı sanmıyorum. O sinir bozucu ve bazen beni deli ediyor ama dürüst. Ayrıca ikimiz de sihre sahibimiz Darin. Bu konuyu konuşabileceğim başka biri yok."

"Benimle konuşabilirsin."

"Kauf'tan sonra, sihir bir yana seninle kahvaltı hakkında bile konuşmakta zorlanıyorum." Bundan nefret ediyordum. Onunla tartışmaktan *nefret* ediyordum. Bir yanım pes edip bana eşlik etmesine izin vermek istiyordu. Daha az yalnız hissedecek ve daha az korkacaktım.

Korkunun önemi yok Laia, yalnızlığının da. Önemli olan Âlimler'in ayakta kalması.

"Bana bir şey olursa," dedim, "Âlimler'le kim konuşacak? Gecegetiren'in planıyla ilgili gerçeği kim biliyor? Sonucu ne olursa olsun Denizciler'in hazırlandığından kim emin olacak?"

"Kahretsin Laia, sus." Darin sesini asla yükseltmezdi, o kadar şaşırdım ki bocaladım. "Seninle geleceğim. O kadar."

İçimi çektim çünkü bu noktaya varmamasını umuyordum ama böyle olacağını tahmin ediyordum. Kardeşim güneş kadar inatçıydı. Artık Elias'ın aylar önce veda etmek yerine neden o notu bırakıp ortadan kaybolduğunu biliyordum. Önemsemediği için değil, çok fazla önemsediği için...

"Görünmez olurum," dedim. "Beni takip edemezsin."

Darin bıkkınlıkla dolu bir hayretle bana baktı. "Bunu yapamazsın."

"Peşimden gelmene engel olacaksa yaparım."

"Bunu sorun etmememi bekliyorsun," dedi Darin. "Gitmene göz yummayı, ailemden geriye kalan tek kişinin kendisini *yeniden* riske attığını bilmeyi..."

"Şu konuşana bak! Aylarca Spiro'yla görüşürken ne yapıyordun? Bunu anlaması gereken biri varsa, o sensin Darin."

Öfkem bana iyice hükmederken, kelimeler zehir gibi dudaklarımdan döküldü. *Söyleme, Laia. Sakın.* Kendime engel olamayıp söyledim ama. "Baskın senin yüzünden oldu. Büyükannem ve büyükbabam *senin* yüzünden öldürüldü. *Senin* yüzünden Blackcliff'e gittim. Kumandan'ın kazıdığı *K* harfini göstermek için yakamı açtım, "Bu senin yüzünden oldu. *Senin* yüzünden kahrolası dünyanın yarısını dolaşırken sahip olduğum gerçek dostlardan birini kaybettim, sevdiğim adam korkunç bir ölüler diyarına *mahkûm* oldu. O yüzden bana kendimi riske atmaktan bahsetme. Sakın buna *cüret* etme."

Haykırmaya başlayana kadar içimde ne kadar çok şey biriktiğini fark etmemiştim. Şimdi de öfkem, içimden son sürat taşıyordu.

"Burada kal," diye ona çıkıştım. "Silah yap ve bize savaşmak için bir şans ver. Büyükanneme, büyükbabama, Izzi'ye, Elias'a ve bana bunu *borçlusun*. Sakın bunu unutacağımı düşünme!"

Darin ağzı açık hâldeyken, hızlı adımlarla dışarı çıkıp demirhanenin kapısını sertçe arkamdan kapattım. Hiddetim beni tersaneden uzağa, şehrin içine taşıdı ve batı kapısının yolunu yarıladığımda, Musa'yı yanımda bana ayak uydururken buldum.

"Müthiş bir kavgaydı." Bir hortlak kadar sinsi bir şekilde bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Sence gitmeden önce özür dilemeli misin? Biraz serttin."

"Kulak misafiri olmadığın *bir şey* var mı?"

"Doğaüstü yaratıklarım dedikoduyu seviyorsa bu benim suçum değil." Musa omuzlarını silkti. "Gerçi Elias hakkında ne hissettiğini nihayet itiraf ettiğini duymak tatmin ediciydi. Ne de olsa ondan hiç bahsetmiyorsun."

Yüzüm kızardı. "Elias seni ilgilendirmez."

"Verdiğin sözü tutmana engel olmadığı sürece, *aapan*," dedi Musa. "Katılıyorum. Atına kadar sana eşlik edeceğim. Heybede haritalar ve erzak var. Dağların arasından doğruca batıya giden bir rota belirledim. Alacakaranlık Ormanı'na ulaşman üç hafta-

dan biraz uzun sürebilir. Adamım seninle öteki tarafta buluşup seni Antium'a götürecek."

Yakındaki bir çan kulesi gece yarısını vururken batı kapısına vardık. Çalan son çanla birlikte kısık bir tıslama duyuldu. Bir hançer kılıfından ayrıldı. Silahıma uzanırken, bir şey kulağımı teğet geçti.

Yakınımda kızgın bir cıvıltı duydum ve küçük eller beni itti. Yere çöktüm, tepemizden bir ok uçarken Musa'yı da yere çektim. Karanlıktan bir ok daha fırladı ama hedefini ıskalayıp Musa'nın doğaüstü yaratıkları sayesinde uçarken yere çakıldı.

"Nikla!" diye hırladı Musa. "Ortaya çık!"

Gölgeler kıpırdadı ve veliaht prenses karanlıktan dışarı adımını attı. Kötü niyetli bir şekilde bize bakarken, etrafını saran hortlakların altında yüzü zar zor görülebiliyordu.

"O hain Eleiba'nın gitmene izin vereceğini tahmin etmem gerekirdi," diye tısladı. "Ona bunu ödeteceğim."

Daha fazla ayak sesi yaklaştı, Nikla'nın askerleri Musa ve benim etrafımızı sarıyorlardı. Musa, yavaşça Nikla'yla arama girdi. "Lütfen, mantıklı düşün. İkimiz de biliyoruz ki..."

"Sakın benimle konuşma!" diye hırladı prenses Musa'ya ve hortlaklar acısına kükürdadılar. "Şansını kullandın."

"Üzerine hücum edince," diye fısıldadı Musa zar zor işitilen bir sesle, "kaç."

Söylediği şeyi anlamaya çalışırken, Musa yanımdan geçip doğruca Nikla'nın üzerine yürüdü. Anında gölgelerin arasından çıkan gümüş zırhlı muhafızlar Musa'ya o kadar hızla saldırdılar ki bulanık bir görüntüden ibaretti o an.

Nikla'nın adamlarının onu ele geçirmelerine izin veremezdim. Ona ne yapacaklarını gökler bilirdi. Denizciler'den birine zarar verirsem, Kral Irmand bize karşı tavır alabilirdi. Hançerimi bir uçtan diğerine çevirdim ama bir el beni tutup geri çekti.

"Git küçük kardeşim," dedi Darin yanında sağlam bir ekiple. Taure, Zella ve sığınmacı kampından bir grup Âlim arkasındaydılar. "Kimsenin ölmediğinden emin olacağız. Git buradan. Bizi kurtar."

"Musa ve sen... Sizi tutuklarlarsa..."

"Bizi düşünme," dedi Darin. "Haklıydın. Hazır olmalıyız fakat gitmezsen şansımız olmayacak. Atını hızla sür Laia. Onu durdurma. Burada seninleyim." Kalbime dokundu. *Git.*

Uzun zaman önce Serra'da o gün olduğu gibi kardeşimin sesi kulaklarımda çınlarken kaçtım.

***

Yolda geçen ilk üç günde doğru düzgün mola vermedim, her an Nikla ve adamlarının beni bulmalarını bekliyordum. Her olası sonuç aklımı kemiriyordu, sürekli değişen bir kâbus oyunu gibiydi: Denizciler Darin, Musa, Zella ve Taure'yi yeniyorlardı. Kral askerlerini beni zorla geri getirmeleri için peşimden gönderiyordu. Âlimler açlıktan ölmeye terk edilmişti. Daha kötüsü, Adisa'dan sürülüp tekrar sığınmacı konumunda olmalarıydı.

Ama yola çıktıktan dört sabah sonra, şafaktan önce kulağımın dibinde hafif bir cıvıltıyla uyandım. Bu sesi Musa'yla o kadar özdeşleştirmiştim ki gözlerimi açınca onu görmeyi umdum. Aksine, göğsümde bir parşömen vardı ve üzerinde tek bir kelime yazıyordu.

Güvendeyiz.

Bu nottan sonra omzumun üzerinden arkama bakmayı bırakıp önüme baktım. Eleiba'nın söylediği gibi, haberci duraklarında mola verip kralın yüzüğünü gösterdiğimde, sorgusuz sualsiz bana yeni bir at ve erzak verildi. Yardım bundan daha iyi

bir zamanda gelemezdi çünkü çaresizliğe kapılmıştım. Her gün beni Tahıl Ayı'na ve Gecegetiren'in zaferine yaklaştırıyordu. Her gün Kızıl Örümcekkuşu'nu öfkeli türünü serbest bırakmak için kullanacağı yüzüğü ona vermeye ikna etmek için bir yol bulma ihtimali giderek artıyordu.

At sırtında ilerlerken, Shaeva'nın kehanetinden kalanları aklımdan geçirdim. *Ölüler dirilecek ve kimse hayatta kalmayacak* dizesi kadar olmasa da Kasapla ilgili bölüm beni endişelendiriyordu.

Ölüler, Elias'ın diyarındakilerdi. Dirilmeleri halinde Bekleme Yeri'nden kaçacaklar mıydı? Kaçarlarsa ne olur? Peki ya kehanetin sonuna ne demeli? Hiç anlamlı değildi. *Hayalet çökecek, teni solacak*. Buradaki anlam rahatsızlık verici şekilde netti: Ölecektim.

Kehanet olması, değiştirilemeyeceği anlamına gelmezdi.

Birçok yolcuyla karşılaştım fakat kralın eyerimdeki ve pelerinimdeki mührü soruları uzak tuttu, ben de kimseyi sohbete davet etmedim. Bir hafta boyunca dağların arasında ilerleyip on gün boyunca kıvrılan patikalardan inişli çıkışlı tarım arazilerine vardıktan sonra, tiftik tiftik bulutların altında mavi bir bulanıklığa benzeyen Alacakaranlık Ormanı ufukta belirdi. Büyük şehirlerden bu kadar uzakta haberci durakları yoktu, çiftlikler ve köyler birbirlerinden oldukça uzaktı ama yalnız hissetmedim, içimde bir beklenti yükseliyordu.

Yakında Elias'a kavuşacaktım.

Darin'le tartışırken ağzımdan çıkan sözü hatırladım: *Sevdiğim adam*.

Keenan'ı sevdiğimi sanıyordum ama o sevgi çaresizlik ve yalnızlıktan, kendimi ve mücadelemi bir başkasında görme ihtiyacından doğmuştu.

Elias için hissettiklerim farklıydı, gücümün zayıfladığını hissettiğimde yüreğime yakın tuttuğum bir alevdi. Bazen gecenin

en karanlık anlarında seyahat ederken onunla bir gelecek hayal ediyordum. O geleceğe çok yakından bakmaya cesaret edemiyordum yine de. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için nasıl umutlanabilirdim?

Ayrı kaldığımız aylarda nasıl biri olduğunu merak ettim. Değişmiş miydi? Bir şeyler yiyor muydu? Kendine iyi bakıyor muydu? Gökler, umarım sakal bırakmamıştır. Sakalından *nefret ederdim*.

Orman kadifemsi uzak bir hattan çok iyi bildiğim boğumlu ağaç gövdelerine dönüştü. Yaz güneşinin öğlen parlaklığının altında bile Bekleme Yeri uğursuz görünüyordu.

Atımı otlaması için bıraktım ama ağaç hattına yaklaşırken bir rüzgâr çıktı ve Orman'ın budaklı örtüsü sallandı. Yapraklar fısıldar gibi hafif sesler çıkarıyordu.

"Elias?" Sessizlik tekin değildi, hayaletlerin inlemeleri ya da feryatları yoktu. Endişe içimi kemirmeye başladı. Ya Elias hayaletleri öteki tarafa geçiremezse? Ya ona bir şey olduysa?

Orman'ın sakinliği bana uzun çimenlerin arasında dolaşarak her şeyden habersiz avını izleyen bir yırtıcıyı düşündürdü ama güneş batıda alçalırken, içimde yükselen tanıdık bir karanlık beni ağaçlara doğru gitmeye teşvik etti. Uzun zaman önce Gecegetiren'den bazı yanıtlar almaya çalıştığımda da bu karanlığı hissetmiştim. Shaeva öldükten sonra cinlerin Elias'ı inciteceklerini düşündüğümde bunu tekrar hissettim.

Bu karanlık uğursuz değildi. Benim bir parçam gibiydi.

Bıçağım elimde, sık ağaçların arasına adım attım. Hiçbir şey olmadı. Orman sessizdi ama kuşlar hâlâ ötüyordu ve çalıların arasında hâlâ ufak tefek hayvanlar dolaşıyordu. Hayaletler bana yaklaşmadı. Biraz daha ilerleyip karanlığın beni öne doğru çekmesine izin verdim.

Ağaçların iyice içine girdiğimde, gölgeler yoğunlaştı. Bir ses bana seslendi.

Hayır, bir ses değildi. Çok sayıda ses aynı anda konuşuyordu.

Bekleme Yeri'ne hoş geldin, Serralı Laia," diye mırıldandı ses. *Evimize ve hapishanemize hoş geldin. Biraz daha yaklaş, olur mu?*

XXXVII: Elias

Maskeliler, ilk kurbanın pilavına yüzüstü düşene kadar okları fark etmedi. Hallerinden memnunlardı, gözcüleri onlara Kabilelilerin kolay bir zafer olacağını söylemişti, o yüzden muhafız görevlendirmemişlerdi. Kendilerine fazla güveniyorlardı.

Hayranlık uyandırıcıydı ama yeterli değildi.

Beni gören ilk Maskeli ona fırlattığım iki oku havada saptırıp üzerime hücum ederken, bıçakları sihirli bir şekilde ellerinde belirdi.

İçimde bir karanlık uyandı, bana ait bir sihirdi. Bekleme Yeri'nden çok uzakta olmama rağmen, rüzgâr hızında ilerleyip Maskeli'nin arkasına geçerek ona bir ok saplayacak kadar fiziksel sihrim vardı. Maskeliler'in ikisi silahlarını fırlatarak üzerime atılırken üçüncüsü, komutanları, tehlikeye dikkat çekmek için kapıya koştu.

Rüzgâr hızında ilerleyip önüne geçtim ve bir anlık şaşkınlığından yararlanıp bıçağı boğazına sapladım. *Düşünme, sadece hareket et Elias.* Ellerimin kana bulanması eylemlerimin vahşetini düşünmemi oldukça zorlaştırdı ama diğer Maskeliler yaklaşıyordu ve bu adamın cesedi yeterli bir kalkan olup silah arkadaşlarının bıçaklarını sıyırdı. Onu kalan Maskeliler'den birinin üzerine ittikten sonra diğeriyle karşılaştım, yumruğunu savururken başımı eğdim ve çeneme isabet ettirmek istediği dizinden zar zor kaçındım.

Bileğinin üzerinde, zırhında bir açıklık vardı, onu tutup beni yere deviremeden önce Afya'nın oklarının sonuncusunu sapladım. Saniyeler içinde adamın yüzükoyun vücudu üzerimden çekildi ve son Maskeli beni boğazımdan yakaladı.

Sen fanisin. Shaeva Gecegetiren onu öldürmeden önce bana bu gerçeği hatırlatmıştı. Burada ölürsem, Bekleme Yeri'nin bir

koruyucusu olmayacaktı. Bu bilgi bana Maskeli'yi kasığından tekmeleyip elinden kurtulacak kadar güç verdi. Bıçağını kınından çıkarıp onu göğsünden bir, iki, üç kez bıçakladıktan sonra boğazından boydan boya geçirdim.

Bir kasırga kadar hareketli olan çadır kesik kesik solumam dışında birden sessizleşti. Dışarıda, kahkaha atan ve şikâyet eden askerlerin sesleri yükselip alçalıyordu, kampın şamatası saldırımın gürültüsünü bastırmıştı.

Çok geçmeden Savaşçı kampından biri Maskeliler'i keşfedeceği için geldiğim yerden sessizce çıkıp kampın kenarına doğru ilerledim ve orada bir at çaldım. İlk alarm duyulduğunda, yeterince uzaktaydım ve batıdaki en yakın davul kulesine doğru yol alıyordum.

Kulenin önünde nöbet tutan lejyonerleri çabucak temizledim. Biri yakınmak üzereyken göğsüne bir ok fırlattım ve diğeri ne olduğunu anladığında boğazına bir kılıç saplanmıştı. Artık daha kolay öldürüyordum, kulenin merdivenlerini yarıladım, neredeyse yatakhaneye varmak üzereyken, daha iyi yanım *Ölmeyi hak etmediler. Sana bir şey yapmadılar* diye haykırdı.

Kuledeki son adam baş davulcuydu ve en üst katta boyu kadar geniş bir davulun yanında oturmuş kuzeydeki diğer davul kulesini dinliyordu. Duyduğu şeyleri uzun parşömenlere yazıyordu, kendisini işine o kadar kaptırmıştı ki beni duymadı. Artık sinsice hareket edemeyecek kadar yorgundum. Korkmasını istiyordum. O yüzden kanla kaplı kılıflarından çıkarılmış silahlarımla kuru kana bulanmış bir kâbus gibi kapıda belirdim.

"Ayağa kalk," dedim sakince. "Davulun başına geç."

"Ben, ben..." Kulenin tepesinden aşağıdaki kapıya, muhafızların durduğu yere baktı.

"Öldüler." Kanlı elimle işaret ettim, "hâlâ anlayamadıysan. Kımılda."

Adam tokmaklarını aldı ama korkudan iki kez düşürdü.

"Benim için bir mesaj iletmeni istiyorum." Ona iyice yaklaşıp Teluman kılıçlarımdan birini kaldırdım. "Onu biraz olsun değiştirirsen fark ederim."

"Sahte bir mesaj iletirsem komutanım beni öldürür."

"Komutanın uzun boylu, solgun, sarı sakallı, çenesinden boynuna kadar bir yara izi uzanan Maskeli mi?" Davulcunun başını sallaması üzerine, "O da öldü," dedim. "Eğer bu sahte mesajı *iletmezsen*, bağırsaklarını çıkarıp seni kuleden aşağı atarım. Seçim senin."

Mesaj Kabilelilere saldırmaya hazırlanan alayın derhâl buradan altmış beş kilometre uzaktaki bir garnizona çekilmesini emrediyordu. Davulcu işini bitirdikten sonra onu öldürdüm. Bunu beklemiş olmalıydı. Yine de onu öldürürken gözlerinin içine bakamadım.

Zırhım iğrençti, kokuya dayanamadığım için onu çıkarıp depodan giysiler çaldıktan sonra Bekleme Yeri'ne döndüm. Yaklaştıkça rahatladığımı hissettim. Savaşçılar onlara verilen mesajın sahte olduğunu anlayana kadar Kabilelilerin yeterince zamanı olacaktı. Ailem İmparatorluk'tan kaçacaktı ve nihayet, hayaletleri öteki tarafa geçirmem gerektiğini anlıyordum. Dengeyi sağlamaya başlamalıydım. Vakti gelmişti.

Sınır duvarına yaklaşırken ters –hem de çok ters– giden bir şey olduğunu hissettim. Yüksek, altın rengi ve güçle parlaması gerekirdi. Aksine solgun, neredeyse yamalı görünüyordu. Onu düzeltmeyi düşündüm ama ağaç hattını geçer geçmez, hayaletlerin acısı anı ve şaşkınlıktan oluşan bir sel gibi içime hücum etti. Kendi kendime onca Savaşçıyı *neden* öldürdüğümü değil, bunun nasıl bir his olduğunu, beni nasıl öldürdüğünü hatırlattım. Kabileler, Maime ve Aubarit'i aklımdan çıkardım. Mauth temkinli bir şekilde yükseldi. En yakınımdaki hayaletlere seslendim ve süzülerek yanıma yaklaştılar.

"Hayaletler diyârı Bekleme Yeri'ne hoş geldiniz," dedim. "Ben Ruh Yakalayıcıyım ve öteki tarafa geçmenize yardım etmek için buradayım."

"Öldüm mü?" diye fısıldadı hayalet. "Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum."

Sihir bana hayaletlere, hayatlarına ve ihtiyaçlarına karşı daha önce sahip olmadığım bir farkındalık verdi. Bir süre sonra bu hayaletin affedilmeye ihtiyacı olduğunu fark ettim ama ona bunu nasıl sunacaktım? Shaeva bunu düşünce gücüyle nasıl çabucak yapıyordu?

Bu çıkmaz duraksamama sebep oldu ve o anda hayaletlerin feryadı doruk noktasına ulaştı. Birdenbire tuhaf bir şey fark ettim: Orman'da bir değişiklik vardı. Arazinin farklı bir havası vardı. *Farklıydı.*

Zihnimdeki haritaya danıştıktan sonra sebebini anladım. Burada biri vardı, olmaması gereken biri...

O her kimse, cin korusunu bulmuştu.

XXXVIII: Kızıl Örümcekkuşu

Masama eğilmiş derin düşüncelere dalmışken, omzumda bir el... elime geçecek bir bıçakla neredeyse indireceğim bir el hissettim, sonra Harper'ın deniz yeşili gözlerini gördüm.

"Bir uzvunu kaybetmek istemiyorsan, bunu sakın bir daha yapma," diye ona hırladım. Masama saçılan sayfalar Alistar'ın raporlarını saplantılı bir şekilde incelediğim günlere işaret ediyordu. Ayağa kalkınca başım döndü. Bir ya da üç öğünü atlamış olabilirdim. "Saat kaç?"

"Şafaktan önceki üçüncü çan çaldı, Örümcekkuşu. Rahatsız ettiğim için beni affet. Dex az önce bir mesaj gönderdi."

"Nihayet." Herhangi bir haber alalı neredeyse dört gün olmuştu ve arkadaşımın başına bir talihsizlik gelmesinden endişelenmeye başlamıştım.

Parşömeni Harper'ın elindeki lambaya doğru tuttum. Üstsüz, darmadağınık ve vücudundaki bütün kasların gergin olduğunu o zaman fark ettim. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve genellikle etrafına saçtığı sakinlikten eser yoktu.

"Neler oluyor?"

"Oku."

Grimarr'ın önderliğinde yaklaşık elli bin kişilik Karkaun kuvveti Umbral Geçidi'nde toplanıyor. Alayları toplayın. Antium'a geliyorlar.

"Bir şey daha var," dedi Avitas. "Alistar'ın üzerinde bulduğumuz mektubun şifresini çözmeye çalıştım ama kadın kaybolan mürekkep kullanmış. Onu incelemeye başladığımda, geride kalan tek şey imzasıydı."

Kadın. "Keris Veturia." Avitas başını sallayınca içimden haykırmak geldi. "O hain *sürtük*," diye hırladım. "Roost'dayken

Karkaunlularla görüşmüş olmalı. Onbaşı Favrus hangi cehennemde?"

"Onu odasında ölü buldum. Yarası yoktu. Zehirlenmiş."

Keris suikastçılarından birine onu öldürtmüştü, tıpkı Yüzbaşı Alistar'ı öldürttüğü gibi. İmparatoriçe olmayı ne kadar istediğini bildiğim için artık niyeti açıktı: Grímarr'ın yaklaştığını bilmemizi istemiyordu. İmparator Marcus ve benim aptal gibi görünmemizi istiyordu; tehlikeli, yetersiz ahmaklar. Kana susamış bir büyücü Antium'u kuşatırsa ne olmuş? Keris takviye kuvvetlerle birlikte Karkaunluları yok edebileceğimizi biliyordu, gerçi elli bin adama karşı koymak bize büyük bir zarar verecekti. En kötüsü de kuşatmanın yaratacağı karışıklığı Marcus, Livia ve beni yok etmek için kullanacak olmasıydı. Karkaunluları yenip kahraman ilan edilecek ve her zaman istediği, Gecegetiren'in hiç şüphesiz ona vadettiği şeyi elde edecekti: Tahtı.

Hiçbirini kanıtlayamazdım. Bütün bunlardan, Keris'in niyetinden adım kadar emin olsam bile...

Böyle olmasına gerek yoktu, Kızıl Örümcekkuşu. Sona kadar bunu sakın unutma.

"İmparator'a söylemeliyiz," dedim, bir şekilde onu Livia'yı şehrin dışına çıkarması için ikna etmeliydim. Eğer Grímarr'ın ordusu buraya geliyorsa, onun için buradan daha tehlikeli bir yer olamazdı. Antium kaosa sürüklenecekti ve Keris kaostan büyük bir zevk alırdı.

Bir saat içinde silahlanıp İmparator Marcus'un odasına kilitlendik. Haberciler şehrin dört bir yanına dalıp birçoğu kendi soylarının Aile Reisleri olan İmparator'un generallerini çağırdı. Bir düzine harita getirildi, her biri kuzey topraklarının farklı bir bölümünü gözler önüne seriyordu.

"Neden bundan haberimiz olmadı?" diye sordu Rufia Soyu'nun lideri General Crispin Rufius, odada bir akbaba

kurnazlığıyla daireler çizerken. Marcus aylar önce Crispin'in erkek kardeşini Cardium Kayalıkları'ndan aşağı atmıştı. Desteğini beklemiyordum. "Bu garnizonlardan her gün raporlar geliyor. Sıradışı bir şey yaşansaydı bunu yakalayacak bir düzine insan olurdu."

Marcus geri kalanımızın duyamadığı bir şeyi dinler gibi başını eğdi. Aile Reisleri birbirlerine bakarken küfretmemeye çalıştım. Şimdi imparatorumuzun ölmüş kardeşiyle sohbet etmesinin hiç sırası *değildi*. Bir şey homurdandıktan sonra başını salladı fakat nihayet konuşmaya başladığında son derece sakindi.

"Raporlar hiç şüphesiz kendi çıkarlarını İmparatorluğun çıkarlarından üstün tutan biri tarafından tahrif edilmiş," dedi Marcus. Kimi ima ettiği çok açıktı, Rufius'un raporları değiştirme işine karıştığına dair elimde herhangi bir bulgu olmasa da odadaki diğer adamlar ona şüpheyle baktılar. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ben sadece bunun son derece sıradışı olduğunu söylüyorum."

"Ama yapılmış." Kardeşini ve diğer müttefik soyların Aile Reislerini Aquilla Malikânesi'ne götürüp orada oyuna getirdiğimi ve sonra kılıç zoruyla Cardium Kayalıkları'na ölmeye götürdüğümü hatırlaması için elimi kılıcıma koydum. "Şimdi bunun sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Bunu kim planladıysa, İmparatorluğun zayıflamasını istiyor. İç çatışmadan daha büyük bir zayıflık olamaz. Karkaun saldırısından *neden* haberimiz olmadığını tartışmaya devam edebilir ya da aşağılık herifleri dudurmamıza yardım edebilirsiniz."

Oda sessizdi, bu anı fırsat bilen Marcus Antium'un kuzeyinde kalan Umbral Geçidi'ne hafifçe vurdu. "Grímarr adamlarını geçidin kuzeyinde topluyor," dedi. "Orası hızlı bir atla Antium'a dört günlük mesafede, bir ordunun buraya varması iki haftayı bulur."

Dört saat boyunca görüşme yaptık. Antium'un onu koruyan altı alayı –otuz bin askeri– vardı. Generallerden biri Grímarr'ı şehre ulaşmadan durdurmak için bir alay göndermek istiyordu. Şehir muhafızlarının lideri, kuzenim Baristus Aquillus daha küçük bir birliğe önderlik etmeye gönüllü oldu. Sinirle ileri geri yürüdüm. Bir karara varamadığımız her dakika Kumandan Antium'a biraz daha yaklaşıyordu, Keris *ve* Karkaunlular açısından kız kardeşim ve yeğenimin hayatları daha çok tehlikeye giriyordu.

Aile Reisleri Marcus'u sıkıştırırken, istikrarsızlığının ortaya çıkmasını bekledim. Duyduğu sesi itiraf etmesini bekledim ama bu kez eskiden olduğu gibiydi, sanki savaş tehdidi Blackcliff'te geçirdiğimiz yıllar boyunca Elias ve beni rahat bırakmayan kurnaz düşmanı geri getirmişti.

Şafakta, generaller yeni emirlerle gitti: Alayları silahlandırıp savaşa hazırlamak ve Antium'un savunmasını desteklemek. Durmaksızın gümbürdeyen davullar Silas ve Estium'un valilerinden yardım talep ediyordu. Bu arada, Marcus birkaç yedek askeri çağırdı ama buna gerek yoktu. Antium'un vatandaşları tamamen Savaşçılardı. Grímarr ve adamları limanımıza zalimce saldırmışlardı. Bir başka saldırı haberini alan şehrin farklı noktalarındaki yüzlerce genç erkek ve kadın, kışlalara varıp intikam arzusuyla görev yapmaya gönüllü oldu.

"Lordum." Diğerleri gittikten sonra İmparator'u kenara çektim. Keşke daha iyi bir zaman olsaydı ama Marcus'un ruh halinin nasıl olacağını kimse kestiremezdi ve şu anda olabildiğince aklı başında görünüyordu. "Karını ve varisini düşünmelisin."

Marcus'un bütün vücudu kaskatı kesildi. Onunla konuşan sesi, Zak'in hayaletini dinliyordu. İçimden İmparator'u mantıklı düşünmeye ikna etmesi için hayalete yalvardım. "Ne olmuş onlara?" dedi.

"Kuşatma olursa, burası olmalarını isteyeceğiniz son yer olur. Tahıl Ayı'na bir aydan kısa bir süre kaldı. Livia o zaman

doğum yapacak. Onu güvenli bir yere götürmenizi tavsiye ederim, tercihen Silas ya da Estium'a."

"Hayır."

"Karşı karşıya olduğumuz tek şey kuşatma tehdidi değil," dedim. "Keris birkaç gün içinde burada olacak. Şimdiden İmparatoriçe'nin canına kıymaya teşebbüs etti. O kızgın. Buna tekrar kalkışacak. Bu gerçekleşmeden önce onu atlatmalıyız. Livvy ve varisinin nerede olduğunu bilmezse onlara zarar veremez."

"Karımı ve doğmamış çocuğumu Antium'un dışına gönderirsem, insanlar o kürk giyen mavi suratlı pisliklerden korktuğumu düşünür." Marcus dikkatini önündeki haritadan ayırmadı ama vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Öfkesi pamuk ipliğine bağlıydı. "Çocuk Antium'da, İmparator'un sarayında tanıklar eşliğinde doğmalı ki soyu hakkında hiçbir soru olmasın."

"Bunu sessizce yapabiliriz," dedim, çaresizlik sesime vuruyordu. Varisi *güvenceye almalıydım*. Küçük kız kardeşimin başına bir şey gelmesine *izin vermemeliydim*. Bu konuda yeterince başarısız olmuştum. "Kimsenin onun gittiğini bilmesine gerek yok. Şehir savaşa hazırlanıyor olacak. Aile Reisleri farkına varmaz."

"Birdenbire hanedanımın varlığını sürdürmesine çok ilgi göstermeye başladın."

"Livia ailemden geriye kalan tek kişi. Ölmesini istemiyorum. Hanedanlığına gelince, ben senin Kızıl Örümcekkuşu'num. Senden hoşlandığımı iddia ederek zekâna hakaret edemem lordum. Seni... Zor buluyorum. Lütfen, Livia ve çocuğu güvenli bir yere gönder." Derin bir nefes aldım. "Bana kalırsa, o da bunu isterdi."

Zacharias'ın ismini söylemedim. Ondan bahsetmek ya çok zekice ya da affedilmez bir şekilde aptalcaydı. Marcus nihayet başını haritadan kaldırdı. Çenesi kasılırken yumruklarını sıktı. Kendimi darbeye hazırladım.

Ama o esnada acı çekiyormuş gibi dişlerinin arasından tıslad ı.

"Onu ailemin yanına gönder," dedi Marcus. "Ailem Silas'ta. Kimse bilmemeli, özellikle de Blackcliff Sürtüğü. Bu yüzden varisime bir şey olursa kelleni mızrağın ucunda bulursun Örümcekkuşu. Livia gittikten sonra buraya dönmeni istiyorum. İkimizin yapması gereken şeyler var."

***

Yoğun ve alçak bulutlar ufuktan gözdağı veriyordu. Yaklaşan fırtınanın kokusunu alabiliyordum. Livvy'nin fırtına gelmeden önce yola çıkması gerekiyordu.

Faris bütün caddeye adamlar yerleştirmişti ve bildikleri kadarıyla, İmparatoriçe şehrin eteklerinde yaşayan hasta bir teyzesini ziyarete gidiyordu. At arabası hava kararkarken Livvy gibi giyinmiş bir başka kadınla geri dönecekti.

"Rallius ve ben bunu halledebiliriz Örümcekkuşu." Faris yolun ucunda bekleyen Kara Muhafızlar'a yan gözle baktı, özenle seçilmiş bir düzine savaşçıydı.

"Tek kardeşim ve İmparatorluğun varisiyle birlikte seyahat edeceksin," dedim. "Seninle birlikte bir alay adam göndersem bile yeterli olmaz."

"Bu saçmalık," dedi Livia, onu at arabasına apar topar bindirirken. İlk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. "Şehri koruyacağız. Şehri *koruyacaksın*."

"Karkaunlular geliyor, evet ama Keris de geliyor. Ona karşı yeterince temkinli olmadığım için seni neredeyse kaybediyorduk. Hâlâ hayatta olmanın *tek* sebebi..."

"Biliyorum." Kız kardeşimin sesi kısıktı. Bana iyileştirme gücüm ya da onu daha önce neden iyileştirmediğim hakkında soru sormamıştı. Belki de bundan bahsetmek istemediğimi biliyordu.

"Bu riske giremeyiz." Sert bir tavır takındım. "İmparatorluğun geleceğini tehlikeye atamayız. Git, arkanı kolla. Faris ve

Rallius'dan başka kimseye güvenme. Tekrar güvenli olduğunda sana haber yollarım."

"*Gitmeyeceğim.*" Livia elimi tuttu. "Seni burada bırakmayacağım."

Babamı düşündüm. Katılığını... Artık Aquilla Soyu'nun Aile Reisi bendim ve korumam gereken Soyların ve halkımın geleceğiydi. "Gideceksin." Parmaklarımı ondan kurtardım. Gök gürültüsü umduğumdan daha yakın bir yerden geldi. "Saklı kalacaksın. Her şeyde olduğu gibi bunu da zarafetle yapacaksın, İmparatoriçe Livia Aquilla Farrar. Sonsuza kadar sadık... Söyle."

Kız kardeşim dudağını ısırdı, açık renk gözleri öfkeyle parladı ama sonra beklediğim gibi başını salladı. Yine de hissettiğim rahatlık uzun sürmedi. İkimizin yapması gereken şeyler var. Marcus'un Livia'ya uyguladığı şiddeti unutacak değildim. Bir sene önce Sınavlar esnasında, Marcus'u İmparator olarak ve kendimi onun emirlerini yerine getirirken gördüğüm kâbusları düşündüm. Bu kez benim için ne planlamıştı?

XXXIX: Laia

Cinlerin gürültüsünü ve katmanlı tuhaf seslerini duyunca kanım kurşun kadar ağırlaşıp hinlik ve hiddetle zonklamaya başladı fakat bunun altında neredeyse anlaşılmaz bir üzüntü vardı, tıpkı Gecegetiren'le olduğu gibi.

"Elias nerede?" Bana kayda değer bir şey söylemeyeceklerini biliyordum ama yine de herhangi bir yanıtın sessizlikten daha iyi olacağını umarak sordum.

Sana söyleriz, diye mırıldandılar. *Ama bize gelmelisin.*

"Aptal değilim." Elimi hançerime koydum, gerçi bu hiçbir işe yaramayacaktı. "Kralınızı tanıyorum, unuttunuz mu? Siz de onun kadar güvenilmezsiniz."

Hile yok, Mirra'nın kızı Laia. Senin aksine, biz gerçeklerden korkmuyoruz çünkü gerçek bizi hapishanemizden serbest bırakacak. Gerçek seni de özgür kılacak. Bize gel.

Elias cinlere asla güvenmezdi. Ben de güvenmemeliydim, bunu biliyordum fakat Elias da hayaletler de burada değildi. Ters giden bir şey olmalıydı, aksi takdirde burada *olurdu*. Orman'ı geçmeliydim. Antium'a, Yıldız'ın son parçasına sahip Örümcekkuşu'na başka bir yol yoktu.

Burada durup endişelenmenin bana bir faydası olmayacaktı. Zihnimdeki pusulayı takip ederek hava hâlâ aydınlıkken mümkün olduğunca hızlı bir şekilde batıya doğru ilerledim. Belki de Elias kısa bir süreliğine gitmişti. Geri dönebilirdi.

Ya da burada olduğumu bilmiyordu. Başına bir şey gelmiş olabilirdi.

Ya da, diye fısıldadı cinler, *umrunda değil. Endişelenmesi gereken senden daha önemli şeyler var.* Bunu kötü niyetle söylemediler. Sadece gerçeği dile getirdiler ve bu onu iyice ürpertici kıldı.

Kralımız sana gösterdi, değil mi? Onun gözlerinde bunu gördün: Elias'ın uzaklaşmasını. Senin yerine görevini seçmesini. Sana yardım etmeyecek Laia ama biz edebiliriz. Bize izin verirsen sana gerçeği göstereceğiz.

"Neden bana yardım etmek isteyesiniz? Burada olma sebebimi biliyorsunuz. Ne yapmaya çalıştığımı biliyorsunuz."

Gerçek bizi hapishanemizden serbest bırakacak, dedi cinler tekrar. *Gerçek seni de özgür kılacak. Yardım etmemize izin ver.*

"Benden uzak durun," dedim. Cinler sessizleşti. Beni rahat bırakacaklarını ummaya cesaret edebilir miydim? Bir rüzgâr beni arkamdan itip saçımı karıştırdı ve giysilerimi çekiştirdi. İrkilip arkamı döndüm ve düşmanlarımı görmek için gölgelerin arasına baktım. Sadece rüzgârdı.

Gece ilerlerken yorulmaya başladım. Daha fazla yürüyemeyeceğimi anlayınca, durmaktan başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Geniş bir ağaç kütüğü bana sığınak oldu ve hançerimi elime alıp onun kenarına kıvrıldım. Orman tuhaf bir şekilde huzurluydu ve bedenim toprak ve ağaca temas eder etmez, tanıdık bir yerdeymişim gibi daha sakin hissettim. Çok sık seyahat ettiğim bir yolun aşinalığı gibi değildi. Farklıydı, kadimdi ve kanımdaydı.

Gecenin en karanlık anında, uyku ve rüyalar beni ele geçirdi. Kendimi Bekleme Yeri'nin üzerinde ağaçların tepesini sıyırıp geçerek uçarken buldum, öfkeliydim ama korkuyordum. *Halkım. Halkımı hapsediyorlar.* Tek bildiğim onlara ulaşmam gerektiğiydi. Onlara ulaşmalıydım, keşke...

Ters giden bir şey olduğuna dair güçlü bir hisle uyandım. Etrafımı saran ağaçlar yanında uykuya daldığım ağaçlar değildi. Bu ağaçlar bir Adisa caddesi kadar genişti ve sanki içten yanıyor gibi ürkütücü bir kızıllıkla parlıyorlardı.

"Hapishanemize hoş geldin Serralı Laia."

Gölgelerin arasında beliren Gecegetiren neredeyse nazikçe konuştu. Tuhaf bir şekilde parlayan ellerini etrafında dolaştığı

ağaçların gövdelerine sürtüyordu. Ona bir kelime fısıldadılar, seçemediğim bir kelimeydi ama dokunuşuyla onları susturdu.

"Beni buraya *sen* mi getirdin?"

"Kardeşlerim getirdi. Sana el sürmedikleri için minnettar olmalısın. Seni bin parçaya bölmek istiyorlar."

"Beni öldürebilseydin bunu çoktan yapardın," dedim. "Yıldız beni koruyor."

"Bu doğru, sevgilim."

Tiksindim. "Sakın bana öyle hitap etme. Sen sevginin ne olduğunu bilmiyorsun."

Sırtı bana dönüktü, bunun üzerine yüzünü bana dönüp o ürkütücü parlaklıktaki bakışlarıyla beni hareketsiz kıldı. "Ah, elbette biliyorum." Keskinliği o kadar eskiydi ki havayı dondurdu. "Ben sevmek için doğdum. Benim görevim, amacım buydu ama şimdi benim lanetim oldu. Sevgiyi yaşayan her yaratıktan daha iyi biliyorum. Kalbini önüne gelen kaptıran bir kızdan daha iyi bildiğim kesin."

"Bana Elias'ın nerede olduğunu söyle."

"Bu ne acele Laia? Tıpkı annen gibisin. Bir süre kardeşlerimle otur. Çok az ziyaretçileri oluyor."

"Annem ve babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bana Elias'ın nerede olduğunu söyle."

Gecegetiren tekrar konuşmaya başlayınca öfkem arttı. Sesi o kadar yakın hissettiriyordu ki razı olmadığım bir samimiyeti zorlar gibiydi.

"Elias'ın nerede olduğunu söylemezsem ne yapacaksın? Gidecek misin?"

"Elbette gideceğim," dedim ama sesim umduğumdan daha zayıf çıktı. Bacaklarım tuhaftı. Uyuşmuşlardı. Gökler... Hasta gibi hissediyordum. Öne doğru eğildim ve ellerim toprağa değince içime bir şok yayıldı. Aklıma hiç beklemediğim bir kelime geldi. *Ev.*

"Bekleme Yeri seni çağırıyor. Seni tanıyor Serralı Laia."

"Ne... Neden?"

Gecegetiren güldü, korudaki cinler ona karşılık verince kahkahalar her yönden yankılandı. "Bu dünyadaki sihrin kaynağı... Ona ve onun aracılığıyla birbirimize bağlıyız."

Burada bir yerde bir yalan vardı. Hissedebiliyordum.

"Söyle, sevgilim." Kelime onun dudaklarında tiksinti vericiydi. "Sihrini kullandıktan sonra geleceğe yönelik bir şey gördün mü?"

Kanım dondu. Kadın. Hücre. "O gördüklerimi sen mi gönderdin? Sen... beni izliyordun."

"Özgürlüğü hakikatte bulacaksın. Seni özgür bırakmama izin ver, Serralı Laia."

"Senin hakikatlerine ihtiyacım yok." Onun aklımdan çıkmasını istiyordum ama bir yılan balığı kadar sinsi ve güvenilmezdi. Kardeşleriyle birlikte zihnimin etrafına dolanmış onu giderek daha çok sıkıyordu. Neden uykuya teslim olmuştum? Neden cinlerin beni ele geçirmelerine izin vermiştim? *Uyan Laia! Kaç!*

"Gerçeklerden kaçamazsın, Laia. Bilmeye hakkın var evladım. Bu senden çok uzun zamandır saklanıyor. Nereden başlasam? Belki de senin başladığın yerden, annenden başlamalıyım."

"Hayır!"

Gözlerimin önünde hava dalgalandı, görüntünün gerçek mi yoksa zihnimde mi olduğunu bilmiyordum. Karnı burnunda annem karşımda duruyordu. *O ben olmalıyım.* Babam onunla konuşurken bir kulübenin önünde ileri geri yürüyordu. Marinn'in sık ağaçlı dağları uzakta yükseliyordu.

"Geri dönmeliyiz, Jahan," dedi annem. "Çocuk doğar doğmaz..."

"Onu yanımızda mı götürelim?" Babam elini gür, dağınık saçlarının arasına soktu, saçlarımı ondan almış olmalıyım. Ar-

kasında bir kahkaha çınladı: Tombul yanaklı Darin her şeyden habersiz bir hâlde yedi yaşındaki Lis'le oturuyordu. Kız kardeşimi görünce yüreğim burkuldu. Yüzünü uzun zamandır görmemiştim. Darin'in aksine her şeyi dikkatli gözlerle izliyordu, bakışları annem ve babam arasında gidip geliyordu. O mutluluğunu anne-babası arasındaki bazen güneşli, çoğunlukla fırtınalı tuhaf havanın belirlediği bir çocuktu.

"Onları bu tür bir tehlikeye maruz bırakamayız. Mirra..."

Karanlık. Koku ışıktan önce geldi. Kayısı bahçeleri ve kızgın kum. Serra'daydım. Annem bu kez derilere bürünmüş, sırtında bir ok ve yay asılı bir şekilde tekrar belirdi. Açık saçını tepesinde bir topuz yapmıştı, tanıdık eski bir kapıyı tıklatırken yüzünde sert bir bakış vardı. Babam onun arkasında diz çöktü. Bir omzunda beni, diğerinde Darin'i tutuyordu. Dört yaşındaydım. Darin altı yaşındaydı. Babam yüzümüze tekrar tekrar öpücükler kondurup bize bir şeyler fısıldadı ama ne söylediğini duyamadım.

Kapı açıldı, eşiğin öteki tarafında büyükannem elleri belinde duruyordu, o kadar kızgındı ki içimden ağlamak geldi. *Kızma*, demek istedim ona. *Daha sonra onu çok özleyeceksin. Kızdığın için pişman olacaksın. Onu bağrına basmış olmayı dileyeceksin.* Büyükannem babamı, Darin'i ve beni fark edince bize doğru bir adım attı.

Karanlık ve sonra ürkütücü şekilde tanıdık bir yer. Rutubetli bir oda. İçinde açık renk saçlı bir kadın vardı, en sonunda onu tanıyabildim: Annem. Üstelik bu bir oda değil, hapishane hücresiydi.

"Hakikat seni illüzyonlarından kurtaracak, Serralı Laia," diye fısıldadı Gecegetiren. "Seni umudun yükünden kurtaracak."

"Bunu istemiyorum." Annemin görüntüsü kaybolmadı. "Özgür kalmak istemiyorum. Sadece bana Elias'ın nerede olduğunu söyle." Kendi zihnime mahkûm olmuş gibi ona yalvardım. "Bırak beni."

Gecegetiren sessizdi. Uzakta bir meşale ışığı yükselip alçaldı ve annemin hücre kapısı açıldı. Annemin morlukları, yaraları, perişan saçı ve aşırı zayıflığı birden aydınlandı.

"İş birliği yapmaya hazır mısın?" Sesin soğukluğu kolayca tanınıyordu.

"Seninle asla iş birliği yapmayacağım." Annem Keris Veturia'nın ayaklarının dibine tükürdü. Kumandan daha gençti ama şimdiki kadar acımasızdı. Tiz bir çığlık kulaklarıma saplandı. Bir çocuğun çığlığıydı. Kim olduğunu biliyordum. Gökler adına, biliyordum. Lis, kardeşim...

Kıvranıp onu bastırmak için ben de haykırdım. Bunu görmemeliydim, duymamalıydım fakat Gecegetiren ve kardeşleri beni sıkıca tuttu.

"Kızın senin gücüne sahip değil," dedi Keris anneme. "Kocan da. Hemen çözüldü. Ölmek için yalvardı. *Öldürülmen* için yalvardı. Sadakatsiz... Bana her şeyi anlattı."

"O... Bunu asla yapmaz."

Keris hücreye girdi. "İnsanların çözülmelerini izleyene kadar, onları en küçük ve en zayıf hallerine indirgeyene kadar, onlar hakkında çok şey bildiğimizi sanıyoruz. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim Serralı Mirra. Sana da öğreteceğim. Senin içini dökeceğim. Bunu yapmak için sana dokunmama bile gerek yok."

Bir çığlık daha duyuldu, bu kez tok bir erkek sesiydi.

"Seni sordular," dedi Kumandan. "Neden acı çekmelerine göz yumduğunu merak ediyorlar. Öyle ya da böyle, bana Serra'daki destekleyicilerinin isimlerini vereceksin." Keris'in gözlerinde uğursuz bir neşe vardı. "Bana o isimleri verene kadar ailenin kanını akıtacağım."

Keris uzaklaşırken, annem ona kükreyip kendisini hücresinin kapısına attı. Gölgeler zeminde hareket ediyordu. Bir gün geçti, sonra bir gün daha... Bu süre boyunca annem Lis ve ba-

bamın acı çekmesini dinledi. *Ben de* dinledim. Giderek çılgınca davranmaya başladı. Kaçmaya çalıştı. Muhafızları kandırmaya çalıştı. Onları öldürmeye çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Hücrenin kapısı açıldı ve Kauf muhafızları babamı içeri sürüklediler. Onu tanımakta zorlandım. Babamı bir köşeye attıklarında baygındı. Sırada Lis vardı, Keris'in ona ne yaptığına bakamadım. O sadece bir çocuktu, henüz on iki yaşındaydı. *Gökler, anne, buna nasıl dayandın? Nasıl tamamen aklını kaçırmadın?*

Kız kardeşim ürperip bir köşeye kıvrıldı. Sessizliği, çenesinin gevşekliği, mavi gözlerindeki boşluk ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Annem Lis'i kollarına aldı. Lis tepki göstermedi. Annem onu sallarken, vücutları birlikte sallandı.

Bir yıldız geldi evime
Ve onu bütün ihtişamıyla aydınlattı

Lis gözlerini kapattı. Annem onun etrafına dolandı, elleri kız kardeşimin yüzünde hareket ediyor, onu okşuyordu. Annemin gözlerinde yaş yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kahkahası yaldızlı bir şarkı gibi
Bir yağmur bulutu serçesinin hikâyesi.

Annem bir elini Lis'in kırpılmış kafasının üzerine, diğerini çenesine koydu.

O gözlerini yumduğunda
Sanki güneş kararıp soğur.

Bana görünenlerdeki sesten daha hafif bir çıtırtı duyuldu. Bir kuşun kırılan kanadı gibi çok alçak bir sesti. Lis cansız bir hâlde yere serildi, boynu kırılmış, annemizin ellerinde can vermişti.

Sanırım çığlık attım. Herhalde o ses, o çığlık bana aitti. Bu dünyada mı? Bir başkasında mı? Dışarı çıkamıyordum. Buradan kaçamıyordum. Gördüklerimden kurtulamıyordum.

"Mirra?" diye fısıldadı babam. "Lis... O nerede..."

"Uyuyor, sevgilim." Annemin sesi sakin ve uzaktan geliyor gibiydi. Babamın yanına gelip başını kucağına aldı. "Şimdi uyuyor."

"Çok uğraştım ama daha ne kadar dayanabileceğimi..."

"Korkma, sevgilim. İkiniz de artık acı çekmeyeceksiniz."

Babamın boynunu kırınca daha yüksek bir ses çıktı. Onu takip eden sessizlik iliklerime işledi. Umudun ölümüydü, ani ve habersiz...

Yine de Dişi Aslan ağlamadı.

Kumandan hücreye girip cesetlere baktı. "Güçlüsün Mirra," dedi, açık renk gözlerinde hayranlığa benzer bir şey vardı. "Benim annemden daha güçlüsün. Çocuğunun yaşamasına izin verirdim, bilirsin."

Annem aniden başını kaldırdı. Her yanından çaresizlik yayılıyordu. "Buna yaşamak denmezdi," diye fısıldadı.

"Belki de," dedi Keris. "Ama emin olabilir misin?"

Zaman dilimi yeniden değişti. Kumandan bir masaya bağlanmış anneme yaklaşırken eldivenli elinde kömürler tutuyordu.

Zihnimin derinliklerinden bir anı yüzeye çıktı. *Hiç masaya bağlıyken boğazını kızgın kömürler yaktı mı?* Aşçı uzun zaman önce Blackcliff'te bir mutfakta bana bu kelimeleri söylemişti. Neden Aşçı bana bunu sormuştu?

Zaman hızlandı. Annemin saçı sarıdan beyaza dönüştü. Kumandan yüzüne onu çirkinleştiren korkunç yaralar oydu, ta ki annemin yüzüne benzemeyene kadar... O artık Dişi Aslan'ın yüzü değildi, aksine...

Bir Maskeli yaralarına tuz dökerken kör bir bıçakla hiç yüzün kazındı mı?

Hayır. Buna inanmıyordum. Aşçı annemle aynı şeyleri yaşamış olmalıydı. Belki de bu, Kumandan'ın isyankâr savaşçıları konuşturmak için kendine özgü yöntemiydi. Aşçı yaşlı bir kadındı ve annem... Hayatta olsaydı hâlâ oldukça genç olurdu.

Fakat Aşçı hiçbir zaman yaşlı bir kadın gibi davranmazdı, değil mi? O güçlüydü. Yaralar aynıydı. Saçları...

Ve gözleri... Aşçı'nın gözlerine hiç yakından bakmamıştım ama şimdi hatırlıyordum: Çukur ve koyu maviydi, içlerinde saklanan gölgelerden daha koyu...

Yine de bu olamazdı. *Mümkün değildi.*

"Bu doğru, Laia," dedi Gecegetiren ve yalan söylemediğini bildiğim için ruhum ürperdi. "Annen yaşıyor. Onu tanıyorsun ve artık özgürsün."

XL: Elias

Ben farkında olmadan biri nasıl cin korusuna kadar gidebilmişti?

Sınır duvarlarının yabancıları dışarıda tutması gerekirdi ama duvarlar zayıf ve güçsüzse, bunun olmayacağını fark ettim. Hayaletler doğuda bir noktada toplanmıştı, yavaşladım. Duvarı desteklemeli miydim? Hayaletleri öteki tarafa mı geçirmeliydim? Hiç olmadıkları kadar gerginlerdi, neredeyse vahşi bir yanları vardı.

Ama koruda bir insan varsa, cinlerin elinde gökler bilir ne tür bir acı çekiyordu.

Davetsiz misafiri bulmaya giderken Mauth beni çekti, ağırlığı ayaklarıma zincirlenen bir örs gibiydi. İleride yoğun bir bulut gibi toplanan hayaletler yolumu kesmeye çalıştılar.

O elimizde, Elias. Cinler konuşmaya başlayınca hayaletler sızlanmayı kestiler. Ani sessizlik rahatsızlık vericiydi. Sanki bütün Orman dinliyordu.

O elimizde, Elias ve zihnini paramparça ettik.

"Kim?" Hayaletlerin ağlamalarını ve Mauth'un çekişini görmezden gelip onlardan uzaklaştım. "Kim elinizde?"

Gel ve gör gaspçı.

Bir şekilde Mamie'yi ya da Afya'yı ele mi geçirmişlerdi? Yabani otlar gibi içimde büyüyen korku, rüzgâr gibi ilerleme hızımı artırdı. Entrikaları Aubarit'in Kabilesinin acı çekmesine yol açmıştı. Afya ve Gibran hayaletler tarafından ele geçirilmişlerdi. Mamie erkek kardeşini kaybetmiş ve yüzlerce Kabileli ölmüştü. Kızıl Örümcekkuşu incitemeyecekleri kadar uzaktı. Sevdiğim insanlardan sadece Kızıl Örümcekkuşu ve bir diğeri cinlerin yırtıcılıklarına maruz kalmamıştı.

Ama Laia ellerinde olamazdı. O Adisa'daydı, Gecegetiren'i durdurmanın bir yolunu arıyordu. *Daha hızlı ol, Elias, daha hızlı.* Mauth'un çekişiyle mücadele edip giderek daha çok çılgınlaşan hayaletleri yararak cin korusuna vardım.

İlk bakışta, koru her zamanki gibi görünüyordu. Sonra onun yerde iki büklüm olduğunu gördüm. Yamalı gri pelerini tanıdım. Uzun zaman önce, günün birinde benim için ne ifade edeceğini asla hayal edemediğim bir gece pelerinini ona ben vermiştim.

Kuzeyde ağaçların arasında bir gölge izliyordu. *Gecegetiren!* Ona doğru atıldım ama kayboldu, o kadar hızlı yok oldu ki rüzgârdaki kahkahasını duymasaydım, onu hayal ettiğimi düşünebilirdim.

İki adımda Laia'nın yanına vardım, gerçek olduğuna inanamadım. Zemin daha öncekine kıyasla daha şiddetli bir şekilde sarsıldı. Mauth açtı fakat benim için önemi yoktu. Kahrolası cinler ona ne yapmışlardı?

"Laia," diye ona seslendim ama yüzüne bakınca, altın rengi gözleri dalgındı, dudakları solgun bir şekilde aralıktı. "Laia?" Başını bana doğru yaklaştırdım. "Beni dinle. Gecegetiren sana ne söylediyse, türü seni neye inandırmaya çalışıyorsa, bu bir hile. *Bir yalan.*"

Biz yalan söylemeyiz. Ona gerçeği söyledik ve gerçek onu özgür bıraktı. *Bir daha asla umutlanmayacak.*

Laia'nın zihnini onların pençelerinden kurtarmalıydım.

Sihri eline geçiremiyorken bunu nasıl yapacaksın gaspçı?

Nasıl isterseniz. Saniyeler içinde vücudum Laia'nınki gibi koruda kök saldı ve cinler bana Laia'nın Bekleme Yeri'ne gelme sebebini gösterdiler. Antium'a, Kızıl Örümcekkuşu'na, yüzüğe ulaşmalıydı. Gecegetiren'i durdurmalıydı.

Fakat zihnindeki yangın kontrolden çıkarken görevini unutmuştu, bir hapishanede kaybolmuş gibi dolaşırken, ailesinin başına gelenleri tekrar tekrar izlemeye zorlanıyordu.

Onunla birlikte acı çekebilmen için sana onun hikâyesini gösterdik Elias, dedi cinler. *Öfkeni dışa vur, olur mu? İşe yaramazlığını haykır. Bu ses çok hoş.*

Kılıçlarım buna karşı işe yaramazdı. Tehditler de işe yaramayacaktı. Cinler Laia'nın zihnindeydi.

Mauth'un güçlü çekişi beni neredeyse dizlerimin üzerine düşürecekti, o kadar keskindi ki acıdan nefesimi tuttum. Bekleme Yeri'nde bir şey oluyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sınıra bir şey oluyordu.

O hâlde bırak onu, Elias. Git ve görevinle ilgilen.

"Onu bırakmayacağım!"

Yaşayanlar âleminin ayakta kalmasını istiyorsan başka seçeneğin yok.

"Bırakmayacağım!" Sesim öfke ve başarısızlıktan hamdı. "Sizi durdurmaya çalışmak bedenimin paramparça olması anlamına gelse bile onu işkenceyle öldürmenize izin vermeyeceğim. Dünya yansa da onu acı çekmesi için terk etmeyeceğim."

Her şeyin bir bedeli var, Elias Veturius. Onu kurtarmanın bedeli hayatının geri kalanı boyunca aklından çıkmayacak. Buna razı mısın?

"Onu bırakın. Lütfen. Çektiğiniz acı için üzgünüm ama buna o sebep olmadı. Onun suçu değil. Mauth, bana yardım et." Neden yalvarıyordum? İşe yaramayacağını bildiğim hâlde neden? Sadece acımasızlığın bana yardımı dokunabilirdi. Sadece insanlığımı terk etmek işe yarayabilirdi. Laia'yı terk etmek...

Ama bunu yapamazdım. Onu sevmiyormuş gibi davranamazdım.

"Bana geri dön Laia." Bedeni kollarımda ağırdı, birbirine dolanan saçını yüzünden geriye ittim. "Onları ve yalanlarını unut. Hepsi yalan. Geri dön."

Evet Elias, diye mırıldandı cinler. *Ona sevgini aktar. İçini ona dök.*

Çenelerini kapatmalarını isterdim. "Dünyaya geri dön. Seni nereye götürdülerse, hangi anıya mahkûm ettilerse, geri döndüğün sürece önemi yok. Halkının sana ihtiyacı var. Kardeşinin sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var."

Konuşurken, sanki Laia'nın düşüncelerini görebiliyordum. Cinlerin zihnini tırmaladıklarını görebiliyordum. Şehirde gördüğüm güzel ve zarif yaratıklara hiç benzemeyen dumansız alevden oluşan tuhaf, çarpık yaratıklardı. Laia onlarla mücadele etmeye çalışıyordu ama zayıf düşmüştü.

"Sen güçlüsün Laia. Burada sana ihtiyacımız var." Yanağı buz gibiydi. "Yapman gereken daha çok iş var."

Laia'nın gözlerinin donuklaştığını görünce ürperdim. Ona sarıldım. Ona seslendim ama o yaşlanıp ölürken ben yaşamaya devam edecektim. Onun ömrü göz açıp kapayıncaya dek geçecekti. Benimki ise bir çağ kadar uzun sürecekti.

Yine de bunu kabul edebilirdim. Hayatta en azından bir *şansı olduğunu* bildiğim sürece, onsuz uzun yıllar yaşayabilirdim. Uyanırsa, onunla olan vaktimden vazgeçmeye razıydım.

Lütfen. Lütfen geri dön.

Vücudu bir kez seğirdi, endişe verici bir an boyunca öldüğünü sandım.

Sonra gözlerini açıp bana şaşkınlıkla baktı. *Göklere şükür.* "Gittiler Laia," dedim. "Ama seni buradan çıkarmalıyız." Cinlerin ona yaşattıklarından sonra zihni çok hassas olacaktı. Hayaletlerin ya da cinlerin onu daha fazla zorlamaları acı verici olabilirdi.

"Yürüyemiyorum... Adım atamıyorum. Beni..."

"Kollarını boynuma dola," dedim ve Laia'ya sarılıp rüzgâr hızında korudan çıktım. Mauth beni faydasız bir çabayla çağırıyordu ve Bekleme Yeri'nin zemini sarsılıp çatlıyordu. Sınıra ulaştığımda baskı dayanılmazdı. Sınırdaki gerginlik ter dökmeme sebep oldu. Hayaletleri bir araya toplayıp Bekleme Yeri'nin kenarlarından uzaklaştırmak için Laia'yı buradan çıkarmalıydım.

"Elias," diye fısıldadı Laia. "Sen... Gerçek misin? Sen de mi bir hilenin eserisin?"

"Hayır." Alnımı onunkine değdirdim. "Hayır sevgilim. Gerçeğim. Sen de gerçeksin."

"Burada ne oluyor?" Laia ürperdi. "Patlamak üzereymiş gibi tıkabasa dolu. Bunu hissedebiliyorum."

"Sadece hayaletler," dedim. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." *Umarım.* İlerideki ağaçların arasından engebeli çimenlerin düz parçaları belirdi: İmparatorluk.

Sınır artık içinden ilk geçtiğimde olduğundan daha zayıftı. Hayaletlerin çoğu beni takip edip parlak bariyere yapışmıştı, sınırın zayıflığını hissetmiş gibi hevesli haykırışları şiddetleniyordu.

Ağaç hattının ötesine geçip Laia'yı yere bıraktım. Arkamdaki ağaçlar öne ve geriye doğru sallanırken telaşla dans eder gibi görünüyorlardı. Sadece bir anlığına, ona bakmakta bir sakınca görmedim. Karmakarışık saçı, eskimiş botları, Orman'da yüzüne aldığı ufak tefek yaralar, ona verdiğim hançeri kavraması...

"Cinler," diye fısıldadı. "Bana gerçeği söyledi ama gerçek..." Laia başını iki yana salladı.

"Gerçek çirkin," dedim. "Anne babamıza dair gerçekler daha çirkin ama biz onlar gibi değiliz Laia."

"O orada bir yerde Elias," deyince, annesini kastettiğini anladım. Aşçı'yı kastediyordu. "Bir yerlerde. Bunu yapamam." Bir kez daha anıya döndü, Orman arkamda fokurdamasına rağmen, tekrar cinlerin eline düşerse Laia'yı oradan çıkarmamın bir anlamı olmayacaktı. Onu omuzlarından tutup yüzünü okşadım. Onu bana bakmaya zorladım.

"Mümkünse anneni affet," dedim. "Kaderin hiçbir zaman olacağını sandığımız şey olmadığını unutma. Annenin ve annemin çektiği acıları ve üzüntüleri asla anlayamayız. Hatalarının ve günahlarının bedellerini biz ödüyor olabiliriz ama onları yüreğimizde taşımamalıyız. Bunu hak etmiyoruz."

"Her zaman karışıklık içinde mi yaşayacağız Elias? Hayat hiç normal olmayacak mı?"

Bana bakarken gözleri berraktı ve bir an için Orman'da gördüğü şeylerden arınmıştı. "Ayışığında yürüyüş yapacak mıyız, bir öğleden sonrayı reçel yaparak geçirecek miyiz? Ya da..."

Sevişerek. Bunu düşünmek bile bedenimi alevlendirdi.

"Seni rüyalarımda gördüm," diye fısıldadı. "Birlikteydik."

"Rüya değildi." Onu kendime doğru çektim. Hatırlamaması beni çok üzdü. Keşke hatırlayabilseydi. Keşke o da benim gibi o güne tutunabilseydi. "Oradaydım, sen de oradaydın. Harika bir zaman dilimiydi. Her zaman böyle olmayacak." Buna gerçekten inanır gibi söyledim ama yüreğimde bir şey değişmişti. Farklı hissediyordum. Daha soğuktum. Değişim öylesine büyüktü ki hissetmeyi istediğim şeyi söyleyerek, onu gerçekleştirebileceğimi umarak daha kararlı konuştum. "Bir yolunu bul Laia, bir şekilde. Değişirsem, farklı görünürsem seni sevdiğimi de unutma. Bana ne olursa olsun. Hatırlayacağını söyle, lütfen."

"Gözlerin..." Bana bakarken, bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesti. "Daha koyu. Shaeva'nınkiler gibi."

"Kalamam. Üzgünüm. Geri dönmeliyim. Hayaletlerle ilgilenmeliyim ama seni yeniden göreceğim, yemin ederim. Acele et, Antium'a git."

"Bekle." Laia ayağa kalktı, hâlâ sendeliyordu. "Gitme. Lütfen. Beni burada bırakma."

"Sen güçlüsün," dedim. "Sen Serralı Laia'sın. Dişi Aslan değilsin. Keris'in mirası bana ait olmadığı gibi, annenin mirası ve günahları da sana ait değil."

"Bana ne söyledin?" diye sordu Laia. "Aylar önce Kauf'a doğru yol alırken yanımızdan ayrılmadan önceki gece. Izzi'yle birlikte vagonda uyuyordum. Ne söyledin?"

"Dedim ki, *sen*..."

Ama Mauth'un sabrı taştı. Kemiklerimi titreten bir güçle Bekleme Yeri'ne, Mauth'un yanına çekildim.

Seni bulacağım, Laia. Bir yolunu bulacağım. Bu bizim sonumuz değil. Zihnimde bu sözleri haykırdım fakat Bekleme Yeri'ne döner dönmez düşünce bilincimden koptu. Sınırlar bükülüp kırılıyordu. Onları güçlendirmeye gittim ama taşan bir barajın karşısındaki bir tıpadan farksızdım.

Her şeyin bir bedeli var, Elias Veturius. Cinler seslerinde amansız bir gerçekle tekrar konuştu. *Seni uyarmıştık.*

Bir kükreme Bekleme Yeri'ni yardı, yerin derinliklerinden geliyor gibi görünen bir dalgalanmaydı. Hayaletler haykırıp kendilerini sınıra atarken coşkuları doruğa ulaştı. Onları durdurmalıydım. Çok yaklaşmışlardı. Serbest kalacaklardı.

Çok geç gaspçı. Çok geç.

Toplu bir uluma yükseldi ve Bekleme Yeri'nin hayaletleri, sorumluluğumda olan kederli ruhlar sınırı aşıp yaşayanların dünyasına taştı. Çığlıkları, rüzgârın taşıdığı yaşayan ölüler gibiydi.

XLI: Kızıl Örümcekkuşu

"Kâhinler'e gitmeyeceğim," dedim Marcus'a. Haftalar önce Cain'in bana söylediği şeyi hatırladım. *Sonun gelmeden önce seni bir kez daha göreceğim.* "Anlamıyorsun, onlar..."

"Biraz cesur ol, Örümcekkuşu." Marcus elimi tutup beni taht odasından dışarı sürüklemeye başladı. "O ürkütücü pislikler herkesi korkutuyor. Endişelenmemiz gereken bir işgal var ve onlar geleceği görebiliyor. Benimle birlikte onların iğrenç küçük mağarasına geleceksin. Tabii kardeşinin parçalanmış diz kapaklarını gerçekten iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek istemiyorsan..."

"Kahrolası..."

Bana elinin tersiyle vurup suratını ekşittikten sonra kafasını tuttu. Marcus kendi kendine homurdanırken ağzımdaki kanı silip etrafıma baktım. Taht odası boştu ama yakınlarda muhafızlar vardı.

"Kendini toparla," diye tersledim onu. "Keris'in bunu duymasına ihtiyacımız yok."

Marcus sakinleşmek için derin bir nefes alıp bana dik dik baktı.

"Kapa çeneni." Hırıltısının yumuşaklığı kötü niyetini gizlemedi. "Ve kıpırda."

Videnns Dağı'nın patikasını dolduran seyyahlar kaçmışlardı, Grímarr'ın yaklaşmasına hazırlanmak için şehre dönmeleri emredilmişti. Kâhinler'in mağarasına giden yol Marcus, ben ve Marcus'un özel korumalarından oluşan bir düzine Maskeli dışında boştu. Yol boyunca öfkemi zaptetmeye çalıştım. Ona uymamalıydım. Onlardan her ne kadar nefret etsem de Kâhinler, imparatorluğun kutsal adamlarıydı. Birine zarar vermenin sonuçları korkunç olabilirdi ve başıma bir şey gelirse Livia ve oğlu korunmasız kalırlardı.

Kendime lanet ettim. Şimdi bile, onlardan *tiksinirken* bile, bir yanım onlara saygı duymak için eğitilmişti. İçimdeki bu çelişki midemi bulandırıyordu. *Marcus'a oraya kadar eşlik et ve konuşma yapmayı ona bırak. Karışma. Soru sorma. Sana herhangi bir şey söylemelerine izin verme. Sana söylemek istedikleri her neyse, onlara duymak istemediğini söyle.*

Sabah boyunca bütün şiddetiyle süren fırtına dağların üzerine yerleşmişti, bizi sırılsıklam edip Kâhinler'in evine giden yolu güvenilmez, kaygan bir ölümcül tuzağa dönüştürüyordu. Mağaraya giden geniş kayalık çukuru geçtiğimizde, çamur ve kesikler içindeydik ve bu durum Marcus'u her zamankinden daha keyifsiz kıldı.

Kâhinler'in yaşama dair en ufak bir iz barındırmayan mağarası karanlıktı, bir an için içeri girmemize izin vermemelerini umdu. Diledikleri kişiyi dışarıda tutabilecekleri herkes tarafından bilinen bir gerçekti.

Fakat mağaranın ağzına yaklaşırken, mavi bir ışık parladı ve kırmızı gözleri bulunduğumuz mesafeden bile görünen bir gölge kayalardan ayrıldı. Yaklaşınca, gölge konuştu. Buraya en son geldiğimde beni içeri alan Kâhindi.

"İmparator Marcus Farrar. Kızıl Örümcekkuşu," dedi. "Hoş geldiniz ancak adamlarınız geride kalmalı."

Son gelişimde olduğu gibi, Kâhin bizi mavi alev lambalarıyla safir gibi parlayan uzun bir tünelden geçirdi. O günü düşünürken kılıçlarımı kavradım. *Önce çözüleceksin. Önce paramparça edileceksin.*

O zaman hâlâ Helene Aquilla'ydım. Artık bambaşka biriydim. Gecegetiren'e karşı zihinsel kalkanım işe yaramasa da onu kullanmaya çalıştım. Eğer kırmızı gözlü şeytanlar zihnimde dolaşmak istiyorsa, en azından hoş karşılanmadıklarını bilmelilerdi.

Dağın derinliklerine ulaştığımızda, bizi adlandıramadığım

bir başka Kâhin bekliyordu. Marcus'un aniden nefes alışına bakılırsa İmparator'un onu tanıdığı aşikârdı.

"Artan." Marcus ismi Cain'in ismini hırladığım gibi söyledi.

"Savaşçı imparatorları uzun zamandır ihtiyaç anında Kâhinler'e gelirler," dedi Artan. "Danışma ihtiyacı hissediyorsun, İmparator Marcus. Sana bunu sunmaktan onur duyarım. Otur lütfen. Seninle konuşacağım." Kâhin alçak bir banka işaret ettikten sonra boğazını temizleyip bana baktı. "Yalnız."

Bize içeri kadar eşlik eden kadın koluma girip beni uzaklaştırdı. Yürürken konuşmadı. Uzakta su damlamasına ve çelik tıngırtısına benzer bir şey duydum. Tuhaf ve ahenksiz bir tıkırtı gibi tekrar tekrar yankılandı.

Daire biçiminde bir mağaraya girdik, duvarlarında kara taşlar parlıyordu, Cain gölgelerin arasından çıktı. Hiç düşünmeden kılıcıma davrandım.

"Hayır, Örümcekkuşu." Cain kırışık elini kaldırınca, elim dondu. "Burada tehdit yok."

Elimi kılıcımdan indirmeye zorladım, öfkeme odaklanmamak için bir şey –herhangi bir şey– düşünmeye çalıştım.

"O ses ne?" Tuhaf *din-din-din* sesini kastediyordum. "Sinir bozucu."

"Sadece hikâyesini anlatan mağaralar," dedi Cain. "Birkaçı kristallerle, diğerleri suyla dolu. Çoğu evler kadar ufak, bazıları şehirlerin sığabileceği kadar geniş fakat her zaman şakırlar. Bazı günler Hezaren'den ayrılan nehir teknelerinin kornalarını duyabiliyoruz."

"Hezaren yüzlerce kilometre ötede," dedim. Kahretsin. Şehrin altında mağaralar ve tüneller olduğunu biliyordum ama Kâhinler'in mağaralarının bu kadar kapsamlı olduğunu bilmiyordum. Buranın batısındaki arazi kayalıktı, mağaralar sadece ayılara ve vahşi kedilere ev sahipliği yapıyordu. Doğudaki dağların da benzer olduğunu tahmin ediyordum.

Cain düşünceli biçimde beni izledi. "Çok değiştin, Kızıl Örümcekkuşu. Düşüncelerin kapalı."

İçimi memnuniyet kapladı, Harper'a söylemeliydim.

"*Meherya* Farrarlara öğrettiği gibi sana da mı öğretti?" Şaşırdığımı görünce, Cain açıklama ihtiyacı hissetti. "Siz ona Gecegetiren diyorsunuz."

"Hayır," diye çıkıştım. "Neden ona Meherya diyorsun? Adı bu mu?"

"Adı, geçmişi, doğuştan kazandığı hakkı ve laneti bu. İnsan ya da cin, bütün yaratıkların hakikati isimlerinde gizlidir. Gecegetiren'in ismi onu yarattı ve onu yok edecek." Cain başını eğdi. "Gecegetiren'i sormaya mı geldin Kızıl Örümcekkuşu?"

"Buraya kendi isteğim üzerine gelmedim," dedim. "Marcus gelmemi emretti."

"Ah. O hâlde medeni bir şekilde sohbet edelim. Kız kardeşin iyi mi? Yakında bir anne olacak, elbette."

"Kumandan onu öldürmezse," dedim. "Doğumu atlatabilirse..." Hiç istemesem de Kâhin'in gözlerinde bu soruların yanıtlarını aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Cain mağaranın etrafında gezinmeye başlayınca, istemeye istemeye ona ayak uydurdum.

"Kabileliler cennetin annelerin ayaklarının altında olduğunu söylerler," dedi Cain. "Fedakârlıkları çok büyüktür. Gerçekten de, savaşta annelerden daha fazla acı çeken yoktur. Bu savaşta farklı olmayacak."

"Livia'nın acı çekeceğini mi söylüyorsun?" Ondan zorla yanıt almak istedim. "O şu anda güvende."

Cain bana gözlerini dikti. "Kimse güvende değil. Hâlâ bunu öğrenemedin mi Kızıl Örümcekkuşu?" Kulağa sadece meraklı gelse de sözlerinde hakaret eder gibi bir hava sezdim ve parmaklarım savaş balyozuma doğru kıpırdadı.

"Bana acı vermek istiyorsun," dedi Cain. "Ama zaten aldığım

her nefes işkence. Uzun zaman önce bana ait olmayan bir şeyi aldım. Ben ve türüm o zamandan beri her an bunun bedelini ödüyoruz."

Anlayış göstermediğimi fark edince içini çekti. "Yakında, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Cain, "hem benim hem de türümün yok oluşuna tanıklık edeceksin. Ne çekice ne de kılıca ihtiyacın olacak çünkü kendi sonumuzu kendimiz getireceğiz. Günahlarımızın bedelini ödeme vakti yaklaşıyor." Cain dikkatini arkamdaki geçide verdi. "İmparatorunun da."

Bir dakika sonra, Marcus keyifsiz bir ifadeyle dışarı çıktı. Hafifçe başımı eğerek Cain'e veda ettim. Onu bir daha görmemeyi umuyordum.

Tünelden çıkıp şiddetli yağmurdan korunmak için kayaların arasında toplanan adamlarımızın yanına giderken Marcus bana baktı.

"Şehrin savunmasından sen sorumlu olacaksın," dedi Marcus. "Generallere haber vereceğim."

"Yağmacı ordularla uğraşmak konusunda birçoğu benden daha tecrübeli lordum."

"*İmparatorluğun gücü kasap kuşun gücüne bağlı çünkü karanlığa o meşale tutacak. Soyun onun çekiciyle kalkınacak ya da bozulacak; kaderin onun iradesiyle yükselişe geçecek ya da kararacak.*"

Marcus bana bakınca, bir an için Cain'in ona bakarken ne hissettiğini anladım. İmparator saf nefret saçıyordu. Yine de tuhaf bir şekilde küçülmüştü. Bana Kâhin'in söylediği her şeyi söylemedi.

"Kâhin başka bir şey söyledi mi?"

"Yaşlı cadı benim hakkımda ya da senin hakkında henüz yanılmadı," dedi Marcus. "O yüzden, hoşuna gitse de gitmese de Antium'un savunması senin ellerinde Örümcekkuşu."

Başkentin kuzey kapısına yaklaştığımızda, gecenin geç saatleriydi. Avamlar'dan oluşan ekipler surları sağlamlaştırırken, bir

lejyoner daha hızlı çalışmaları için onlara bağırıyordu. Askerler savunmamızın tepesine merdivenle kovalar taşırken, katran kokusu havaya yayılıyordu. Ok üreticileri vagonlar dolusu oku okçuların rahatlıkla alabilecekleri şekilde varillere bölüştürüyorlardı. Ay tepede olmasına rağmen, şehirde bir kişi bile uyumuyor gibi görünüyordu. Sokak satıcıları bağıra bağıra yiyecek ve bira satıyordu ve Âlim köleler, çalışanlara su taşıyordu.

Bu böyle sürmeyecekti. Karkaunlular geldiklerinde, siviller kardeşleri ve babaları, amcaları ve kuzenleri, oğulları ve torunlarıyla şehri korumaya çalışırken evlerine çekilip beklemeye zorlanacaktı ama şu anda bütün insanların korkusuzca bir araya geldiğini görmek yüreğimi kabarttı. Ne olursa olsun, halkımla birlikte savaşmak için burada olduğuma memnundum. Savaşçılar'ı zafere taşımaktan sorumlu Kızıl Örümcekkuşu olmaktan da mutluydum.

Onlara Karkaunlular *ve* Kumandan'a karşı zafer yaşatacaktım.

Marcus bütün bunların farkında değilmiş gibi görünüyordu. Düşünceliydi, imparatorluğu için çabalayan insanlara bakmadan hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Lordum," dedim. "Belki de birkaç dakikanı ayırıp işçilere teşekkür etmelisin."

"Planlamamız gereken kahrolası bir savaş yaklaşıyor, seni aptal."

"Savaşlar savaşan adamlara bağlı olarak başarı ya da başarısızlıkla sonuçlanırlar," diye ona hatırlattım. "Vakit ayır. Bunu unutmazlar."

Sinirle bana baktıktan sonra adamlarının yanından ayrılıp bir grup yardımcı askerle konuştu. Uzaktan izlerken, gözüme bir grup çocuk ilişti. Biri, bir kız, yüzüne gümüş rengine boyalı ahşap bir maske takmış, kendisinden biraz daha ufak ve muhtemelen Barbar rolü oynayan bir kızla savaşıyordu. Birbirine

vuran tahta kılıçlarının tıkırtısı savaşa hazırlanan şehrin telaşlı senfonisindeki bir başka enstrümandı.

Maskeli kız diğerinin kılıcının altında döndükten sonra kıçına bir tekme atıp botuyla onu yere sabitledi.

Gülümseyince, başını kaldırıp bana baktı ve aceleyle maskesini düzeltti. Beceriksizce selam verdi. Küçük kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim diğer kız ağzı açık bir şekilde baktı.

"Dirseğini kaldır." Kızın kolunu düzelttim. "Elin dümdüz ve orta parmağının ucu alnının ortasında olmalı. Gözlerini ikimizin arasındaki yerde tut. Çok fazla göz kırpmamaya çalış." Kız selamı öğrenince başımı salladım. "Güzel," dedim. "Artık bir Maskeli'ye benziyorsun."

"Chryssa yeterince büyük olmadığımı söylüyor." Hâlâ şaşkınlıkla bakan kız kardeşine baktı. "Ama Karkaunlular geldiğinde onlarla savaşacağım."

"O hâlde onları kesinlikle yeneceğiz." İki kıza baktım. "Birbirinize iyi bakın," dedim. "Her zaman. Bana söz verin."

Uzaklaşırken, on ya da yirmi sene sonra bana verdikleri sözü hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ettim. Acaba hâlâ hayatta olacaklar mıydı? Uzaklardaki Livvy'yi düşünüp güvende olmasını umut ettim. Beni teselli eden tek şey bu gerçekti. Grímarr'ın ordusunu yenecektik. Biz daha üstün bir savaş gücüydük fakat büyücü zeki bir düşmandı ve zorlu bir savaş olacaktı. O karışıklıkta ne olacağını gökler bilirdi. Cain'in sözleri hâlâ aklımdaydı. *Kimse güvende değil.* Açgözlülüğü yüzünden bizi bu duruma sokan Kumandan'a lanet olsun. Hükmetmeyi dilediği İmparatorluk'tan daha ziyade İmparatoriçe olmayı umursamasına lanet olsun.

Marcus kımıldamam için seslendi. Döndüğümüzde saray bir arı kovanı kadar hareketliydi. Atlar, adamlar, silahlar ve vagonlar kapıları doldururken, saray muhafızları dış duvarlara kum torbaları yerleştirip giriş kapılarına tahtalar çakıyordu. Bu kadar çok insan girip çıkarken, ortamı Kumandan'ın casusları ve suikastçılarına karşı güvende tutmak zor olacaktı.

Marcus için gel, Keris, diye geçirdim içimden. *Benim yerime bu işi yap ama kız kardeşime ya da çocuğuna bir daha elini süremeyeceksin. Yaşadığım ve nefes aldığım sürece asla.*

Tahta odasına yaklaşırken havada bir uğultu vardı. Sanırım saray mensuplarından biri Keris'in adını söyledi ama Marcus oyalanıp dinlemem için fazla hızlı yürüyordu. Marcus taht odasına doğru yürürken kapıları ardına kadar açıldı. İçeriye doluşan Çizer soylular, İmparator'un yaklaşan ordu hakkında ne söyleyeceğini duymayı bekliyordu. Havada korku hissetmedim, sadece sert bir kararlılık ve sanki paylaşmak istemedikleri bir sırrı biliyorlarmış gibi tuhaf bir gerginlik vardı. Çizerler dalgalar halinde kenara çekilip üzerinde kanlı bir zırh olan ufak tefek sarışın kadın ve yanında duran uzun boylu, karnı burnunda sarışın kadın ortaya çıkınca gerginliğin sebebi anlaşılmış oldu.

Kumandan Antium'a dönmüştü.

Ve yanında kız kardeşimi de getirmişti.

XLII: Laia

Annemin bana kolluğu verdiği gün beş yaşındaydım. Büyükannemin perdeleri çekilmişti. Ayı göremiyordum. Büyübabam da orada olmalıydı. Darin, Lis ve babam da. En iyi hatırladığım şey, annemin çarpık gülümsemesiydi. Lapis gözleri ve uzun parmakları. Kucağında otururken üşüyen ayaklarımı sıcak bluzuna sokmaya çalışıyordum. *Sen Laia değilsin*, demişti. *Sen beni bir buz saçağına dönüştürmeye çalışan kuzeyli bir ifritsin.*

Biri ona seslendi. *Gitme vakti.* Bana kolluğu güvende tutmamı fısıldadı. Sonra kollarını etrafıma doladı ve beni çok sıkmasına rağmen umursamadım. Onu içime çekmek istedim. Onu yanımda tutmak istedim.

Tekrar görüşeceğiz. Ellerimi ve alnımı öptü. *Yemin ederim.*

Ne zaman?

Yakında.

Annem dışarı çıkarken avlunun kapısı gıcırdadı. Arkasına dönüp büyükanne ve büyükbabamızın arasına sıkışan bana ve Darin'e gülümsedi. Sonra geceye adımını attı ve karanlık onu yuttu.

***

Gecegetiren'in bana gösterdiklerinin, o ve türünün zihnimi kurcalamalarının etkisiyle iyice sersemledim. Elias'ın bana verdiği kolluğu tuttum ve bırakmadım. Artık cinlerden kurtulmuştum.

Orman'dan sendeleyerek uzaklaşırken, hayaletlerin sesleri doruğa ulaşırken daha hızlı hareket etmeye başladım. *Ölüler dirilecek ve kimse hayatta kalmayacak.* Shaeva'nın kehaneti zihnimde yankılandı. Bekleme Yeri'nde çok kötü bir şey olmuştu ve oradan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım.

Koşarken ne yapmam gerektiğini hatırlamaya ve Gecegetiren'in sesini aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Musa haritamda bir köyü işaretlemişti. Oraya varıp adamıyla buluşmalı ve Antium'a gitmeliydim ama o zamana kadar zihnimin parçalarını yerden toplayıp tekrar birleştirmeliydim. Olanları değiştiremezdim. Sadece ilerleyip göklerden Aşçı'yla tekrar karşılaşmadan önce babama ve Lis'e yaptığını, katlandığı şeyleri ve Direniş uğruna yaptığı fedakârlıkları affetmeyi dileyebilirdim.

Kuzeybatıya doğru yol aldım. Birkaç kilometre ötede bir çift tepe yükseliyordu ve aralarındaki eğimde Myrtium köyü olmalıydı. Musa'nın adamı beni orada bekliyor olacaktı. Savaşçı bölgesinde olduğum için sihrimden yararlanıp görünmez oldum.

Daha fazla acı ve üzüntüye katlanamazdım.

Onu görme düşüncesine dayanamıyordum. Darin'i düşündüm. Annemizin ne yaptığını biliyor muydu? Ondan her bahsettiğimde bu yüzden mi geriliyordu? Keşke kardeşim yanımda olsaydı.

Sinirim bozulmuş olsa da köye doğru sessizce hareket etmeden önce havanın kararmasını bekleyecek kadar aklım başımdaydı. Yaz gecesi ılıktı, sadece yakındaki bir dereden esen hafif rüzgârın sesi duyuluyordu. Duvarlar boyunca gizlice ilerlerken çanları çalan bir attan daha çok gürültü çıkardığımı hissettim.

Han köyün ortasındaki yapıydı, uzun bir süre onu izledikten sonra yaklaşmaya karar verdim. Musa bana adamından çok az bahsetmişti, muhtemelen yakalanırsam bu bilgiyi düşmanlarımızın öğrenmesinden korkuyordu ama adamın bir Savaşçı olmadığını ve handa, şöminenin yanında bekleyeceğini biliyordum. Pelerinimi etrafıma dolayıp ona geldiğimi fısıldamam ve sonra talimatlarına uymam gerekiyordu. Beni Antium'daki Denizci Elçiliği'ne götürecekti, orada sarayın ve şehrin haritaları, Kızıl Örümcekkuşu ve nerede olacağı hakkında bilgi edinebile-

cektim, içeri girip yüzüğü aldıktan sonra orayı terk etmek için ihtiyacım olan her şeyi öğrenecektim.

Hanın geniş, yuvarlak pencerelerinden sokağa altın rengi ışık süzülüyordu, meyhane doluydu ve telaşlı sohbetler kısmen duyuluyordu.

"Eğer Örümcekkuşu onları durduramazsa...

"O kadar asker onları nasıl durduracak?"

"Şehir ele geçirilmeyecek, o domuzlar nasıl savaşacaklarını bilmiyor."

Gölgelerde kalıp sokağın karşısından hanın içini görmeye çalıştım. Mümkün değildi. Biraz daha yaklaşmalıydım.

Hanın bir dizi küçük penceresi vardı ve etrafındaki ara sokaklar sakindi, o yüzden kimsenin beni görmemesini umarak meydanda hızla ilerleyip bir kasanın üzerine çıkarak pencelerden birinin içine baktım. Odayı doğru düzgün görebiliyordum ama şimdilik buradaki herkes Savaşçıydı.

Meyhanecinin ötesinde içecekleri dolduran kızlara ve yiyecek tabaklarını servis eden genç erkeklere baktım. Uzun bar her biri aynı anda konuşuyor gibi görünen köylülerle doluydu. Bu karışıklıkta adamı nasıl bulacaktım? Görünmez olmalıydım. Başka seçeneğim yoktu.

"Merhaba."

Korkudan yerimden sıçradım. Başlıklı biri arkamda belirip boğuk bir sesle selam verince, Gecegetiren'in bir şekilde buraya, bu küçük köye kadar beni takip ettiğini ve yine beni kandırmaya çalıştığını sandım.

Ama öne çıkıp başlığını indirerek asla ona ait olmayan ay gibi beyaz saçlarını, tanıdık olmayacak kadar gölgeli gece mavisi gözlerini ve tek bir kırışıklık dahi olmadığını fark ettiğim yüzünü ortaya çıkardı. Parmaklarında koyu, tuhaf bir kızıl kahverengi leke vardı. Kısa boyu beni şaşırttı. Bunca yıldır uzun boylu olduğunu sanıyordum.

"Sen..."

Ona dokunmak için elimi uzatınca geri çekildi. *Bu nasıl gerçek olabilir? Bunca zaman sonra nasıl annemin yüzüne bakıyor olabilirim?*

Ama elbette *gerçekti* ve Gecegetiren onun beni beklediğini bir şekilde biliyor olmalıydı, aksi takdirde neden onun gerçek kimliğiyle bana eziyet etmek istesin ki? Bana onun kim olduğunu haftalar önce görünmezliğimi kullandığım herhangi bir anda söyleyebilirdi ama bunu yapmadı. Bunun beni en çok şimdi etkileyeceğini biliyordu.

Bir yanım ona koşmak, ellerini tenimde hissetmek ve ellerimin arasına almak istedi. Keşke Darin burada olsaydı, keşke Izzi burada olsaydı.

Fakat *Anne* diyen yanımı *Yalancı* diye haykıran daha karanlık yanım bastırdı. Ona bağırmak, küfretmek ve kim olduğunu öğrendiğim andan beri aklımı kurcalayan bütün soruları sormak istedim. Yüzünden anladığını gördüm.

"Sana kim söyledi?" Soğuk bakışları tanıdıktı. "Musa olamaz. Bilmiyor. Elbette, Keris dışında kimse bilmiyor."

"Gecegetiren," diye fısıldadım. "Gecegetiren bana kim olduğunu söyledi."

"Kim olduğumu." Annem başlığını takıp karanlığa doğru döndü. "Gel. Yolda konuşuruz."

Bana arkasını dönünce büyük bir paniğe kapıldım. *Gitme!* Onu takip etmek istedim. Bir yandan da onu bir daha görmek istemiyordum.

"Sana ne olduğunu bana anlatana kadar seninle hiçbir yere gitmeceğim," dedim. "Neden Blackcliff'te hiçbir şey söylemedin? Keris için *yıllarca* kölelik yaptın. *Nasıl* yaparsın?"

Tıpkı üzgün olduğunda Darin'in yaptığı gibi yumruklarını sıkıp açtı.

Başımı eğdim ama gözlerime bakmaktan kaçındı. Yüzü seğirdi ve ağzında çarpık bir ifade belirdi. "Beni dinle kızım," dedi. "Gitmeliyiz. Bir görevin var, değil mi? Sakın onu unutma."

"Görev. *Görev*. Nasıl..." Ellerimi havaya kaldırıp yanından geçip gittim. "Kendim giderim. Sana ihtiyacım yok."

Ama birkaç adım attıktan sonra arkamı döndüm. Onu bırakamazdım. Onu yıllardır özlüyordum. Beş yaşındayken elimden alındığından beri ona özlem duyuyordum.

"Önümüzde uzun bir yol var." Konuşma tarzı anneme hiç benzemiyordu. Bu bana Çekirge diyen, nefesim kesilene kadar beni gıdıklayan ya da bana onun kadar iyi bir şekilde ok fırlatmayı öğreteceğine söz veren kadın değildi. O artık her kimse, Serralı Mirra değildi.

"Yolda bana bağırmak için yeterince vaktin olacak. Seni seve seve dinlerim." Yaralı ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama oyalanamayız. Kızıl Örümcekkuşu Antium'da ve Antium'a gitmeliyiz fakat acele etmezsek, içeri asla giremeyiz."

"Hayır," diye fısıldadım. "Önce bu meseleyi açıklığa kavuşturacağız. Bu daha önemli ve her halükârda, çaktırmadan içeri girmenin bir düzine yolunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum," dedi Aşçı. "Ama başkente doğru ilerleyen on binlerce Karkaunlu var ve biz oraya varmadan önce şehri kuşatırlarsa, gizlice içeri girme yöntemlerimin hiçbiri işe yaramaz."

XLIII: Kızıl Örümcekkuşu

Faris ve Rallius Livia'nın odasında onlarla buluştuğumda hayalet gibi bembeyaz olmuşlardı, az önce atlattıkları şeyden sarsılmış görünüyorlardı ve ikisinin de çok sayıda yarası kanıyordu. Onların üzerine titreyecek vaktim yoktu. Orada ne olduğunu ve Keris'in bizi yine nasıl alt ettiğini bilmeliydim.

"Bir Karkaun saldırısıydı." Faris Livia'nın oturma odasında ileri geri yürürken, kadınlar kardeşimi yatak odasına yerleştirdiler. "O çivitotu seven iblislerden iki yüz tane vardı. Birdenbire karşımıza çıktılar."

"Bekliyorlardı," Rallius bacağına bir sargı bezi sararken homurdandı. "Özellikle İmparatoriçe'yi bekleyip beklemediklerinden emin değilim ama bir fırsat kolladıkları kesindi. Keris adamlarıyla gelmeseydi çok kötü avlanacaktık."

"Keris gelmeseydi," dedim sinirle, "Grímarr ve adamları da buraya doğru yola çıkmayacaklardı. Kumandan onlarla işbirliği yapıyor. Bunu Livia'ya ulaşabilmek için yaptı. Göklere şükür siz ve diğer Maskeliler oradaydınız. Hepinizi öldüremeyeceğini fark edince kahraman rolünü oynamayı seçmiş olmalı."

Şeytani olduğu doğruydu ama tam da Kumandan'dan beklenebilecek bir davranıştı. O her zaman duruma uyum sağlardı ve şimdi şehirdeki Avamlar, muhtemelen beklediği gibi yarı Avam varislerinin hayatını kurtardığı için onu kahraman ilan ediyorlardı.

"Gidip temizlenin," dedim. "İmparatoriçe'nin etrafındaki korumaların sayısını üç katına çıkarın. Yemeklerinin tadına bir gün önceden bakılmasını istiyorum. Hazırlanırken ikinizden birinin orada olmasını istiyorum. İmparatoriçe saraydan çıkmayacak. Dışarı çıkmak isterse, bahçesinde yürüyüş yapabilir."

Adamlar çıktıktan sonra, Livia'nın ebesini çağırması için

gönderdiğim Dex'in gelmesini beklerken söylediklerini tekrar tekrar düşündüm. Dex saatler sonra nihayet döndüğünde yanındaki Livia'yla ilgilenmesi için bizzat seçtiğim kadından farklı biriydi.

"Birincisi gitmiş Örümcekkuşu," dedi Dex yeni ebe Livia'nın odasına dalarken. "Anlaşılan, şehri terk etmiş. Bulmaya çalıştığım diğer bütün ebeler gibi. Bu Denizci olduğu için geldi. Keris Veturia o kadınları korkutmak için kimi gönderdiyse, herhalde bu ebeye ulaşmaya fırsatı olmadı."

Kısık bir sesle küfrettim. Keris kendi çıkarına uygun olduğu için kız kardeşimi Karkaunluların elinden kurtarmıştı ve Avamlar ona övgüler yağdırıyordu. Şimdi Livia'yı sinsice öldürmenin bir yolunu arayacaktı. Birçok kadın doğum sırasında ölürdü, özellikle de bir ebe olmadan doğum yapıyorlarsa.

"Peki ya kışladaki doktorlar? Herhalde içlerinden biri çocuk doğurtabilir."

"Onlar çocuk doğurtmayı değil, savaş yaralarını biliyorlar Örümcekkuşu. Görünüşe bakılırsa, ebeler bunun için var. Onların sözü," Dex sinirlendiğimi görünce suratını ekşitti, "benim değil."

Elleri hafif ve herhangi bir Savaşçı talim çavuşunu mahcup edecek kadar gür bir sesi olan yeni ebe Livia'ya gülümseyip ona bir dizi soru sordu.

"Bunu hayatta tut Dex," diye mırıldandım. "Kadının yanına bir düzine muhafız koyup Kara Muhafız kışlasında onunla birlikte yaşaman umrumda değil. Onu hayatta tut ve yedek bir ebe bul. Şehirdeki tek ebe o olamaz."

Dex başını salladı, çekilmesini söylememe rağmen, gitmeye istekli olmadığını fark ettim.

"Aklından ne geçiyorsa söyle Atrius!"

"Avamlar," dedi Dex. "Kumandan'ı desteklediklerini duymuş olmalısın. Durum... İyice kötüleşti."

"Daha ne kadar kötüleşebilir?"

"Soylu Çizerler'i öldürmesiyle ilgili hikâyeler dolaşıyordu," dedi Dex. "Aile Reisleri çok sinirlendi ama Avamlar, Keris'in kendisinden daha güçlü olanlara karşı koyduğunu söylüyor. Sevdiği Avam adamı savunduğunu, onun için savaşıp haklı olarak intikamını aldığını iddia ediyor. Ölen Çizerlerin hak ettiklerini bulduklarını söylüyorlar."

Kahretsin. Kumandan şimdi Çizerler yerine Avamlar'ın desteğini alırsa, onu incitmemiş olacaktım. Sadece müttefik listesini karıştırmayı başarmıştım.

"Bırak söylentiler devam etsin," dedim. Dex'in evet anlamında başını salladığını görünce içimi çektim. "Onu zayıflatmanın başka bir yolunu bulmak zorundayız."

O anda, ebe başını içeri uzatıp bana Livia'nın odasına gelmemi işaret etti.

"Bebek bir boğa kadar güçlü." Kadın bana gülümserken şefkatle Livvy'nin karnını okşadı. "Bize katılmadan önce bir-iki kaburgayı morartacağına bahse girebilirim ama İmparatoriçe iyi durumda, bebek de öyle. Birkaç hafta içinde değerli bebeğini kollarına alacaksın genç hanım."

"Onun için yapmamız gereken bir şey var mı? Bir tür çay ya da..." Kulağa bir aptal gibi geldiğimi fark ettim. *Çay mı, Örümcekkuşu? Gerçekten mi?*

"Kendi sütü gelene kadar her sabah içine altın rengi gül yaprağı koyulmuş keçi sütü içmeli," dedi ebe. "Ve günde iki kez orman çayı içsin."

Kadın nihayet gidince Livvy doğruldu, elinde bir bıçak görünce şaşırdım. "Onu öldürt," diye fısıldadı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ebeyi mi? Ne..."

"Altın rengi gül yaprağı," dedi Livvy. "Doğum gecikince kullanılır. Bebeğin daha çabuk doğması içindir. Hâlâ birkaç haftam var. Şimdi doğması bebek için güvenli olmaz."

Hemen Dex'i çağırdım. Dex silahı elinde gidince, Livia ba-

şını iki yana salladı. "Bu Keris'in işi, değil mi? Hepsi. Karkaun saldırısı. Giden ebeler. Şimdi de *bu* ebe."

"Onu durduracağım," diye kardeşime söz verdim. "Buna inanmanı beklemiyorum, çünkü şimdiye kadar hep başarısız oldum ama..."

"Hayır." Livia elimi tuttu. "Birbirimize zıt düşmeyeceğiz, Örümcekkuşu. Ne olursa olsun. Evet, onu durdurmalıyız ama aynı zamanda Avamlar'ın desteğini kaybetmemeliyiz. Şimdi Keris'i desteklerlerse, aleni bir şekilde ona karşı konuşamazsın. Buna çok dikkat et kardeşim. Avamlar bu çocuğu kendilerinden biri olarak görmezlerse, onu tahta çıkaramayız ve Keris'le ters düşersen, bebeği kendilerinden biri olarak göremeyecekler."

***

Akşamüzeri Marcus'un komuta merkezinde Aile Reisleriyle bir tartışmaya hapsoldum, dilediğim şeyi yapmadan önce hepsini döverek susturmayı çok isterdim.

Sapkın amcası Hapishane Müdürü kadar sinir bozucu olmaya başlayan General Sissellius masaya serilen geniş haritanın önünde ileri geri yürürken arada parmağıyla bir yerlere işaret ediyordu.

"Grímarr'ı durdurmak için küçük bir birlik gönderirsek," dedi, "ümitsiz bir vaka uğruna iyi adamlarımızı boşu boşuna kaybederiz. Bu bir intihar görevi olur. Beş yüz, hatta bin adam bile on katı bir güce karşı nasıl dayanabilir?"

Komuta merkezinde bana katılan Avitas anlamlı bir bakış attı. *Sinirine hâkim ol*, diyordu.

"Daha büyük bir kuvvet yollarsak," dedim bininci kez, "Antium savunmasız kalır. Estium ve Silas'tan gelen alaylar olmadan şehri savunacak sadece altı alayımız var. Kabile toprakları, Navium ya da Tiborum'dan destek güçlerin buraya gelmesi bir

aydan uzun sürer. Mümkün olduğunca fazla hasar vermek için küçük bir saldırı ekibi *göndermeliyiz*."

O kadar basit bir taktikti ki Sissellius ve birkaç Aile Reisi'nin karşı çıkmalarına önce şaşırdım. Elbette, beni ve dolayısıyla Marcus'u zayıflatmak amacıyla bu fırsatı değerlendirdiklerini fark edene kadar. Artık Kumandan'a güvenmiyor olabilirlerdi ama bu Marcus'un tahtta olmasını istedikleri anlamına gelmiyordu.

İmparator'a gelince, dikkati Keris Veturia'nın üzerindeydi. Nihayet dönüp bana baktığında, kelimeleri bağırarak söylemiş gibi ifadesinden ne söylemeye çalıştığını anladım.

O neden burada Örümcekkuşu? Neden hâlâ hayatta? Sırtlan gözleri kız kardeşimi inciteceğine söz verir gibi parlayınca, bakışlarımı kaçırdım.

"Neden savunmaya Örümcekkuşu önderlik ediyor?" Rufius Ailesi Reisi bana sordu. "Keris Veturia daha iyi bir seçenek olmaz mı? Bunu anlayıp anlamadığınızdan emin değilim İmparator Lordum ama çok yüksek bir ihtimalle..." Marcus gelişigüzel bir şekilde ona bir bıçak fırlatıp kıl payı kaçırınca, adamın cümlesi acı bir çığlıkla kesildi. Rufius'un feryadını duymak son derece tatmin ediciydi.

"Bir daha benimle böyle konuşursan, kendini kafasız bulursun," dedi Marcus. "Keris Barbar donanmasına karşı Navium'un limanını zar zor savunabildi."

Avitas ve ben birbirimize baktık. İmparator ilk kez Kumandan'a karşı konuşmaya cesaret ediyordu.

"Örümcekkuşu," diye devam etti Marcus, "limanı geri alıp binlerce Avam'ın hayatını kurtardı. Karar verildi. Karkaunlulara karşı kuvvetlerimize Örümcekkuşu önderlik edecek."

"Ama lordum..."

Marcus kocaman elini Rufius'un boğazına o kadar çabuk doladı ki hareket ettiğini neredeyse görmedim.

"Devam et," dedi İmparator kısık sesle, "Dinliyorum."

Rufius nefes nefese özür dileyince Marcus onu bıraktı. Aile

Reisleri güveç tenceresinden kaçmayı başaran horozlar gibi kaçıştı. İmparator bana döndü.

"Küçük bir birlik, Örümcekkuşu. Saldırıp kaçacağız. Esir almak yok ve mecbur kalmadıkça, birliklerimizi boşa harcamayalım. Şehre saldırılırken, elimizdeki her adama ihtiyacımız olacak."

Gözümün ucuyla Keris'in beni izlediğini fark ettim. Başıyla selam verdi, kız kardeşimle birlikte Antium'a döndüğünden beri ilk kez varlığımı kabul ediyordu. Bir uyarı almış gibi içim karıncalandı. Yüzündeki o sinsi, kasıtlı bakış... Onu Blackcliff'te bir öğrenciyken de görmüştüm. Aylar önce burada, Antium'da Marcus ailemi öldürmeden önce de görmüştüm.

Artık o bakışı iyi tanıyordum. O Keris'in bir tuzak kurmak üzereyken attığı bakıştı.

***

Avitas güneş battıktan kısa bir süre sonra ofisime vardı. "Her şey hazır Örümcekkuşu," dedi. "Adamlar şafakta yola çıkmaya hazır olacak."

"Güzel." Duraksayıp boğazımı temizledim. "Harper..."

"Belki de bana gitmemem gerektiğini söylemeyi düşünüyorsun, Örümcekkuşu," dedi Avitas. "Burada kalıp gözümü düşmanlarımızın üzerinden ayırmamamı ve bana ihtiyacı olması halinde İmparator'a yakın kalmamı söyleyeceksin."

Ağzımı açtım ama şaşkınlıkla kapattım. Ona önereceğim şey tam olarak buydu.

"Bağışla beni." Avitas'ın yorgun göründüğünü fark ettim. Ona çok yük oluyordum. "Fakat bu tam da Kumandan'ın bekleyeceği türden bir şey. Belki de buna güveniyor. Her ne planladıysa, hayatta kalman bunun bir parçası değil. Onu tanıyan biri arkanı kollarsa, hayatta kalma şansın daha yüksek olur."

"Ne işler çeviriyor?" diye sordum. "Demek istediğim, tahta geçmenin dışında. Veturia Soyu'ndan bir adamın Kayıtlar Binası'nda görüldüğüne dair raporlar var. Geri döner dönmez birkaç saat içinde en büyük üç Çizer Reisi'ni villasına götürdü. Hatta hazine müdürünü bile orada ağırladı. O adamın oğlunu öldürüp zaferini vücüduna dövme yaptırdı Harper. Bu on sene önceydi ama yine de bunu yaptı. O adamların ondan nefret etmeleri gerekir. Aksine, onunla aynı ekmeği paylaşıyorlar."

"Keris onların desteğini kazanmak için uğraşıyor," dedi Harper. "Seni huzursuz etmeye çalışıyor. Navium'da onu gafil avladın. Tekrar gafil avlanmayacak, bu yüzden seninle gelmeliyim." Tereddüt ettiğimi görünce Harper'ın yüzünde sabırsızlık belirdi.

"Aklını kullan Örümcekkuşu! Kumandan Yüzbaşı Alistar'ı zehirledi. Favrus'u zehirledi. İmparatoriçe'yi bile zehirledi. Ölümsüz değilsin. Seni de eline geçirebilir. Gökler aşkına, bu konuda akıllı ol. Sana *ihtiyacımız* var. Rakibine koz veremezsin."

Sözlerimi doğru düzgün düşünmedim. Birden ağzımdan çıktılar. "Başıma ne geleceğini neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Sence neden?" Sözleri sertti, her zamanki özenli halinden yoksundu. "Sen Kızıl Örümcekkuşusun. Ben senin sağ kolunum. Güvende olman benim görevim."

"Bazen, Avitas," diye içimi çektim, "gerçekten aklından geçenleri söylemeni istiyorum. Baskına gel öyleyse," dedim ve şaşırdığını görünce gözlerimi devirdim. "Aptal değilim Harper. Onu bütün enerjisini bu işe vermeye zorlayalım. Bir şey daha var." Aklımda bir endişe yer etmeye başlamıştı, hiçbir generalin savaştan önce açıkça söylemeyeceği bir şeydi ama özellikle de Livia'yla Avamlar hakkında konuştuktan sonra bu ihtimali göz önünde bulundurmalıydım.

"Şehirden çıkış yollarını saptadık mı? Kalabalık grupları geçirebileceğimiz yolları?"

"Onları bulup ortaya çıkarırım."

"Gitmeden önce bunu hallet," dedim. "O geçitlerin açık olması ve ne pahasına olursa olsun onları korumamız için gizlice emirler ver."

"Karkaunluları zaptedemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Keris'le işbirliği yapıyorlarsa, onları hafife almanın aptallık olacağını düşünüyorum. Kumandan'ın ne işler çevirdiğini bilmeyebiliriz ama en kötü ihtimale karşı hazırlıklı olabiliriz."

Ertesi sabah yola çıktığımızda, Keris'i ve planlarını aklımdan çıkardım. Grímarr'ın kuvvetlerini Antium'a ulaşmadan önce bozguna uğratabilir ya da en azından zayıflatabilirsem, Kumandan Marcus'u tahttan indirme şansını kaybedecekti ve onun yerine ben kahraman olacaktım. Karkaunlular şehre on iki günlük mesafedeydi ama benim birliğim onlarınkinden daha hızlı ilerleyebilirdi. Hayatlarını berbat etmek için adamlarım ve benim beş günümüz vardı.

Küçük birliğimiz hızla ilerlememize imkân tanıdı ve üçüncü günün gecesinde, gözcülerimiz Dex'in haber verdiği gibi Karkaun kuvvetlerinin Umbral Geçidi'nde toplandığını doğruladı. Yanlarında Tundarlı Vahşiler vardı, Grímarr muhtemelen yolu bu sayede çözmüştü. Kadınlardan nefret eden o Tundarlı pislikler bu dağları Savaşçılar kadar iyi biliyorlardı.

"Neden orada bekliyorlar?" diye sordum Dex'e. "Şimdiye kadar geçitten ayrılıp açık araziye çıkmaları gerekirdi."

"Belki de daha fazla adamın onlara katılmasını bekliyorlar," dedi Dex, "gerçi kuvvetleri en son gördüğümden daha büyük görünmüyor."

Gerçekten de daha fazla Karkaunlunun ordunun ana gövdesine katılıp katılmayacağını görmesi için kuzenim Baristus'u geçidin kuzey ucuna keşfe gönderdim fakat daha fazla soruyla geri döndü.

"Çok tuhaf efendim," dedi Baristus. Dex, Avitas ve ben çadırımda toplanırken, kuzenim tedirginlikle ileri geri yürüdü. "Kuzeydeki geçitlerden daha fazla adam gelmiyor. Gerçekten

de bekliyor gibi görünüyorlar ama ne için beklediklerini anlayamadım. Silahlar ya da kuşatma makineleri için toplar olabileceğini düşündüm ama kuşatma makineleri yok. Mancınıklar olmadan Antium'un surlarını nasıl geçmeyi planlıyorlar?"

"Belki Keris onları içeri alacağına söz vermiştir," dedim. "Ve henüz Kumandan'ın ne kadar şeytani olduğunu fark etmediler. İkili oynamak ondan beklenebilecek bir davranış."

"Peki sonra?" dedi Dex. "Birkaç hafta şehri kuşatmalarına izin mi verecek?"

"Marcus'u savaşta öldürtmenin bir yolunu bulması için yeterli bir süre," dedim. "Yeğenimin doğumunu sabote etmesi için yeterli bir süre." Sonuçta, Keris'in hükmetmek istediği İmparatorluk'tu. Başkentinin düşmesine izin vermeyecekti. Birkaç bin insanın hayatını kaybetmesi mi? Onun için önemi yoktu. Bu dersi çok iyi öğrenmiştim.

"Karkaunluları burada bozguna uğratırsak," dedim, "planını ilk nefesini almadan öldürmüş oluruz." Karkaun ordu kampının planını içeren, yardımcı askerlerin bana verdiği haritayı inceledim. Yiyecek erzakı, cephaneleri, farklı birimleri... En değerli mallarını ulaşmanın imkânsız olacağı ordunun kalbine gömmüşlerdi.

Ama yanımda Maskeliler vardı ve *imkânsız* kelimesi kırbaçlanarak ve dövülerek aklımızdan çıkarılmıştı.

Kuvvetlerim Karkaun kampının büyük bölümü uykudayken saldırıya geçti. Nöbetçi askerler çabucak etkisiz hâle getirilirken Dex, Karkaunluların yiyecek erzağından ilk alevler yükselmeden önce kampa girip çıkan bir birliğin başındaydı. Muhtemelen erzağın altıda birini yok ettik fakat düşmanlarımız tehlike çanlarını çalmadan dağlara geri çekildik.

"Bir sonraki saldırıda seninle geleceğim Örümcekkuşu," dedi Harper yeni baskına hazırlanırken. "Bana tuhaf gelen bir şey var. O saldırıyı alttan aldılar."

"Belki de onları şaşırttığımız içindir." Harper gergin bir hâlde ileri geri yürürken, onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. Aramızda bir kıvılcım çaktı ve şaşkınlıkla bana baktı. Hemen onu bıraktım.

"Artçılarla birlikte olmana ihtiyacım var," dedim münasebetsizliğimi örtbas etmek için. "Gerçekten ters giden bir şey olursa adamları Antium'a geri götürmelisin."

Bir sonraki saldırımız şafaktan hemen önceydi, Barbarlar hâlâ önceki saldırımızın etkilerini atlatmaya çalışıyorlardı. Bu kez ok ve ateşle silahlandırılmış yüz adamdan oluşan bir gruba önderlik ediyordum.

Fakat ilk yaylım ateşi başlamadan Karkaunluların bizim için hazır oldukları aşikârdı. Batımızda, bin kişilik bir dalga ana ordudan ayrılıp bir Karkaun kuvvetinde daha önce hiç görmediğim kadar muntazam ilerleyişine başladı.

Ancak yüksek bölgede olan bizdik, o yüzden elimizden geldiğince askeri ortadan kaldırdık. Atları yoktu ve bu dağlar onların toprakları değildi. Bu tepeleri bizim kadar iyi tanımıyorlardı.

Oklarımız tükenince, geri çekilme işareti verdim ve o anda artçılarımızdan yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir davul gümbürtüsü duyuldu. Avitas'ın birlikleri... Tok bir, iki, üç gümbürtü...

Tuzak. Uyarıyı geç olmadan aldık. Savaş balyozum elimde, kendi eksenim etrafında dönerek saldırıyı bekledim. Adamlar saflarını sıkılaştırdı. Bir at kişnedi, ürkütücü ve güçlü bir sesti. Davul sesi tekrar duyulurken homurdanmalar yükseldi.

Fakat bu kez davul aralıksız bir şekilde çalarak çaresizce yardım talebinde bulundu.

"Artçılar saldırı altında," diye seslendi Dex. "Bu nasıl olur?"

Ağaçların arasından ona fırlatılan bir bıçağı saptırırken cümlesi homurtuyla yarım kaldı ve sonra hayatta kalmaya çalışmak dışında bir şey düşünmez olduk çünkü Karkaunlular aniden etrafımızı sarmıştı. Yerde çok iyi gizlenmiş tuzaklardan çıktılar, ağaçlardan atladılar ve üzerimize ok, bıçak ve alev yağdırdılar.

Arka savunmadan, doğudaki dağlardan aşağı dökülen daha fazla Karkaunlunun korkunç ulumalarını duyduk. Binlercesi geliyordu. Kuzeyden yaklaşmaya devam ediyorlardı. Sadece güney açıktı ama bu tuzağı temizlemezsek, oranın da kapanması uzun sürmeyecekti.

Öldük. Bu kez işimiz bitti.

"O dağ geçidi." Yaklaşan kuvvetlerin kapanan kıskacı arasındaki bir noktaya işaret ettim ve omuzlarımızın üzerinden oklar fırlatarak oraya koştuk. Dağ geçidi nehri takip ederek bir şelaleye ulaşıyordu. Orada kalan adamları akıntı yönünde götürmeye yetecek kadar tekne vardı. "Daha hızlı olun! Yaklaşıyorlar!"

Var gücümüzle koşarken, düşmanımızın bastırdığı arka savunmadaki hızla can veren adamların çığlıklarına suratımızı ekşittik. Gökler, çok fazla adam vardı. Çok fazla Kara Muhafız vardı ve Avitas da oradaydı. *Bana tuhaf gelen bir şey var.* Yanımızda olsaydı tuzağı görebilirdi. Karkaunlular arka savunmamıza saldırmadan geri çekilebilirdik.

Ama şimdi...

Dağa baktım. O saldırıdan sağ kurtulması mümkün değildi. Hiçbiri sağ çıkamazdı. Sayıları çok fazlaydı.

Elias'a kardeş olduklarını hiç söylememişti. Elias'la bir *kardeş gibi* hiç konuşmamıştı. Gökler, o beni hayatta tutmaya çalışırken, hiddetli ve sinirli anlarımda ona söylediğim şeyleri, ben anlamlandıramadan sönen aramızdaki kıvılcımı düşündüm. Gözlerim yanıyordu.

"Örümcekkuşu!" Dex haykırıp beni yere devirirken bana saplanmak üzere olan bir ok havayı yarıp geçti. Güçlükle ayağa kalkıp sendeleyerek ilerledik. Nihayet dağ geçidi önümüzde belirdi, bir dere kalıntısına iki buçuk metre yükseklikteydi. Oraya yaklaşırken üzerimize oklar yağmaya devam etti.

"*Kalkanlar!*" diye bağırdım. Tahtaya inen çelik oklar tıkırdadı, sonra adamlarımla birlikte tekrar koşmaya başladım, yıllarca aldığımız eğitim bizi düzgün bir şekilde dizilmeye itti. Asker-

lerden biri etkisiz hâle getirildiğinde, bir diğeri onun yerini alıyordu ve arkama dönüp baktığımda kaç kişi kaldığını neredeyse sayabiliyordum.

Marcus'un gönderdiği beş yüz kişiden geriye sadece yetmiş beş kişi kalmıştı.

Şelalenin yanındaki patikada son sürat ilerlerken suyun gürültüsü diğer sesleri bastırıyordu. Patika bir süre kıvrılarak ilerledikten sonra bir düzine uzun teknenin karada oturduğu tozlu bir düzlüğe ulaşıyordu.

Adamların emre ihtiyacı yoktu. Arkamızdaki Karkaunluların bağrışlarını duyabiliyorduk. Teknelerden biri suya indi, onu bir diğeri ve bir başkası izledi.

"Örümcekkuşu." Dex beni bir tekneye doğru çekti. "Gitmelisin."

"Teknelerin geri kalanı suya inene kadar olmaz," dedim. Dört yüz yirmi beş adamı kaybetmiştik ve Avitas da gitmişti. Gökler, her şey çok çabuk olmuştu.

Yukarıdaki patikada birbirlerine vuran kılıçların sesi yankılanıyordu. Çekicim elimde hızla patikayı tırmanmaya başladım. Eğer adamlarım hâlâ oradaysa, göklerin izniyle yalnız savaşmalarına izin vermeyecektim."

"Örümcekkuşu, hayır!" Dex homurdanarak kılıcını çekip beni takip etti. Patikanın girişinin hemen ötesinde aralarında üç Maskeli olan bir grup Savaşçı bulduk, Tundarlılarla dövüşüyorlardı ama düşmanın sayısı karşısında karşı koyulamaz bir şekilde ezilmişlerdi. Bir grup yardımcı askerin desteklediği dördüncü Maskeli boynu, karnı ve kalçasındaki yaralarından kan kaybediyordu.

O Harper'dı.

Dex onu yardımcı askerlerden devralıp ağırlığının altında sendeleyerek son tekneye taşıdı. Hava uğultularla dolana kadar yardımcı askerler oklarını ve ateşlerini fırlattılar, vurulmamış

olmam bir mucizeydi. Maskeliler'den biri bana doğru döndü, kuzenim Baristus'tu.

"Onları oyalayacağız," diye seslendi. "Git Örümcekkuşu. Şehri uyar. İmparator'u uyar. Onlara bir başka..."

Sonra Dex beni sürükleyerek patikadan indirdi ve tekneye bindirdikten sonra suyun içinde güçlükle ilerleyerek onu kıyıdan itip uzaklaştırdı. *Onlara ne söyleyeceğim?* diye haykırmak istedim. Dex bütün gücüyle kürek çekmeye başladı ve tekne şelaleden geçip hızla akan nehirde çabucak ilerledi. Harper'ın yanında diz çöktüm.

Kanı her yerdeydi. Bu teknede yanında ben olmasaydım, birkaç dakika içinde ölürdü. Elini tuttum. Baristus'un fedakârlığı olmasaydı hepimiz ölmüştük.

Harper'ın şarkısını aramam gerekeceğini sandım. O tam bir Maskeli'ydi, düşünceleri ve duyguları öylesine derine gömülüydü ki şarkısının da aynı şekilde anlaşılmaz olacağını düşündüm.

Ama onun şarkısı yüzeye yakındı, kışın yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi güçlü, parlak ve berraktı. Onun özüne daldım. Kocaman yeşil gözlü, koyu renk saçlı bir kadının, annesinin, gülümsemesini ve Elias'a şaşırtıcı derecede benzeyen bir adamın güçlü ellerini gördüm. Blackcliff'in karanlık koridorlarında dolaşan Harper çok iyi bildiğim zorluklar ve yalnızlığa her gün katlanıyordu. Asla tam anlamıyla dolduramayacağı bir boşlukla aklından çıkmayan gizemli figürü, babasını özlüyordu.

Harper açık bir kitap gibiydi ve aylar önce Laia'ya tuzak kurduğumuzda gitmesi için onu *serbest bıraktığını* öğrendim. Onu öldüreceğimi bildiği için serbest bırakmıştı. Elias'ın beni bu yüzden asla affetmeyeceğini biliyordu. Kendimi onun gözlerinden gördüm: sinirli, soğuk, zayıf, güçlü, cesur ve sıcak. Kızıl Örümcekkuşu olarak değil. *Helene* olarak. Bana karşı nasıl hissettiğini görmemek için kör olmam gerekirdi. Elias'ın eskiden benim bilincime işlendiği gibi, ben de onun bilincine işlendim.

Harper daima nerede olduğumun ve iyi olup olmadığımın farkındaydı.

Yaraları kapanıp kalbi güçlü bir şekilde atmaya başlayınca, zayıf düşüp şarkı söylemeyi bıraktım. Dex bana çılgınca ve sorgularcasına bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Ben daha rahat olması için Harper'ın başını düzeltirken, o gözlerini açtı. Onu azarlamak üzereyken, sert fısıltısı beni susturdu.

"Gerideki savunmamıza saldıran Grímarr ve adamları doğudan geldi Örümcekkuşu," dedi boğuk bir sesle, mesajı iletmeye kararlıydı. "Bana saldırdı, beni öldürebilirdi."

O domuzdan nefret etmek için bir sebep daha... "Bir şekilde etrafımızdan dolaşmış olmalılar," dedim. "Ya da belki de bekliyorlardı."

"Hayır." Avitas zırhımın kayışını kavradı. "Doğudan geldiler. İçimde kötü bir his olduğu için daha önce bir gözcü göndermiştim. Başka bir kuvvet var. Ordularını bölmüşler, Örümcekkuşu. Antium'a sadece elli bin değil, bunun iki katı adam ilerliyor."

XLIV: Laia

Önce Aşçı'ya ne diyeceğimi bilemedim. Anneme, Mirra'ya... Çılgın gözlerle onu izledim, bir yanım hikâyesini anlamak, diğer yanım onsuz geçen on iki senenin acısını onu titretene kadar haykırmak istiyordu.

Belki konuşmak ister, diye içimden geçirdim. Neden ve nasıl hayatta kaldığını açıklamak isteyebilirdi. Hapishanede yaptığı şeyi haklı çıkarmasını beklemiyordum, henüz bunu bildiğimden habersizdi ama kimliğini neden gizli tuttuğunu bana açıklamasını umuyordum. En azından bunun için özür dilemesini bekliyordum.

Aksine, sessizdi. Bütün dikkatini kırsal alanda hızla ilerlemeye vermişti. Yüzü, profili aklıma kazındı. O kendisini görmese de onu bin şekilde görüyordum. Ona yakın hissettiğimi fark ettim. Yıllardır ayrı kalmıştık ve öfkeme tutunmak istemiyordum. Onunla Darin'le ettiğim kavgaya benzer bir kavga etmek istemiyordum. Birlikte yolculuk ettiğimiz ilk gece ateşin karşısında yanına oturdum.

Ne umuyordum? Belki de bana Çekirge diyen, ağır ve nazik elini başıma koyan kadını bulmayı... Gülümsemesi karanlığı aydınlatırdı, yıllardır hatırladığım mutluluk verici son şeydi.

Ama yaklaştığım anda, annem boğazını temizleyip benden uzaklaştı. Sadece birkaç santimetre kenara kaydı ama neyi kastettiğini anladım.

Boğuk sesiyle bana Izzi'yi ve Blackcliff'ten ayrıldığımdan beri neler olduğunu sordu. Bir yanım ona yanıt vermek istedi. *Bilmeyi hak etmiyorsun. Hikâyemi öğrenmeyi hak etmiyorsun.* Ama diğer yanım, bir zamanlar annemin yaşadığı yerdeki kırgın kadını gören yanım o kadar acımasız değildi.

O yüzden ona Izzi'yi ve fedakârlığını, kendi deli cesaretimi anlattım. Ona Gecegetiren'den bahsettim. Keenan ve sadece

bana değil, bütün ailemize nasıl ihanet ettiğinden bahsettim.

Hilekârlığı Kauf Hapishanesi'ndeki o karanlık günlere sebep olan yaratığa aşık olduğum için benim hakkımda kim bilir ne düşünüyordu? Bir şey söylemesini bekledim ama beni yargılamadı. Aksine, başını sallayıp yumruklarını sıktı ve karanlık gecede gözden kayboldu. Sabah bir şey söylemedi.

Sonraki birkaç gece boyunca, sanki ona yaklaşmamdan endişe eder gibi her hareket ettiğimde irkildi. O yüzden ondan uzak durup her zaman ateşin öteki tarafında ve yolda birkaç metre gerisinde kalmaya özen gösterdim. Aklım karmakarışıktı ama konuşmadım. Sanki annemin sessizliği beni boğuyordu.

Ama en sonunda kelimeleri bastıramadım ve sonucu ne olursa olsun onları söylemem *gerektiğini* anladım.

"Neden onu öldürmedin?" Gece ılık olduğu için ateş yakmamıştık ve yer yataklarımızda uzanmış yıldızlara bakıyorduk. "Kumandanı? Onu zehirleyebilirdin. Bıçaklayabilirdin. Gökler aşkına, sen Serralı Mirra'sın!"

"Serralı Mirra yok!" Aşçı o kadar yüksek sesle bağırdı ki yakındaki bir ağaçta tüneyen serçe sürüsü de benim kadar korktu. "O *öldü*. Çocuğu ve kocasının öldüğü Kauf Hapishanesi'nde öldü. *Ben Mirra değilim*. Aşçı'yım. Sakın bana o katil, hain sürtükten ya da ne yapıp yapamayacağından bahsetme. Onu *tanımıyorsun*."

Güçlükle solurken gözleri hiddetle parladı. "Denedim kızım," diye tersledi beni. "Keris'e ilk saldırdığımda, kolumu kırıp Izzi'yi öldüresiye kırbaçladı. Çocuk beş yaşındaydı. Beni izlemeye zorladı. Tekrar denemeyi kafama koyduğumda, Blackcliff Sürtüğü Izzi'nin gözünü çıkardı."

"Neden kaçmadın? Oradan kaçabilirdin."

"*Denedim*. Keris'in bizi yakalama ihtimali çok yüksekti yine de. Izzi'ye işkence ederdi. Benim yüzümden yeterince insan acı çekti. Belki Serralı Mirra kendi canını kurtarmak için bir çocuğunkini feda edebilirdi ama bunun sebebi Serralı Mirra'nın

ruhsuz olması. Serralı Mirra da Kumandan kadar kötüydü ama ben o değilim. Artık değilim."

"Büyükannemi ve büyükbabamı sormadın," diye fısıldadım. "Ya da Darin'i. Sen..."

"Kardeşinin nasıl olduğunu bilmeye hakkım yok," dedi Aşçı. "Büyükannen ve büyükbabana gelince..." Dudaklarında tanıyamadığım küçük bir gülümseme belirdi. "Katillerinden intikam aldım."

"Maskeli'den mi?" dedim. "Nasıl?"

"Onun izini sürdüm. En sonunda ölmeyi diledi. Merhametliydim." Aşçı'nın gözleri sönmüş kömürler kadar karaydı. "Beni yargılıyorsun."

"Ben de onu öldürmek istedim. Ama..."

"Ama ben bundan zevk aldım. Peki bu beni kötü biri mi yapar? Hadi ama kızım. Benim gibi uzun süre gölgelerin içinde yürüdükten sonra onlardan biri olmaman imkânsız."

Huzursuzca kıpırdanırken, Jaduna'nın söylediklerini hatırladım. *Gölgelerin içine dalmak için çok gençsin.*

"Onu öldürmene sevindim." Duraksayıp bir sonraki sözlerimi düşündüm. Bu soruyu sormanın nazik bir yolu yoktu. "Neden... Neden bana dokunmuyorsun? Yoksa..." *Özlemedin mi*, demek istedim. *Benim seni özlediğim gibi?*

"Bir çocuğa dokunmak annenin içini rahatlatır." Sesini zar zor duyabiliyordum. "Ama ben bir anne değilim kızım. Ben bir canavarım. Canavarlar içlerinin rahatlamasını hak etmezler."

Başını çevirip sessizleşti. Uzun bir süre sırtını izledim. Çok yakındaydı. Dokunabileceğim kadar yakındı. Onu affettiğimi fısıldadığımı duyacak kadar yakındı.

Ama ona dokunursam, kızının ona sarıldığını hissedebileceğini sanmıyordum. Ayrıca affedilmeyi umursadığından emin değildim.

***

Antium'a yaklaştıkça, belanın yaklaştığı iyice açıklık kazanıyordu. El arabalarına yüklenen halılar ve mobilyalar şehirden dışarı çıkarılıyordu ve eşyaların sahiplerinin etrafını düzinelerce muhafız sarmıştı. Bir ara uzaktan fazlasıyla silahlandırılmış bir kafile gördük. Ne taşıdıklarını göremiyordum ama her neyse, onu koruyan en az bir düzine Maskeli saydım.

"Kaçıyorlar," dedi Aşçı. "Kalıp savaşmak için çok korkuyorlar. Görünüşe bakılırsa, çoğu Çizerler. Daha hızlı hareket et kızım. Eğer zenginler şehri terk ediyorsa Karkaunlular yakında olmalı."

Artık mola vermeden gece gündüz seyahat ediyorduk ama Antium'un eteklerine vardığımızda, felaketin Savaşçılar'ın meşhur başkentini çoktan vurduğu aşikârdı. Gümüş Tepeleri'nin yakınlarında bir bayırı tırmanınca, şehir aşağıda gözlerimizin önüne serildi.

Üç taraftan onu kuşatan devasa ordu da. Sadece Antium'un dağlara yaslanan kuzeyi korunuyordu.

"Yüce gökler," diye mırıldandı Aşçı. "Eğer bu göklerin adaleti değilse ne olduğunu bilmiyorum."

"Çok fazlalar." Konuşmakta zorlandım. "Şehirdeki insanlar..." Başımı sallarken, aklıma hâlâ şehirde esir olan Âlimler geldi. *Halkım*. "Orada Âlimler olmalı. Kumandan bütün köleleri öldürmedi. Çizerler ona izin vermediler. Şehir işgal edilirse onlara ne olacak?"

"Ölecekler," dedi Aşçı. "Orada sıkışıp kalan her talihsiz yoksul zavallı gibi. Bu işi Savaşçılara bırak. Burası onların başkenti; onu savunacaklar. Düşünmen gereken başka bir şey var. Oraya nasıl gireceğiz?"

"Buraya yeni gelmişler." Kuzeydoğudaki bir geçitten Karkaun ordusuna katılmak için adamlar akın ediyordu. "Şehrin mancınıklarının menzilinden uzak duruyorlar, bu saldırmayı planlamadıkları anlamına gelir. Bizi gizlice içeri sokabileceğini söylemiştin."

"Şehrin kuzeyindeki dağlardan," dedi Aşçı. "Gümüş Tepeleri'nin etrafını dolaşmamız gerekirdi. Günler sürerdi. Daha çok zaman alırdı."

"Adamlar kamp kurarken ortalık karışacak," dedim. "Bundan yararlanabiliriz. Gece kimseye belli etmeden gireriz. Orada bazı kadınlar olmalı."

"Fahişeler," dedi Aşçı. "Onlardan birinin kılığına girebileceğimi sanmıyorum."

"Aşçılar da," dedim. "Çamaşırcı kadınlar. Karkaunlular korkunç. Onları idare edebilecek ve onlara hizmet edebilecek kadınları olmadan hiçbir yere gitmezler. Görünmez olabilirim."

Aşçı başını iki yana salladı. "Görünmezliğin zihnini değiştirdiğini söyledin. Sana bazen saatler boyunca görünen şeylerden bahsettin. Başka bir çözüm bulmalıyız. Bu kötü bir fikir."

"Ama gerekli."

"Bu intihar olur."

"Yerimde olsan sen de aynısını yapardın," dedim kısık bir sesle. "Eskiden..."

"Bu fikri daha az güvenilir kılıyor," dedi Aşçı ama tereddüt ettiğini görebiliyordum. O da seçeneklerimizin sınırlı olduğunun farkındaydı.

Bir saat sonra, Aşçı bir sepet dolusu kokmuş çamaşırın üzerine doğru kamburunu çıkarırken onun yanında yürüyordum. Kampa girmemizi engelleyen iki nöbetçi askeri öldürmüştük. Yeterince basitti. Ancak artık Karkaunluların arasında yürümek hiç de basit değildi.

Çok kalabalıklardı. İmparatorluk'ta olduğu gibi ten renkleri, yüz hatları ve saçları farklılık gösteriyordu. Hepsi fazlasıyla dövmeliydi, yüzlerinin üst yarısı çivitotuyla maviye boyandığı için gözlerinin beyazının ürkütücü etkisi dikkat çekiyordu.

Yüzlerce kamp ateşi yakılmıştı ama Aşçı ve ben birkaç çadır geriye sığınabildik. Adamların çoğu deriden binici pantolonları ve kürk yelekler giymişti ve hangilerinin yüksek, hangilerinin

düşük rütbeli olduğunu anlayamadım. Dikkat çeken Karkaunlular, yalnız kemik ve çelikten yapılmış tuhaf zırhlar takanlar ve tepelerinde insan kafatasları olan sopalar taşıyanlardı. Yürüdüklerinde insanlar onlardan uzak duruyordu. Çoğu henüz ateşe verilmemiş, ölü yakılan devasa odun yığınlarının etrafında toplanmıştı, etraflarındaki karmaşık şekillere koyu kırmızı kuma benzer bir şey döküyorlardı.

"Karkaun büyücüleri," diye homurdandı Aşçı. "Bütün vakitlerini kitleleri korkutup ruhları uyandırmaya çalışarak geçirirler. Bunu asla başaramazlar ama yine de onlara tanrı muamelesi edilir."

Kamp ter ve bayat sebze kokuyordu. Etraftaki odun yığınları sıcak havayla tezat oluşturuyor gibiydi ve Karkaunlular at pisliklerini temizlemeye de gerek duymuyorlardı. Açık renk alkollü içecekle dolu sürahiler erkekler kadar çoktu ve etrafta her şeyin üzerine sinen ekşimiş süt kokusu vardı.

"Peh!" Yaşlıca bir Karkaunlu sepetiyle yanlışlıkla ona çarpan Aşçı'yı itti. "*Tek fidkayad urqin!*"

Aşçı başını öne arkaya sallayarak kafası karışmış yaşlı kadın rolünü çok iyi oynadı. Adam Aşçı'nın ellerindeki sepeti yere devirdi ve çamaşırlar kirli yere saçılınca arkadaşları güldü. Aşçı giysileri çabucak toplamaya çalışınca, adam onun karnını tekmeleyip müstehcen hareketler yaptı.

Karkaunluların, görünmez bir elin Aşçı'ya yardım ettiğini fark etmeyecek kadar sarhoş olmalarına güvenerek giysileri toplamasına hızla yardım ettim.

"Yanıp sönüyorsun kızım! Kıpırda!"

Üzerime bakınca, görünmezliğimin titreştiğini fark ettim. *Gecegetiren!* Antium'da olmalıydı çünkü varlığı sihrimi söndürüyordu.

Aşçı hızla adamların arasına dalıp kararlılıkla kuzeye doğru ilerledi.

"Hâlâ orada mısın?" Gerginliği teninden belli oluyordu ama arkasına bakmadı.

"Pek düzenli değiller," diye fısıldayarak karşılık verdim. "Gökler, sayıları çok fazla."

"Güneyde kışlar uzun," dedi Aşçı. "Üremekten başka yapacak bir şeyleri yok."

"Neden şimdi saldırıyorlar?" diye sordum. "Neden buraya?"

"Halkları arasında kıtlık var ve kışkırtıcı baş büyücüleri bunu fırsat bildi. Hiçbir şey bir adamı açlık çeken çocukları kadar motive edemez. Karkaunlular kuzeyi yoklayınca, varlıklı ve bolluk içinde bir imparatorlukla karşılaştılar. Yıllar geçtikçe Savaşçıların birçok şeyi oldu ve Karkaunluların hiçbir şeyi yoktu. İmparatorluk onlarla adil bir ticaret yapmıyordu. Büyücü rahipleri Grímarr onlara bunu hatırlattı ve işte buradayız."

Kampın kuzey ucunu geçmek üzereydik. Düz bir kayalığın dik cephesi önümüzde uzanıyordu ama Aşçı kendinden emin bir şekilde ona doğru ilerlerken karanlık çöküp kamptan yeterince uzaklaşınca çamaşır sepetinden kurtuldu. "Burada kazanmak için sadece sayıca üstün olmalarına güveniyorlar ya da gizli bir planları var, Savaşçılar'ın karşı koyamayacağı bir şey..."

Başımı kaldırıp aya baktım, neredeyse dolunaydı. Üç gün içinde düzleşip Tahıl Ayı'na dönüşecekti. *Tahıl Ayı'nda unutulmuşlar, efendilerini bulacak.*

Aşçı takip edilmediğimizden emin olmak için iki kez ters yöne gittikten sonra bana kayalığın dik yüzüne yaklaşmamı işaret etti. "Yaklaşık on beş metre yukarıda bir mağara var," dedi. "Dağların içine ilerliyor. Buradan ayrılma ve her ihtimale karşı görünmez kal."

"Oraya nasıl...

Aşçı parmaklarını büktü. Hareketin tanıdık bir yanı vardı, birdenbire bir örümceğin çevikliğiyle düz kayaya tırmanmaya başlayınca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bu doğaüstüydü, hayır, imkânsızdı. Tam olarak uçtuğu söylenemezdi ama belirgin biçimde insani olmayan bir hafifliği vardı.

"Bu da *ne*..."

Aşağı sarkıttığı halat başıma çarptı. Aşçı'nın yüzü yukarıda belirdi. "Onu etrafına bağla," dedi. "Ayaklarını duvarda bulabildiğin oyuklara koyarak tırman."

Nihayet yanına vardığımda nefes nefeseydim ve ona bunu nasıl yaptığını sorunca, beni tersleyip arkasına bakmadan mağarada ilerlemeye başladı.

Dağların içinde yeterince ilerledikten sonra, Aşçı nihayet görünmezliğimden vazgeçmemi önerdi.

"Uyanmam birkaç dakika sürebilir," dedim. "Bir şeyler görüyorum ve emin değilim."

"Ölmediğinden emin olurum."

Başımı salladım ama felç olduğumu hissettim. Bana görünenlerle yüzleşmek istemiyordum, özellikle de Gecegetiren'in bana gösterdiği şeylerden sonra.

Annem beni göremese de rahatsızlığımı hissetmiş gibi başını eğdi. Yüzüm kızardı ve bir açıklama yapmak istesem de, söyleyecek bir şey bulamadım. *Ben bir korkağım*, demek istedim. *Hep korkak oldum*. Gökler, bu utanç vericiydi. Aşçı gibi olsaydım, umrumda olmazdı ama o benim annemdi. *Annem*. Yıllar boyunca hakkımda ne düşüneceğini merak edip durmuştum.

Aşçı tünelde etrafına baktı ve en sonunda yere oturdu. "Yorgunum," dedi. "Kahrolası Karkaunlular. Gel. Yaşlı kadının yanına otur."

Yanına yerleştim ve ilk kez benden kaçmadı, çünkü beni göremiyordu.

"Sana görünenler korkutucu mu?" dedi bir süre sonra.

Hapishane hücresindeki hâlini düşündüm. Şarkı söylemesini, çıtırtıyı... Hiçbir anlam veremediğim o sesler en sonunda anlam kazanmıştı. Şimdi bile, neye dönüştüğünü anlamakta zorlanırken, ona gördüklerimi söylemeye dayanamazdım. Söyleyemezdim çünkü söylemek onları gerçek kılardı.

"Evet." Ayaklarımı yere bastırıp onları ileri geri kaydırdım. "Korkutucular." Bu görünenler geçmişte olduğuna göre, bu kez ne görecektim? Başka bir şey mi? Başka bir dehşet mi?

"O hâlde, bunu bir an önce yapsan iyi olur." Aşçı'nın sesi tam olarak nazik değildi ama sert de sayılmazdı. Avucu yukarı bakacak şekilde tereddütle elini uzattı. Çenesi kaskatı bir hâlde yutkundu.

Teni sıcaktı. Nasırlıydı. Sesi ve görüntüsü anneme benzemese ve onun gibi davranmasa da hâlâ onun ellerine sahipti. Elini sıktığımda ürperdi.

Görünmezliğimden kurtulup bana görünenleri hoşça karşıladım çünkü beni doğuran ama dokunuşumdan tiksinen bir kadının elini tutmaktan daha kötü olamazlardı.

Görünenler üzerime hücum etti fakat bu kez alevlerle sarılı sokaklarda dolaşıp kararmış duvarların önünden geçtim. Yanan binalardan çığlıklar yankılanıyordu ve iliklerime kadar dehşete kapıldım. Haykırdım.

Gözlerimi açtığımda Aşçı tepemdeydi ve bir eli yüzümde, diğeri parmaklarıma kenetlenmişti. Bana dokunmaya dayanamıyormuş gibi yüzü acılıydı. Ne gördüğümü sormadı, ben de söylemedim.

***

Ahşap bir kapıya çıkan ıslak, harap olmuş bir dizi basamaktan oluşan Denizci Elçiliği'nin girişine yaklaşırken Aşçı yavaşladı. "Burada iki muhafız olmalı," dedi. "Her zaman korunur. Oradaki kaldıraç bir saldırı olması durumunda her şeyi kapatmalarını sağlıyor." Hançerimi çekerken, Aşçı da okunu hazırladı. Yavaşça kapıyı itti ve içeri girdiğimizde çıt çıkmıyordu. Binanın arkasındaki sokaklarda gümbürdeyen davullar beni anında Blackliff'e geri götürdü. At arabaları gümbürtüyle geçerken, içlerinde oturanlar taleplerde bulunuyor ve askerler emirler yağ-

dırıyordu. Uygun adım ilerleyen botların gürültüsü duyuldu ve kesin bir ses bir müfrezeyi surlara yönlendirdi. Antium savaşa hazırlanıyordu.

"Bu doğru değil," dedim. "Musa'nın burada tanıdıkları var. Bizim için köle kelepçeleri hazırlamaları gerekiyordu, bize haritalar, Kızıl Örümcekkuşu'nun hareketleriyle ilgili bilgiler vereceklerdi."

"Karkaunlular saldırmadan önce şehirden ayrılmış olmalı," dedi Aşçı. "Hepsi gitmiş olamaz."

Ama gitmişlerdi. Bunu hissedebiliyordum. Burası günlerdir boştu.

Bir başımızaydık.

XLV: Elias

Hayaletler mancınıkla fırlatılan yanan taşlar gibi imparatorluğa daldılar. Sınır duvarı paramparça olmuştu.

Bekleme Yeri'nin dış hatları gibi hayaletleri aynı şekilde hissedebiliyordum. Sıcak bir battaniyenin arasındaki kış parçaları gibilerdi, birbirlerine yakın bir şekilde aynı yöne yüzen bir balık sürüsü gibi güneydoğuya, gizlice erzak aldığım Savaşçı köyüne doğru hareket ediyorlardı. Orada yaşayan insanlar dürüst ve çalışkandı. Yaklaşan tehlikeden tamamen habersizlerdi.

Onlara yardım etmek istedim ama cinlerin istediği buydu. Bu dikkatimi görevime vermeme engel olurdu. Bir kez daha insanlığımı bana karşı kullanmaya çalışıyorlardı.

Bu kez izin vermeyeceğim. Şu anda önemli olan şey hayaletlerin ele geçirip işkence edecekleri insanlar değildi. Bekleme Yeri'nin sınırıydı. Onu eski haline getirmeliydim. Orman'a daha fazla hayalet girecekti. En azından onları sınırların içinde tutmalıydım.

Bu düşünce aklımda yer eder etmez yerden yükselen sihir dolanarak vücuduma girdi. Sanki cinler tarafından nasıl aldatıldığımı *nihayet* anladığımı hissetmiş gibi bu kez daha güçlüydü. Mauth'u hissetmek, sihrin içimi doldurmasına izin vermek rahatlatıcı ve aynı zamanda bir ihlaldi. Mauth'un yakınlığı ürperticiydi. Bu zaten bir parçam olan bir şeyden yararlanmak olan fiziksel sihrimi kullanmak gibi değildi. Hayır, bu sihir yabancı bir şeydi. Bir hastalık gibi içime nüfuz edip görüş alanımı renklendirdi. Sihir içimdeki bir şeyi kökten değiştirdi. Kendim gibi hissetmiyordum.

Fakat rahatsızlık bekleyebilirdi. Daha acil işlerim vardı.

Sihir sınırın *nasıl* olması gerektiğini görmemi sağladı. Onu yeniden inşa etmek için tek ihtiyacım olan irademi kullanmaktı. Gücümü topladım.

En güneyde, hayaletler köye yaklaşıyordu. *Sakın bunu aklından geçirme.*

Mauth'un sihri buna karşılık alevlendi, varlığı iyice güçlendi. Işıktan tuğlaların birdenbire yükseldiğini hayal ederek bölüm bölüm sınırı sağlam ve aşılmaz bir şekilde yeniden inşa ettim. Gözlerimi açtığımda duvar oradaydı, sanki hiç yıkılmamış gibi parlıyordu. Sınır kaçan hayaletleri geri çağıramazdı ama Bekleme Yeri'ne gelmek üzere olan yeni hayaletleri yakalayabilirdi.

Onlardan çok fazla olacaktı.

Sırada ne var? Kaçak hayaletlerin peşine mi düşmeliydim? Yanıt olarak Mauth beni güneybatıya doğru dürttü. Rüzgâr hızında yürümek hiç olmadığı kadar kolaydı. Orman'dan uzaklaştıkça sihrin zayıflamasını beklesem de benimle kaldı çünkü kendi sihrim değil, Mauth'un sihriydi.

Etrafa dağılan hayaletler, düzinelerce küçük gruplar halinde kırsal alana saçılmıştı fakat Bekleme Yeri'ne en yakın köye doğru gittim. Bir buçuk kilometre kala çığlıklar duydum.

Köy meydanında yavaşladım, hayaletlerin yarattığı karışıklık sebebiyle köylülerin hiçbiri yoktan var olduğumu fark etmedi.

"Thaddius! Oğlum! Hayır!" diye beyaz saçlı bir kadın bağırdı. Genç bir adam yaşlı adamın kollarını arkasında büküp insani olmayan bir güçle onları yukarı çekti. "Bırak beni, yapma, aaa... Belli bir çıtırtı duyuldu ve acıdan bilincini kaybeden baba yere yığıldı. Genç adam onu sanki bir çakıl taşıymış gibi rahatça kaldırıp köyün öteki tarafına, yüzlerce metre uzağına fırlattı.

Kılıçlarımı çekip saldırmaya hazırlanınca, Mauth beni geri çekti.

Elbette, Elias, seni aptal, diye kendime kızdım. Hayaletlerin hükmettiği herkesi tek başıma dövemezdim. Shaeva yüreğime ve aklıma işaret etmişti. *Mauth'un gerçek gücü burada ve burada.* Sihir beni hayaletlerin ele geçirdiği en yakındaki köylülere doğru itti. Boğazım ısınınca, Mauth'un bir şekilde konuşmamı istediğini hissettim.

"Durun," dedim ama Elias olarak değil. *Banu al-Mauth* olarak konuştum. Bakışlarımla hayaletlerin musallat olduğu köylülerin teker teker ellerini kollarını bağladım. Bir saldırı bekledim ama sadece uğursuzca bana baktılar, içimde parlayan sihre karşı temkinliydiler.

"Gelin," diye onlara emrettim. Sesim doğaüstü bir hâkimiyetle gürledi. Beni *dinlemeliler*. "*Gelin*."

Hayaletler hırlayıp kesik kesik tiz sesler çıkarırken, Mauth'un sihrini ince bir ip gibi atıp her birinin etrafına dolayarak onları birbirlerine yaklaştırdım. Bazıları çaldıkları bedenlerle geldi. Diğerleri hâlâ ruhtu ve düşmanca iniltilerle bana doğru süzüldüler. Çok geçmeden, birkaç düzine ruhtan oluşan küçük bir grup etrafımda yarım daire oluşturdu.

Onları sihirle birbirlerine bağlamalı mıydım? Kabilelileri huzursuz eden hayaletlerle yaptığım gibi onları Bekleme Yeri'ne akın halinde göndermeli miydim?

Hayır. Çünkü bu kederli yüzlere bakarken, ruhların burada olmayı istemediklerini anladım. Bu dünyayı bırakıp öteki tarafa geçmek istiyorlardı. Onları Orman'a göndermek acılarını sadece uzatmaya yarardı.

Sihir görüş alanımı kapladı ve hayaletleri oldukları gibi gördüm. Üzgün, yalnız, şaşkın ve pişmanlardı. Bazıları çaresizce affedilmek istiyordu. Diğerleri nezaket bekliyordu. Bir kısmı anlayış istiyordu. Diğerleri ise bir açıklama umuyordu.

Fakat birkaçının yargılanmaya ihtiyacı vardı ve o ruhlarla uğraşmak daha uzun sürüyordu çünkü özgür kalmadan önce başkalarına verdikleri acıyı ve üzüntüyü tatmaları gerekiyordu. Ruhların neye ihtiyacı olduğunu her anladığımda, kendimi sihirden onlara aktarırken buldum.

Zaman alıyordu. Uzun dakikalar geçti ve önce bir, sonra iki düzine hayaleti öteki tarafa geçirdim. Çok geçmeden bölgedeki bütün hayaletler yanıma üşüştü, konuşmak istiyor ve onları *gör-*

mem için sabırsızlanıyorlardı. Köylüler yardım çığlıkları atıyordu, belki de sihrimin acılarını dindireceğini umuyorlardı. Onlara bakarken insan değil, yavaşça ölen değersiz yaratıklar gördüm. İnsanlar fani ve önemsizdi. Önemli olan tek şey hayaletlerdi.

Bu düşünceye aşina değildim. Tuhaftı. Sanki bana ait değildi ama bekleyen daha fazla hayalet olduğu için bunu düşünmeye vakit ayıramazdım. Gözlerimi onlara diktim ve yerleşebilecekleri insan bedeni bulanlar da dahil olmak üzere en sonuncusu da öteki tarafa geçene kadar yerimden kımıldamadım.

İşim bittikten sonra geride bıraktıkları yıkımı gözlemledim. Görebildiğim kadarıyla bir düzine ölü vardı ve göremediğim daha fazlası olmalıydı.

Belli belirsiz bir şey hissettim. Üzüntü müydü? Onu hemen kenara ittim. Köylüler artık bana korkuyla bakıyordu, ne de olsa basit yaratıklardı. Her halükârda, korkunun meşaleler, kılıçlar ve dirgenlere dönüşmesi an meselesiydi. Hâlâ ölümlüydüm ve onlarla dövüşmek istemiyordum.

Yüzünde tedirgin bir ifadeyle genç bir adam öne çıktı. Ağzını açtı ve dudaklarında *teşekkür ederim* sözcükleri belirdi.

Genç adam sözlerini bitirmeden arkamı döndüm. Yapmam gereken çok iş vardı. Zaten teşekkürünü hak etmiyordum.

***

Günler köyler ve kasabalardan oluşan bir bulanıklık halinde hızla geçti. Hayaletleri bulup onları çağırdım, yakınımda topladım ve hepsini gönderdim. Bazı köylerde, bunu yapmak sadece bir saat sürüyordu. Diğerlerinde, neredeyse bütün günümü alıyordu.

Mauth'la aramdaki bağ giderek güçlendi ama henüz tam değildi. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum. Sihir çekiliyordu ve onunla tamamen birleşmenin bir yolunu bulana kadar gerçek bir Ruh Yakalayıcı olmayacaktım.

Çok geçmeden, sihir hayaletlerin yerini çabucak odaklanabileceğim kadar güçlendi. Yüzlercesini öteki tarafa geçirdim. Binlercesi kaldı ve yüzlerce hayalet türemişti çünkü ruhlar gittikleri her yeri kasıp kavuruyordu. Bir akşam neredeyse herkesin öldüğü bir kasabaya ulaştım ve hayaletler çoktan bir başka kasabaya geçmişti.

Hayaletler kaçtıktan neredeyse üç hafta sonra, hava kararduğında, karada bir fırtına çıktığında bir Savaşçı garnizonundan birkaç kilometre ötede kayalar ve süprüntülerin olmadığı çimenlik bir tepeye sığındım. Garnizonun davulları gümbürdüyordu, gecenin bu saatinde sıradışıydı ama onlara aldırmadım, mesajlarını çevirmeye bile zahmet etmedim.

Sırılsıklam olan deri zırhımda titreyerek birkaç sopa topladım. Fakat yağmur kesilmedi ve yarım saat kahrolası ateşi yakmaya çalıştıktan sonra boş verip başlığımın altında perişan bir şekilde kamburumu çıkarıp oturdum.

"Ateş yakmak için kullanamadıktan sonra sihrin ne anlamı var?" diye homurdandım.

Yanıt beklemediğim için birden sihir yükselince şaşırdım. Tepemde durup görünmez kozaya benzer bir sığınak yaratmasına iyice hayret ettim.

"Ah... Teşekkür ederim..." Parmağımla sihri dürttüm. Somut değildi, sadece sıcaklık yayıyordu. Bunu yapabildiğimi bilmiyordum.

Henüz bilmediğin çok şey var. Shaeva, Mauth'u iyi tanıyor muydu? O her zaman sihre büyük bir saygı gösterirdi, hatta ondan çekinirdi ve bir ipucu yakalamak için anne babasının yüzüne dikkatle bakan bir çocuk gibi bu ihtiyatı sezmiştim.

Acaba Shaeva öldüğünde sihir herhangi bir şey hissetmiş miydi? Bin senedir oraya bağlıydı. Mauth önemsemiş miydi? Gecegetiren'in korkunç suçuna kızmış mıydı?

Cinlerin lordunu, insan ruhlarını sevgiyle öteki tarafa geçi-

ren bir Ruh Yakalayıcısı olduğu eski halini ve daha sonra hepimizi yok etmeyi her şeyden çok isteyen bir canavara dönüştüğünü düşününce ürperdim. Mamie hikâyelerinde ona sadece İsimsiz Kral ya da Gecegetiren denildiğini söylemişti ama biz insanların bilmeyi hiç hak etmediği gerçek bir ismi olup olmadığını merak ediyordum.

Şaşırtıcı olsa da cinlere haksızlık yapıldığını itiraf etmek zorundaydım. Hem de çok büyük bir haksızlık edilmişti. Elbette bu, Gecegetiren'in yaptıklarını haklı çıkarmıyordu ama dünyaya bakışımı ve ona saf nefretle bakmamı karmaşıklaştırıyordu.

Mauth'un sığınağı sayesinde sıcak ve kuru bir hâlde nihayet ayağa kalktığımda, gündoğumuna uzun zaman vardı. Dünyanın dokusundaki değişikliği anında fark ettim. Çevremdeki kırsal alanda sinsice gezindiğini hissettiğim hayaletler gitmişti. Bir şey daha vardı, dünyada yeni bir doğaüstü karanlık... Onu göremiyordum fakat var olduğunu biliyordum.

Kalkıp etrafımdaki engebeli araziye göz gezdirdim. Garnizon kuzeydeydi. Ötesinde birkaç yüz kilometre boyunca Çizer malikâneleri vardı. Sonra başkent, Nevennes Geçidi, Hezaren yer alıyordu.

Sihir beni kuzeye sürüklemek ister gibi o tarafa doğru uzadı. Zihnimle ulaşmaya çalışırken ne olduğunu hissettim. Kaos. Kan. Savaş ve daha fazla hayalet... Fakat bunlar Bekleme Yeri'nden gelmiyordu. Taze ve yenilerdi, daha önce hiç görmediğim tuhaf, doğaüstü bir sihre hapsolmuşlardı.

Bu da ne?

Hayaletlerin bazen çatışmaya, kana çekildiklerini biliyordum. Kuzeyde savaş olabilir miydi? Yılın bu zamanı, Tiborum genellikle İmparatorluğun düşmanları tarafından rahatsız edilirdi ama Tiborum batıdaydı.

Mauth beni dürterek kaldırdı ve aklım kilometrelerce öteye giderken kuzeye doğru rüzgâr hızında ilerledim. En sonunda

bir grup hayalete rastladım ve onların hemen ilerisinde bir başka grup vardı. Çok sayıda ruh belirli bir yere doğru açlık ve hiddetle hücum ediyordu. Bedenlere, dökülen kana ve savaşa doğru koşuyorlardı. Bundan hayaletler bana söylemiş kadar emindim. *Ama hangi kahrolası savaş?* diye şaşkınlıkla içimden geçirdim. Karkaunlular yine Nevennes'deki Vahşileri mi öldürüyorlardı? Öyleyse, hayaletler oraya gidiyor olmalıydılar.

Yakındaki bir garnizonun davulları gümbürdedi ve bu kez dinledim. *Karkaun saldırısı yaklaşıyor. Bütün yedek askerler acilen Güney Nehir kışlasında hazır bulunsun.* Mesaj tekrarlandı ve en sonunda hayaletlerin Nevennes'e gitmediklerini anladım.

Antium'a gidiyorlardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KUŞATMA

XLVI: Kızıl Örümcekkuşu

Karkaunluların mancınıkları yoktu.

Kuşatma kuleleri yoktu.

Koçbaşları yoktu.

Topçuları yoktu.

"Bu da ne," dedim Dex ve Avitas'a uçsuz bucaksız birliklere bakarken, "eğer üç gün boyunca şehrin dışında oturup yiyecek ve diğer erzakı tüketmelerine göz yumacaklarsa, yüz bin adam getirmenin ne anlamı var?"

Belki de Kumandan bu yüzden Karkaunlularla Antium'a gizlice yaklaşmalarını planlamıştı. Keris onların hızla kırıp geçireceğimiz kadar aptal olacaklarını biliyordu ama çıkan karışıklığı kendi yararına kullanmaktan çekinecek kadar aptal değildi.

"Aptal bunlar," dedi Dex. "Büyük bir orduları olduğu için şehri ele geçireceklerine eminler."

"Belki de aptal olan biziz." Marcus arkamdan konuşunca, surlardaki adamlar hemen diz çöktü. İmparator kalkmamıza işaret edip uzun adımlarla yürürken özel korumaları uygun adım arkasında ona eşlik etti. "Başka bir planları var."

"Lordum?"

İmparator yanımda durup sırtlan gözlerini kısarak Karkaun ordusuna baktı. Güneş solmuştu ve yakında hava kararacaktı.

"Kardeşim ölümün ötesinden benimle konuşuyor, Örümcekkuşu." Marcus sakindi ve duruşunda en ufak dengesizlik yoktu. "Karkaunluların yanlarında büyücü rahipler getirdiğini ve bu büyücülerin karanlığı çağırdığını söyledi, içlerinden biri tarihlerinin en güçlüsü. Kuşatma silahları yok çünkü buna ihtiyaçları yok." Marcus duraksadı. "Şehir hazır mı?"

"Dayanacağız lordum. Gerekirse aylarca."

Marcus dudaklarını büktü. Sakladığı bir şey vardı. *Ne? Bana söylemediğin ne?*

"Dayanıp dayanmayacağımızı Tahıl Ayı'nda göreceğiz," dedi ürpertici bir kesinlikle. Kaskatı kesildim. Tahıl Ayı'na sadece üç gün kalmıştı. "Kâhinler bunu öngördü."

"Majesteleri." Keris Veturia surlara çıkan merdivende belirdi. Ona doğudaki en güçlü kapıları desteklemesini emretmiştim, böylece onu hem Marcus hem de Livia'dan uzak tutabilecektim. Casuslarım ona verilen görevden şaşmadığını raporladı.

En azından şimdilik.

Ona şehirden uzaklaşmasını söylemek istemiştim ama Avamlar onu içtenlikle destekliyordu ve ondan kurtulmak Marcus'u daha fazla zayıf düşürmek olurdu. Keris'in çok fazla müttefiki vardı ama en azından Çizerlerin desteğini büyük ölçüde kaybetmişti. Görünüşe bakılırsa, Aile Reisleri son birkaç gündür kendi villalarında kalmıştı, hiç şüphesiz yaklaşan savaşa hazırlanıyorlardı.

"Karkaunlulardan bir elçi geldi," dedi Keris. "Bazı şartları var."

Keris, Marcus'un geride kalmasında ısrarcı olsa da –bir başka güç oyunuydu– İmparator ona aldırmadı ve üçümüz dışarı çıkarken Avitas bana katıldı. Marcus'un özel muhafızları etrafında koruyucu bir yarım ay oluşturdu.

Bize at sırtında yaklaşan Karkaunlu tek başınaydı, üstsüzdü ve ateşkes bayrağı taşımıyordu. Süt beyazı gövdesinin yarısı çivitotuyla, diğer yarısı kaba dövmelerle kaplıydı. Saçı benimkinden açıktı, tenini mavileştirmek için kullandığı çivitotuna kıyasla gözleri neredeyse renksizdi. Bindiği aygır kocamandı ve boyu neredeyse Elias kadar uzundu. Kalın boynuna iki kez dolanan bir kemik kolyesi vardı.

Yaklaşınca parmak kemikleri olduğunu fark ettim.

Navium'da sadece uzaktan görmeme rağmen onu görür görmez tanıdım: Büyücü rahip Grímarr.

"Kadınlardan savaşmalarını isteyecek kadar az mı adamınız var kâfirler?" Keris ve bana baktı.

"Penisini boğazına soktuktan sonra kafanı koparmayı planlıyordum," dedi Marcus sırıtarak. "Ama sırf Keris'in yavaşça içini dışına çıkarmasını izlemek için sanırım yaşamana izin vereceğim."

Kumandan bir şey söylemeyip Grímarr'la kısa bir süre göz göze geldi, daha önce karşılaştıklarından emin olmamı sağlayan bir bakıştı.

Keris onun geleceğini biliyordu ve yüz bin adamla geleceğinden haberi vardı. Sırf imparatorluğu ele geçirmek için bu canavar adama istediğini yapıp Antium'a savaş açması karşılığında ne sözü vermişti? Karkaunluların bir savaş stratejisi yokmuş gibi görünmesine rağmen Grímarr aptal değildi. Navium'da bizi neredeyse alt edecekti. Bu işin karşılığında bir haftalık kuşatmadan *fazlasını* alıyor olmalıydı.

"Mesajını çabuk ilet." Marcus bıçağını çıkarıp gelişigüzel bir şekilde cilaladı. "Fikrimi değiştirip değiştirmemem gerektiğini şimdiden merak etmeye başladım."

"Büyücü kardeşlerim ve ben Antium şehrinden vazgeçmenizi talep ediyoruz. Bunu hemen yaparsanız, yaşlılarınız infaz edilmek yerine sürgün edilecek, savaşan adamlarınız işkenceye uğrayıp ateşe atılmak yerine esir alınacak, kadınlarınız ve kızlarınız tecavüz edilip küçük düşürülmek yerine eş olarak alınıp inançları değiştirilecek. Şehri teslim etmezseniz, Tahıl Ayı'na kadar onu ele geçireceğiz. Annemin, babamın ve doğmamış çocuklarımın kanı üzerine yemin edebilirim."

Avitas ve ben birbirimize baktık. Yine Tahıl Ayı'ndan söz ediliyordu.

"Şehri nasıl almayı planlıyorsunuz?" diye sordum. "Kuşatma makineleriniz yok."

"Sessiz ol kâfir. Efendinle konuşuyorum." Elim savaş balyozumu kavramak için sabırsızlanırken bile Grímarr dikkatini Marcus'tan ayırmadı. "Yanıtın ne efendi?"

"Sen ve ceset okşayan büyücülerin şartlarınızı alıp kısa bir süre içinde sizi yollayacağımız cehenneme gidebilirsiniz."

"Pekâlâ." Grímarr farklı bir şey duymayı beklemiyormuş gibi omuzlarını silkip atını uzaklaştırdı.

Şehre döndüğümüzde Marcus, Keris ve bana döndü. "Bir saat içinde saldırıya geçecekler."

"İmparator Lordum," dedi Keris, "nasıl..."

"Saldıracaklar ve hazır olmalıyız çünkü sert ve hızlı olacaklar." Marcus'un dikkati dağıldı, kardeşinin hayaletinin fısıldadığı sırları dinler gibi başını eğdi. "Batı kapısındaki adamları komuta edeceğim. Keris, Örümcekkuşu sana görevini bildirecek."

Uzaklaşırken, Marcus'un pelerini arkasında havayı kamçılarken Keris'e döndüm. "Doğudaki surlara odaklan," dedim. "En zayıf savunma ana kapının yakınında. Orayı zaptet, aksi takdirde ilk kademe geçilir."

Kumandan selam verdi, ifadesini nötr tutmaya çalışsa da üzerinden akan kendini beğenmişliği hissedebiliyordum. Bu kez ne işler çeviriyordu?

"Keris." Beyhude olabilirdi ama yine de söylemek istedim. "Bunun senin işin olduğunu biliyorum," dedim. "Hepsinin. Marcus ve Livia'dan kurtulabilecek kadar uzun süre Karkaunluları zaptedebileceğine inandığını sanıyorum. Benden kurtulabilecek kadar..."

Kumandan beni izlemekle yetindi.

"Ne arzuladığını biliyorum," dedim. "Şehre getirdiğin kuşatma bana bunu ne kadar çok istediğini söylüyor. Fakat yüz binlerce Savaşçı..."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," dedi Keris kısık bir sesle. "Ama öğreneceksin. Yakında..."

Dönüp uzaklaşırken, yanından geçtiği Avamlar tezahürat eşliğinde ismini söyledi. "Bu da ne demek oluyor?" Arkamda duran Avitas'a döndüm. Hançerimin kabzasını kavrayan

elim kaygandı. Bütün içgüdülerim ters giden bir şey olduğunu, Keris'i geri dönüşü olmaksızın hafife aldığımı söylüyordu. "İmparatorluğu istiyor," dedim Avitas'a. "Başka neyin peşinde olabilir?"

Avitas'ın yanıt verme şansı olmadı. Surdan telaşlı bağrışlar yükseldi. Avitas ve ben devasa yapı boyunca uzanan yürüme platformuna ulaşınca sebebini anladım.

Gökyüzü ölü yakma odunlarından yükselen ışıkla aydınlanıyordu. Grímarr'ın onları nasıl gizlediğini gökler bilirdi, çünkü dakikalar öncesine kadar o odunların orada olmadığına yemin edebilirdim. Ama şimdi alana hükmediyorlardı ve alevleri gökyüzüne kadar yükseliyordu.

Grímarr en büyük odun yığınının etrafında daireler çizerken büyülü sözleri tekrarlıyordu. Bulunduğum mesafeden onu duyamamam gerekirdi. Fakat büyüsünün kötülüğü havayı zehirlerken, sözler tenimin altına süzülüyordu.

"Mancınıkları hazırlayın," diye Dex'e emrettim. "Okçular hazır olsun. İmparator haklıydı. Saldırıya geçecekler."

Karkaun kampında eli kolu bağlı, telaşla kıvrananlar odun yığınlarına yaklaştırıldı. Önce onların bir tür kurban verme töreninin parçası olan hayvanlar olduğunu sandım.

Ulumalar havaya yükseldi ve bunun bir kurban töreni olduğunu anladım.

"Kahretsin," dedi Dex. "Onlar..."

"Kadınlar." Midem altüst oldu. "Ve çocuklar...

Çığlıklar Karkaun kampında yankılanıyordu ve adamlarımdan biri surun üzerinden kusmaya başlayınca onu suçlayamadım. Buradan bile yanan etin kokusunu alabiliyordum. Grímarr büyülü sözleri söylerken, Karkaunlular söylediklerini tekrarladı ve çok geçmeden sabit, tok bir davul ritmi onlara eşlik etti.

Surlardaki Savaşçılar'ın artık gerçekten sinirleri bozulmuştu ama onların arasında ileri geri yürüdüm. "Barbarların karşısında

cesaretinizi yitirmeyin," diye bağırdım. "Cesur olun, aksi takdirde hepimizin üzerine karanlık çöker."

Büyülü sözler yavaşladı, uzattıkları her kelime topraktan yükselir gibi bitmek bilmeyen kısık bir uğultuya dönüştü.

Uzaktan gelen tiz bir uluma havayı yardı, odunlara atılanlarınkine benzeyen bir çığlıktı ama kollarımdaki tüyleri diken diken eden dünyevi olmayan bir tınıya sahipti. Odunlar söndü. Ani karanlık kör ediciydi. Gözlerim alışırken, mırıldanmaların kesildiğini fark ettim. Odunlardan beyaz parçalar yükselirken gözlerime inanamadım.

"Hayaletler," dedi Harper. "Hayaletleri çağırıyorlar."

Karkaun kampında, saldırıya geçen hayaletler ordunun içine dalıp gözden kaybolurken adamlardan çığlıklar yükseldi. Bazıları değişmemiş görünüyordu. Diğerleri hiçbirimizin göremediği bir şeyle mücadele eder gibi sarsılıyorlardı, doğal olmayan hareketlerini buradan bile görmek mümkündü.

Sessizlik çöktü. Sonra aynı anda hareket eden binlerce ayağın gümbürtüsü duyuldu.

"Surlara koşuyorlar," dedim gördüklerime inanamayarak. "Neden bunu yapsınlar?"

"Onlara bak, Örümcekkuşu," diye fısıldadı Harper. "Nasıl hareket ettiklerine bak."

Karkaunlular gerçekten de surlara hücum ediyordu ama insani olmayan bir hızla koşuyorlardı. Antium'dan iki yüz metre ötede yerden fırlayan kargı ormanına vardıklarında, kendilerini kazığa oturtmak yerine üzerlerinden doğaüstü bir güçle atladılar.

Karkaunlular yaklaşırken, Savaşçılar'dan telaşlı bağrışlar yükseldi. Uzaktan bile gözleri ürkütücü bir beyazlıkla parlıyordu. Büyücülerinin çağırdığı hayaletler tarafından ele geçirilmişlerdi.

"Avitas," dedim kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Tahliye planı hazır mı? Her şey yerinde mi? Yolu açtın mı?"

"Evet Örümcekkuşu." Harper yaklaşan sürüye arkasını döndü. "Her şey hazır."

"Öyleyse hallet."

Harper duraksadı, itiraz etmek üzereydi. Ama çoktan harekete geçmiştim.

"Mancınıklar!" diye seslendim davullara ve davulcular mesajı yaydılar. "Ateş serbest!"

Saniyeler içinde mancınıklar gümdürdedi ve yanan taşlar surlardan hayaletlerin hükmettiği Karkaunluların üzerine fırlatıldı. Çoğu yere serildi ama ürkütücü bir hızla ilerleyen birçoğu, taşlardan kaçmayı başardı.

"Okçular!" diye bağırdım. "Ateş serbest!" Grímarr'ın lanetli askerleri nefes kesen bir hızla alana yerleştirdiğimiz işaretleri geride bıraktı. Karkaunlulardan bazıları etkisiz hale getirildi ama yeterli değildi. Kuşatma makinelerinin olmamasına şaşırmamalıydı.

Adamlardan bir ikaz yükseldi ve yüz metreden az kala, bir grup lanetli Karkaunlu parlayan okları alıp alevlerden rahatsız olmadan onları Antium'a fırlattı.

"Bu... Bu imkânsız," diye fısıldadım. "Bunu nasıl...

Şehre uçan oklar binalara, askerlere ve gözetleme kulelerine isabet etti. Davulcular hemen tulumbacıları çağırdı. Okçular arka arkaya düşmanı yaylım ateşine tuttular ve lejyonerler mancınıkları mümkün olduğunca hızla doldurdular.

Karkaunlular surlara yaklaşırken aç hayvanlar gibi hırlamalarını duydum. Hızla hendekleri geçtiler ve bir insan ordusunu caydırmak için surların dibine dikilen ikinci kargı ormanını geride bıraktılar.

Artık savunmamız yoktu. Birkaç dakika içinde savaş, uzaktaki bir odada düşünülen strateji ve taktiklerden, adamların bir sonraki nefesleri için çaresizce dövüşmelerine dönüşecekti.

Peki, öyle olsun. Karkaunlular cehennemden gelen iblislerin etkisindeymiş gibi silahlarını savurarak duvarı tırmanmaya başladı. Savaş balyozumu çıkardım.

Sonra kükreyerek saldırıya geçtim.

XLVII: Laia

Asker üniforması fazla büyüktü ve sırtımın ortasında nahoş bir ıslaklık vardı. Üniformanın eski sahibi böbreğine bir darbe yemişti. Ölümü uzun sürmüş olmalıydı.

Neyse ki üniforma siyah olduğu için Antium'un güneyindeki surlar boyunca maşrapayla su dağıtarak askerlerin arasında ilerlerken, kanı kimse fark etmedi. Saçımı miğferin altında sıkıca toplamıştım ve ellerimi gizlemek için eldiven takıyordum. Sırtımdaki ağırlığın altında omuzlarım çökerken ayaklarımı yere sürtüyordum. Her ne kadar yorgun olsalar da askerler beni fark etmedi. "Blackcliff'i yakıp kül eden benim!" diye bağırarak üzerimde sadece içliğimle sur boyunca koştursam bile muhtemelen umurlarında olmazdı.

Miğferimde bir ışık parladı. Aşçı'nın işaretiydi. *Nihayet.*

Antium'a geleli iki gün olmuştu. Karkaunlular lanetli, beyaz gözlü askerlerden oluşan sürülerini şehrin üzerine saldığından beri iki gün geçmişti. Kemikleri sarsan ve sokakları toza dönüştüren saldırılar iki gündür sürüyordu. Erkekler iki gündür doğaüstü bir güçle şehre yanan taşlar fırlatırken hava çığlıklarla doluyordu. Bütün bunların yanı sıra, şehrin kapılarının önünde dizili kuvvetlerin üzerine yağan binlerce okun vızıltısı duyuluyordu.

Çöpçü, pis su toplayıcısı ve toprak sahibi kılığına girdim. Her şey Kızıl Örümcekkuşu'na yaklaşmak içindi. Görünmezliğimi kullanmayı denemiştim ama irademi her ne kadar yönlendirsem de ondan yararlanamamıştım.

Bu Gecegetiren'in yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Geçmişte sihrimi kullanmama engel olan tek kişi oydu.

Bu yüzden kılık değiştiriyordum fakat pek işe yaradığı söylenemezdi. Kızıl Örümcekkuşu şehrin savunmasını idare ediyordu

ve her an her yerdeydi. Kısa bir süreliğine gözüme ilişen birkaç seferde, yüzüklü eliyle kana bulanan savaş balyozunu kavrıyordu.

Miğferimde yine bir ışık parladı, bu kez sabırsızlık taşıyordu. Sırtımdaki sopaya takılı kovaların henüz yarısı bile boşalmamış olsa da daha fazla su almak ister gibi bir telaşla askerlerin yanından uzaklaştım.

Bir taş hemen arkamdaki duvara isabet etti ve patlama beni dizlerimin üzerine savurup kovaları yere devirdi. Ürperdim, vücudumun her yanı sızlıyordu, darbenin etkisiyle kulaklarımda tiz bir çınlama belirdi.

Kalk Laia! Kovaları kapmaya çalıştım ve askerlerin yığıldığı yerden koşarak uzaklaştım. Atılan taş birkaç saniye öncesine kadar bir grup asker ve Âlim kölenin durduğu surun dibindeki toprakta, dumanı tüten bir krater bırakmıştı. Koku öğürmeme sebep oldu.

Surun alt seviyesinde yavaşça ilerleyip üst kattaki yürüme yoluna çıkan merdiveni tırmandım. Başımı eğik tuttum. Örümcekkuşu'na en yakın olduğum andı. Artık hata yapamazdım.

Ayna tekrar parladı, bu kez sol tarafımdaydı. Aşçı bana ne tarafa gitmem gerektiğini söylüyordu ve su için haykıranlara aldırmayıp gitmem gereken önemli bir yer varmış gibi yaparak parlaklığı takip ettim.

Örümcekkuşu'nun önümde olduğunu fark ettim, kan içindeydi ve yorgunluktan iki büklümdü. Zırhı birkçok yerden delinmişti, saçı berbat hâldeydi. Yüzüklü eli gevşek duruyordu.

Dokuz metre kala yavaşladım. Ona üç metre kala, etrafındaki askerlere su götürecekmişim gibi omuzlarımdaki sopayı tutup aşağı indirdim.

Gökler, Örümcekkuşu çok yakındı ve bir kez olsun o kahrolası balyozu yere bırakmıştı. Tek yapmam gereken yüzüğü elime geçirmekti. İşte o zaman Aşçı, Örümcekkuşu'nun dikkatini dağıtacaktı

fakat Gecegetiren'in öğrenip bizi sabote etmesinden korktuğu için bana bunu nasıl yapacağını söylemeyi reddetmişti.

Artık Örümcekkuşu benden sadece birkaç metre ötedeydi. Birdenbire ağzım kurudu, ayaklarım ağırlaştı. *Sadece yüzüğü al. Onu parmağından çıkar.*

Alıştırma yapmalıydım. Aşçı kısıtlı bir süre içinde bana kapkaççılık sanatını öğretmeye çalışmıştı ama açıkçası bir yüzüğü nasıl aşıracağımı bilmiyordum. Ya parmağına dar geliyorsa? Ya onu çektiğimde hemen çıkmazsa? Ya yumruğunu sıkarsa? Ya...

Ensemde bir karıncalanma hissettim. Bir önsezi, bir şeyin yaklaştığına dair bir uyarı... Örümcekkuşu'ndan birkaç adım geri kaçıp yalvaran adamlara maşrapayla su verdim.

İlerideki ışık tuhaf bir şekilde yön değiştirdi, havadaki bir bükülme gecenin gölgesinden bir parça doğurdu.

Örümcekkuşu da bunu hissetti ve ayağa kalkıp bir kez daha savaş balyozunu kavradı. Sonra gölgeler birleşirken bir adım geri çekildi.

Bu oydu: Gecegetiren.

Ondan geri geri uzaklaşan tek kişi ben değildim ve beni onun bakışlarından kurtaran buydu. Örümcekkuşu'nun etrafındaki tüm askerler, tıpkı benim gibi, cinin dikkatinden kaçmak için acele ediyordu.

"Örümcekkuşu." Kulak tırmalayan ezici sesi beni ürpertti. "Keris Veturia sana danışmak istiyor, çünkü..."

Geri kalanı duymadım. Kovaları bırakıp merdiveni yarılayarak göreve son verdim.

"*Neler* oluyor?" Surdan yeterince uzaklaşınca Aşçı benimle buluştu. Bir başka cismin fırlatıldığına işaret eden ıslığa benzer bir ses duydum.

"Bir *plan* yapmıştık."

"İşe yaramadı." Miğferimi çekip çıkardım, bu karışıklıkta fark etmeyeceğini bildiğim için beni kimin gördüğü umrumda değildi. "O

buradaydı. Gecegetiren... Örümcekkuşu'nun hemen yanındaydı. Beni görürdü." Başımı iki yana salladım. "Başka bir yol bulmalıyız. Onu yanımıza çekmeliyiz ama İmparator'u esir almak dışında neyin işe yarayacağını bilmiyorum."

Aşçı omuzlarımı tutup beni sura doğru çevirdi. "Hemen oraya geri döneceğiz," dedi. "Tek yapmamız gereken Gecegetiren'in gitmesini beklemek. Her şey yolunda ve..."

Birkaç metre ötemizde bir Savaşçı lejyonerin dikkatli bakışları altında enkazı kazan bir grup Âlim köle çocuğun olduğu yerde bir parlama havayı yardı.

Kendimi yerde dümdüz yatarken buldum, ciğerlerime dolan birikintileri öksürerek, tozu da el sallayarak dağıtmaya çalıştım.

"Najaam!" Bir kız seslendi. "*Najaam!*" Biri haykırarak ona cevap verdi ve sonra enkazın altından bir başka çocuğu çekip çıkarırken kızın hıçkırıkları duyuldu. Patlamadan sonra yerden kalkmaya çalışan lejyonerden gözlerini ayırmadan küçük kız oğlanı kaptı ve ikisi de topallayarak koşmaya başladı.

Aşçı onları izlediğimi görünce beni ayağa kaldırdı. "Hadi kızım."

"O ikisinin yardıma ihtiyacı var," dedim. "Onları öylece terk edemeyiz."

"Terk edebiliriz ve edeceğiz," dedi Aşçı. "Kımılda. Ayarladığım dikkat dağınıklığı uzun sürmeyecek ama sana yüzüğü alman için yeterince zaman verecek."

Ama gözlerimi etrafında dönerek şehre bakan, bir çıkış yolu arayan çocuktan alamadım. Çatık kaşları onu yaşından büyük gösteriyordu ve küçük erkek kardeşi, kardeş oldukları çok belliydi, ablasına bakarak ona ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyordu. Kız beni ve Aşçı'yı görünce Âlim olduğumuzu anlayıp yanımıza koştu.

"Lütfen," dedi kız. "Bize buradan çıkmamız için yardım eder misiniz? Kalamayız. Öleceğiz. Annemiz, babamız ve Subhan

çoktan öldü. Najaam'ın da ölmesine izin veremem. Annem ve babam ölmeden önce onlara kardeşime göz kulak olacağıma dair söz verdim."

Oğlanı kucağıma aldım ve Aşçı ayaklarımın dibindeydi. "Kahretsin Laia!"

"Surun tepesinde Örümcekkuşu'ndan o yüzüğü fark ettirmeden alamayız," dedim. "Dikkatini dağıtsan da dağıtmasan da alamayız ama iki canı kurtarabiliriz. *Bir şey* yapabiliriz. Tünelleri gördün. Çıkış yolunu biliyorsun. Onları en azından oraya kadar ulaştır. Onlara bir şans ver çünkü bu lanet yerde kalırlarsa, gökler bilir, ölecekler. İkisi de ölecek."

"Çocuğu yere bırak, Laia. Bir görevimiz var."

"Bizi terk ederken kendini de böyle mi ikna ettin?" diye sordum ona. "Bir görevin olduğunu mu düşündün?"

Aşçı'nın yüzü gerildi. "Onlara yardım edemezsin."

"Onlara bir çıkış yolu verebiliriz."

"Ormanda açlıktan ölmeleri için mi?"

"Umutları olması için!" diye haykırdım, kolluğumu Gecegetiren'e verdiğim için hissettiğim suçluluktan doğan bir patlamaydı. Bu patlama onu durduramadığım için kendime olan öfkemden, halkıma yardım etmek ya da onları korumak için hiçbir şey yapamamanın bıkkınlığından doğmuştu.

"Sizi buradan çıkaracağım," dedim çocuklara. Bu sözü tutacaktım. "Hadi gelin. Sizi tünellere götüreceğiz. Tünelden çıkınca kendinizi bir ormanda bulacaksınız, ormanda ilerlerseniz dağlara varıp güvende olabilirsiniz. Mantar ve dut yemelisiniz."

Fırlatılan bir taşın tiz sesi yankılandı ve ses her geçen saniye arttı. Bir kuyruklu yıldız kadar zarif bir şekilde aşağı doğru kavis çizerken alevleri parlıyordu. Ve tam üzerimize geliyordu.

"Abla!" Najaam korkuyla kardeşinin elini tuttu. Kız oğlanı benden çekip koşmaya başladı.

Panikle anneme döndüm. "Koş!" dedim. "Ko..."

Belime dolanan bir kol hissettim. Güçlü, tanıdık ve yakıcıydı. Duyduğum son şey tok ve yaralı bir sesti, yerden yükseliyormuş gibi hırlıyordu.

"*Sen bir aptalsın, Serralı Laia.*"

Sonra bir insanın beni fırlatamayacağı kadar uzağa fırladım ve dünya beyaza büründü.

XLVIII: Kızıl Örümcekkuşu

Karkaunlular şehre ineli ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyordum. Tek bildiğim kaç askerimizin öldüğüydü. Düşmanlarımızın surun hangi kısmını zorlamaya başladıklarını biliyordum.

Adamlarım katran, kaya ve alev çıkardı. Elimizdeki her şeyi, merdivenlerden yukarı hücum ederek bizi istila etmeye çalışan sürülere attık. Kan, ter ve yorulmak bilmeyen bir çabayla onları geride tuttuk. Ölseler bile çok yavaş ölüyorlardı ve gelmeye devam ediyorlardı.

Adamlar kan içinde ve bitkin bir hâlde duvarın dibine çöktü. Zafere ihtiyacımız vardı. Durumu tersine çevirmek için bir şey yapmalıydık.

Bunu düşünürken Dex geldi, o da benim hissettiğim kadar berbat hâldeydi. Raporu tahmin ettiğim gibiydi: Çok fazla kaybımız, çok az kazancımız vardı. Karkaunluları hafife almış ve kendi savaş gücümüzü gözümüzde büyütmüştük.

"Harper tünellerin dolu olduğunu söyledi," dedi Dex. "Şimdiden yaklaşık beş bin Avamı Seyyah Yolu'na çıkarmış ama hâlâ tahliye edilmesi gereken binlerce kişi var. Hepsi Seyyah Geçidi'nin kuzeyinden dışarı çıkıyor. O arazide seyahat etmek zor. Bu zaman alacak."

"Adamlara ihtiyacı var mı?"

"İhtiyacı olan her şeye sahip."

Başımı salladım. Göklerin unuttuğu bu şehirde en azından yolunda giden bir şey vardı. "Peki Aile Reisleri?"

"Aileleri kaçtı. Çoğu evlerine sığındı."

O adamların burada savaşmasına ihtiyacımız vardı fakat onları sürükleyerek dışarı çıkarmak daha fazla adam gerektirecekti ve şu anda insan gücümüz kısıtlıydı. Estium ve Silas'tan gelip

Karkaun ordusuna arkadan saldırması gereken alaylar fırtına yüzünden gecikmişlerdi.

"İmparatoriçe?"

"Rallius ve Faris'le güvende, Örümcekkuşu. Yine de daha fazla muhafıza ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"İmparatoriçenin muhafızlarını saraydan çıkarırsak Kumandan onu bulur," dedim. "Sadece Rallius ve Faris'la birlikte gizli kalabilir. Keris'in kuvvetleri ne durumda? Peki ya İmparator?"

"İmparator batı kapısını zaptediyor ve savaştan çekilmeyi reddediyor. Çok az kayıp verdiler. Tam havasında. Keris doğu kapısını zaptediyor," dedi Dex. "Rallius Reisi ve adamları onun yanından ayrılmıyor ama bazı kayıplar verdiler. Karkaunlular iyice zorluyor. Keris daha fazla asker talep etti."

Dudaklarımı büktüm. O hain cadı... *Ne istediğimi bilmiyorsun.* Hâlâ ne istediğini çözememiştim ama bütün başkenti feda etmeyeceğini biliyordum. Bunu yaparsa hükmedeceği kimse kalmazdı. İmparatorluğu İmparatorluk yapan her şey buradaydı: hazine, Kayıtlar Binası, İmparator'un sarayı ve en önemlisi, halk. Şehrin düşmesine göz yumarsa, külden başka bir şeyin İmparatoriçesi olamazdı.

Başımı iki yana salladım. Güneyden gelecek alaylara ihtiyacımız vardı. Bu canavarları durdurmak için bir şeye ihtiyacımız vardı.

İstediklerinizle değil, elinizde olanlarla idare edin. Bunlar Kumandan'ın kendi sözleriydi. "Başka bir şey var mı Dex?"

"Karkaunlular ordularının kenarına beyaz bir madde serperken görüldüler. Neredeyse bir sınıra benziyor. Ne olduğuna dair bir fikrimiz yok."

"Tuz." Gecegetiren'in arkamdan gelen ürpertici sesine irkilemeyecek kadar yorgundum.

"Tuz mu?" dedim. "Neden kamplarının etrafına tuz serpsinler ki?"

"Hayaletler tuzdan hoşlanmaz, Örümcekkuşu," dedi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Ruhların ele geçirdiği

Karkaunluları durdurmaz çünkü insan ev sahipleri bu tür hilelere alışık. Yine de buraya yaklaşan, büyücülere tutsak olmayan vahşi hayaletlerin saldırısını durdurur."

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. "Daha fazla hayalet mi?"

"Bekleme Yeri'nden kaçtılar ve savaşın kanı ve vahşeti onları buraya çekti.

Gecegetiren elini omzuma koyup birkaç tiz nota mırıldandı. Bir düzine yarayla sızlayan vücudum anında rahatladı ve acı geçti. Yardımını minnettarlıkla kabul ettim. Karkaunlular saldırıya geçtiklerinden beri savaşmaya devam edebilmem için bunu her gün, bazen günde iki kez yapıyordu. Soru sormuyordu. Sadece gelip beni iyileştiriyor ve sonra tekrar kayboluyordu.

Gitmek üzere arkasını dönerken onu durdurdum. "Livia'yı iyileştirdiğim gün, günün birinde sana olan güvenimin benim tek silahım olacağını söylemiştin." Karşımdaki felakete bakarken başımı iki yana salladım. Cansız adamlar, sonu gelmeyen Karkaun ordusu... İmparatorluğun İncisi Başkent Antium, yavaşça parçalanıyordu.

"Bugün o gün değil, Kızıl Örümcekkuşu." Gözleri yüzümde oyalandı, hayır, yüzüğümde, çünkü elimi yüzüme yaslamıştım.

"Dex," dedim. "Bulabildiğin kadar tuz getir. Surlara, revirlere ve savaşan adamlarımızın olduğu her yere tuz dökün. Adamlara ona dokunmamalarını söyle." Bekleme Yeri'ndeki hayaletlerin kaçması ne anlama geliyordu? Elias'ı öldürmüşler miydi?

Ay yükselince Karkaunlular geri çekildi. Hiçbir şey değişmemişti. Adamlarımız onları uzakta tutmakta hâlâ zorlanıyordu. Doğaüstü güçleri olan askerleri ortalığı kasıp kavuruyordu. Üstünlük onlardaydı. Neden geri çekiliyorlardı ki?

Surlardaki adamlarımdan zayıf bir tezahürat yükseldi. Onlara katılmadım. Karkaunluların geri çekilmesine sebep olan şey her neyse, bizim için iyi olamazdı.

Dakikalar sonra, rüzgâr kulaklarıma tuhaf bir ses taşıdı: Bir ağıt. Ses yaklaştıkça ensemdeki tüyler diken diken oldu. Çığlıklar bu dünyaya ait olamayacak kadar tizdi. *Vahşi hayaletler...*

Askerler silahlarını kaptılar, bu yeni dehşetin karşısında korkusuzlardı. Ağıt giderek şiddetlendi.

"Örümcekkuşu." Dex yanımda belirdi. "Bu ses de ne?"

"Tuz, Dex," dedim. "Tuzu serptin mi?"

"Sadece surlara serptim," dedi Dex. "Şehre serpemeden bitti."

"Yeterli olmayacak." Karkaunluların yakınından geçen solgun ve duman rengi bir bulut, su hattından uzak duran bir karınca sürüsü gibi, ordularının etrafına serptikleri tuz sınırından kaçındı.

Buluttan gelen çığlıklar, davullar, adamların bağrışları ve kesik kesik çıkan nefesim dahil olmak üzere diğer bütün sesleri bastırdı. O bulutta binlerce yüz vardı.

Hayaletler...

Adamlarım korkuyla haykırınca ne yapacağımı şaşırdım. Bu düşmanı nasıl öldüreceğimi, onunla nasıl savaşacağımı bilmiyordum. Bize ne yapacağını bilmiyordum. *Yardım edin*, diye içimden haykırdım. *Baba, anne, Elias, birileri... Bize yardım edin.* Aya bile sesleniyor olabilirdim.

Bulut artık surun üzerinde süzülüyordu. Üzerime soğuk hava dalgası vururken, hayaletler çığlık atıp sur boyunca uzanan tuza tısladıktan sonra kapıları kollayan korunmasız adamların üzerine ve onların ötesindeki sokaklara daldı.

Askerler başlarına ne geldiğinin farkında bile değildi. Temkinli bir korkuyla buluta bakarken, birdenbire çarpılmış gibi seğirip sarsılmaya başladılar. Sonra dehşet içinde, kudurmuş hayvanlar gibi birbirlerine saldırmaya başlamalarını izledim.

Karkaunlular kükreyerek şehrin kapılarına hücum etti. Onlara ok, katran ve taş yağdırdık ama yeterli değildi.

Dex'in yakasına yapıştım. "Daha fazla tuza ihtiyacımız var!"

"Bitti, bulabildiğimiz bütün tuzu kullandık."

"Adamlarımız birbirlerine saldırırlarsa kapıları tutamayız," dedim. "Şehri kaybedeceğiz. Harper'ı bul. Ona tünellerin girişlerini çökertmesini söyle. Karkaunluların halkımıza ulaşması riskini göze alamayız."

"Peki geride kalan insanlara ne olacak?"

"Git!"

"Örümcekkuşu!" Başka biri bana seslenince, Faris'in Karkaunluları geride tutmak için mücadele veren askerleri yararak ilerlediğini gördüm. Aşağıda adamlar birbirlerini parçalıyor ve ne bulurlarsa onunla birbirlerine saldırıyorlardı. Surdaki askerlerden biri belki de hayaletleri korkutup ele geçirdikleri bedenleri terk etmelerini sağlamayı umarak aşağı avuç avuç tuz atıyordu ama işe yaramıyordu.

Başka bir ordu olsaydı, Karkaunluların duvarlara tırmandığı ve kendi adamlarımızın lanetlendiği bu manzara karşısında surları terk ederdi fakat birlikler yerlerinde kaldı.

"Örümcekkuşu." Faris nefes nefeseydi ama hâlâ kısık sesle konuşacak kadar ihtiyatlıydı. "Son ebenin yerini alması için bulduğumuz ebe ölmüş. Onu az önce kendi evinin kirişinde asılı buldum."

"O hâlde başka bir ebe bul."

"Başka ebe *yok*."

"Buna ayıracak vaktim yok!"

"Anlamıyorsun." Faris çömelip inlemeye benzer sesler çıkarınca, titreyen ellerinde daha önce savaşırken hiç görmediğim bir paniğe rastladım. "Vakit geldiği için ebeyi almaya gittim. Kardeşin doğumda, Örümcekkuşu. Bebek geliyor."

XLIX: Laia

Uyandıktan sonra Aşçı uzun bir süre benimle konuşmadı. Yardım etmeye çalıştığım çocuklara ne olduğunu yüzünden anladım. Yine de sordum.

"Patlamada öldüler," dedi. "Hızlı oldu." Altın rengi teni solgundu ama kambur omuzları ve titreyen ellerinden hiddetini görebiliyordum. "Neredeyse senin de ölümüne sebep olacaktı."

Doğruldum. "Neredeyiz?"

"Âlimler'in bölgesindeyiz," dedi. "Köleler mahallesinde. Karmaşaya Denizci Elçiliği'nden daha uzak ama çok sayılmaz." Teninin benimkine değmemesine özen göstererek ılık bir bezle yüzümdeki bir yarayı sildi. "Gökler seni seviyor olmalı kızım. O patlama seni dokuz metre havaya fırlatıp bir yem yığınına düşürdü."

Başım zonklarken hatırlamaya çalıştım. *Gökler seni seviyor olmalı.*

Hayır. Gökler değil. O sesi tanıyordum. O tuhaf, çarpık ve çok sıcak kolun nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Neden Gecegetiren beni patlamanın etki alanından fırlatsın? Ne yapmaya çalıştığımı bilirken neden bunu yapsın? Patlama anında aklımda bir plan yoktu, tek düşündüğüm çocukları oradan çıkarmaktı. Bir şekilde ona koz mu veriyordum?

Yoksa başka bir şey miydi?

"Kahramanca davranışın bize pahalıya patladı." Aşçı küçük bir ateşin üzerinde keskin kokulu bir demlik çay karıştırıyordu. "Hangi gün olduğunu biliyor musun?"

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama Aşçı bana fırsat vermedi.

"Tahıl Ayı'nın doğacağı gün," dedi. "Kızıl Örümcekkuşu'na ulaşma fırsatımızı kaçırdık. Yarına kadar şehir işgal edilecek. Savaşçılar'ın kapasiteleri zorlanıyor ve rahatlama yakında gelecekmiş gibi görünmüyor."

Aşçı çayı kokladıktan sonra ona başka bir şey kattı ve derin bir nefes alıp sordu: "Büyükbabandan şifacılık konusunda eğitim aldın mı?"

"Yaklaşık bir buçuk sene boyunca."

Aşçı düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ben de," dedi. "Kahrolası bir aptal gibi kaçıp gitmeden önce... Seni ne zaman eczacı Nelle'le görüşmeye götürdü?"

"Ah..." Nelle'i bilmesine şaşırdım, sonra Nelle'i tanımasının tuhaf olmadığını anladım. Büyükbabam annemi on iki yaşından on altı yaşına kadar eğitmişti ve sonra Direniş'e katılmak için evden ayrılmıştı.

"Eğitimimin başındaydı," dedim. "Üçüncü ayda olmalı." Nelle bana basit malzemelerden nasıl yara lapası ve çay hazırlayacağımı öğretmişti. Çarelerin çoğu ay döngüleri ya da hamile kalmayı engellemek gibi sadece kadınların ihtiyaç duyabileceği türden şeylerdi.

Aşçı başını salladı. "Ben de böyle düşündüm." Kötü kokan çayı bekleyen subakabağına koyup tıpasını taktı. Onu bana vereceğini sandım ama aksine ayağa kalktı. "Yaralarındaki sargı bezlerini değiştir," dedi. "İhtiyacın olan her şeyi burada bulacaksın. İçeride kal. Hemen dönerim."

O gittikten sonra sargı bezlerini değiştirdim ama patlamayı, beni onun etki alanından fırlatarak uzaklaştıran Gecegetiren'i ve ölen abla kardeşi düşünmekten kendimi alamadım. Çok küçüklerdi. O kız en fazla on yaşında olmalıydı ve küçük kardeşi Najaam yediden fazla olamazdı. *Anne babama onu güvende tutacağıma söz verdim.*

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Daha hızlı hareket etseydim, başka bir yol seçseydim, onları kurtarabilirdim. Başka kaç Âlim çocuğa şehirde kalmaları emredilmişti? Kaçış yolu olmayan başka kaç kişi vardı? Karkaunlular Antium'u ele geçirirse, Savaşçı lordlarıyla birlikte kaç

kişinin ölmesi bekleniyordu? Musa'nın sesi aklımda çınladı. *Âlimler'in sesi olmana ihtiyacımız var. Kılıcımız ve kalkanımız olmana ihtiyacımız var.*

Aşçı bana orada kalmamı söylese de, sığındığımız derme çatma kulübeden dışarı çıktım, hareketlerim yüzümdeki yarayı zorlayınca suratımı ekşittim.

İçinde bulunduğum ev geniş bir meydana bakıyordu. Her iki tarafta da enkaz yığınları ve onların ardında daha fazla harap olmuş kulübe vardı. Meydanda düzinelerce Âlim, hâlâ dumanı tüten bir kulübenin tuğlalarını kaldırarak içinde hapsolmuş kişilere ulaşmaya çalışıyordu.

Meydanın ötesinde asker botları gümbürdüyordu, ritmik gürültüleri giderek yükseliyordu. Yıldırım hızıyla haber yayıldı. Âlimler evlerinde gözden kaybolurken, devriye gezen askerler meydanda ilerledi. Bulunduğum ev geride kalıyordu ama yine de hançerimi elime alıp merdiveni çıktım. Devriyenin ilerlemesini izlemek için bir pencerenin kenarında diz çöküp Âlimler'in çığlıklarını duymayı bekledim.

Savaşçılar'ın bulup zorla dışarı çıkardığı sadece birkaç kişinin çığlıklarını duydum, hiç şüphesiz Savaşçılar'ın hayatını Karkaunluların yıkımından kurtarmak için onları kırbaçlayarak sıraya girmeye zorladı.

Savaşçılar gidince, geride kalan Âlimler tekrar ortaya çıkıp yıkılan evin enkazına geri döndü. Nasıl bu kadar hızlı iletişim kurduklarını merak ederken merdiven gıcırdadı.

"Kız," dedi Aşçı boğuk sesiyle, "burada mısın?"

Merdivenden inince, başıyla kuzeye işaret etti. "Benimle gel," dedi. "Ve soru sorma." Aşçı'nın elinde artık keskin kokulu çay yoktu ve onunla ne yaptığını biliyordum ama dilimi tuttum. Meydana doğru ilerlerken, Âlimler'e dönüp bakmadı bile.

"Aşçı." Ona yetişmek için koştum. Sanki ne sormayı planladığımı biliyordu. "O insanlar. Onlara yardım edebiliriz. Onları buradan çıkaralım."

"Bunu yapabiliriz." Önerim karşısında pek şaşırmamış görünüyordu. "Ve sonra Gecegetiren'in Örümcekkuşu'ndan yüzüğü alıp lanetli türünü serbest bırakarak dünyamızı yok etmesini izleyebilirsin."

"Yüzüğü alması gereken kişi benim," dedim. "Sen değilsin. Âlimler'i toplayabilir ve onlara buradan çıkış yolunu gösterebilirsin. Karkaunluların şehri işgal edeceklerini sen söyledin. İşgal gerçekleştiğinde, bu insanlara ne olacağını sanıyorsun?"

Konuştuğumuz sırada, Savaşçı yardımcı askerlerle birlikte yangın söndürmekle meşgul bir grup Âlim'in yanından gizlice geçtik. Çocuk sayılacak yaştaydılar, buradan kaçmaları gerekirken su kovası sürükleyen gençlerdi.

"Bu bizim sorunumuz değil," diye terslendi Aşçı ve yardımcı askerler bizi fark edip zorla çalıştırmadan beni tutup oradan uzaklaştırdı.

"Yüzüğü alırken yapmam gereken başka şeyler var."

"*Ne* tür şeyler?"

"İntikam!" dedi Aşçı. "Kumandan sürtüğü burada ve gökler biliyor ki..."

"Binlerce hayat kurtarmak yerine Keris Veturia'dan intikam almayı mı tercih ediyorsun?"

"Ondan kurtulmak, binlerce insanın hayatını kurtarır. Yıllardır bu ânı bekliyorum ve şimdi nihayet..."

"Umrumda değil," dedim ona. "İntikamın her neyse, işe yarasın ya da yaramasın, kimse yardım etmezse ölecek Âlim çocukları kadar önemli değil. Lütfen."

"Biz Tanrı değiliz kızım. Herkesi kurtaramayız. Âlimler bunca zamandır ayakta. Bir süre daha dayanırlar. Asıl önemli olan şey görevimiz. Hadi gel. Çok az vaktimiz var." Aşçı ilerideki bir binaya işaret etti. "Kara Muhafız kışlası orası. Örümcekkuşu bir saat içinde burada olacak. O geldiğinde ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Ne? Hepsi bu mu? İçeri nasıl gireceğim? Yüzüğü nasıl..."

"Gecegetiren'in zihninden okuyamayacağı bir plana ihtiyacın var," dedi boğuk bir sesle. "Sana az önce bir fikir verdim. Kapıların dışındaki sepette temiz üniformalar var. Onu içeri götürüp ikinci kattaki çamaşır dolabına çıkar. O dolaptan koridoru takip et. Doğru an gelince, ne yapacağını biliyorsun. Örümcekkuşu seni tehdit ederse, ona seni benim yolladığımı söyle. Git."

"Sen... Neden ona bunu... Onu tanıyor musun?"

"Kıpırda kızım!"

İki adım attıktan sonra arkama döndüm. "Aşçı." Âlim mahallesinin olduğu tarafa baktım. "Lütfen onlara söyle..."

"Burada dönmeni bekleyeceğim." Aşçı Elias'ın verdiği hançer de dahil olmak üzere bütün hançerlerimi benden alırken sinsice etrafa bakıp itirazlarıma aldırmadı. "Acele et, aksi takdirde ikimizi de öldürteceksin."

Hançerlerim olmadan huzursuzca kışlanın ön tarafına dolaştım. Aşçı benim için ne planlamıştı? Ne yapacağımı nereden bilecektim? Temiz çamaşır sepetini buldum ve onu kalçama dayadım. Derin bir nefes aldım ve ön kapıdan geçip yassı taşlı avluda ilerledim.

Yer sarsıldı ve yolun karşısında bir yanan taşın isabet ettiği bina saniyeler içinde yerle bir oldu. Kışlanın kapısında gözcülük yapan iki lejyoner de benim gibi sindi. Bulunduğumuz yere daha fazla taş gelmeyeceğini anlayınca, lejyonerlerin beni fark etmeyecek kadar dikkatlerinin dağınık olmasını umarak kapıya doğru ilerledim ama umduğum gibi olmadı.

"Sen, oradaki." Biri elini uzattı. "Sepeti aramalıyız."

Ah gökler.

"Neden üniformaya ihtiyacımız olsun ki," dedi diğer lejyoner. "Zaten ölmüş sayılırız."

"Kapa çeneni Eddius." Lejyoner sepeti aradıktan sonra geçebileceğimi işaret etti. "Devam et kızım."

Kışlanın ana salonu karyolarlarla doluydu, muhtemelen dö-

nüşümlü olarak surlarda görev yapan adamların uyumaları içindi ama hepsi boştu. Kahrolası şehirde kimse uyumuyordu.

Kışlanın tamamen terk edilmiş olduğu aşikâr olsa da ortamın sessizliğinden rahatsız olmuş bir şekilde, karyolaların kenarından dikkatlice geçip gizlice merdiveni çıktım. Merdivenin tepesinde uzun bir koridor karanlığa uzanıyordu. Kapılar kapalıydı ama birinin ardından giysi hışırtısı ve acıyla nefesini tutan birinin sesi geliyordu. Yürümeye devam edip bir çamaşır dolabına ulaştım. Ağlamalar devam etti. Biri yaralanmış olmalıydı.

Yarım saat sonra ağlamalar çığlıklara dönüştü. Kesinlikle bir kadına aitti ve bir an için onun Örümcekkuşu olup olmadığını merak ettim. Aşçı onu yaralamış mıydı? O acı içinde ölürken odaya girip yüzüğü ondan almam mı gerekiyordu? Çamaşır dolabından sıvışıp koridorda iniltilerin geldiği yöne doğru ilerledim. Bir erkek sesi duydum, kadını sakinleştirmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Bir çığlık daha koptu. Bu kez başımı eğdim. Yaralı birine benzemiyordu. Aslına bakılırsa, sesler...

"*Nerede kaldı?*" Kadın sızlanırken, koridorda bir kapı ardına kadar açıldı. Odada ileri geri yürüyen kadın bir anlığına gözüme iliştikten sonra tekrar çamaşır dolabına kaçtım. Önce onun Kızıl Örümcekkuşu olduğunu sandım ama maskeli değildi ve hamileydi.

O anda odadan gelen seslerin ne olduğunu anladım. Aşçı'nın Nelle'le tanışıp tanışmadığımı neden sorduğunu şimdi anlıyordum. Nelle bana ay döngüsü sancısı ve hamileliği önleme yöntemlerini öğretmişti ama aynı zamanda doğum ve sonrasında acıyı dindirme yollarını da öğretmişti. Onları öğrenmek zorundaydım çünkü çocuk doğurtmak büyükbabamın şifacı olarak yaptığı başlıca işlerdendi ve bana öğrettiği ilk şeylerden biriydi.

Nihayet yüzüğü Kızıl Örümcekkuşu'ndan nasıl alacağımı anladım.

L: Elias

Surun üzerine çıkıp kendimi lanetli Karkaunluların yarattığı felaketi görmezden gelmeye zorlarken, birbirlerini parçalayan çılgın bir grup Savaşçı askerin yırtıcı hırıltılarını duydum.

Antium şehrinden hep nefret etmiştim. Geçit vermeyen yüksek surlarından saldırıları püskürtmek için kademeli olarak inşa edilen sokaklarına kadar, ona dair her şey *İmparatorluk* diye haykırıyordu. Şehrin tamamen Savaşçı olmasına ilk kez sevindim. Çünkü ona karşı içinde sıralanmış kuvvetler çok güçlüydü ve savunma şaşılacak şekilde zayıftı.

Sur boyunca rüzgâr hızında ilerledim, beni aşağıdaki gözleri dönmüş lanetli Savaşçı askerlerinden oluşan yığına götürecek merdivene doğru koştum. Bulunması, büyülenmesi ve serbest bırakılması gereken yüzlerce hayalet vardı.

Basamaklar ayaklarımın altında ikişer ikişer gözden kayboldu ve neredeyse dibe varmışken, önümde lanetli askerlerin arasında mücadele veren sarı kafayı tanıdım. Gözyaşları külden kararan yüzünde çizgiler bırakmıştı, kocaman savaş balyozunu savurarak kendi adamlarını devirmeye çalışıyordu. Batıdan parçalanan ahşap ve bükülen metali andıran bir inilti yükseldi. Karkaunlular şehrin kapılarını neredeyse aşmak üzereydi.

"Durun!" Mauth'un sihriyle güçlenen sesim surun altındaki alanda yayıldı. Bedenleri ruhlar tarafından ele geçirilenler aynı anda dönüp bana bakarken, sihrim bir fareyi kendine çeken kobranın bakışları gibi onları çekti.

"E-Elias?" diye fısıldadı Kızıl Örümcekkuşu ama ona bakmadım.

"Bana gelin," diye ruhlara emrettim. "Hükmettiğiniz bedenleri bırakın."

Hayaletler daha vahşiydi, karşı koyup benden kıvrılarak uzaklaştılar. Öfkem artınca, ellerimi kılıçlarımda buldum ama Mauth'un sihri devreye girdi ve üzerime doğaüstü bir sakinlik çöktü. *Hayır*, bir yanım öncekine kıyasla daha agresif olan sihrin ihlaline yenik düştü. Mauth vücudumu kontrol ediyordu. Zihnimi... *Bu doğru değil.*

Ama gerçekten öyle miydi? Ruh Yakalayıcısı olmak için sihirle bütünleşmeliydim. Önce insan dünyasıyla olan bağımı koparmam gerekti. Şimdi de kendimden vazgeçmem gerekiyordu. Kimliğimden, bedenimden...

Hayır, derinlerimde bir şey haykırdı. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Bu kadar çok hayaleti başka nasıl öteki tarafa geçirebilirdim? Burada olmaları benim suçumdu. Getirdikleri acı tamamen benim suçumdu. Bunu asla geri çeviremezdim. Sebep oldukları ölümler bu dünyadan göçene kadar vicdanımı rahatsız edecekti ama bunu durdurabilirdim. Bunu yapmak için teslim olmam gerekiyordu.

Beni ele geçir, dedim sihre. *Bana dönüş.*

"Bedenlerine hükmettiğiniz insanları serbest bırakın." Hayaletler emrimi duyunca sindi, ölümlerine o kadar şaşırmışlardı ki tek istedikleri bir kez daha tutunmak, incitmek, sevmek ve *hissetmekti*. "Burada size göre bir şey yok. Sadece üzüntü var."

Sihirle hepsini yanıma çektim. Geçen her saniye Mauth ruhumun derinliklerine işleyerek geri dönüşsüz bir şekilde benimle bütünleşiyordu. Kızıl Örümcekkuşu ve Faris şaşkınlıkla izlerken, arkadaşları Elias Veturius'u görmüyordu. Blackcliff'ten kaçan, yeminini bozan, Kauf Hapishanesi'ne sızmak için Kumandan ve İmparator'a meydan okuyan adamı görmüyorlardı. Birlikte Blackcliff'te hayatta kalmayı başardıkları oğlanı görmüyorlardı.

Ruh Yakalayıcı'yı görüyorlardı.

Hayaletler içlerini çekip hükmettikleri bedenleri terk ederek bu dünyadan ayrıldılar. Önce düzinelercesi, sonra sihrin beni iyice ele geçirmesine izin verirken yüzlercesi gitti. En azından

bu küçük asker grubu kendilerine gelirken karışıklık kısmen dindi.

"Geldin." Kızıl Örümcekkuşu saklama gereği duymadan ağlıyordu. "Beni duydun ve geldin. Elias, surdaki Karkaunlular bizi öldürüyor. İçeri girmek üzereler."

"Sizin için gelmedim." Kızıl Örümcekkuşu'nun duyduğu ses bana aitti, bir Maskeli'nin acımasız tekdüze ses tonuydu ama bu ben *değildim*. Mauth'du. *Dur!* diye içimden ona haykırdım. *O benim arkadaşım.*

Ama Mauth dinlemedi. "Geldim," dediğimi duydum, "çünkü yaşayanların dünyasını hayaletlerden korumak benim görevim. İşimi yapmama izin ver Kızıl Örümcekkuşu, ben de senin işini yapmana izin vereceğim."

Rüzgâr hızında ondan uzaklaşıp hayaletlerin hükmettiği bir sonraki asker grubunun yanına gittim. Neden böyle yaptım? Neden bu kadar acımasızdım?

Çünkü bu gerekli. Soruyu sormadan yanıtını biliyordum. *Hayaletleri öteki tarafa geçirmeliyim çünkü görevim her şeyden önce gelir.*

Çünkü burada sevgiye yer yok.

Şehrin surlarının üzerine göz gezdirerek bir sonraki asi hayalet grubunu bulmaya çalıştım, bir insan gözü için karanlıkta bir parıltıdan başka bir şey değildi. Antium'un doğu kapısının hemen önünde toplanan Karkaunlular bir Denizci ticaret gemisi kadar büyük bir koçbaşıyla ilerlemeye başladılar. Kâğıt perdeye geçirilen bir yumruk gibi Antium'un kadim kapılarına koçbaşını indirdiler.

Suru koruyan kimse yoktu. Aşağı katran akıtılmıyordu. Okçular yaylım ateşine tutmuyordu. Savaşçılar geri çekilmişti. Arkasında bir grup adamla tanıdık, soluk tenli biri savaştan uzaklaştı. Keris Veturia... Kapının düşmesine göz yumarken sakin görünüyordu.

Havada büyük bir inilti yankılandı, ölenlerin çığlıkları ve hâlâ dövüşenlerin haykırışlarından daha güçlüydü. Ahşap parçalandı,

metal tiz sesler çıkardı ve Karkaunluların saflarından tüyleri diken diken eden bir zafer uğultusu yükseldi.

Doğu kapısı düşmüştü ve Karkaunlular içeri hücum etti. Birinci Taius'un kurduğu Yenilmez İmparator'un tahtına ev sahipliği yapan İmparatorluğun İncisi Antium şehri işgal altındaydı. İnsanlar bunun bedelini canlarıyla ödeyecekti.

Başımı çevirdim çünkü beni ilgilendirmiyordu.

LI: Kızıl Örümcekkuşu

Kışlanın kapısından Livvy'nin çığlıklarını duyunca merdiveni koşarak çıktım. *Kardeşim ölüyor olabilir. Bebek ölüyor olabilir. Gökler, ne yapacağız?*

Kapıyı iterek açtım ve kardeşimi iki büklüm buldum, Rallius'un kocaman eli onunkine kenetlemişti. Arkadaşımın iri gövdesindeki bütün kasları gergindi, esmer yüzü endişeli görünüyordu.

"İmparatoriçe," dedim. "Livia, buradayım."

"Bebek geliyor Helly." Livia kesik kesik soluyordu. "Rallius bu sabah çayımın tadına baktı ama tadı tuhaftı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum, iyi hissetmiyorum."

Kahretsin. Bebek doğurtmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Belki biraz oturmalısın."

Kapı tıklatıldı.

Hepimiz; Rallius, Faris, Livia ve ben sesimizi kestik. Marcus dışında kimse onun burada olduğunu bilmiyordu ama Faris'le buraya o kadar telaşla gelmiştik ki takip edilmediğimizden emin olmak için zahmete girmemiştik ve elbette takip edilmiş olabilirdik.

Kardeşim yumruklarını ısırıp inlerken karnını tuttu. Elbisesi suyunun geldiği yerde ıslanmıştı ve ter içindeki yüzünün rengi solmuştu. Rallius parmaklarını Livvy'nin elinden kurtarıp kılıcını çekerek kapıya yaklaştı. Livvy'yi arkama iterken, Faris duvardan aldığı tatar yayını kapıya doğrulttu.

"Kim var orada?"

Bir kız sesi yanıt verdi. "Kızıl Örümcekkuşu'yla konuşmalıyım. Size... Yardımcı olabilirim."

Sesi tanımadım ama tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Rallius'a kapıyı açmasını işaret ettim. Bir saniyeden kısa bir süre içinde kılıçlarını kapının girişindeki başlıklı adamın boğazına dayadı.

Onu tanımam için kızın başlığını indirmesine gerek yoktu. Gölgelerin arasından bana bakan altın rengi gözlerini gördüm.

"Sen!" diye hırladım ama ellerini kaldırınca belindeki kılıfların boş olduğunu fark ettim.

"Bebeği doğurtabilirim," dedim hemen. "Beni Aşçı gönderdi."

"O yaşlı yarasa neden seni göndersin?" diye sordum.

Sesini bastıramayan Livia tekrar haykırdı ve Laia omzumun üzerinden baktı.

"Doğuma az kalmış," dedi. "Birkaç dakika içinde tekrar kasılacak. Bebek geliyor."

Onun buraya nasıl geldiğini bilmiyordum. Belki de bu bir suikast teşebbüsüydü fakat Serralı Laia, kız kardeşime zarar vermenin anında kendi ölümüne sebep olacağını bildiği hâlde neden böyle bir riske girsin?

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi. "Beni buraya kader getirdi, Kızıl Örümcekkuşu. Size yardım etmeme izin ver."

"Kız kardeşim ya da bebek ölürse," dedim kenara çekilirken, "sen de ölürsün."

Sertçe başını sallayarak karşılık verdi. Biliyordu. Hemen ona bakarken gözlerini kısan Faris'e döndü.

"Bekle bir dakika," dedi Faris. "Sen..."

"Evet," dedi Laia. "Lütfen sıcak su getirin Teğmen Faris, iki demlik olsun. Çamaşır dolabından bir düzine temiz çarşaf getir. İki de havlu." Kız kardeşimin yanına gidip koluna girdi.

"Seni bu giysilerden kurtaralım," dedi Laia, sesinde Livia'yı anında sakinleştiren bir nezaket ve tatlılık vardı. Kız kardeşim içini çekti ve saniyeler sonra Laia Rallius'a arkasını dönmesini emredip kardeşimin elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Bunun uygun olup olmadığından emin değilim."

"Doğum yapıyor, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Laia. "Sıcak ve zor bir iş, sıkı sıkıya paketlenmemeli. Bebek için iyi olmaz."

"Pekâlâ," dedim, bir aptal gibi konuştuğumdan emindim. "Madem bebek için kötü..."

Laia bana yan gözle bakarken, sinirli miydi yoksa dalga mı geçiyordu anlayamadım.

"Teğmen Faris suyla geri dönünce," dedi, "lütfen onu leğene boşalt. Ellerini sabunla iyice yıka. Yüzüklerini çıkar. Onları buraya bırakabilirsin." Laia leğene başıyla işaret etti ve yarı çıplak Livia'nın sade ahşap sandalyemin kenarına yerleşmesine yardım etti.

İçeri giren Faris Livvy'yi görür görmez kıpkırmızı oldu, suyu ondan alırken Laia'nın çarşafları nereye koymasını istediğini sordu.

"Nöbet tut, Teğmen Faris," dedi Laia çarşafları ondan alırken. "Dışarıda sadece iki muhafız vardı ve beni doğru düzgün aramadılar bile. Buraya rahatlıkla girebildiysem, düşmanlarınız da girer."

Davullar gümbürderken, verilen emirdeki telaşı duyabiliyordum. *Bütün birlikler derhâl ikinci kademedeki kapıya. İhlal yaklaşıyor.* Kahretsin, ilk kademe aşılmış mıydı? "Gitmeliyim," dedim. "Şehir...

"Bunu tek başıma yapamam, Örümcekkuşu," dedi Laia hemen. "Emredersen buradaki adamlarının yardım edeceklerine emin olsam da," Laia gözlerini ardına dek açan Teğmen Rallius'a işaret etti, "İmparatoriçe senin kardeşin ve varlığın onu rahatlatır."

"Şehir... Karkaunlular..." Ama Livvy tekrar çığlık attı ve Laia küfretti.

"Örümcekkuşu, ellerini yıkadın mı?

Hemen ellerimi yıkadım ve Laia beni tutup Livia'nın yanına çekti.

"Yumruklarını kardeşinin kalçalarına şu şekilde it." Laia kardeşimin sırtının oyuğunun altına işaret etti. "Her bağırdığında oradan itmeni istiyorum," dedi. "Onu rahatlatacak. Arada omuzlarını ov, saçını kenara it ve serinlemesine yardım et."

"Ah gökler," dedi Livia. "Kusacağım."

Midem altüst oldu. "Ne var?"

"Kusmak iyidir." Laia'nın ses tonu sakinleştiriciydi ama bana çenemi kapatmamı söyler gibi bir bakış attı. "Vücudu temizler."

Âlim kız kardeşime bir kova verip onunla kısık ve sakin bir sesle konuşmaya devam ederken, altın rengi teni kızarana kadar kendi ellerini ve kollarını yıkadı. Sonra geri dönüp kardeşimin bacaklarının arasını yokladı. Rahatsız olup başımı çevirdim. Livia tekrar ürperdi, en son haykırmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti. Yumruklarımı onun kalçalarına bastırdım. Hemen rahatladı.

"Bunu kaç... kaç kez yaptın?" diye sordu Livvy Laia'ya.

"İyi olacağını bilecek kadar çok kez yaptım," dedi Laia. "Şimdi benimle birlikte nefes al."

İki saat boyunca Âlim kızın sakin sesinin rehberliği eşliğinde Livia doğum sancısı çekti. Bazen yürüyor, bazen oturuyordu. Livvy'ye bir ara yatağa uzanmasını önermemin üzerine iki kadın da bana dönüp aynı anda "*Hayır!*" diyince, sesimi kestim.

Dışarıda davullar giderek telaşla vuruyordu. Buradan çıkıp şehri savunmalarına yardım etmeliydim fakat Livia'yı bırakamazdım. Çocuğun doğduğunu görmeliydim çünkü o bizim geleceğimizdi. Şehir düşerse, onun güvende olduğundan emin olmalıydım. Arada kaldım, ne yapmam gerektiğini bilmeden ileri geri yürümeye başladım. Doğum neden bu kadar karmaşıktı? Neden bu konuda hiçbir şey öğrenmemiştim?

"Laia," dedim en sonunda Âlime, Livia kasılmalarının arasında dinleniyordu. "Şehir... İşgal edilmek üzere. Davullardan bunu anlayabiliyorum. Burada kalamam. Rallius..."

Dudakları ince bir çizgi halini alan Laia beni kenara çekti. "Çok uzun sürüyor," dedi.

"Her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin."

"Hamile bir kadına iyi olmadığını söyleyecek değilim," dedi hınçla. "Bunu daha önce de gördüm. Her ikisinde de çocuk ve anne öldüler. Tehlikedeler. Sana ihtiyacım olabilir." Bana anlamlı bir bakış attı. *İyileştirme gücüne ihtiyacım olabilir.*

ANA KAPI İHLAL EDİLDİ. BÜTÜN BİRLİKLER İKİNCİ KADEMEDEKİ KAPIYA. Birliklerin nereye gitmeleri, nerede savaşmaları gerektiğini bilmeleri için mesajlar ardı ardına iletilirken davullar artık iyice telaşla çalıyordu.

Livia haykırdı, bu kez farklı bir yanı vardı. Davulların yanılmasını umarak tekrar kardeşime döndüm.

Laia sandalyelerin üzerine ve yere çarşaflar serdi. Bana daha fazla su getirmemi emretti ve yatağa bir havlu sermemi isteyince kız kardeşim başını iki yana salladı.

"Bir battaniye var," dedi Livia. "Büroda. Onu yanımda getirdim."

Gidip onu aldım, bulutlar kadar yumuşak, açık mavi ve beyaz kare desenli basit bir battaniyeydi. Birdenbire bu çocuğun akrabam olacağını fark ettim. Yeni bir Aquilla, yeğenim... Bu an Karkaunluların fırlattığı taşlar ve kardeşimin çığlıklarından daha büyük bir gümbürtüyü hak ediyordu. Annem burada olmalıydı, Hannah da.

Onların yerine sadece ben vardım. Her şey nasıl bu kadar ters gidebilmişti?

"Pekâlâ Livia," dedi Laia. "Artık vakit geldi. Çok cesur ve güçlüydün. Biraz daha cesur olursan bebeğini kollarında tutabileceksin, sana söz veriyorum acıyı o kadar umursamayacaksın."

"Nasıl... Nereden biliyorsun?"

"Güven bana." Laia'nın gülümsemesi o kadar ikna ediciydi ki ben bile ona inandım. "Örümcekkuşu, ellerini tut." Sesini alçalttı. "Ve ona şarkı söyle."

Kız kardeşim bilek güreşi yapan bir Maskeli'nin gücüyle bana tutundu. Rallius ve Faris izlerken, Livia'nın şarkısını zihnimde bulup söylemeye başladım. İrademi ona güç vermeye, sağlıklı tutmaya odakladım. Laia'nın teşvikiyle, kız kardeşim var gücüyle ıkındı.

Doğum, üzerine çok fazla düşünmediğim bir şeydi. Çocuk sahibi olmak istemiyordum. Asla bir ebe olmayacaktım. Bir kız kardeşim vardı ama kız arkadaşlarım yoktu. Bebekler bana hitap etmiyordu ama annemizin neredeyse korkutucu bir şevkle bizi sevmesini hep büyüleyici bulurdum. Mucizeleri olduğumuzu söylerdi ve şimdi, kardeşim kükrerken nihayet anlıyordum.

Laia ellerinde kaygan, ıslak ve kirli... bir şey tutuyordu. Havluları elimden alıp çocuğu birine koyarken, diğer eliyle boynuna dolanan kordonu açtı. Laia hızla ve telaşla hareket ederken aşina olmadığım tuhaf bir korkuya kapıldım.

"Neden ses çıkarmıyor?" diye sordum. "Neden ağlamı...

Laia parmağını bebeğin ağzına sokup onu temizledi ve bir saniye sonra kulakları sağır eden bir feryat duyuldu.

"Ah," dedim neşeyle Laia bebeği bana verirken. "Ben...

"Umutlarını onun kulağına fısılda," dedi Laia. Ona boş boş bakınca sabırsızca içini çekti. "Bunun iyi şans getirdiği düşünülür."

Laia kız kardeşimin yanına dönüp yapması gerekenleri yaparken, çocuğa baktım. Ağlaması dinmişti ve beni izlerken biraz şaşkın görünüyordu. Onu suçlayamazdım.

Teni altınımsı kahverengiydi, Livia'nın yazın güneşte kaldığında olduğundan birkaç ton koyuydu. Saçı parlak ve karaydı. Babasının sarı gözlerini almıştı ama Marcus gibi bakmıyordu. Gözleri güzel ve masumdu.

Bebek ağzını açıp sesler çıkardı ve "Hah" derken bana sanki adımın başlangıcını söylemeye çalışır gibi geldi. Gülünç bir düşünceydi ama aniden gururlandım. Beni tanıyordu.

"Merhaba yeğenim." Onu yüzümle arasında birkaç santimetre kalana kadar kendime doğru çektim. "Sana mutluluk ve seni seven bir aile, seni şekillendirecek maceralar ve o maceraları yaşarken yanında gerçek dostların olmasını dilerim."

Yumruğunu sağa sola sallarken maskemde kan izi bıraktı. O an onda bir şey fark ettim. Yüzünde olmasa da bana dair bir şey taşıyordu. Derinlerindeydi. Ona söylediğim şarkıyı düşündüm. Onu nasıl değiştirdiğimi merak ettim.

Dışarıdan gelen bağrışlar dikkatimi çocuktan kopardı. Alt kattan tanıdık bir sesin öfkesi geliyordu. Basamaklarda ayak sesleri gümbürdedi ve kapı ardına kadar açıldı. Kılıçlarını çekmiş Aquilla Soyu'ndan yarım düzine adamla birlikte Marcus içeri girdi. İmparator kan içindeydi, bu kendi kanı mı yoksa Karkaunlularınki miydi, bilmiyordum. Kılıcını kınına koymadan çocuğunu almak için sol kolunu uzattı. İstemeye istemeye bebeği ona verirken bütün vücudum gerildi.

Marcus çocuğunun yüzüne baktı. İfadesine anlam veremedim. Hem Marcus hem de oğlu sessizdi, İmparator bir şey dinler gibi kafasını eğdi. Bir kez başını salladı.

"Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar," dedi. "Sana İmparator olarak uzun bir saltanat, savaşta görkem ve sırtını kollayan bir erkek kardeş dilerim." Çocuğu anormal bir dikkatle bana verdi. "Kız kardeşini ve çocuğu alıp şehri terk et, Örümcekkuşu. Bu bir emirdir. Onun için geliyor."

"Kumandan mı?"

"Evet, kahrolası Kumandan," diye çıkıştı Marcus. "Kapılar aşıldı. Karkaunlular ilk kademeyi aştı. Keris savaşı teğmenlerinden birine bıraktı ve buraya geliyor."

"Örümcekkuşu." Laia'nın sesi boğuktu. Başlığını kaldırdığını fark ettim ve o zaman Marcus'u tanıdığını hatırladım. Bir keresinde Marcus ona tecavüz etmeye kalktıktan sonra onu neredeyse öldürüyordu. Hatırlayınca ürperdim. Kamburunu

çıkarmıştı ve kendisini gizlemeye çalışırken sesi kulak tırmalayıcıydı. "Kız kardeşin."

Livia çok solgundu. "Ben iyiyim," diye mırıldandı kalkmaya çalışırken. "Onu bana ver."

İki adımda kardeşimin yanına vardığımda, şarkısı dudaklarımdaydı. Buna tanık olacak Marcus'un askerlerini, Rallius ya da Faris'i düşünmedim. Livia'nın vücudunun iyileştiğini hissedene kadar şarkısını söyledim. Yüzünün rengi geri dönünce, Marcus onu sürükleyerek dışarı çıkardı ve çamaşır dolabına doğru götürüp kapısını açtı. Önce Rallius geçti, sonra Faris ve ardından kız kardeşim.

Marcus çocuğuna tekrar bakmadı. Sabırsızca beni işaret etti.

"Lordum," dedim, "şehri terk edemem..."

"Varisimi koru," dedi. "Şehri kaybettik."

"Bu... Olamaz."

Ama beni tünele itip kapıyı arkamdan kapattı. Ancak orada, karanlıkta Laia'nın nerede olduğuna dair bir fikrim olmadığını fark ettim.

***

Koşmaya başladık. Tünellerde yukarıdaki çılgınlığı duyamıyordum ama arada kaldım, bir yanım geri dönüp savaşmak istiyordu, diğer yanım kız kardeşim ve bebek Zacharias'ı Antium'dan çıkarmam gerektiğini biliyordu.

Tünellerde Harper'ın tahliye yollarını korumaları için asker yerleştirdiği bir ara durağa vardığımızda yavaşladım.

"Geri dönmeliyim," dedim.

Livia çılgınca başını iki yana salladı. Zacharias annesinin telaşını hissetmiş gibi ağlamaya başladı. "Sana bir emir verildi."

"Şehri terk edemem," dedim. "Bu şekilde olmaz. Gölgelerin arasında gizlenerek olmaz. Orada bana bel bağlayan adamlar var ve onları terk ettim."

"Helly, *hayır.*"

"Faris, Rallius, onu Harper'a götürün. Harper'ı nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Ona elinizden geldiğince yardım edin. Şehirde ve bu tünellerde hâlâ Avamlar var ve onları dışarı çıkarmalıyız." İkisine doğru eğilip bakışlarımla onları sabitledim. "Ona ya da çocuğa bir şey olursa, göklere yemin ederim ki ikinizi de öldürürüm."

İkisi de selam verdiler, sonra kardeşime dönüp bebeğe son kez baktım. Çocuk yüzümü görünce sustu. "Yakında görüşeceğiz ufaklık." Onu ve Livia'yı öpüp kardeşimin yalvarmasına ve derhâl yanına dönmemi talep etmesine aldırmadan arkamı döndüm.

Kara Muhafız kışlasına dönünce, çamaşır dolabını dolduran duman yüzünden hemen öksürmeye başladım. Kışlanın önünde alevler kükrüyordu. Birkaç sokak ötede, ortalığı yakıp yıkan Karkaunluların uluması her yana yayılıyordu. Yakında buraya ulaşacaklardı.

Yüzüme bir fular çekip dumandan kaçınmak için yere çömeldim ve savaş balyozumu elime aldım. Odadan çıkınca, her yere saçılan kan birikintilerinde neredeyse kayıyordum.

Marcus'u korumaya yemin eden Aquilla Soyu'nun erkekleri ölmüştü fakat Kumandan'ın adamlarının çoğunu beraberlerinde götürdükleri aşikârdı. Kumandan'ın cesedi katliamın arasında değildi. Gerçi olmayacağını tahmin ediyordum. Keris Veturia böylesine itibarsız bir şekilde ölmezdi.

Ölülerin arasında başkaları da vardı; Denizciler. Burada ne işleri olduğunu anlayamadan biri seslendi.

"Ö-Örümcekkuşu."

Ses o kadar kısıktı ki ilk önce nereden geldiğini anlayamadım ama dumanın içinde güçlükle ilerleyip en sonunda Yenilmez İmparator ve Ülkenin Lordu Marcus Farrar'ı kılıcıyla duvara sabitlenmiş bir şekilde kımıldayamadan kendi kanında boğulurken buldum. Elleri karnındaki yaranın üzerinde gevşek duruyordu. Ölmesi saatler sürecekti. Kumandan bunu bilerek yapmıştı.

Yanına gittim. Alevler merdivenlerin ahşap kısımlarını yalıyordu ve alt katta kirişlerden biri düşerken büyük bir gürültü koptu. Bir pencereden çıkıp kaçmalı ve bu canavarı yanmaya bırakmalıydım.

Ne zamandır bu ânı bekliyordum? Ölmesini ne zamandır istiyordum? Yine de onu burada, keyif için avlanmış bir hayvan gibi sabitlenmiş bulunca ona sadece acıdım.

Bir şey daha vardı. Bir yükümlülük, bir ihtiyaç... Onu iyileştirme arzusu... *Hayır. Ah hayır.*

"Keris Kayıtlar Binası'nı taşıdı Örümcekkuşu." Marcus söylemesi gerekenleri söylemek için nefesini idareli kullanarak sakince konuştu. "Hazineyi taşıdı."

Rahat bir nefes verdim. "O hâlde Antium'u kaybetsek bile İmparatorluk ayakta kalacak."

"Bunu haftalar önce yaptı. Şehrin düşmesini istiyordu Örümcekkuşu. Karkaunluların hayaletlerle saldıracaklarını biliyordu. Kazanacaklarını biliyordu."

Bir düzine farklı parça yerine oturdu.

"Çizer Aile Reisleri..."

"Günler önce Serra'ya doğru yola çıktı," dedi Marcus. "Onları tahliye etti."

Ve hazine müdürü Keris onun oğlunu öldürmüş olmasına rağmen onunla buluşmuştu. Keris ona neler olacağını söylemiş olmalıydı. İmparatorluğun servetini taşıması karşılığında ailesini şehirden çıkarmayı vadetmiş olmalıydı.

Ve Kayıtlar Binası... *Arşivciler bir taşınmaya hazırlanıyordu.* Harper Kumandan'la ilgili bilgi toplarken bana söylemişti. Ne anlama geldiğini fark etmemiştik.

Keris şehrin ele geçirileceğini biliyordu. Bunu gözlerimin önünde planlıyordu.

Gökler, onu öldürmeliydim. Avamlar benden nefret etseler de Marcus tahttan indirilse de o iblisi öldürmem gerekirdi.

"Silas ve Estium'dan gelmesi gereken alaylar..."

"Gelmeyecek. Keris tebliğleri sabote etti."

Böyle olmasına gerek yoktu, Kızıl Örümcekkuşu. Keris'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Sona kadar bunu sakın unutma.*

Marcus bunun benim suçum olduğunu söylemedi; söylemesine gerek yoktu. "Antium düşecek," diye kısık bir sesle devam etti Marcus. "Ama İmparatorluk ayakta kalacak. Keris bunu garantiye aldı fakat oğlumun onunla birlikte devam etmediğinden emin olmak istiyor. Onu durdur. Oğlumun tahta geçmesini sağla." Marcus elime uzandı, eli hâlâ sert bir şekilde tuttuğu tenimden kan çıkaracak kadar güçlüydü. "Bunu halledeceğine dair kanınla söz ver."

"Söz veriyorum," dedim. "Kanım ve canım üzerine." Onu iyileştirme arzusu bir kez daha içimi sardı. Bu istekle mücadele ederken, Marcus tekrar konuştu.

"Örümcekkuşu," dedi. "Senin için son bir emrim var."

İyileştir beni. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bu düşünceden tiksinip rahatsız olsam da içimdeki sihir hazır bir şekilde yükseldi. Babamı öldüren, işkence görmemi emreden, kız kardeşimi suistimal eden ve onu döven iblisi nasıl iyileştirebilirdim?

Alevler iyice yaklaşıyordu. *Git Örümcekkuşu! Kaç!*

Marcus elimi bırakıp yan tarafından bir hançer çıkardı ve onu elime tutuşturdu. "Merhamet göster, Kızıl Örümcekkuşu. Emrim bu. Bunu hak etmiyorum. Hatta dileyemiyorum bile ama yine de merhamet edeceksin çünkü sen *iyisin*." Kelimeyi küfreder gibi söyledi. "Kardeşim seni bu yüzden sevdi."

İmparator gözlerimin içine baktı. Her zamanki gibi, gözleri öfke ve nefretle doluydu ama onların ardında Marcus Farrar'ı tanıdığım on beş sene boyunca hiç görmediğim bir şey vardı: kabullenme.

"Yap şunu Örümcekkuşu," diye fısıldadı. "O beni bekliyor."

Bebek Zacharias'ı ve masum bakışlarını düşündüm. Marcus

da bir zamanlar öyle görünüyor olmalıydı. Belki de ikizi Zak ona baktığında bunu görüyordu: Dönüştüğü canavarı değil, olduğu kardeşi...

Babamın ölümünü hatırladım. Annemi ve kız kardeşimi de... Yüzüm ıslaktı. Marcus konuştuğunda, sözlerini zar zor duyabildim.

"Örümcekkuşu, lütfen."

"İmparator öldü." Sesim titredi ama taktığım maskede gücümü buldum ve tekrar konuştuğumda, duygusuzdum. "Çok yaşa İmparator."

Sonra hançeri boğazına sapladım ve Marcus'un gözlerindeki ışık sönene kadar bakışlarımı kaçırmadım.

LII: Laia

Yüzük gözden kaybolmadı.

Kara Muhafız kışlasından çıkıp ahırın yakınlarındaki İmparator Marcus'tan uzakta güvende olabileceğim bir nişe girene kadar kendime ona bakma izni vermedim. Bebek güçlüydü ve Kızıl Örümcekkuşu'nun kardeşi iyiydi. Ona kendisini temiz tutup enfeksiyon kapmaktan kaçınmasını fısıldamıştım fakat Marcus içeri girince yüzümü gören Livia anladı.

"Git," diye fısıldadı. "Havluları değiştirmen gerekiyormuş gibi onları yanına al."

Söylediği gibi yaptım. Aynı anda yüzükleri aşırmak bir anlık işti. Kimse bana bakmadı bile.

Hangisinin Örümcekkuşu'nun yüzüğü, hangisinin aile yadigârı olduğunu bilmediğim için ikisini de aldım. Şimdi onlarla birlikte Antium'un karmakarışık sokaklarında durmuş, boş boş bakarak umut ediyordum.

Sadece hayaletler saldırıya karşı ayakta durabilir. Dişi Aslan'ın varisi Kasap'ın gururunu ele geçirirse, yavaş yavaş yok olacak ve yedi neslin kanı toprağı ıslatmadan Kral tekrar intikam peşinde koşamayacak.

Yüzük gitmeliydi. Neden bu olmamıştı? Onu parmağıma takıp çıkardım ama tuhaf bir yanı vardı. Kolluğum gibi değildi. Normal bir metal parçası gibi geliyordu.

Kehanette kaçırdığım bir detay olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Belki de ona bir şey yapmalıydım. Onu yakmalı ya da Serra çeliğiyle kırmalıydım. Bir askerin düşürmüş olabileceği herhangi bir silah bulmak içine etrafıma baktım.

O anda ensemdeki tüyler diken diken oldu ve birinin beni izlediğini anladım. Son birkaç ay içinde rahatsızlık verici bir şekilde tanıdık olmaya başlayan bir histi.

Bu kez ortaya çıktı. "Affet beni, Serralı Laia." Gecegetiren kısık bir sesle konuştu ama sesindeki gizli şiddet tepemizde uçuşan taşların ıslıklarını ve acı içinde ölen adamların bağrışlarını bastırıyordu. "Bütün çabalarının ve umudunun bir hiç uğruna olduğunu fark ettiğinde yüzünü görmeyi istedim."

"Bir hiç uğruna değildi," dedim. *Olamaz.*

"Bir hiç uğrunaydı." Bana doğru salına salına geldi. "Çünkü elinde tuttuğun Yıldız değil."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzükleri elimden aldı. Haykırdım ama elini yüzüklerin etrafında kapatıp gözlerimin önünde onları toza dönüştürdü. *Hayır. İmkânsız.*

Etrafına yaydığı merak her nedense böbürlenmesinden daha kötüydü.

"Ne yaparsan yap, halkını ortadan kaldıracak ve giderek yaklaşan bir savaşı durduramayacağını bilmek nasıl bir his, Serralı Laia?" dedi.

Benimle oyun oynuyordu. "Patlama olduğunda neden beni kurtardın?" diye ona hırladım.

Bir an kıpırdamadan durdu. Sonra silkelenen kocaman bir kedi gibi omuzları dalgalandı.

"Kardeşine koş, Serralı Laia," dedi. "Seni uzaklara götürecek bir gemi bul. Yaklaşan şeye tanık olmak istemezsin."

"Bütün bir ırkı yok etmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Böyle bir şeyi atlattıktan sonra bunu nasıl isteyebilirsin?"

"Âlimler yıkımı hak ediyor."

"Bizi zaten mahvettin," diye bağırdım. Ona vurmamak için kendimi zor tuttum, korktuğum için değil, sadece işe yaramayacağını biliyordum. "Âlimler'in hâline bak. Başımıza gelenlere bak. Biz bir *hiçiz. Tozuz.* Bak." Sesim artık boğuk çıkıyordu, "Bana ne yaptığına bak. Bana nasıl ihanet ettiğine bak. Yeterli değil mi?"

"Asla yeterli değil." Artık öfkeliydi, sözlerim istemediği hassas bir noktaya dokunmuştu. "Söylediğimi yap, Serralı Laia. Kaç. Shaeva'nın kehanetini duydun. Kütüphane yandı. Ölüler kaçıp her yeri yağmaladı. *Çocuk kana bulanacak ama yaşayacak.* Bunda senin parmağın olduğuna inanıyorum. *İnci çatlayacak, soğuk içeri sızacak.*" Ellerini kaldırıp etrafımızdaki kaosu gösterdi.

Elbette. Antium'un İmparatorluğun İncisi olduğu söylenirdi.

"Cinlerin kehanetleri doğrudur," dedi Gecegetiren. "Türümü serbest bırakacağım ve intikamımızı alacağız."

Ondan bir adım geri çekildim. "Seni durduracağım," dedim. "*Bir yolunu* bulacağım."

"Başarısız oldun." Alev damarlı kızgın elini yüzüme değdirdi ve başlığının altında yakıcı güneşler dışında ona dair hiçbir şey görünmese de gülümsediğini biliyordum. "Şimdi git çocuk." Yüzümü itti. "Kaç."

LIII: Elias

Mauth ve ben hayaletleri bulduk ve onları onlu, ellili ve yüzlü gruplar hâlinde öteki tarafa geçirdik. Ölen Savaşçılar'ın çığlıkları giderek uzaklaşıyordu ve şehri kasıp kavuran alevlerin kükremesi daha boğuktu. Acı çeken ve ölen sivillerle çocukların bağrışları, ilgilendiğim her hayaletle birlikte benim için önemini biraz daha yitiriyordu.

Kaçan hayaletler güdüldükten sonra Karkaunluların hükmettiği hayaletlere döndüm. Onları çağırmak ve kontrol etmek için kullanılan sihir kadimdi ama tanıdık bir yanı vardı, Karkaunlulara bu sihri Gecegetiren ya da onun türü öğretmişti. Ruhlar yaklaşık bir düzine büyücüye bağlıydı. Eğer o büyücüleri öldürürsem hayaletler serbest kalacaktı.

Öldürme konusunda hiç tereddüt etmedim. Sırtıma bağlı olmalarına rağmen silahlarımı bile kullanmadım. Mauth'un sihri içimi doldurdu ve kılıç kullanma becerime başvurduğum kadar kolay bir şekilde onu çağırdım. Büyücülerin etrafında daireler çizip onları teker teker boğarak öldürdük ve en sonunda, gün batımında davullar şehrin ele geçirilen bölgelerini gümbürdeyerek duyururken, kendimi çok iyi bildiğim devasa bir binanın yakınında buldum: Kara Muhafız kışlası.

Daha fazla hayalet aradım ama hiçbir şey bulamadım. Gitmeye hazırlanırken, gözüme esmer bir ten ve kara saçlar ilişti.

Laia...

Hemen ona doğru adım attım, hâlâ insan gibi hisseden zihnimin küçük bir kısmı her zamanki gibi beni ona çekti. Ona yaklaşırken, Mauth'un beni geri çekmesini ya da daha önce Örümcekkuşu'yla karşılaştığımda yaptığı gibi, vücuduma hükmetmesini bekledim. Zihnimde onu hâlâ bir parçam olarak hissetmeme rağmen hiçbir şey yapmadı.

Laia beni görmüştü. "Elias!" Bana doğru koşup kendisini kollarıma atarken neredeyse hıçkıracaktı. O esnada kollarım daha önce birçok kez yaptığım bir şeymiş gibi kendiliğinden onun etrafına dolandı. Tuhaf hissettim. Hayır, tuhaf değildi.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

"Yüzük değildi," diyordu. "Yıldız'ın son parçasının ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek için hâlâ zamanımız olabilir. Bana yardım eder misin?"

Evet, demek istedim.

Ağzımdan "hayır" çıktı.

Gözlerinden şoke olduğunu görebiliyordum ve tıpkı haftalar önce Denizci köyünde olduğu gibi kıpırdamadan durdu. Her şey durmuştu.

Elias...

Zihnimdeki ses benim değildi, cinlere de ait değildi.

Beni tanıyor musun?

"Ta-tanımıyorum."

Uzun zamandır bugünü bekliyordum, seni yaşayanların dünyasına bağlayan son parçaları kopartmanı...

"Mauth?"

Aynı şey, Elias. Bak.

Bedenim donmuş gibi Laia'nın karşısında kaldı ama zihnim tanıdık bir yere gitti. Bu solgun sarı gökyüzünü biliyordum. Yüzeyinin hemen altında bilinmez yaratıkların bulunduğu bu kara denizi... Burayı daha önce Shaeva beni baskından çektiğinde de görmüştüm.

Suyun hemen üzerinde süzülen benim gibi bulanık biri yaklaştı. Onun söylemesine gerek kalmadan kim olduğunu anladım. Mauth...

Benim boyutuma hoş geldin, Elias Veturius.

"O şeyler de ne?" dedim titrek bir sesle, denize işaret ederek.

Onları boş ver, dedi Mauth. *Onları başka bir gün konuşabiliriz.*

Bak. Elini savurunca, gözlerimin önüne duvar halısını andıran görüntüler serildi.

Görüntüler Âlimler'in cinlere açtığı savaşla başlayıp oradan itibaren kötüye gitti, karanlık parçaları dökülmüş mürekkep gibi, çiçek açıp dokundukları her yeri bulandırdılar. Âlim kralın işlediği suçların hayal ettiklerinin ötesine nasıl ulaştığını gördüm.

Gerçeği gördüm: Bu dünyada cinler olmadan denge sağlanamazdı. Onlar yaşayanların ve ölülerin âlemlerinin arasındaki bekçilerdi ve kimse, ne kadar becerikli olursa olsun, bütün bir medeniyetin yerini alamazdı.

Cinler geri dönmeliydi, bu savaş ve yıkım anlamına gelse bile. Onlar olmadan hayaletler birikmeye devam edecekti ve beş, elli ya da beş yüz sene sonra tekrar kaçacaklardı. Bu olduğunda dünyayı *yok edeceklerdi.*

"Neden cinleri serbest bırakmıyorsun? Onlara... Olanları unutturmuyorsun?"

Bir aracıya, senin dünyandan gücümü kullanabilecek bir varlığa ihtiyacım var. Uygarlığı eski haline getirmek için gereken güç, insan, hortlak, cin ya da ifrit fark etmeksizin seçtiğim her aracıyı yok eder.

O anda ilerlemenin bir yolu olduğunu ve bunun cinler için özgürlükten geçtiğini fark ettim ama bu özgürlüğün bedeli olacaktı.

"Laia," diye fısıldadım. "Kızıl Örümcekkuşu. Onlar... onlar acı çekecek ama..."

Sevdiklerini bütün insanlıktan üstün tutmaya mı yelteniyorsun evlat? diye sordu Mauth kısık bir sesle. *Bu kadar bencil olmaya cüret mi ediyorsun?*

"Âlim bir canavarın bin sene önce yaptığı şeyin bedelini neden Laia ve Kızıl Örümcekkuşu ödesin?"

Açgözlülük ve şiddetin bedeli var. Bu bedeli kimin ödeyeceğini her zaman bilemeyiz fakat ne olursa olsun bedel ödenir. Olacaklara engel olamazdım. Bunu değiştiremezdim. Kahretsin.

Bir zamanlar sevdiğin insanlara hayaletlerin olmadığı bir dünya veremezsin. Görevini yapabilirsin. Onlara yaklaşan felakette hayatta kalmaları için bir şans verebilirsin. Bir gün kazanmaları için onlara bir fırsat verebilirsin.

"Ama bugün değil."

Bugün değil. Yabancılarla, arkadaşlarınla, ailenle ve gerçek aşkınla arandaki bağları kopardın. Şimdi bana teslim ol çünkü kaderin bu. İsminin anlamı ve varoluş sebebin bu. Vakit geldi.

Vakit geldi.

Her şeyin değiştiği anı biliyordum. Mauth benimle tamamen bütünleştiğinde sihrin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamadım. Antium'da kendi bedenine dönmüş Laia'nın karşısında duruyordum. Yardımımı istemesi ve onu reddetmemden beri sanki zaman hiç geçmemişti.

O güzel yüze bakınca sevdiğim kızı görmedim. Daha önemsiz birini gördüm. Bütün insanlar gibi yaşlanan, yavaşça ölen birini... Bir ölümlü gördüm.

"E-Elias?"

Kız Laia, konuştuğunda ona döndüm.

"Cinlerin bu dünyada oynamaları gereken bir rol var ve serbest bırakılmalılar." Fani olduğu ve bu haberi kötü karşılayacağı için onunla nazikçe konuştum. "Dünya yeniden inşa edilmeden önce yıkılmalı," dedim, "aksi takdirde denge asla sağlanamaz."

"Hayır," dedi Laia. "Elias, hayır. Söz konusu olan *cinler*. Eğer serbest kalırlarsa...

"Dengeyi tek başıma sağlayamam." Laia'nın anlamasını beklemek hiç adil değildi. Ne de olsa o sadece bir faniydi. "Dünya yanacak," dedim. "Ama küllerinden yeniden doğacak."

"Elias," dedi Laia. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Gitmelisin," dedim. "Seni şimdiden Bekleme Yeri'nde karşılamak istemiyorum. Gökler yardımcın olsun."

"Orası sana ne yaptı böyle?" diye haykırdı Laia. "Yardımına ihtiyacım var, Elias. İnsanların sana ihtiyacı var. Burada binlerce Âlim var. Yıldız'ı bulamazsam bile en azından onları buradan çıkarmalıyım. Bana yardım..."

"Bekleme Yeri'ne dönmeliyim," dedim. "Güle güle, Serralı Laia."

Laia yüzümü tutup gözlerimin içine baktı. İçinde bir karanlık yükseldi, doğaüstü bir şeye benziyordu ama değildi. Doğaüstünün ötesindeydi. Kadimdi, sihrin kendisinin özüydü ve köpürdü.

"Ona ne yaptın?" Laia sanki Mauth'un benimle bütünleştiğini *biliyor* gibi ona sordu. Sanki onu görebiliyordu. "Elias'ı geri ver."

Sesim çıktığında bana ait olmayan korkunç bir gümbürtüydü. Başımı eğmemi izlerken, kendi zihnimde kenara itildiğimi hissettim. "Affet beni sevgili kız," dedi Mauth benim aracılığımla. "Tek yol bu."

Laia'dan geri çekilip doğuya, Alacakaranlık Ormanı'na doğru döndüm. Saniyeler sonra şehri yağmalayan Karkaunlu yığınları arasından geçip onları geride bırakarak hızla kırsal alanda ilerledim ve en sonunda Mauth'la buluştum.

Fakat görevime dönmem gerektiğini bilmeme rağmen derin bir üzüntüye kapılan eski bir yanım kaybettiğim şeye ulaşmaya çalıştı. Tuhaf bir histi.

Vazgeçtiğin şeyin acısı ama dinecek Banu al-Mauth. *Çok kısa bir süre içinde çok fazla şeye dayandın, çok fazla şey öğrendin. Bir gecede hazır olmayı bekleyemezsin.*

"Bu..." Doğru kelimeyi aradı. "Canımı yakıyor."

Teslimiyet her zaman acıtır ama sonsuza kadar sürmeyecek.

"Neden ben?" diye sordum. "Neden sen değil de biz değişmek zorundayız? Neden biz daha az insan olmak zorundayken, sen daha insani olmayı denemiyorsun?"

Okyanusun dalgaları kükrer durur, onların arasında yüzmek zorunda olan insanlardır. Rüzgâr soğuk ve sert eser, ona karşı kendisini

koruması gerekenler insanlardır. Yer sarsılır ve çatlar, her şeyi yutar ve yok eder ama üzerinde yürümek zorunda olan insanlardır. Ölüm için de aynı şey geçerli. Ben teslim olamam Elias. Teslim olmalısın.

"Artık kendim gibi hissetmiyorum."

Çünkü kendin değilsin. Sen bensin. Ben senim. Bu şekilde hayaletleri öteki tarafa geçireceğiz ve böylece dünyan onların yırtıcılığından korunmuş olacak.

Antium'u geride bırakırken sessizleşti. Çok geçmeden savaşı unuttum. Sevdiğim kızın yüzünü unuttum. Sadece önümdeki görevi düşündüm.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

LIV: Laia

Elias ortadan kaybolduktan dakikalar sonra Aşçı beni ahırın yanında buldu. Elias'ın ardından şaşkınlıkla bakakalmıştım. O iki hafta önce yanından ayrıldığım, beni Gecegetiren'in cehenneminden geri getiren ve bana bir yolunu bulacağını söyleyen Elias değildi.

Ama sonra söylediklerini hatırladım: *Farklı görünürsem, seni sevdiğimi unutma. Bana ne olursa olsun...*

Ona ne olmuştu böyle? İçimde ona aniden sertçe çıkış yapan şey neydi? Gecegetiren'in bana Adisa'da söylediklerini düşündüm: *Kendi kalbinde yatan karanlığı bilmiyor musun?*

Elias'la daha sonra uğraş Laia. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Şehir düşmüştü. Başarısız olmuştum ve Âlim köleler burada mahsur kalmıştı. Antium üç taraftan kuşatılmıştı. Karkaunlular sadece Videnns Dağı'na yaslanmış, kuzeyine ulaşamamışlardı.

Aşçı ve ben şehre oradan girmiştik ve oradan kaçacaktık. Âlimler'in kaçışına bu şekilde yardım edecektik.

Çünkü içimdeki bu hissi, bütün çabalarımın, uğraştığım her şeyin bir hiç anlamına gelmesinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Her şey ve herkes bir yalandı. Her şey acımasız, merhametsizdi ve adalet yoktu.

Bu duygunun daha önce de üstesinden gelmiştim ve tekrar gelecektim. Hiç hoş olmayan bu yakıcı dünyada, bu kan ve çılgınlık karmaşasında, adalet sadece onun peşinde koşanlar için vardı. Onlardan biri olmazsam ne olayım!

"Kız." Aşçı sokakların arasından çıktı. "Ne oldu?"

"Denizci Elçiliği hâlâ açık mı?" diye sordum dövüş seslerinden uzaklaşırken. "Karkaunlular o tarafı da ele geçirdi mi yoksa oradan kaçabilir miyiz?"

"Kaçabiliriz."

"Güzel," dedim. "Mümkün olduğunca çok Âlimi kurtarmalıyız, anlıyor musun? Onları elçiliğe senin yanına yollayacağım. Onlara nereye gitmeleri gerektiğini söylemelisin."

Karkaunlular şehrin ikinci kademesini aştı. Birkaç saat içinde elçilikte olacaklar, o zaman ne yapacaksın? Şimdi benimle kaç. Âlimler kendi çıkış yollarını bulur."

"Bulamazlar," dedim. "Çünkü bir çıkış yolu *yok*. Üç tarafımız da çevrili. Kaçış yolları olduğunu bilmiyorlar."

"Bunu yapmayı başka birine bırak."

"Başka kimse *yok*! Sadece biz varız."

"Bu aptalca bir fikir," dedi Aşçı. "İkimizin de ölümüne sebep olacak."

"Senden hiçbir zaman bir şey istemedim." Aşçı'nın ellerini tutunca irkildi ama onu sıkıca tuttum. "Hiç fırsatım olmadı. Senden benim için bunu yapmanı istiyorum. *Lütfen*. Onları elçiliğe göndereceğim. Onları şehirden çıkar."

Yanıt vermesini beklemedim. Az önce ona söylediklerimden sonra hayır demeyeceğini bildiğim için arkamı dönüp koştum.

Âlimler'in Bölgesi panik hâlindeydi, insanlar telaşla akrabalarını arıyor ve şehirden kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorlardı. Meydanda koşan kızlardan birini durdurdum. Benden birkaç yaş küçük görünüyordu.

"Herkes nereye gidiyor?" diye sordum ona.

"Kimse nereye gideceğini bilmiyor!" diye sızlandı kız. "Annemi bulamıyorum, Savaşçılar'ın hepsi gitti, şehri tahliye etmeye başlamış olmalılar ama kimse bize bir şey söylemedi."

"Ben Serralı Laia'yım," dedim. "Karkaunlular şehre girdi. Yakında burada olacaklar ama gitmenize yardım edeceğim. Denizci Elçiliğinin yerini biliyor musun?"

Kız başını sallayınca rahat bir nefes verdim. "Herkese, gördüğün bütün Âlimler'e Denizci Elçiliği'ne gitmelerini söyle. Yüzü yaralı kadın sizi şehirden çıkaracak. Onlara eşyalarını bırakıp hemen gitmelerini söyle."

Kız hızla başını sallayıp koşarak uzaklaştı. Darin'in yaşında bir başka Âlimi yakalayıp ona da aynı mesajı verdim. Durup dinlemeye razı olan herkese elçiliğe gidip yüzü yaralı kadını bulmalarını söyledim. Onlara ismimi söylediğimde, gözlerinden beni tanıdıklarını anladım fakat savaş sesleri giderek yaklaşıyordu ve hiçbiri soru sorarak vakit kaybedecek kadar aptal değildi. Mesaj yayıldı ve çok geçmeden Âlimler hep birlikte meydanda kaçışmaya başladı.

Göklerden bölgedeki herkesin mesajı almış olmasını umdum ve şehre daldım. Kız haklıydı, gördüğüm Savaşçılar sadece askerlerdi ve hepsi savaşa doğru koşuyordu. Aşçı'yla Antium'a yaklaşırken gördüğümüz vagonları düşündüm. En varlıklı Savaşçılar haftalar önce yola çıkmıştı. Başkentlerinden vazgeçip askerleri, Avamlar'ı ve Âlimler'i ölüme terk etmişlerdi.

Davulların mesajlarını dinledikleri için dikkatleri dağılan iki Savaşçı'nın gözetimi altında enkazı temizleyen bir grup Âlim gördüm. Kısık ve telaşlı bir sesle mesajı tartışırken, onlar da benim gibi yakından gelen savaş seslerinin farkındaydı. Savaşçılar'ın dalgınlığından faydalanıp gizlice Âlimler'e yaklaştım.

"Kaçıp gidemeyiz." Kadın, Savaşçılar'a korku dolu bir bakış attı. "Peşimizden gelirler."

"Kaçmalısınız," dedim. "Eğer onlardan şimdi kaçmazsanız, Karkaunlulardan kaçacaksınız ama o zaman gidebileceğiniz bir yer olmayacak."

Gruptaki konuşmalarımızı duyan bir başka kadın kazmasını bırakıp uzaklaştı, Âlimler'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Birkaç çocuğu kapan yaklaşık altmış yetişkin kaçışırken, Savaşçılar ne olduğunu bile anlamadan, farklı yönlere koşarak gözden kayboldu.

Âlimler'i teşvik edip görebildiğim herkesi uyarmak için duraksadım ve onlardan mesajı yaymalarını istedim. Yabancılar

Bölgesi'ne vardığımda, yüzlerce Âlimin elçiliğe doğru koştuğunu gördüm.

Savaş önümdeki sokaklara taşmıştı. Bir grup Savaşçı yardımcı asker kendilerinden çok daha büyük bir Karkaun kuvvetiyle çarpışıyordu. Barbarların çeliği yardımcı askerlerin kılıçlarında kırılsa da Savaşçılar baskı altındaydı ve çok sayıda düşmanın karşısında sıkışmışlardı. Eğer bu şehrin her yanında oluyorsa, o hâlde hava kararana kadar Barbarlar şehrin kontrolünü ellerine geçireceklerdi.

Çarpışmanın etrafından dolandım ve elçiliğe vardığımda, Âlimler'in kapılardan dışarı döküldüğünü gördüm. Herkese merdivenlerden inip tünellere girmesini emreden Aşçı'nın aksi ve boğuk sesini duyar duymaz tanıdım.

"Nihayet gelebildin!" dedi Aşçı beni görünce. "Aşağı in. Bu kölelerden birkaçı yolu biliyor. Onları takip et." Aşçı yüzüme baktı ve en azından herkesin gittiğinden emin olana kadar buradan ayrılmak gibi bir planım olmadığını görünce homurdandı.

Aşçı konuşurken bile daha fazla Âlim geliyordu. Artık aralarında Savaşçılar da vardı, giysilerine bakılırsa çoğu Avamdı. Bu kadar çok Âlimin bu tarafa hücum etmesinin bir sebebi olduğunu düşünerek kalabalığın peşine takılmışlardı.

"Kahretsin kızım," dedi Aşçı. "Ne yaptığını gördün mü?"

Savaşçılar'a içeri girmelerini işaret ettim. "Çocuğu ağlayan bir anneye buradan kaçamayacağını söyleyemem," diye çıkıştım. "Savaşçı olup olmaması umrumda değil. Senin umrunda mı?"

"Kahrolası," diye hırladı Aşçı. "Tıpkı baban gibisin." Dudaklarını birbirlerine bastırıp bıkkınlıkla arkasını döndü. "Kımıldayın, sizi tembeller!" Aşçı sinirini en yakınındaki Âlimler'den çıkardı. "Arkanızda yaşamayı sizin kadar isteyen yüzlerce insan var!"

Aşçı'nın tehdidiyle cesaretlenen Âlimler, tünellerde yavaşça ilerledikçe elçilik boşalmaya başladı ama yeterince hızlı değildi.

Sokaklara doluşan Karkaunlular yaklaşıyordu. Savaşçılar'ı aşmışlardı.

Bir grup yardımcı askerin yere devrildiğini, etrafa saçılan kan ve iç organların havayı kızıla boyadığını gördüm. İmparatorluğun kötülüklerini çok iyi bilmeme rağmen, gözlerim kızardı. Yok edilen düşmanlarım olsa bile Savaşın vahşiliğini hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Gitme vakti geldi." Aşçı omzumda belirdi ve beni mahzenin basamaklarına doğru itti. İtiraz etmedim. Şehirde hâlâ Âlimler kaldığından hiç şüphem yoktu ama elimden geleni yapmıştım.

"Bana bu konuda yardım et." Aşçı emin ellerle mahzenin kapısına bir demir taktı. Yukarıda camlar kırıldı ve onu Karkaunluların ulumaları izledi.

Aşçı kapıda bir şeyi kurcaladı ve en sonunda çok uzun bir fitile benzer bir şey çıkardı. Saniyeler sonra kıvılcım saçtı.

"Siper al!" Tünele giden kapıya doğru koştuk ve yer sarsılmaya başlarken onu kapattık. Tüneller inledi ve uzun bir süre tepemizdeki taşların çökmesinden endişelendim ama toz yere çöktüğünde geçit hâlâ ayaktaydı, Aşçı'ya döndüm.

"Patlayıcılar mı? Nasıl?"

"Denizciler bol bol stoklamışlar," dedi Aşçı. "Musa'nın küçük arkadaşları gösterdi. Pekâlâ kızım, hepsi bu. Tünelin girişi kapandı. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi," dedim, "bu şehirden mümkün olduğunca uzaklaşacağız."

LV: Kızıl Örümcekkuşu

Karkaunlular şehrin kapılarını ardı ardına aşarak Antium'a dolarken, savaşçılarının çığlıkları içimi ürpertti. Hayaletlerin hükmettiği askerler Elias sayesinde gitmişti.

Olan olmuştu. Askeri birliklerimizin büyük bir kısmını yok etmişlerdi. Marcus haklıydı. İmparatorluğun başkenti kaybedilmişti.

Saf bir öfke hissediyordum, beni gördüğüm her Karkaunluyu parçalamaya iten parlak bir alev gibiydi bu öfke. Uzakta, arkasında bir grup askerle şehirde ilerleyen o tanıdık sarışını görünce gözüm döndü.

"*Seni hain sürtük!*"

Keris beni duyunca durdu ama arkasını dönmek için acele etmedi.

"Nasıl yaparsın?" Sesim titredi. "Kendi halkına bunu nasıl yaparsın? Sırf taht uğruna mı? Hükmettiğin insanların sevgisine sahip değilsen İmparatoriçe olmanın ne anlamı var? Hükmedecek kimsen yoksa bütün bunların ne anlamı var?"

"İmparatoriçe mi?" Keris başını eğdi. "İmparatoriçe olmak gibi bir arzum yok kızım. Gecegetiren bana Kabileler, Âlimler, Denizciler, Karkaunlular ve dünyadaki bütün insanlar üzerinde egemenlik kurmayı teklif ederken, neden İmparatoriçe olmakla yetineyim ki?"

Hayır... ah kahretsin, hayır.

Artık kaybedecek bir şeyim, taviz vermem gereken Aile Reisleri ve itaat etmem gereken emirler olmadığı için bir iblis ruhu gibi bana hükmeden öfkeme uyup o anda üzerine atıldım.

Kumandan rahatlıkla kenara çekildi ve saniyeler içinde, hepsi Maskeli olan adamları beni sabitledi. Elinde parlayan bıçağı hafifçe alnım ve yanaklarımda gezdirdi.

"Acaba acıyacak mı?" diye mırıldandı Keris.

Sonra arkasını dönüp atına bindi ve uzaklaştı. Adamları o gidene kadar beni tuttu, sonra beni sakatat gibi yolun kenarına attılar.

Peşlerine düşmedim. Onlara bakmadım bile. Kumandan beni öldürbilirdi ama yaşamama izin verdi. Sebebini gökler bilirdi ama bu fırsatı kaçırmayacaktım. Davulları dinledim ve çok geçmeden birkaç yüz askerle birlikte hâlâ hayatta olan Kara Muhafız adamlarına doğru koştum, bir Tüccar mahallesinin meydanında bir grup saldırgana karşı koymaya çalışıyorlardı. Hâlâ hayatta olmasını umarak Dex'i görmeye çalıştım, beni bulduğunda neredeyse kaburgalarını kıracaktım.

"Adamlarımız hangi cehennemde Dex?" diye gürültüde sesimi duyurmaya çalışarak bağırdım. "Geriye bu kadar kişi kalmış olamaz!"

Bir düzine yarası kanayan Dex başını iki yana salladı. "Bu kadar kaldı."

"Tahliye?"

"Binlerce kişi Kâhinler'in mağaralarına gitti. Binlerce kişi hâlâ tünellerde. Girişler yıkıldı. Geçebilenler..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. En yakınımızdaki davul kulesi bir mesaj yayıyordu. Bütün gürültünün arasında neredeyse kaybolmuştu ama sonunu yakalayabildim: Karkaun kuvvetleri Seyyah Geçidi'ne yaklaşıyor.

"Harper halkımızı geçidin hemen ötesinde dışarı çıkaracaktı," dedim. *Livia*, diye içimden haykırdım. *Bebek!* "Karkaunluların orada gözcüleri olmalı. Eğer o pislikler geçide ulaşırsa Harper'ın tahliye ettiği herkesi katlederler."

"Neden peşimize düşsünler?" diye sordu Dex. "Şehri aldıklarını bildikleri hâlde neden?"

"Çünkü Grímarr Antium'un onda kalmasına izin vermeyeceğimizi biliyor," dedim. "Adamları üstünlüğü ele geçirmişken, onlarla daha sonra savaşmamamız için mümkün olduğunca çok

sayıda Savaşçı öldürmek istiyor." Ne söylemem gerektiğini biliyordum ve kendimi bunu söylemeye zorladım.

"Şehri kaybettik. O artık Grímarr'ın." Gökler burada o iblisin boyunduruğu altında kalan zavallılara yardım etsin. Onları unutmayacağım ama kaçma şansı olanları kurtarmak istiyorsam, şimdi burada kalanları kurtaramazdım. "Emrimi ilet: Kalan bütün askerlerimizin derhâl geçide gitmelerini istiyorum. Bu bizim son şansımız. Onları durduracaksak bunu orada yapacağız."

★★★

Dex, adamlarım ve ben, şehrin kuzey sınırının hemen ötesindeki geçide vardığımızda, Karkaunlu kuvvetler bizi ezmeye kararlı bir şekilde topluca ilerliyordu.

Antium'un kuzey kapılarından dışarı dökülüp Seyyah Yolu'na çıkmalarını izlerken, bu savaşı kazanamayacağımızı biliyordum. Yanımda en fazla bin adam vardı. Düşmanın ise on binden fazla askeri vardı ve gerekirse şehirden binlercesini daha çağırabilirlerdi. Üstün kılıçlarımızla bile onları yenemezdik.

Seyyah Geçidi geniş bir vadinin tepesinde yer alan iki sarp kayalığın arasında üç metre genişliğinde bir geçitti. Seyyah Yolu vadi boyunca kıvrılıp geçitten geçerek Kâhinler'in mağaralarına doğru ilerliyordu.

Omzumun üzerinden Karkaunluların uzağına baktım. Buraya vardığımda Seyyah Yolu'nun boş olmasını, tahliye edilenlerin çıkıp gittiğini umuyordum fakat yolda yüzlerce Savaşçı ve Âlim olduğunu fark ettim. Daha fazlası Kâhinler'in mağaralarına gitmek için tünel girişlerinden çıkıyordu.

"Harper'a bir mesaj götür," dedim Dex'e. "Mesajı kendin ilet. En son kişi geçince beyaz dumanla işaret versin. Sonra mağaraların girişini çökertsin. Beklemeyecek, sen de beklemeyeceksin."

"Örümcekkuşu..."

"Bu bir emirdir Yüzbaşı Atrius. Livia'yı güvende tut. Yeğenimi güvende tut. Onu tahta çıkar." Kardeşim bana baktı. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyordu, onu burada görmek istemiyordum. Bugün burada halkımla birlikte ölecektim ama o ölmeyecekti.

"Ölene kadar görev, her şeyden önce gelir." Dex selam verdi.

Maskeliler, yardımcı askerler ve lejyonerlerden oluşan adamlarıma döndüm. Hepsi de ardı ardına saldırılardan sağ çıkmıştı. Yorgun ve perişanlardı.

Asker olarak birçok güzel konuşma duymuştum. Hiçbirini hatırlamıyordum. Sonuçta Keris'in bana uzun zaman önce söylediği sözleri hatırladım ve göklerden bu sözlerin onun peşini bırakmamasını umdum.

"Başarı var,"dedim. "Bir de başarısızlık. Aradaki bölge yaşayamayacak kadar zayıf olanlara göredir. *Ölene kadar görev her şeyden önce gelir.*"

Adamlarım kükreyerek bunu tekrarladı, organize olup kalkanlarımız, mızraklarımız ve kılıçlarımızla sıra sıra dizildik. Okçularımızın çok az oku kalmıştı ama ellerindekileri hazırladılar. Karkaunlular bize doğru tepeyi tırmanırken vadideki gürültü arttı. Artık kanım kaynıyordu, savaş balyozumu çıkarıp hırladım.

"Gelin pislikler. Bana gelin!"

Birdenbire Karkaunlular, uzaktan gelen bir gök gürültüsü olmaktan çıkıp bizden geriye kalan herkesi ortadan kaldırmaktan başka bir şey istemeyen binlerce kişilik öfkeli bir sürüye dönüştü. Arkamızdaki geçitte insanlar haykırdı.

Şimdi, diye içimden geçirdim, *Savaşçılar'ın neden yapıldığını görelim.*

★★★

Bir saat içinde, Karkaunlular öndeki kuvvetlerimizin yarısını yok etti. Her şey kan, acı ve vahşetten ibaretti. Yine de savaştım ve adamlarım da yanımda savaşırken arkamızda şehirden kaçanlar yolda ilerlemeye devam etti.

Daha hızlı, dedim onlara içimden. *Gökler aşkına, daha hızlı gidin.* Karkaunlular dalgalar halinde gelmeye devam ederken beyaz dumanı görmeyi bekledik. Beş yüz kişiden dört yüze düştük. Sonra iki yüze, elliye... Yine de dumanı göremedik.

Geçit daha fazla tutamayacağımız kadar genişti. Cesetlerle doluydu ama Karkaunlular, sanki tepe, ölen vatandaşları kayadanmış gibi onların üzerinden tırmanmaya devam etti.

Şehirden korkunç bir ses yüseldi. Üçüncü Sınav'dan sonra Blackcliff'in sessizliğinden daha kötüydü, Kauf mahkûmlarının acı dolu inlemelerinden daha felaketti. Bu Karkaunluların vahşetiyle yüzleşen, geride bıraktığımız insanların çığlıklarıydı. Kurtlar artık halkımın arasındaydı.

Bocalayamazdık. Seyyah Yolu'nda hâlâ yüzlerce insan vardı ve tünellerden düzinelercesi çıkıyordu. *Biraz daha zamana ihtiyacım var. Biraz daha...*

Ama daha fazla zamanımız olmayacaktı. Sol tarafımda, Karkaunluların oklarıyla iki adamım daha öldü. Balyozum tenimi sırılsıklam eden kan yüzünden avucumdan kaydı. Çok daha fazlası geliyordu, hem de çok... Hepsiyle dövüşemezdim. Yardım çığlığı attım. Karkaunluların savaş naraları dışında bir karşılık bulamadım.

En sonunda yalnız olduğumu anladım. Arkamda savaşacak kimse kalmamıştı. Bütün adamlarım ölmüştü.

Karkaunlular hâlâ ceset duvarlarının üzerinde kabarmaya devam ediyordu. Gökler, bitmek tükenmek bilmiyorlar mıydı? Hiç vazgeçmeyecekler miydi?

Vazgeçmeyeceklerini anladığımda çığlık atmak, haykırmak ve öldürmek istedim. Bu geçidi paramparça edeceklerdi. Yaralı

tavşanları avlayan çakallar gibi, tahliye edenlerin peşine düşeceklerdi.

Gökyüzünde beyaz duman görmeyi umdum. *Lütfen, lütfen.* Sonra omzumda keskin bir acı hissettim. Şaşkınlıkla aşağı bakınca, omzuma bir ok saplandığını gördüm. Üzerime gelen bir sonraki oku saptırdım ama çok daha fazla okçu geliyordu. Çok fazlalardı.

Bu olamaz. Mümkün değil. İmparatorluğun umudunu kollarında taşıyan kız kardeşim orada bir yerdeydi. Henüz mağaralara ulaşmamış olabilirdi.

Onu, bebek Zacharias'ı ve Karkaunlularla savaşacağını söyleyen iki küçük kızı düşününce, kalan bütün gücümü topladım. Ben Barbarların kâbusundan bir şeydim, gümüş yüzlü, cehennemden gelen, kana bulanmış bir iblistim ve geçmelerine izin vermeyecektim.

Öldürüp durdum ama doğaüstü bir yaratık değildim. Etten ve kemikten yaratılmıştım, gücüm tükeniyordu.

Lütfen. Lütfen. Biraz daha zaman... Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Ama vaktim tükendi. Bitti.

Çok yakında test edileceksin evladım. Değer verdiğin her şey yanıp kül olacak. O gün hiç dostun olmayacak. Hiç müttefiğin olmayacak. Silah arkadaşın olmayacak. O gün, bana olan güvenin tek silahın olacak.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Yardım edin," diye hıçkırdım. "Lütfen, lütfen bana yardım edin. Lütfen." Ama beni duyamazken, bana nasıl yardım edebilirdi? Burada yokken, nasıl yardım sunabilirdi?

"Kızıl Örümcekkuşu."

Arkamı dönünce Gecegetiren'i karşımda buldum. Elini kaldırıp şıklatan cinin muazzam gücü Karkaunluları durdurdu. Tarafsızca göz gezdirdi. Sonra bana doğru döndü ama konuşmadı.

"Benden ne istiyorsan al," dedim. "Yeter ki onları kurtar, lütfen..."

"Ruhunun bir parçasını istiyorum Örümcekkuşu."

"Sen..." Başımı iki yana salladım. Anlamıyordum. "Canımı al," dedim. "Eğer bedeli buysa..."

"Ruhunun bir parçasını istiyorum."

Çaresizce anlamaya çalıştım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Karanlıktan çıkan bir hayalet gibi aklıma bir anı geldi: Haftalar önce Quin'e Elias'ın maskesini verdiğimde bana söylediklerini hatırladım.

Bilirsin, onlar bizim bir parçamız oluyor ancak bizimle birleştiklerinde, gerçek kişiliğimizi buluyoruz. Babam maske yüzümüzle kaynaştıktan sonra, askerin kimliği olduğunu ve onsuz ruhunun bir parçasının geri dönüşü olmaksızın elinden alındığını söylerdi.

Ruhunun bir parçası...

"Bu sadece bir maske," dedim. "Sandığın..."

"Kâhinler uzun süredir ortalıkta görünmeyen bir silahın son parçasını senin maskene yerleştirdi," dedi Gecegetiren. "Onu sana verdikleri günden beri bunu biliyorum. Sana dair her şey, seni şekillendiren ve olduğun her şey bugün içindi Kızıl Örümcekkuşu."

"Anlamıyorum."

"Halkına olan sevgin çok derin. Blackcliff'te geçirdiğin yıllarda büyümeye başladı. Navium'da çekilen acıları görüp revirde çocukları iyileştirdiğinde bu sevgi derinleşti. Kız kardeşini iyileştirdiğinde ve yeğenine ülkene olan sevgini aşıladığında iyice güçlendi. Kuşatmaya hazırlanan halkının gücünü gördüğünde de sevgin arttı. Antium'un surlarında onlarla birlikte savaşırken bu sevgi ruhunla bütünleşti. Şimdi de onlar için yapacağın fedakârlıkla son bulacak."

"O hâlde kafamı kopart çünkü maskemi çıkaramam," dedim hıçkırarak. "Bu benim bir parçam, vücudumun yaşayan bir parçası. Tenime gömüldü."

"Bedelim bu," dedi Gecegetiren. "Onu senden almayacağım. Seni tehdit etmeyeceğim ya da zorlamayacağım. Maskeyi yüreğinde sevgiyle sunmalısın."

Omzumun üzerinden Seyyah Yolu'na baktım. Yüzlerce insan yukarı çıkıyordu ve mağaralarda binlercesinin olduğunu biliyordum. Şimdiden çok fazla insan kaybetmiştik. Daha fazlasını kaybedemezdik.

Karanlığı zapteden tek şey sensin.

İmparatorluk için, anneler ve babalar için, kız ve erkek kardeşler için, aşıklar için...

İmparatorluk için Helen Aquilla, halkın için...

Yüzümü tutup yırttım. Tenimi tırmaladım, uluyup acı acı bağırarak maskeye beni bırakması için yalvardım.

Artık seni istemiyorum, sadece halkımın güvende olmasını istiyorum. Bırak beni, lütfen bırak beni. İmparatorluk için bırak beni. Halkım için bırak beni. Lütfen, lütfen.

Yüzüm yanıyordu. Maskeyi tırnakladığım yerden kan akıyordu. İçimde en esaslı yanım onu düşüncesizce kopartmama isyan etti.

Bir maske askerin kimliğidir.

Ama kimliğim umrumda değildi. Artık asker olmak bileu umrumda değildi. Sadece halkımın yaşamasını, bir günü daha görmesini istiyordum.

Maske beni bıraktı. Boynum ve yanaklarımdan akan kan gözlerime de girdi. Göremiyordum. Hareket etmekte zorlanıyordum. Yakıcı acı yüzünden öğürdüm.

"Al onu." Sesim Aşçı'nınki kadar boğuktu. "Al ve onları kurtar."

"Maskeyi bana neden sunuyorsun Örümcekkuşu? Söyle."

"Çünkü onlar benim halkım!" Maskeyi ona uzattım, almayınca onu ellerine tutuşturdum. "Çünkü onları seviyorum, onları hayal kırıklığına uğrattığım için ölmeyi hak etmiyorlar!"

Gecegetiren derin bir saygı duyduğunu belirtir gibi başını eğerken yere yığıldım. Elini sallayıp ortalığı kasıp kavurmasını bekledim. Aksine, arkasını dönüp uzaklaştı ve bir yaprak gibi havaya yükseldi.

"Hayır!" Neden Karkaunlularla savaşmıyordu? "Bekle, sana güvendim! Lütfen... demiştin ki... Bana yardım etmelisin!"

Gecegetiren omzunun üzerinden arkamdaki ve ötemdeki bir şeye baktı. "Yardım ettim, Kızıl Örümcekkuşu."

Bunun üzerine rüzgârın alıp götürdüğü kara bir bulut gibi gitti. Karkaunluları tutan güç kesildi ve sayamayacağım kadar çok adam üzerime doğru gelmeye başladı. Savaşamayacağım kadar kalabalıklardı.

"Geri dön." Sesim çıkmıyordu. Çıksa bile önemi yoktu. Gecegetiren gitmişti. Gökler, savaş balyozum, kılıcım neredeydi?

Silahım yoktu. Gücüm kalmamıştı.

Hiçbir şeyim yoktu.

LVI: Laia

Tünellerden parlak günışığına çıkınca, kan kokusu suratımı ekşitmeme sebep oldu. Yüz metre ötede dar bir geçidin başında kocaman bir ceset yığını duruyordu. Geçidin ardında Antium şehrini görebiliyordum.

Cesetlerin yanında, Kızıl Örümcekkuşu koyu renk cübbeli Gecegetiren'in önünde diz çökmüştü.

Gecegetiren'in Kızıl Örümcekkuşu'na ne söylediğini bilmiyordum. Sadece Kızıl Örümcekkuşu haykırdığında, sesinin annemin ölüm haberini alan büyükanneminkine benzediğini biliyordum.

Bu bir yalnızlık haykırışıydı. İhanet, çaresizlik...

Cin arkasını döndü. Bana doğru baktı. Sonra rüzgârda gözden kayboldu.

"Kız." Aşçı arkamdan yetişti, geride kimsenin kalmadığından emin olmak için benim tarafımdaki tüneli gözden geçirmişti. Son Âlimler ortadan kaybolalı uzun zaman olmuştu. Artık sadece ikimiz kalmıştık. "Hadi gidelim! Geliyorlar!"

Karkaunlular geçide doğru ilerlerken, Örümcekkuşu savaş balyozuna doğru sürünüp yerden kalkmaya çalıştı. Yalpalayarak dönüp arkasındaki gökyüzünde ince bir beyaz duman yükselen yere baktı.

Örümcekkuşu hıçkırarak dizlerinin üzerine çöküp balyozunu bıraktı ve başını eğdi. O anda ölmeye hazır olduğunu anladım.

Onu ölüme terk edemeyeceğimi de biliyordum.

Aşçı'nın yanından, güvenli yoldan ayrılıp Kızıl Örümcekkuşu'na doğru ilerlemeye başladım. Ona saldıran Karkaunlunun üzerine atıldım, adam dişleriyle boğazıma hamle yaparken hançerimi karnına saplayıp onu kenara ittim. Hançeri adamın

karnından tam zamanında çıkarıp bir başka Karkaunlunun boğazını yardım. Üçüncüsü arkamdan saldırırken sendeledim ve yuvarlanarak kenara çekilirken bir ok adamın kafasını patlattı.

Aşçı arka arkaya oklar fırlatıp bir Maskeli'nin kesinliğiyle Karkaunluları infaz ederken ağzım açık kaldı. Duraksayıp ölmüş bir Karkaunlunun sırtından bir kılıf dolusu ok aldı.

"Örümcekkuşu'nu tut!" Aşçı kolunu Kızıl Örümcekkuşu'nun sol omzunun altına sokarken, ben de onu sağ tarafından destekledim. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde Seyyah Yolu'nda tökezleyerek ilerlemeye başladık fakat Örümcekkuşu zar zor yürüyebiliyordu. Çok yavaş ilerliyorduk.

"İşte." Aşçı bir kaya kümesine başıyla işaret etti. Güçlükle onun arkasına tırmanıp Örümcekkuşu'nu yere yatırdık. Düzinelerce Karkaunlu geçitten tırmandı. Çok geçmeden sayıları yüzleri bulacaktı. En fazla birkaç dakikamız vardı.

"Bu işten nasıl sıyrılacağız?" diye fısıldadım Aşçı'ya. "Onu burada bırakıp gidemeyiz."

"Kumandan'ın neden hiç başarısızlığa uğramadığını biliyor musun kızım?" Aşçı zamanlaması çok tuhaf olan bu soruya yanıt vermemi beklemiyor gibi göründüğü için konuşmaya devam etti. "Çünkü kimse onun hikâyesini bilmiyor. Onun hikâyesini öğrenirsen zayıflığını da çözersin. Zayıflığını öğrenirsen, onu yok edebilirsin. Bu konuda Musa'yla konuş. O sana yardım eder."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü o vahşi iblis kraliçeden benim için intikam alacaksın," dedi Aşçı. "Ve bilmelisin. Kalk. Örümcekkuşu'nu o tepeye çıkar. Savaşçılar o mağaraların girişlerini hâlâ kapatmadılarsa, yakında kapatacaklar. Hızlı hareket etmelisin."

Bir grup Karkaunlunun Seyyah Yolu'nda hızla bize doğru yaklaştığını görünce, Aşçı kalkıp onlara bir düzine ok fırlattı. Barbarlar düştü ama geçitten daha fazlası geliyordu.

"Elli okum daha var kızım," dedi Aşçı. "Oklar bitince işimiz

biter. O pisliklerden en fazla üç ya da dördüyle mücadele edebiliriz, yüzlercesiyle veya binlercesiyle değil. Birimizin onları oyalaması gerekiyor."

Ah. *Ah hayır.* Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Nihayet neyi kastettiğini anlıyordum. "Kesinlikle olmaz, *hayır.* Seni burada ölmeye terk edemem."

"Git!" Annem beni Örümcekkuşu'na doğru iterken, dişlerini gösterse de gözleri dolmuştu. "Beni kurtarmak istemezsin! Buna değmem. Git!"

"*Gitmeyeceğim.*"

"Kauf Hapishanesi'nde ne yaptığımı biliyor musun kızım?" Bunu söylerken gözlerinde nefret vardı. Kim olduğunu bilmeden önce, o nefretin bana yönelik olduğunu sanıyordum. Şimdi bunun benimle ilgisi olmadığını anlıyordum. O kendisine duyduğu nefretti. "Bilseydin, *kaçardın.*"

"Ne yaptığını biliyorum." Asil olmanın zamanı değildi. Kolundan tutup onu Örümcekkuşu'na doğru sürüklemeye çalıştım. Yerinden kıpırdamadı. "Bunu Darin'i ve beni kurtarmak için yaptın çünkü babam ve Lis senin kadar güçlü değillerdi. Eninde sonunda pes edeceklerini ve o zaman hepimizin öleceğini biliyordun. Bunu öğrendiğim anda anladım anne. Bunu öğrendiğim anda seni affettim ama benimle gelmelisin. Kaçabiliriz."

"Kahretsin." Aşçı omzumu kavradı. "Kızım, beni dinle. Bir gün çocukların olacak ve saçlarının bir teline zarar gelmesine izin vermektense, bin kez işkence görmeye razı olacağını öğreneceksin. Bana bu lütfu bağışla. L-L-L-Lis'i korumam gerektiği gibi seni korumama izin ver." Kız kardeşimin ismini güçlükle söyledi. "B-ba-babanı korumam gerektiği gibi..."

Konuşamamasına hiddetlenip arkasını döndü ve oklarını yayın kirişine yerleştirip arka arkaya fırlattı.

Hayalet çökecek, teni solacak.

Hayalet ben değildim. Oydu. Küllerinden doğan Serralı Mirra'ydı.

Eğer öyleyse, kehanetin bu mısrasıyla mücadele etmeliydim.

Annem döndü ve Örümcekkuşu'nu kavrayıp onu yukarı kaldırdı. Gözleri titreyerek açılan Kızıl Örümcekkuşu bütün ağırlığını anneme verdi, sonra annem onu bana itti.

Örümcekkuşu'nu yakalamaktan başka seçeneğim yoktu, beklenmedik ağırlığı karşısında dizlerim büküldü ama Örümcekkuşu doğrulup benden destek alarak kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştı.

"Seni seviyorum L-L-Laia." Annemin dudaklarında ismimi duymaya dayanamadım ve hıçkırıklarım arasında başımı sallayarak ona hayır demeye çalıştım. *Tekrar olmaz. Tekrar olmaz.*

"Darin hâlâ bilmiyorsa," dedi, "kardeşine her şeyi anlat. Ona onunla gurur duyduğumu söyle. Ona üzgün olduğumu söyle."

Kayalardan yüselip ok fırlatmaya devam etti, Karkaunluları yaylım ateşine tutarken düşmanın oklarını üzerine çekti.

"Hayır!" diye haykırdım ama o bunu yaparken harekete geçmezsem, her şey bir hiç uğruna olacaktı. Ona son bir kez daha baktım, beyaz saçının zafer bayrağı gibi dalgalanmasını ve mavi gözlerinin öfke ve kararlılıkla parlamasını asla unutmayacağımı biliyordum. O nihayet Dişi Aslan'dı, çocukken tanıdığım kadındı ve nedense, çok daha fazlasıydı.

"Kızıl Örümcekkuşu!" diye ona seslenirken, Seyyah Yolu'na döndüm. "Lütfen, uyan."

"Kimsin?" Beni görmeye çalıştı ama perişan olan yüzü kan içindeydi.

"Benim, Laia," dedim. "Yürümelisin, anlıyor musun? Yürümelisin."

"Beyaz dumanı gördüm."

"Yürü, Örümcekkuşu. Yürü!"

Adım adım Seyyah Yolu'nda ilerledik ve en sonunda cesetlerin üzerinden Karkaun kuvvetlerini görebilecek kadar yüksek bir yere vardık, sayıları biraz azalsa da hâlâ muazzamlardı. Annemin onları teker teker avlamasını görecek kadar yüksekteydik, Karkaunluların üzerine yağdırdıkları okları kapıp onlara geri yollayarak bize mümkün olduğunca zaman tanıyordu.

Bir süre sonra arkama bakmayı bıraktım. Kızıl Örümcekkuşu'nu yarı sürükleyerek yarı cesaretlendirerek, sadece ilerledim fakat çok uzaktı. Örümcekkuşu da ağır yaralıydı, giysileri kan içindeydi ve büyük bir acı çekiyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Git, bensiz devam et."

"Kızıl Örümcekkuşu!" İleriden bir ses gelirken, gözüme gümüşi bir parıltı ilişti. O yüzü tanıyordum. Kauf'ta bana yardım eden Maskeli. Aylar önce beni serbest bırakan Maskeli. Avitas Harper...

"Göklere şükür."

"Bu tarafı bana bırak Laia." Harper Örümcekkuşu'nun diğer kolunu omzuna doladı ve birlikte onu patikada yukarı çekip sığ bir çukura sürükledikten sonra yakışıklı, esmer bir Maskeli'nin beklediği mağaraya götürdük. Dex Atrius'tu.

"Harp... Harper," diye Örümcekkuşu ağzında geveledi. "Sana... Tünellerin girişini çökertmeni söylemiştim. Emirlerime uymadın."

"Saygısızlık etmek istemem Örümcekkuşu ama aptalca emirlerdi," dedi Harper. "Konuşmayı kes."

Mağaraya girerken başımı çevirdim. Bulunduğum yükseklikten geçide kadar bütün tepeyi görebiliyordum.

Tepede kimsenin engeliyle karşılaşmadan ilerleyen Karkaunluları görebiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır... hayır... hayır."

Ama artık mağarada olduğumuz için Dex bizi hızla yönlendirdi.

"Patlat şunu," dedi Avitas. "Laia, hemen gel. Çok uzakta değiller."

Onu bırakmak istemiyorum, diye haykırmak istedim. *Tek başına ölmesini istemiyorum. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum.*

Mavi alev meşaleleriyle aydınlatılan uzun bir koridorun sonuna vardığımızda, yeri sarsan bir gümbürtü duyuldu ve bunu binlerce tonluk taşın düşüşü izledi.

Sonra sessizlik çöktü.

Örümcekkuşu'nun yanında yere kaydım. Beni göremiyordu ama uzanıp elimi tuttu.

"Onu tanıyor muydun?" diye fısıldadı. "Aşçı'yı?"

Yanıt vermem uzun sürdü. Konuşabilecek gücü kendimde bulduğumda Örümcekkuşu bilincini yitirmişti.

"Adı Serralı Mirra'ydı," dedim, kimse beni duymasa da. "Evet, onu tanıyordum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SEVİLEN

LVII: Kızıl Örümcekkuşu

Serralı Laia, şarkı söylemekten pek anlamıyordu ama mırıldanması tatlı, hafif ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Laia odanın etrafında dolaşırken, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Devasa bir pencereden içeri lamba ışığı süzülüyordu ve havanın serinliği, kuzeyde yazın sona ermek üzere olduğuna dair bir işaretti. Pencerenin ötesindeki alçak, kemerli binaları ve baktığı geniş meydanı tanıdım. Hezaren'deydik. Hava sıkıntılıydı. Bir ağırlık vardı. Uzakta Nevennes'in üzerinde şimşek çaktı. Fırtınanın kokusunu alabiliyordum.

Yüzümde bir tuhaflık hissedince ellerimi uzattım. *Maske... Cin... Bunun bir kâbus olduğunu sanıyordum* ama yedi senedir ilk kez kendi tenimi hissederken, bunun bir rüya olmadığını anladım. Maskem gitmişti.

Onunla birlikte ruhumun bir parçasına da veda etmiştim.

Laia hareket ettiğimi duyunca bana doğru döndü. Belindeki hançeri görünce içgüdüsel olarak kendi hançerime uzandım.

"Buna gerek yok, Kızıl Örümcekkuşu." Laia başını eğdi, yüzü tam olarak dostça değildi ama düşmanca olduğu da söylenemezdi. "Seni yüzlerce kilometrelik mağaralarda beni uyanır uyanmaz bıçaklaman için taşımadık."

Yakınlardan bir ağlama sesi gelince, gözlerimi iyice açıp kendimi doğrulmaya zorladım. Laia gözlerini devirdi. "İmparator *sürekli* aç," dedi. "Beslenmediğinde... Gökler yardımcımız olsun."

"Livvy... Onlar..."

"Güvendeler." Âlim kızın yüzünde bir gölge belirip kayboldu ama onu hemen gizledi. "Evet, ailen güvende."

Kapıda hafif bir hareket fark ettim, Avitas oradaydı. Laia hemen izin istedi. Aceleyle gülümsediğini görünce yüzüm kızardı.

Harper'ın yüzündeki ifadeyi bir anlığına gördüm. Bütün Maskeliler'in özenle takındığı kontrollü ifadesizlik yerine bir arkadaşın samimi rahatlaması vardı.

Gerçi dürüst olmam gerekirse, beni arkadaş olarak gören birinin ifadesine benzemiyordu. Bunu anlayabilirdim.

Ona bir şey söylemek istedim. *Benim için döndün. Sen ve Laia, beni ölümün pençelerinden kurtardınız. İçinde babanın iyiliği sandığından daha fazla var.*

Bunu yapmak yerine boğazımı temizleyip zayıflıktan titreyen bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

"Rapor ver Yüzbaşı Harper."

Bir anlığına gümüşi kaşlarını kaldırırken, gözlerinde bıkkınlık gördüğümü sandım. Yerinde olsam yapacağım gibi, bunu gizlemeyi tercih etti. Artık beni çok iyi tanıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Antium'dan kaçan yedi bin beş yüz yirmi Savaşçı var," dedi Harper. "Bin altı yüz otuz dört tane de Âlim var. En az on bin Çizer ve Tüccarın işgalden önce şehirden ayrıldığını ya da Kumandan tarafından dışarı çıkarıldığını düşünüyoruz."

"Peki diğerleri?"

"Yarısı kuşatma sırasında öldü. Diğer yarısı Karkaunlulara mahkûm oldu. Barbarlar onları esir aldı."

Tahmin ettiğimiz gibi... "O hâlde onları serbest bırakmalıyız," dedim. "Peki ya Keris?"

"Serra'ya geri çekilip orada başkenti kurdu." Avitas duraksayıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Çizer Aile Reisleri onu İmparatoriçe ilan ettiler ve İmparatorluk bunu kabul etti. Antium'un düşüşünden Marcus ve..."

"Ben sorumlu tutuluyorum." Ne de olsa şehrin savunmasına ben önderlik ediyordum ve başarısız olmuştum.

"Quin Veturius İmparator Zacharius ve Aquilla Soyu'na bağlılık yemini etti," dedi Harper. "Hezaren'deki Çizer Soyları da...

Kumandan yeğenini İmparatorluğun düşmanı ilan etti. Onu ya da hakkını savunan herkesin ezilmesini talep etti."

Harper'ın söylediklerinin hiçbiri beni şaşırtmadı. Bütün planlarım ve entrikalarım bir hiç uğrunaydı. İç savaşın kaçınılmaz olduğunu bilseydim, sonucu ne olursa olsun Keris'i anında öldürürdüm. En azından Antium, Grímarr'ın elinde olmazdı.

Fırtına bulutları yaklaştı ve yağmur dışarıdaki yassı taşların üzerinde hafifçe çiselemeye başladı. Harper bana bakarken, yüzümün nasıl göründüğünü merak ederek başımı çevirdim. Üzerimde siyah asker üniforması vardı ama maskesiz tuhaf hissediyordum. Çıplaktım.

Kumandan'ın Antium'dan kaçmadan önce söylediklerini hatırladım. *Acaba acıyacak mı?* Biliyordu. Bu yüzden beni öldürmemişti. Gecegetiren bunu ona emretmiş olmalıydı.

Harper elini yanağıma götürüp önce bir yana, sonra diğerine hafifçe dokundu. "Kendini görmedin," dedi.

"Görmek istemedim."

"Yara izlerin var," dedi Harper. "İki tane, ikiz kılıçlar gibi."

"Sence..." Kelimeler fısıltı gibi çıkınca, kabaca boğazımı temizledim. "Ne kadar kötü?"

"Güzeller." Yeşil gözleri düşünceliydi. "Yüzün ancak güzel olarak tanımlanabilir, Kızıl Örümcekkuşu. Maskeli ya da maskesiz, fark etmez."

Yüzüm iyice kızardı ve bu kez onu gizleyebilecek bir maske yoktu. Ellerimle ne yapacağımı bilemedim. Saçım berbat görünüyor olmalıydı. *Berbat* görünüyor olmalıydım. *Önemi yok. O sadece Harper.*

Ama o artık sadece Harper değildi, değil mi?

Kumandan'a sadıktı. Marcus'un emri üzerine sana işkence etti.

Ama o hiçbir zaman Keris'e gerçekten sadık olmadı. Sorgulamaya gelince, Dex'e, Mamie ve Saif Kabilesi'ne yapmasını emrettiğim onca şeyden sonra onu nasıl yargılayabilirdim?

O Elias'ın kardeşi.

Düşüncelerim birbirine girdi. Onlara anlam veremedim. Avitas ellerime uzanıp onları kendi ellerinin arasına aldı ve özenle inceledi.

Parmağının ucuyla ön kolumdaki çillerin birinden diğerine bir çizgi çekti. O tüy kadar hafif dokunuşla, vücudumdaki bütün sinirleri uyandırdı. Kokusu ve boynundaki üçgen biçimli deri karşısında büyülenip kesik kesik solumaya başladım. Bana doğru yaklaştı. Alt dudağının kıvrımı taştan oyulmuş gibi görünen yüzündeki tek yumuşaklıktı. Acaba dudakları sandığım gibi soğuk bir gecede içilen ballı ve tarçınlı çay tadında mıydı?

Gözlerimi onunkilere diktiğimde, hiçbir şey saklamıyordu ve nihayet, *nihayet* arzusunu açıkça belli ediyordu. Gücü baş döndürücüydü ve beni kendisine doğru çekince itiraz etmedim. Avitas dudaklarımızın arasında çok az bir mesafe kalınca durdu, her zamanki gibi çok dikkatliydi. O bekleme anında, kendisini açıkça ortaya koydu. *Eğer sen de istiyorsan...* Aradaki mesafeyi kapattım, kendi arzum sarsıcı bir güçle beni parçaladı.

Sabırsızlığımı bekliyordum. Onunkisi şaşırtıcıydı. Her zaman sinir bozucu bir şekilde sakin olan biri için asla tatmin olmayacak bir adam gibi öpüşüyordu.

Daha fazla... Ellerini saçlarımın arasında, dudaklarını vücudumda hissetmek istedim. Kalkıp kapıyı kilitlemeliydim.

Bu dürtünün baş döndürücü gücü beni aniden durdurup düşüncelerimi iki belirgin hisle özetledi.

Onu istiyorum.

Ama ona sahip olamam.

Harper'ın dudaklarıyla buluştuğum kadar ani bir şekilde geri çekildim. Yeşil gözleri arzuyla kararmıştı ama ifademi görünce, derin bir nefes aldı.

"Bana bak." Adımı söylemek üzereydi, iyileşmesi için ona şarkı söylediğimde içinden yaptığı gibi. Ona izin verirsem bu benim sonum olurdu. "Bana bak. Hel..."

"Kızıl Örümcekkuşu, Yüzbaşı Harper." Aldığım eğitimden yararlanıp ona en soğuk bakışımı attım. *O sadece dikkatini dağıtır. Önemli olan tek şey İmparatorluk. Önemli olan tek şey halkın.* Savaşçılar öylesine büyük bir tehlike altındaydılar ki ikimiz de dikkatimizin dağılmasına izin veremezdik. Ellerimi aniden ellerinin arasından çektim. "Ben Kızıl Örümcekkuşu'yum. Sakın bunu unutma."

Bir an donup kaldı ve üzüntü, bütün çıplaklığıyla yüzünde belirip kayboldu. Sonra kalkıp bir kez daha kusursuz bir Maskeli gibi selam verdi. "Elbette Kızıl Örümcekkuşu. Görevimin başına dönmek için izninizi istiyorum."

"İzin verildi."

Harper gittikten sonra kendimi boşluğa düşmüş ve yalnız hissettim. Yakından sesler geliyordu, kendimi ayağa kalkıp koridora çıkmaya zorladım. Gök gürültüsü Livia'nın odası olduğunu düşündüğüm açık kapıya doğru ilerlerken ayak seslerimi bastıracak kadar yakından geliyordu.

" ...insanlar seni Karkaunlulardan kurtardı ve bunu yaparken kendilerini büyük bir tehlikeye attı. Yalvarırım İmparatoriçe, oğlunun saltanatını gerçek bir imparatora yakışacak bir eylemle başlat. Âlim köleleri özgür bırak."

"Bu o kadar basit değil." Faris'in gürlemesini tanıdım.

"Basit değil mi?" Kız kardeşimin sesindeki netlik ve güç beni dikleştirdi. Annemiz gibi kölelikten hep nefret etmişti ama annemizin aksine, bu konuda bir şey yapmayı planladığı açıktı. "Serralı Laia yalan söylemiyor. Karkaunluların sızdığı tünelden bizi bir grup Âlim kurtardı. Yürüyemeyecek kadar halsizken beni taşıdılar, ayrıca bilincimi yitirdiğimde İmparator Zacharius'la ilgilenen bir Âlimdi."

"Tünellerde halkını besleyen yosunları biz bulduk." Laia'nın sesi yükselince kaşlarımı çattım. "Biz olmasaydık hepiniz açlıktan ölürdünüz."

"Halkın için haklı bir görüş sunuyorsun." Laia'nın sesi o kadar sakindi ki gerginlik anında dindi. "Vekil İmparatoriçe olarak, tünellerden kaçan her Âlimin artık özgür olduğunu buyuruyorum. Teğmen Faris, haberi Hezaren'in Aile Reislerine ilet. Yüzbaşı Dex, Savaşçıların... fazla duygusal bir tepki vermediklerinden emin ol."

O esnada odaya girdim ve Livia bana doğru bir adım attı ama ikaz edici bakışımı görünce aniden durdu. Dikkatimi yeni emzirilmiş ve yatakta uyuyan siyah saçlı, kundaklanmış şeye çevirdim.

"Büyümüş," dedim şaşkınlıkla.

"Bebekler böyledir." Laia gülümsedi. "Şimdiden ortalıkta dolaşmamalısın, Kızıl Örümcekkuşu."

Laia'nın endişesine aldırmadım ama kız kardeşim ısrar edince oturdum.

"Elias'ı gördün mü Laia? Onunla...konuştun mu?"

Laia'nın yüzünde bir şey değişti, çok iyi bildiğim geçici bir acıydı. O hâlde onunla konuşmuştu. Elias'ın neye dönüştüğünü görmüştü. "Orman'a döndü. Onu bulmaya çalışmadım. Önce iyi olduğundan emin olmak istedim. Ve..."

"Ve meşguldün," dedim. "Halkın seni lideri olarak seçtiğine göre."

İsteksizliği yüzünden okunuyordu ama omuzlarını silkti. "Şimdilik olabilir."

"Peki Gecegetiren?"

"Gecegetiren kuşatmadan beri görülmedi," dedi Laia. "Bir haftadan fazla oldu. Şimdiye kadar cinleri serbest bırakmasını umuyordum ama..." İfademe dikkatle baktı. Yağmur iyice şiddetlenmişti, pencerelere sertçe vuruyordu. "Ama sen de bir şeyin yaklaştığını hissediyorsun, değil mi?"

"Bir şey yaklaşıyor." Aynı fikirdeydim. "Âlimler'i yok etmek istiyor ve bunu yapmak için Savaşçılar'ı kullanmayı planlıyor."

Laia'nın ifadesi anlaşılmazdı. "Peki halkının alet edilmesine göz yumacak mısın?"

Bu soruyu beklemiyordum ancak Livia şaşırmış görünmüyordu, içimden bir ses o ve Laia'nın bu konuyu çoktan konuştuklarını söyledi.

"Tahtı yeğenin için geri almayı planlıyorsan," dedi Laia, "Kumandan'la savaşmak için güçlü müttefiklere ihtiyacın olacak. Bunu tek başına yapabilecek kadar adama sahip değilsin."

"Ve halkının cinler tarafından tamamen yok edilmesini istemiyorsan," diye karşılık verdim, "senin de müttefiklere ihtiyacın olacak. Özellikle de Savaşçıları çok iyi bilenlere..."

İki temkinli köpek gibi birbirimize baktık.

"Kâhinler birkaç hafta önce Gecegetiren'le ilgili bir şeyden bahsetmişti," dedim en sonunda. "Antium kuşatılmadan önce. *İnsan ya da cin, bütün yaratıkların hakikati isimlerinde gizlidir.*"

Laia'nın yüzünde bir merak kıvılcımı belirdi. "Aşçı da bana benzer bir şey söyledi," dedi. "Kumandan'ın hikâyesini bilmenin onu yok etmeye yardımcı olacağını söyledi ve bize yardım edebilecek eşsiz becerileri olan birini tanıyorum."

"Bize mi?"

"Halkımı kastettim, Kızıl Örümcekkuşu." Benden bunu istemenin Laia için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. "Ben ve müttefiklerim yeğeninin tahtı geri kazanmasına yardım edeceğiz ama..."

Başını eğdi ve bakışını anlamlandırmaya çalışırken, belinden bir hançer çıkarıp onu bana fırlattı.

"Bu da ne?" İçgüdüsel bir şekilde hançeri havada yakalayıp göz açıp kapatıncaya dek onu ona doğru çevirdim. "Buna nasıl cüret..."

"Serra çeliği taşıyacaksam," dedi Laia oldukça sakin bir şekilde, "onu nasıl kullanacağımı öğrenmek isterim ve bir Savaşçı'nın müttefiği olacaksam Savaşçı gibi dövüşmek isterim."

Şaşkınlıkla ona bakarken, belli belirsiz de olsa Livia'nın sessiz gülümsemesini fark ettim. Laia önce Zacharias'a ve sonra

pencereden dışarı bakarken, bir kez daha o gölge yüzünde belirip kayboldu. "Gerçi merak ediyorum, bana yay kullanmayı öğretir misin Kızıl Örümcekkuşu?"

Geçen haftanın bulanıklığından bir anı yüzeye çıktı: Karkaunlulara arka arkaya ok fırlatan Aşçı'nın güçlü ellerini hatırladım. *Seni seviyorum Laia*, demişti. Aşçı beni Kâhinler'in mağarasına götürmesi için ulurken, Laia'nın yüzü dikkatimi çekmişti. Daha eski anılarımda ise Aşçı Laia'nın canını acıtırsam, beni öldüreceğini söylüyordu. O yaşlı kadını iyileştirirken, derinlerindeki bir müzik bana Âlim kızı hatırlatmıştı.

Birden anladım. *Annesi...*

Kendi ölümüne giden annemin yüzündeki ifadeyi hatırladım. *Güçlü ol kızım*, demişti.

Annelere ve kızlara yaptıklarından ötürü bu dünyaya lanet olsun. Kayıp ve acıyla, kalplerimizi tekrar tekrar göğsümüzden koparmasıyla bizi güçlendirmesine lanet olsun. Bizi acılara dayanmak zorunda bırakmasına lanet olsun.

Âlim kızla göz göze gelince beni izlediğini fark ettim. Konuşmadık ama o an için yüreğimden geçenleri biliyordu. Ben de onun yüreğinden geçenleri biliyordum.

"Ne diyorsun?" Serralı Laia elini uzattı.

Onu tuttum.

LVIII: Ruh Yakalayıcı

Hayaletin acısını anlatması günler sürdü. Onu dinlemek kanımı dondurdu. Her anının acısını çekiyordu, ilk kez bütün dehşetiyle hissetmesi gereken bir vahşet, bencillik ve acımasızlık hücumuydu.

Hayaletlerin çoğu hızla öteki tarafa geçmişti ama bazen günahları o kadar büyüktü ki Mauth sebep oldukları acının aynısını çekene kadar onları geçirmeme izin vermiyordu.

Marcus Farrar'ın hayaleti için de böyle oldu.

Bu süre boyunca sessiz ve sabırlı kardeşi yanından hiç ayrılmadı. Son dokuz ayı ikizinin bedeninin yanında geçiren Zak'ın yaptıklarına karşılık acı çekmek için yeterince zamanı olmuştu. Şimdi kardeşini bekliyordu.

Mauth'un Marcus'un çektiği acıdan nihayet tatmin olduğu gün geldi. İkizler iki yanımda sessizce yürüyordu. Öfke, üzüntü ve yalnızlıktan tamamen arınmışlardı. Öteki tarafa geçmeye hazırlardı.

Nehre yaklaştık ve kardeşlere döndüm. Tarafsızca zihinlerini inceledim ve neşeli bir anı buldum, Blackcliff için seçilmeden önce Silas'ın çatılarında birlikte geçirdikleri bir güne aitti. Babaları onlara bir uçurtma almıştı. Rüzgâr uygun olduğu için yükseklere uçuruyorlardı.

Beni daha fazla zorlamadan nehre girebilmeleri için kardeşlere bu anıyı hatırlattım. Blackcliff'in onların içinde bulduğu ve yetiştirdiği karanlığı onlardan aldım ve Mauth onu yok etti. Nereye gittiğini bilmiyordum ancak Mauth'la konuşurken gördüğüm fokurdayan deniz ve içinde sinsice dolaşan yaratıklarla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

İkizlere baktığımda, bir kez daha dünyanın kirletmediği oğlanlar gibilerdi. Küçük ellerini birbirlerine kenetleyip nehre birlikte adım attılar.

Artık günler hızla geçiyordu ve Mauth benimle tamamen bütünleştiği için sanki etten değil, sudan yaratılmışım gibi hayaletleri öteki tarafa geçirebiliyor, tek seferde birçoğuna dikkatimi verebiliyordum. Cinler Mauth'un gücünden rahatsız oluyordu ama bana halen tıslamalarına ve fısıldamalarına rağmen, onları tek bir düşünceyle susturabiliyordum. Beni rahatsız etmiyorlardı.

En azından şimdilik.

Bekleme Yeri'ne döneli bir haftadan fazla olmuşken, birdenbire kuzey ucunda, Hezaren yakınlarında bir yabancının varlığını hissettim. Kim olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü.

Boş ver, dedi Mauth zihnimde. *Sana mutluluk getirmeyeceğini biliyorsun.*

"Ona neden gittiğimi söylemek istiyorum." Ondan vazgeçmiştim ama bazen eski görüntüler zihnimin kıyılarına süzülüp beni huzursuz ediyordu. "Belki ona bunu söylersem, peşimi bırakır."

Mauth'un içini çektiğini hissettim ama daha fazla konuşmadı ve yarım saat içinde ağaçların arasında ileri geri yürüdüğünü gördüm. Yalnızdı.

"Laia."

Bana doğru döndü ve onu görünce içimde bir şey burkuldu. Eski bir anı, bir öpücük, bir rüya... Saçı parmaklarımın arasında ipek gibiydi, vücudu ellerimin altında yükseliyordu.

Arkamda hayaletler fısıldadı ve okyanus akıntısını andıran şarkılarında, Laia'nın anısı kayboldu. Bir başka anı buldum, bir zaman gümüş maske takan ve taktığında hiçbir şey hissetmeyen bir adamın anısıydı. Zihnimde o maskeyi yeniden taktım.

"Henüz vaden dolmadı, Serralı Laia," dedim. "Burada istenmiyorsun."

"Düşünmüştüm ki..." Laia ürperdi. "İyi misin? Bir şey söylemeden gittin."

"Gitmelisin."

"Sana ne oldu?" diye fısıldadı Laia. "Birlikte olacağımızı söylemiştin. Bir yolunu bulacağımızı söylemiştin ama sonra..." Başını iki yana salladı. "Neden?"

"İmparatorluk'ta ölen binlerce kişi sadece Karkaunlular yüzünden değil, aynı zamanda hayaletler yüzünden öldü. Hayaletler bulabildikleri her bedeni işgal edip onlara korkunç şeyler yaptırdı. Nasıl kaçtıklarını biliyor musun?"

"Mauth..."

"Sınırları korumakta başarısız oldum. Bekleme Yeri'ne verdiğim sözü tutamadım. Başka şeylere öncelik verdim, yabancılara, arkadaşlarıma, aileme, sana... Bu yüzden sınırlar dağıldı."

"Bilmiyordun. Sana öğretecek kimse yoktu." Laia derin bir nefes alıp ellerini kenetledi. "Yapma bunu, Elias. Beni bırakma. Orada olduğunu biliyorum. Lütfen bana geri dön. Sana ihtiyacım var. Kızıl Örümcekkuşu'nun sana ihtiyacı var. Kabilelerin sana ihtiyacı var."

Yanına gidip ellerini tuttum ve gözlerinin içine baktım. Hissetmek istediğim her neyse Mauth'un sağlam ve huzur veren varlığı ve Bekleme Yeri'ndeki hayaletlerin uğultusu onu köreltiyordu.

"Gözlerin." Laia parmağını alnımda gezdirdi. "Onunkiler gibi."

"Shaeva'nınkiler gibi," dedim. Olması gerektiği gibiydi.

"Hayır," dedi Laia. "Kumandan'ınkiler gibi."

Sözleri beni rahatsız etti ama bu da geçecekti. Zamanla...

"Eskiden Elias'tım," dedim. "Artık Ruh Yakalayıcı, *Banu al-Mauth*, Ölümün Seçtiği'yim. Çaresizliğe kapılma yine de. Biz, hepimiz, birbirimizin hayatlarında sadece birer ziyaretçiyiz. Çok yakında ziyaretimi unutacaksın." Ona doğru uzanıp alnını öptüm. "İyi ol, Serralı Laia."

Arkamı döndüğümde hıçkırıyordu, ruhunun derinliklerinden gelen yaralı bir ihanetin haykırışıydı.

"Al bunu." Sesi perişandı, gözyaşları yanaklarından süzülü-

yordu. Kolundan çıkardığı tahta kolluğu ellerime tutuşturdu. "Onu istemiyorum." Bunun üzerine arkasını dönüp yakında bekleyen atına gitti. Dakikalar sonra, yine yalnızdım.

Tahta kolluk hâlâ bedeninin sıcaklığını taşıyordu. Ona dokununca, serbest bırakılmayı isteyen bir yanım kapalı bir kapının ardından hiddetle haykırdı ama bir saniye sonra kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. O his geçti. Kolluğu çimenlere atmayı düşündüm. Ona ihtiyacım yoktu, kızın da ihtiyacı yoktu.

Yine de bir şey beni onu cebime koymaya itti. Hayaletlere, işimin başına dönmeye çalıştım. Fakat tedirgindim ve en sonunda kendimi Shaeva'nın kulübesinin kalıntılarından çok uzakta olmayan akarsuyun yanındaki ağacın dibinde, suya bakarken buldum. Zihnimde bir anı öne çıktı.

Yakında yemininin bedelini öğreneceksin kardeşim. Umarım hakkımda çok kötü düşünmezsin.

İçimdeki his bu muydu? Shaeva'ya kızgınlık mı duyuyordum?

Bu kızgınlık değil evladım, dedi Mauth nazikçe. *Sadece faniliğini hissediyorsun ama artık fani değilsin. Hizmet edebildiğin sürece, yaşayacaksın.*

"Hissettiğim fanilik değil," dedim. "Fakat tamamen fanilere özgü bir şey."

Üzüntü mü?

"Yalnızlık da denen bir tür üzüntü," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzundu ki beni terk ettiğini sandım. Sonra etrafımda yerin sarsıldığını hissettim. Gümbürdeyen ağaç kökleri kıvrılıp yumuşadı, en sonunda bir tür koltuk gibi etrafımda şekillendiler. Sarmaşıklar büyüdü ve çiçek açtılar.

Yalnız değilsin Banu al-Mauth. *Burada seninleyim.*

Endişe içinde kıpırdanan bir hayalet bana doğru süzüldü. Arıyordu, sürekli bir şeyler arıyordu. Onu tanıyordum. Tutam...

"Merhaba genç adam." Elini yüzüme doğru götürdü. "Sevgilimi gördün mü?"

"Görmedim," dedim ama bu kez bütün dikkatimi ona verdim. "Bana onun adını söyler misin?"

"Sevgili."

Bu kez daha önce hissettiğim sabırsızlığa kapılmadan başımı salladım. "Sevgili," dedim. "Peki ya sen? Senin adın ne?"

"Adım," diye fısıldadı hayalet. "Adım mı? Bana Ama derdi fakat başka bir ismim vardı." Huzursuzlandığını hissedince onu yatıştırmaya çalıştım. Anılarına sızmanın bir yolunu aradım ama bulamadım. Etrafına bir duvar örmüştü. Başını eğince bir an için profili belirdi. Yüzünün kıvrımları beni derinden etkiledi. Hep tanıdığım birini gördüğüm hissine kapıldım.

"Karinna." Hayalet yanıma oturdu. "Adım buydu. Ama olmadan önce, Karinna'ydım."

Karinna. İsmi tanıyordum ama sebebini anlamak birkaç saniyemi aldı. Karinna büyükannemin adıydı. Quin'in karısı...

Ama bu olamazdı.

Ona daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama bir şey duymuş gibi başını çevirdi. Anında havalanıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Bir şey onu ürkütmüştü.

Zihnimde Orman'ın sınırlarında dolaştım. Duvar sağlamdı. Yakınlarında hiçbir hayalet gezinmiyordu.

Sonra onu hissettim. Bugün ikinci kez dış dünyadan biri Bekleme Yeri'ne giriyordu fakat bu kez davetsiz biri değildi.

Bu kez biri eve dönüyordu.

LIX: Gecegetiren

Bekleme Yeri'nin derin gölgeliğinde, hayaletler pişmanlıklarını haykırmak yerine iç çekmekle yetiniyordu. Ruhlar sakindi. *Banu al-Mauth,* Ölümün Seçtiği kişi olmanın ne demek olduğunu nihayet öğrenmişti.

Arkamdan on dört tane gölge çıktı. Onları tanıyor ve onlardan nefret ediyordum, çünkü onlar bütün üzüntülerimin kaynağıydılar.

Kâhinler...

Soğuk çelik ve yaz yağmuruyla katledilen cin çocukların çığlıklarını hâlâ duyuyorlar mıydı? Cin korusuna hapsedilen halkımın merhamet için nasıl yalvardığını hatırlıyorlar mıydı?

"Bana engel olamazsınız," dedim Kâhinler'e. "İntikamım yazıldı."

"Tanık olmak için buradayız." Cain konuştu. Bin sene önceki, güç saplantılı Âlim kraldan çok farklıydı. Bu solgun yaratığın cinlere ihanet eden, onların sonunu planlarken barış vadeden adam olduğunu düşünmek çok tuhaftı. "Alevi yakanlar, onun gazabına uğramalı," dedi.

"Halkımdan çaldığınız, bunca yıldır sizi acınası biçimlerinizde ayakta tutan bütün sihir onlara geri döndüğünde size ne olacağını sanıyorsun?" diye sordum.

"Öleceğiz."

"Ölmeyi diliyorsun. Ölümsüzlük sandığından daha acı verici bir yüktü, değil mi yılan?" Sihrimi kalın, yanar döner bir zincire dönüştürüp Kâhinler'i kendime doğru çektim. Karşı koymadılar. Karşı koyamazlardı çünkü evimdeydim ve burada, doğduğum ağaçların arasında, sihrim hiç olmadığı kadar güçlüydü. "Artık korkmayın Majesteleri. Öleceksiniz. Acınız dinecek ama önce, açgözlülüğünüzün ve vahşetinizin nelere sebep

olduğunu bilmeniz için kurtarmayı umduğunuz her şeyi yok etmemi izleyeceksiniz."

Cain sadece gülümsemekle yetindi, eski kibrinin bir işaretiydi.

"Cinler serbest kalacak," dedi. "Dünyalar arasındaki denge yeniden sağlanacak fakat insanlar sizin için hazırlar Gecegetiren. *Galip gelecekler.*"

"Seni zavallı aptal." Onu tuttum, beni geri püskürtmek için gücünü kullanınca hava bir an için pırıldadı ama bir insanın sivrisineği avladığı gibi saldırısından kurtuldum.

"Gözlerime bak, seni sefil adam," diye fısıldadım. "Geleceğinin en karanlık anlarını gör. Serbest bırakacağım felakete tanık ol."

Cain gözlerime bakıp tarlalar dolusu cesedi görürken kaskatı kesildi. Köyler, kasabalar ve şehirler alev alev yanıyordu. Halkı, çok sevdiği Âlimler, cinlerin ellerinde yok oluyor, isimleri bile hatırlanmayana dek eziliyorlardı. Denizciler, Kabileler ve Savaşçılar... Hepsi Keris Veturia'nın kanlı ve katı yönetiminin altındaydı.

Ve şampiyonları, bütün umutlarını bağladığı o üç alevi –Serralı Laia, Helene Aquilla ve Elias Veturius– söndürüyordum çünkü Kızıl Örümcekkuşu'nu ruhunu almıştım. Bekleme Yeri Ruh Yakalayıcı'nın insanlığını almıştı. Serralı Laia'nın kalbini ezecektim.

Kâhin, kâbus gibi görüntülere başını çevirmeye çalıştı. Ona izin vermedim.

"Hâlâ çok küstahsın," dedim. "Neyin en iyisi olduğunu bildiğine çok eminsin. Kehanetleriniz size cinleri serbest bırakırken kendinizi kurtarmanın ve insanlığı korumanın bir yolunu gösterdi ama sihri asla anlamadın. Her şeyden önemlisi, değiştirilebilirdi. Geleceğe dair hayallerin ancak onları gerçekleştirecek güçlü bir elin varsa çiçek açar. Aksi takdirde, kök salmadan solarlar."

Cin korusuna dönerken, mücadele eden Kâhinler'i beraberimde sürükledim. Çalıntı sihirleriyle bana karşı koyuyorlardı ve artık olacakları bildikleri için çaresizce kaçmaya çalışıyorlardı. Onları sıkıca bir araya getirdim. Yakında serbest kalacaklardı.

Lanetli ağaçların arasına varınca, türümün çektiği acılar üzerime çöktü. Haykırmak istedim.

Yıldız'ı yere sapladım. Artık bir bütündü, parçalandığına dair bir iz taşımıyordu ve benim kadar heybetliydi, dört köşeli elmas Blackcliff'in sembolüne benziyordu. Kâhinler günahlarını kendilerine hatırlatmak için bu şekli seçmişlerdi. Suçluluk duygusu ve pişmanlık içinde boğulmak, her ne kadar aşağılık olsa da işlenen her suçun kefaretinin ödenebileceğine dair acınası insani bir fikirdi.

Ellerimi Yıldız'a koyunca toprak sakinleşti. Gözlerimi kapattım. Bin senelik yalnızlık, bin senelik hilekârlık, bin senelik entrika, planlar ve kefaret... Her şey bu an içindi.

Yıldız'a sahip olan düzinelerce yüz, sevdiğim herkes zihnime hücum etti. *Baba, anne, kardeş, dost, sevgili...*

Cinleri serbest bırak. Yıldız emrime karşılık inledi, metalinin içindeki sihir kıvrılıp bükülerek aynı anda hem içime doldu hem de içimdeki sihri çekti. Canlıydı, bilinci basitti ama güçle zonkluyordu. O gücü tutup sahiplendim.

Kâhinler ürperirken, Cain hariç hepsini iyice birbirlerine bağladım. Sihrimden bir kalkan örüp onu olacaklardan korudum.

Gerçi bunun için bana teşekkür etmeyecekti.

Cinleri serbest bırak. Ağaçlar inleyerek uyandı ve Yıldız benimle mücadele etti, kadim sihri miskin ve bükülmeye isteksizdi. *Onları uzun zamandır tutuyorsun, serbest bırak.*

Koruda gök gürültüsü kadar yüksek bir çıtırtı yankılandı. Bekleme Yeri'nin derinliklerinde, ağaçlar teker teker çatlarken, ruhların uğultuları çığlıklara dönüştü. O devasa oyuklardan dı-

şarı alevler saçıldı, cehennemin bütün kapıları açılmış gibi dışarı fırladılar. Alevlerim, ailem, cinlerim...

Ağaçlar patlayıp köze dönüştü, parıltıları gökyüzünü cehennem gibi bir kızıla boyuyordu. Yosunlar ve çalılar kesilip is halini alırken, geniş bir alanda kara halkalar bıraktılar. Zemin titredi, camları Marinn'den Navium'a kadar parçalayacak bir sarsıntıydı.

Havada Kâhinler'in ve hayaletlerin, bu dünyayı istila eden insanların korkusunun tadını aldım. Zihnimde hızla görüntüler belirdi: Yaralı bir asker ona faydası olmayan hançerine uzanırken haykırdı. Yeni doğmuş bir bebek uyanıp uludu. Bir zamanlar sevdiğim kız, nefesini tuttu ve atını çevirip altın rengi gözleriyle Alacakaranlık Ormanı'nın üzerindeki kırmızı gökyüzüne baktı.

Bir anlığına beş bin kilometrelik bir alandaki bütün insanlar tanımlanamaz bir korkuda birleşti. Umutları, sevgileri ve mutluluklarının yakında tamamen küle dönüşeceğini *biliyorlardı*.

Halkım sendeleyerek bana doğru yaklaşırken, alevleri kollara, bacaklara ve yüzlere dönüştü. Önce bir düzine, sonra yirmi ve sonra yüzlerce oldular. Teker teker hapishanelerinden çıkıp yakınımda toplandılar.

Açıklığın kenarında, on dört Kâhin'in on üçü sessizce kül yığınlarına dönüştü. Cinlerden çaldıkları güç gerçek sahiplerine geri döndü. Yıldız paramparça oldu, toz kalıntıları huzursuzca uçuştuktan sonra hızlı bir esintiyle gözden kayboldu.

Aileme döndüm. "*Bisham*," dedim. *Çocuklarım*...

Yüzlerce alevi iyice yakınıma topladım. Sıcaklıkları uzun zaman önce kaybettiğimi sandığım ruhum için bir merhemdi. "Bağışlayın beni," diye onlara yalvardım. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için beni bağışlayın."

Etrafımı sarıp yüzüme dokundular. Pelerinimi çekip gerçek biçimimi, on asırdır sakladığım alev biçimimi ortaya çıkardılar.

"Bizi serbest bıraktın," diye mırıldandılar. "Kralımız, babamız, *Meherya*'mız... Bizi unutmadın."

İnsanlar haklıydı. Bir zamanlar bir ismim vardı. Güzel bir isimdi. Her şeyden önce gelen, yüce karanlık tarafından söylenen bir isim. Anlamı beni var eden ve olacağım her şeyi tanımlayan isim...

Kraliçem uzun zaman önce ismimi söylemişti. Şimdi halkım onu fısıldıyordu.

"*Meherya.*"

Kat kat alevleri iyice parladı. Kırmızıdan akkor beyaza dönüştü, insan gözü için fazla parlaktı ama benim için ihtişamlıydı. Güçleri ve sihirlerini, acılarını ve öfkelerini görebiliyordum.

Ruhlarının derinliklerindeki intikam arzusunu gördüm. Yaklaşan kanlı hesaplaşmayı gördüm.

"*Meherya.*" Çocuklarım ismimi tekrar söyledi ve bu ses beni dizlerimin üzerine çöktürdü. "*Meherya.*"

Sevilen.

TEŞEKKÜRLER

Dünyanın her yerindeki muhteşem okuyucularım: Konuşan sebzelerime ve öten baykuşlarıma güldüğünüz için teşekkür ederim. Size sahip olduğum için şanslı hissediyordum.

Ben Schrank ve Marissa Grossman: Bu tuhaf rüyayı gerçek bir kitaba dönüştürmeme yardımcı oldunuz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, o yüzden silahlar ve çoraplar göndermeye devam edeceğim, umarım bu yeterli olur.

Kashi, bana saldırıp kaybolmayı öğrettiğin ve bunu her yaptığımda sevinçle bağırdığın için teşekkür ederim. Sert bakışlı silahşörlük hallerime bir aziz gibi sabır gösterdin. Sensiz ne yapardım ancak Tanrı bilir.

Sabah kahveye ihtiyacım olduğunu bilen, şahinim ve kılıcım olan oğullarıma teşekkür ederim. Umarım bir gün bu kitabı okur ve gurur duyarsınız.

Ailem benim kılıcım ve kalkanım, onlar benim küçük derneğim. Anne, sevgin ve zarafetin için teşekkür ederim. Baba, olduğumdan daha muhteşem olduğumu düşündüğün için çok yaşa. Boon, sen çok güçlü bir kardeşsin ve seninle gurur duyuyorum. Ayrıca, bana akşam yemeği borçlusun. Mer, bir dahaki sefere seni o kadar sık aramayacağım, ha-ha, yalan söylüyorum, muhtemelen daha sık arayacağım. Heelah, Mahboob Teyze, Mania ve Armo, kucaklama ve dualarınız için teşekkürler. Aftab ve Sabib Tahir, size sahip olduğum için kutsanmış hissediyorum.

Alexandra Machinist, günlük tutmanın, telefonda felsefe yapmanın ve kontrol edemediğimiz şeyler için dövünmenin şerefine... Sana tapıyorum ve sonsuza dek minnettarım.

Cathy Yardley, sakin bilgeliğin olmasaydı, bu kitabı yazarken ayakta kalamazdım. Çok yeteneklisin.

Renée Ahdieh, dostluğun benim için galaksideki bütün kruvasanlardan daha değerli. Nicola Yoon, aklı başında biri olduğun için teşekkürler. Telefon görüşmelerimiz haftamın en eğlenceli kısmıydı. Perşembeleri saat onda Abigail Wen'le buluşmak mutluluk vericiydi, seni tanıdığım için çok şanslıyım. Adam Silvera, mısralarımdan birini dövme yaptırdığın için çok gurur duydum. Marie Lu, dostluğun ve en şeytani pedikür için kucaklar dolusu sevgi gönderiyorum. Leigh Bardugo, seni sevimli, akıllı gotik baykuş, umarım uzun yıllar boyunca kötü kahkahalar atarak birlikte *S'mores* yeriz. Victoria Aveyard, yazarlık hendeğinde birlikte vakit geçirebileceğim daha iyi biri olamazdı; hayatta kaldık! Lauren DeStefano, sonsuza kadar DRiC.

Liderliği ve desteği için Jen Loja'ya; Felicia Frazier ve satış ekibine; Emily Romero, Erin Berger, Felicity Vallence ve pazarlama ekibine; bütün çikolataları hak eden Shanta Newlin ve Lindsay Boggs'a; gecikmelere tahammül eden Kim Wiley'e; bütün kapak tasarımları için Shane Rebenschied, Kristin Boyle, Theresa Evangelista ve Maggie Edkins; beni gerçekten korkunç hatalardan kurtaran Krista Ahlberg ve Shari Beck'e; Carmela Iaria, Venessa Carson ve okul ve kütüphane ekibine; Casey McIntyre, Alex Sanchez ve Razorbill'deki herkese; şaşırtıcı bir yeteneği olan haritacı Jonathan Roberts'a teşekkürler.

Kitaplarıma dünyayı dolaştıran yurtdışı temsilcilerim Roxane Edouard ve Stephanie Koven'a teşekkür ederim. Bütün yabancı yayınevleri, kapak tasarımcıları ve çevirmenler, bu seriye bağlılığınız bir lütuf.

Lilly Tahir, Christine Oakes, Tala Abbasi, Kelly Loy Gilbert, Stephanie Garber, Stacey Lee, Kathleen Miller, Dhonielle Clayton ve Liz Ward'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Bütün desteği ve ziyaretçi olmakla ilgili mısrayı kullanmama izin verdiği için Farrah Khan'a minnettarım.

Müzik benim evim ve bu kitap müziksiz olmazdı. "Beat and the Pulse" için Austra'ya, "Cringe" için Matt Maeson'a, "Bottom of the Deep Blue Sea" için Missio'ya, "War" için Nas'a, "Numbers" için Daughter'a, "Waste a Moment" için Kings of Leon'a, "You'll Be Fine" için Anthony Green'e ve "Crawling" için Linkin Park'a teşekkür ederim. Chester Bennington, acılarını şarkılarla dile getirip beni kendi üzüntülerimle yalnız kalmaktan kurtardığın için teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi, son olarak görünmeyeni gören ve en karanlık yollarda bile benimle birlikte yürüyen O'na teşekkür ederim.